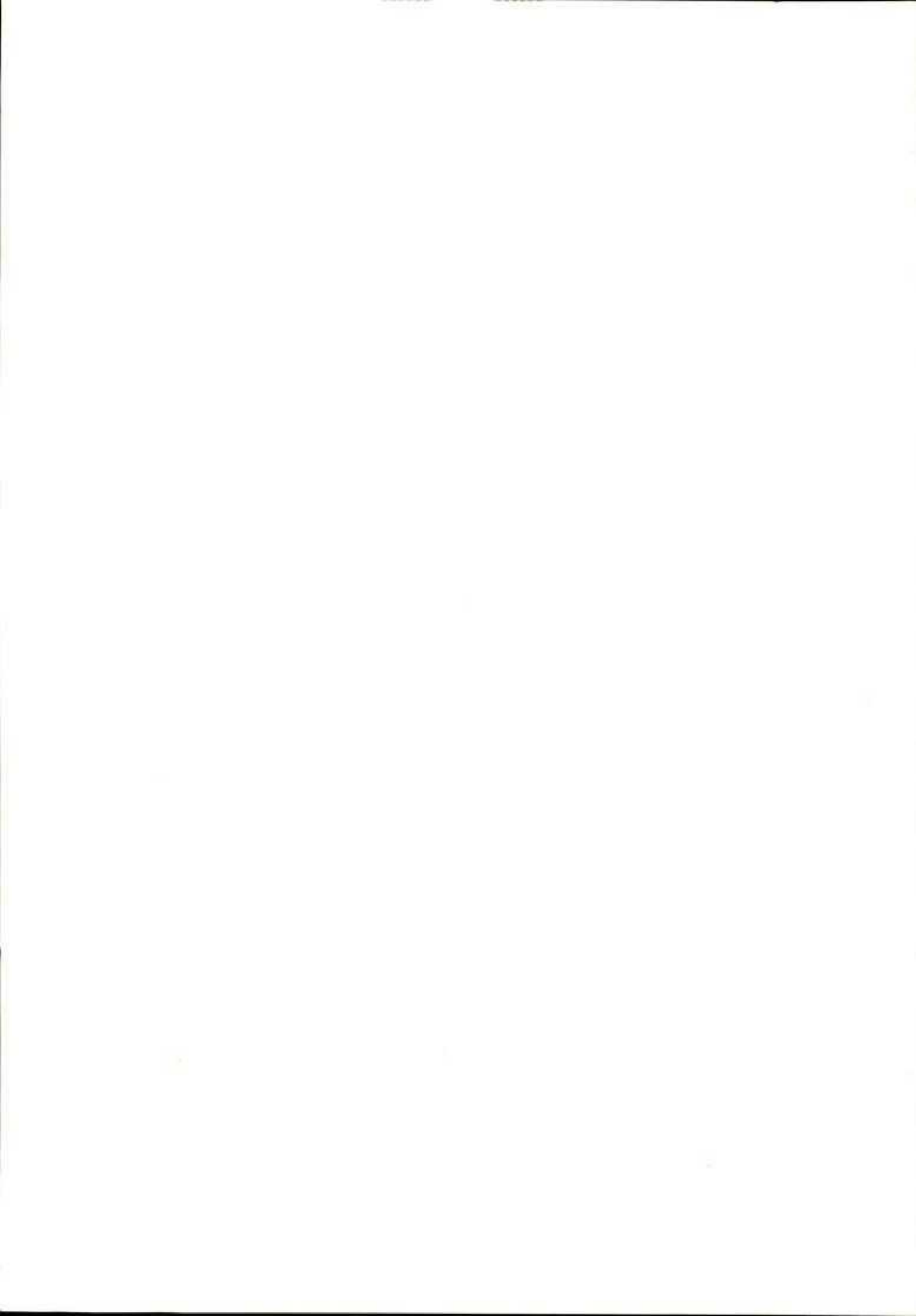




สำนักงาน ก.พ.
Office of the High Level Service Commission

ตอบข้อหารือเกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือน
ตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535
(ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 - 2550)

สำนักมาตรฐานวินัย
สำนักงาน ก.พ.





สำนักงาน ก.พ.
Office of the Civil Service Commission

ตอบข้อหารือเกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือน
ตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535
(ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 - 2550)

สำนักมาตรฐานวินัย
สำนักงาน ก.พ.

ตอบข้อหารือเกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือน

ตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

(ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 - 2550)

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2553
จำนวน 3,000 เล่ม

เจ้าของ สำนักมาตรฐานวินัย
 สำนักงาน ก.พ.

พิมพ์ที่ กลุ่มโรงพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการ สำนักงาน ก.พ.
โทร. 02547 1286-7

คำนำ

หนังสือตอบข้อหารือเกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือน ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 นี้ เป็นการรวบรวมคำตอบข้อหารือของสำนักงาน ก.พ. ในปัญหาเกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือน ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 ถึง พ.ศ. 2550 แม้ขณะนี้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว และมีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ใช้บังคับแทน แต่หลักการเรื่องวินัยข้าราชการพลเรือนเปลี่ยนไปไม่มากนัก จึงยังอาจนำแนวทางตามคำตอบข้อหารือนี้ มาใช้ในการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับเรื่องวินัยข้าราชการพลเรือนในบางเรื่องได้อยู่

ในหนังสือเล่มนี้ ได้จัดเรียงหนังสือตอบข้อหารือตามวันเดือนปีที่ตอบ และได้จัดทำสารบัญญัตยเรียงมาตรา พร้อมทั้งได้ย่อเนื้อหาสาระของคำตอบไว้เพื่อความสะดวกในการค้นหา ส่วนชื่อบุคคลได้เปลี่ยนเป็นชื่อสมมุติใช้อักษรย่อแทน ทั้งนี้ เพื่อป้องกันความเสียหายอันอาจเกิดขึ้นแก่ผู้มีชื่อในคำตอบดังกล่าว

สำนักมาตรฐานวินัย สำนักงาน ก.พ. หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะมีประโยชน์แก่ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือนตามสมควร

สำนักมาตรฐานวินัย

สำนักงาน ก.พ.

มีนาคม 2553



สารบัญ

หน้า

มาตรา 30

ผู้ใดเคยรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนแล้วต่อมาถูกลงโทษทางวินัยถึงขั้น
ออกจากราชการเพราะกระทำผิดอาญา ผู้นั้นสามารถขอกลับเข้ารับราชการตามเดิมได้โดยขอ
ยกเว้นคุณสมบัติข้อ ก.พ. ตามมาตรา 30 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. 2535 ส่วนกรณีที่เกี่ยวข้องจำคุกคดีอาสาคดีนั้น ให้ส่วนราชการพิจารณาตาม
มติคณะรัฐมนตรีที่ให้ความเห็นชอบเรื่องการให้โอกาสผู้เสพ / ผู้ติดยาเสพติด ซึ่งพ้นจากสภาพ
การใช้นยาเสพติดเข้าทำงานหรือรับการศึกษาต่อในหน่วยงานของรัฐ (ที่ นร 1011/ 271 ลงวันที่ 14
กันยายน 2549)

253

มาตรา 80

การบรรจุนางสาว ก. พนักงานของรัฐ ตำแหน่งพยาบาลเทคนิค 3 พ. ให้ดำรง
ตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญ มิได้บรรจุและแต่งตั้งย้อนหลัง ไปถึงวันที่บรรจุผู้นั้นเป็น
พนักงานของรัฐ นางสาว ก. จึงไม่มีสภาพเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่วันบรรจุเป็น
พนักงานของรัฐ การกระทำผิดวินัยของนางสาว ก. ซึ่งเกิดขึ้นก่อนเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ
จึงไม่อาจนำมาพิจารณาคำเนิกรทางวินัยแก่ผู้นี้ในขณะที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเป็น
ข้าราชการพลเรือนสามัญภายหลังได้ (ที่ นร 1011/ ส 1028 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2548)

218

มาตรา 84 มาตรา 85

กรณีใดจะเป็นความคิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ
หรือจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ หรือมติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้
เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรงหรือไม่ จะต้องพิจารณาถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำทั้งเรื่อง
และผลแห่งความเสียหายที่ทางราชการได้รับความคู่กัน ไป กรณีที่ผลการกระทำก่อให้เกิดความ
เสียหายแก่ทางราชการถึงขั้นร้ายแรง และเป็นความเสียหายที่สามารถตีราคาหรือคำนวณเป็นเงินได้
แต่ได้มีการชดใช้หรือบรรเทาความเสียหายแล้ว กรณีก็ไม่อาจปรับบทเป็นความคิดวินัย
อย่างร้ายแรง ส่วนเหตุอันควรลดหย่อนโทษ กฎหมายมิได้บัญญัติว่าให้พิจารณาจากเหตุใดบ้าง
กรณีเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณา และต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติมาตรา 103 และ
มาตรา 104 ด้วย (ที่ นร 1011/ 311 ลงวันที่ 18 ตุลาคม 2547)

141

มาตรา 88

การที่ผู้บังคับบัญชาสั่งการให้ข้าราชการอยู่เวรปฏิบัติงานเพื่อบริการข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนตามนโยบายของกระทรวง เป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายหน้าที่ราชการให้ข้าราชการปฏิบัติ หากข้าราชการผู้ได้รับคำสั่งฯ ขัดขืนหรือหลีกเลี่ยงไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการตามคำสั่งฯ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร อาจเป็นความผิดวินัยฐานขัดคำสั่งของผู้บังคับบัญชา และการที่ข้าราชการผู้รับคำสั่งฯ มีหนังสือถึงผู้บังคับบัญชาแสดงความคิดเห็นโต้แย้งการสั่งการดังกล่าว หากเป็นการแสดงความคิดเห็นโต้แย้งโดยสุจริตก็ไม่ใช่ความผิดทางวินัยแต่อย่างใด (ที่ นร 1011/ต 264 ลงวันที่ 24 มีนาคม 2546)

มาตรา 90

คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไม่ได้อยู่ในฐานะผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้ถูกกล่าวหา การที่ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาให้การเป็นเท็จต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยจึงไม่อาจถือว่าเป็นการรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ดังนั้น ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยมีสิทธิที่จะให้การแก้ข้อกล่าวหาอย่างไรก็ได้โดยไม่ถือว่าเป็นการให้การเท็จหรือรายงานเท็จ (ที่ นร 1011/54 ลงวันที่ 7 สิงหาคม 2546)

มาตรา 92

1. ข้าราชการพลเรือนสามัญละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลา 28 วัน โดยมีเหตุผลอันสมควร แต่ไม่ยื่นใบลาป่วยในวันแรกที่มาปฏิบัติราชการ ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ฐานไม่ปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามมาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ต่อมามีการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่าข้าราชการผู้นี้ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลา 50 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออกจากราชการตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน คำสั่งลงโทษทางวินัยทั้งสองครั้งเป็นการลงโทษต่างเหตุต่างกรณี มิได้เป็นการลงโทษซ้ำในกรณีเดียวกันแต่อย่างใด (ที่ นร 1011/ล 309 ลงวันที่ 16 มีนาคม 2547)

2. กรณีข้าราชการพลเรือนสามัญได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกแล้วต่อมาได้ยื่นใบลาออกโดยขอลาออกตั้งแต่วันที่ละทิ้งหน้าที่ราชการ ผู้บังคับบัญชามีอำนาจสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ละทิ้งหน้าที่ราชการได้ แม้ว่าผู้บังคับบัญชาจะมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้นั้นลาออกจากราชการหลังจากวันที่ละทิ้งหน้าที่ราชการแล้วก็ตาม (ที่ นร 1011/588 ลงวันที่ 31 พฤษภาคม 2547) 104
3. ข้าราชการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร 2 ครั้ง และครั้งที่ 2 ไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย การสั่งลงโทษไล่ออกย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ละทิ้งหน้าที่ครั้งแรกไม่ถูกต้อง กรณีนี้จะต้องสั่งไล่ออกย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ละทิ้งหน้าที่ราชการครั้งที่ 2 ที่ไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลยจึงจะถูกต้อง ตามระเบียบ ก.พ.ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 (ที่ นร 1011/327 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2548) 195
4. ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ได้รับอนุมัติให้ลาศึกษาต่อ เมื่อพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาแล้วไม่มารายงานตัวเพื่อปฏิบัติหน้าที่ราชการตามกำหนดเวลา หากผู้บังคับบัญชาพิจารณาเห็นสมควรลงโทษไล่ออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย ก็ต้องลงโทษไล่ออกตั้งแต่วันแรกที่ควรมาปฏิบัติราชการเป็นต้นไป (ที่ นร 1011/201 ลงวันที่ 30 กรกฎาคม 2547) 124
5. กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน สองครั้ง โดยครั้งหลังได้ละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ 3 ตุลาคม 2548 แล้วไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย แม้จะได้ยื่นหนังสือขอลาออกทางไปรษณีย์โดยไม่ได้ระบุวันที่ขอลาออก และผู้บังคับบัญชาอนุญาตให้ลาออกจากราชการได้ตั้งแต่วันที่ 17 ธันวาคม 2548 การที่ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษไล่ออกย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 3 ตุลาคม 2548 เป็นการถูกต้องแล้ว และการสั่งลงโทษย้อนหลังดังกล่าวทำให้คำสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการสิ้นผล ไม่จำเป็นต้องยกเลิกคำสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการแต่อย่างใด (ที่ นร 1011/ส 496 ลงวันที่ 28 สิงหาคม 2549) 244

มาตรา 96

ข้าราชการพลเรือนสามัญเป็นผู้ถือหุ้นหรือที่ปรึกษาในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท โดยไม่ใช้เวลาราชการ หรืออาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของคนไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม หาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่นที่ชอบที่จะกระทำได้ (ที่ นร 1011/292 ลงวันที่ 4 ตุลาคม 2547) 133

มาตรา 97

การรักษาวินัยของข้าราชการพลเรือนสามัญในเรื่องการวางตนเป็นกลางทางการเมืองนั้น นอกจากจะต้องวางตนเป็นกลางทางการเมืองในการปฏิบัติหน้าที่ราชการและในการปฏิบัติการอื่นที่เกี่ยวข้องกับประชาชนแล้ว จะต้องปฏิบัติตามระเบียบสำนักคณะรัฐมนตรี ว่าด้วยมารยาททางการเมืองของข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2499 ด้วย (ที่ นร 1011/56 ลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2549) 226

มาตรา 98

1. ก.พ. ได้กำหนดแนวทางการพิจารณาความผิดฐานประพฤติชั่วตามมาตรา 98 ไว้ โดยให้พิจารณาถึงเกียรติของข้าราชการ ความรู้สึกของสังคม และเจตนาในการกระทำ ส่วนกรณีใดจะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ เป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาที่จะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นกรณีไป (ที่ นร 1011/45 ลว. 8 กรกฎาคม 2546) 42

2. มาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เป็นบทบัญญัติที่มุ่งหมายเพื่อควบคุมความประพฤติโดยทั่วไปของข้าราชการพลเรือนซึ่งไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่มีผลกระทบต่องานของราชการโดยตรง การพิจารณาว่าการกระทำใดจะถือว่าเป็นการประพฤติชั่ว ต้องพิจารณาให้ครบองค์ประกอบความผิด คือ เกียรติของข้าราชการ ความรู้สึกของสังคม และเจตนาในการกระทำผิดประกอบกัน (ที่ นร 1011/65 ลงวันที่ 5 กันยายน 2546) 60

3. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 98 เป็นบทบัญญัติที่มีวัตถุประสงค์ให้ข้าราชการต้องรักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ดังนั้น เมื่อผู้บังคับบัญชามีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำสวนลามและพยายามข่มขืนผู้อื่น หากผลการสอบข้อเท็จจริงเห็นว่าการกระทำดังกล่าวจริง ถือได้ว่าข้าราชการผู้นั้นมีพฤติการณ์ที่เป็นความผิดวินัยฐานประพฤติชั่วตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (ที่ นร 1011/ 258 ลงวันที่ 17 กันยายน 2547)

4. การพิจารณาว่าผู้ใดกระทำผิดวินัยฐานประพฤติชั่ว พิจารณาจากองค์ประกอบ 3 ประการ คือ เกียรติของข้าราชการ ความรู้สึกของสังคม และเจตนาที่กระทำ หมายถึง พิจารณาการกระทำว่าเป็นการกระทำที่ผิดแบบธรรมเนียมของข้าราชการที่ด้อยบุคลลผู้เป็นข้าราชการไม่ควรปฏิบัติหรือไม่ ขณะเดียวกันจะต้องพิจารณาจากรู้สึกของประชาชนทั่วไปหรือของทางราชการว่ามีความรังเกียจต่อการกระทำนั้นๆ หรือไม่ และผู้กระทำมีเจตนากระทำ รู้สำนึกในการกระทำและเล็งเห็นผลของการกระทำหรือไม่ ส่วนการที่จะพิจารณาความผิดว่าประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรงจะพิจารณาเป็นกรณีไป (ที่ นร 1011/37 ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2548)

มาตรา 99

1. การสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นกระบวนการก่อนดำเนินการทางวินัย ไม่อยู่ในบังคับที่จะต้องดำเนินการตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ซึ่งออกตามความในมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เมื่อกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงคนหนึ่งเป็นผู้เห็นเหตุการณ์ยอมให้ข้อมูลในฐานะพยานชั้นสืบสวนได้ในขณะที่เป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง และไม่มีข้อห้ามมิให้ผู้เห็นเหตุการณ์เป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงแต่อย่างใด การที่พยานดังกล่าวขอถอนคำให้การในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นสิทธิโดยชอบธรรมที่จะขอถอนได้ แต่บันทึกคำให้การนั้นยังต้องเก็บรักษาไว้ในสำนวนจะนำออกไปหรือทำลายเสียไม่ได้ (ที่ นร 1011/ล 1133 ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2547)

2. กรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนสอบสวนทางวินัยแล้ววินิจฉัยว่า ผู้ถูกดำเนินการทางวินัย ไม่มีความผิด หรือสิ่งยุดีเรื่อง หรือสิ่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง แต่ภายหลังปรากฏพยานหลักฐานชัดเจนว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก็สามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยในเรื่องเดียวกันนั้น ได้อีก โดยไม่ถือเป็นการดำเนินการทางวินัยซ้ำ และโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรงที่ได้รับ ไปแล้วยังคงมีผลอยู่จนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นในภายหลัง (ที่ นร 1011/ ถ 1080 ลงวันที่ 8 ตุลาคม 2547) 134
3. กรณีการดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ที่ยังดำเนินการยังไม่แล้วเสร็จ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงจะต้องดำเนินการต่อไปเช่นเดียวกับการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง เพราะการดำเนินการสืบสวนดังกล่าวเป็นการมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา หากคณะกรรมการไม่ดำเนินการสอบสวนต่อไปก็อาจมีความผิดวินัยฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล ตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง และฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา 88 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (ที่ นร 1011/ ถ 1101 ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2547) 137
4. เมื่อผู้บังคับบัญชาได้รับเรื่องร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการ ในเบื้องต้นให้ถือเป็นความลับของทางราชการ การสืบสวนเรื่องร้องเรียนต้องดำเนินการในทางลับ ไม่ควรแจ้งให้ผู้ถูกร้องเรียนทราบ และควรกำชับข้าราชการผู้มาให้ถ้อยคำด้วยว่าการนำเรื่องที่เป็นความลับของทางราชการไปเปิดเผยอาจมีความผิดทางวินัยได้ (ที่ นร 1011/ 383 ลงวันที่ 20 ธันวาคม 2547) 156
5. เมื่อสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วมีมูลว่าข้าราชการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีปลอมลายมือชื่อและใช้เอกสารบัตรประจำตัวของผู้ร่วมงานหลายรายไปทำสัญญาเช่าซื้อทองคำ โดยผู้ร่วมงานไม่ทราบเรื่อง ผู้บังคับบัญชาจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน และกรณีเช่นนี้ได้มีมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0203/ว 22 ลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2532 และที่ นร 0505/ ว 197 ลงวันที่ 17 พฤศจิกายน 2548 กำหนดแนวทางลงโทษอย่างน้อยปลดออกจากราชการ (ด่วนมาก ที่ นร 1011/ 266 ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2548) 182

6. กรณีข้าราชการผู้ถูกสืบสวนข้อเท็จจริงได้มีหนังสือร้องเรียนกล่าวหาข้าราชการผู้ร้องเรียนคนว่ากระทำผิดวินัยในมูลเหตุเดียวกัน อธิบดีจะต้องดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โดยจะส่งให้คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงชุดเดิมหรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงชุดใหม่ก็ได้ (ที่ นร 1011/ล 544 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2548) 184
7. เมื่อมีคำพิพากษาของศาลปกครองที่พิพากษาว่าข้าราชการผู้ถูกฟ้องคดี มีพฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัย ถือได้ว่ามีพยานหลักฐานในเบื้องต้นที่ผู้บังคับบัญชาจะต้องพิจารณาตามมาตรา 99 วรรคสี่ และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หากเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการผู้นั้นกระทำผิดทางวินัยก็จะต้องดำเนินการทางวินัยทันที แต่กรณีเช่นนี้ไม่เป็นกรณีความคิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ว่าด้วยกรณีความคิดที่ปรากฏชัดแจ้ง (ที่ นร 1011/ล 548 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2548) 188
8. เมื่อมีหนังสือกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดยปรากฏตัวผู้ถูกกล่าวหาและมีพยานหลักฐานเบื้องต้นแล้ว เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาที่จะต้องพิจารณาดำเนินการทางวินัยต่อไปตามนัยมาตรา 99 และมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (ที่ นร 1011/48 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2548) 169
9. นาย ก. ข้าราชการพลเรือนสามัญถูกฟ้องเป็นจำเลยในฐานะร่วมกันฉ้อโกงเงิน โฉก่ จำนวน 1,700,000 บาท จนศาลจังหวัดชัยภูมิและศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาว่าจำเลยร่วมกระทำผิดจริง ต่อมาผู้เสียหายลอนคำร้องทุกข์ระหว่างฎีกา ศาลสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ กรณีถือได้แล้วว่าการกระทำของนาย ก. มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติก้าวอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โดยมีพยานหลักฐานเบื้องต้นอยู่แล้ว ผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการทางวินัยทันทีตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว (ที่ นร 1011/ล 529 ลงวันที่ 11 กันยายน 2549) 251

มาตรา 100

1. เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดวินัยและถูกลงโทษทางวินัย หรือ ถูกทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ ถูกว่ากล่าวตักเตือน หรือยุติเรื่องไปแล้ว ต่อมาภายหลังข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นถูกพิพากษาจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในเรื่องเดียวกันกับเรื่องที่ถูกดำเนินการทางวินัย ผู้บังคับบัญชาที่สามารถลงโทษทางวินัยฐานกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกได้ ไม่เป็นการลงโทษทางวินัยซ้ำเพราะเป็นความผิดคนละฐานกับความผิดที่ถูกดำเนินการทางวินัย (ที่ นร 1011/290 ลงวันที่ 30 กันยายน 2547) 131
2. ข้าราชการหลายคนปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยเข้าใจผิดว่าการปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนเช่นนั้นเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการและปฏิบัติต่อเนื่องตลอดมา แม้จะมีการกระทำผิดหลายครั้งหลายหน แต่การกระทำดังกล่าวเป็นผลจากเจตนาในลักษณะเดียวกัน ถือได้ว่าเป็นการกระทำผิดในเรื่องเดียวกัน ผู้บังคับบัญชาสามารถรวมการกระทำผิดทุกครั้งแล้วลงโทษแต่ละคนด้วยโทษเพียงสถานเดียวได้ (ที่ นร 1011/ ล 26 ลงวันที่ 19 มกราคม 2549) 224
3. ข้าราชการพลเรือนสามัญจะมีความคิดและถูกลงโทษทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนได้ ผู้นั้นจะต้องมีสถานะเป็นข้าราชการพลเรือนทั้งในขณะที่กระทำผิดและขณะลงโทษทางวินัย จะนำการกระทำผิดก่อนเป็นข้าราชการพลเรือนมาลงโทษทางวินัยไม่ได้ (ที่ นร 1011/ ล 471 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2549) 238

มาตรา 101

- ข้าราชการคนเดียวกันกระทำผิดวินัยสองกรณีต่างกัน และผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยทั้งสองกรณีเป็นสองสำนวนแยกจากกัน การออกคำสั่งลงโทษแต่ละกรณีโดยระบุรายละเอียดมีสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนด และระบุวันออกจากราชการตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 การออกคำสั่งของผู้บังคับบัญชาทั้งสองกรณีจึงถูกต้องแล้ว (ที่ นร 1011/294 ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2549) 258

มาตรา 102

1. การสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงข้าราชการพลเรือนสามัญผู้หนึ่งแล้วมีกรณี
 พาดพิงถึงข้าราชการพลเรือนสามัญอีกผู้หนึ่งว่ามีส่วนกระทำผิดวินัยอย่าง
 ไม่ร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาได้ส่งลงโทษภาคทัณฑ์ข้าราชการผู้ถูกพาดพิง โดยมีได้มีการตั้งเรื่องกล่าวหาและ
 ไม่ได้ให้ออกคำสั่งแอกแก้ข้อกล่าวหา นั้น เป็นการลงโทษที่ไม่ถูกต้อง แต่เมื่อปรากฏว่าข้าราชการ
 ผู้ถูกพาดพิงได้อุทธรณ์ขอให้ทบทวนคำสั่งลงโทษ และผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินกระบวนการพิจารณา
 ใหม่โดยได้พิจารณาข้อเท็จจริงจากหนังสืออุทธรณ์ แล้วส่งคดีโทษเป็นว่ากล่าวตักเตือน ถือได้ว่า
 ข้าราชการผู้นี้ได้มีโอกาสดูแลแก้ข้อกล่าวหาในเรื่องที่กล่าวหาแล้ว และเป็นกรณีการ
 ดำเนินการทางวินัยตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควรตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติ
 ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (ที่ นร 1011/ต 17 ลงวันที่ 13 มกราคม 2546) 1
2. เมื่อผู้บังคับบัญชามีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง 4
 แล้ว แม้ต่อมาผู้ถูกกล่าวหาได้ย้าย ไปอยู่นอกบังคับบัญชา คณะกรรมการสอบสวนก็ต้อง
 สอบสวนต่อไปจนแล้วเสร็จและรายงานการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อ
 ตรวจสอบความถูกต้องของสำนวนการสอบสวนแล้วจึงส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่ของ
 ผู้ถูกกล่าวหาดำเนินการต่อไปตามอำนาจหน้าที่ หากผู้บังคับบัญชาคนใหม่เห็นควรให้สอบสวน
 เพิ่มเติมก็ให้กำหนดประเด็นให้คณะกรรมการสอบสวนชุดเดิมทำการสอบสวนเพิ่มเติม หรือ
 จะสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่ขึ้นทำการสอบสวนเพิ่มเติมก็ได้ โดยผู้บังคับบัญชา
 คนใหม่ไม่มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาใหม่
 (ที่ นร 1011/ต 214 ลงวันที่ 6 มีนาคม 2546)
3. อุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ ได้รับการลดโทษและกลับเข้ารับ 58
 ราชการ ข้าราชการผู้นั้นมีสถานภาพเป็นข้าราชการตลอดระยะเวลาที่ถูกปลดออก เมื่อปรากฏว่า
 ผู้นั้น ได้กระทำความผิดอาญาระหว่างที่ถูกปลดออก ผู้บังคับบัญชามีอำนาจดำเนินการทางวินัย
 แก่ผู้นั้นตามเรื่องกระทำความผิดอาญาจนต้องคำพิพากษาได้ (ที่ นร 1011/ต 747 ลงวันที่
 3 กันยายน 2546)

4. กรณีข้าราชการพลเรือนสามัญต่างสังกัดกระทำคามผิดวินัยร่วมกัน รวมทั้งข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ในกรณีเช่นนี้ นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลมีอำนาจตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2507 มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยประกอบด้วยบุคคลชุดเดียวกันทำการสอบสวนข้าราชการที่เกี่ยวข้องไปในคราวเดียวกันได้ (ที่ นร 1011/ล 951 ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2546) 72
5. การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงโดยสอบสวนตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร การสอบสวนไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบเพื่อให้มีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนนำสืบแก้ข้อกล่าวหา เป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้องและไม่สอดคล้องกับมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 (ที่ นร 1011/ล 971 ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2546) 78
6. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 102 และมาตรา 103 บัญญัติให้การดำเนินการทางวินัยกรณีกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงเป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาดำเนินการทางวินัยจนถึงสั่งลงโทษผู้ได้บังคับบัญชา ส่วนกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา 102 และมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันนี้บัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งได้แก่ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ดังนั้น ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาสังกัดกรมใดก็อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรมนั้นที่จะต้องพิจารณาดำเนินการทางวินัยต่อไป (ที่ นร 1011/138 ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2547) 108
7. กรณีที่นายกรัฐมนตรีสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงข้าราชการหลายราย คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาแก่ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งราย จึงสรุปรายงานนายกรัฐมนตรีเห็นควรขุดีเรื่องผู้ถูกกล่าวหารายนี้ในขณะที่การสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาคนอื่นยังไม่เสร็จสิ้น กรณีเช่นนี้เป็นดุลพินิจของนายกรัฐมนตรีผู้แต่งตั้งคณะกรรมการ 113

สอบสวนที่จะส่งคดีเรื่องผู้ถูกกล่าวหารายนี้หรือจะเห็นสมควรรอเรื่องไว้เพื่อรวมสั่งการไปในคราวเดียวกันกับผู้ถูกกล่าวหารายอื่นก็ได้ (ที่ นร 1011/146 ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2547)

8. เมื่ออำนาจหน้าที่ของสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดและสำนักงานศึกษาธิการอำเภอในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการได้ออนไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานตามมาตรา 63 และมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 แล้ว ย่อมหมายความว่า การดำเนินการทางวินัยข้าราชการในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ได้ออนไปด้วย ดังนั้น เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการทางวินัยเรื่องที่ได้รับโอนตามอำนาจหน้าที่ และรายงานการดำเนินการทางวินัยเรื่องดังกล่าวไปยัง อ.ก.พ. ทำหน้าที่ อ.ก.พ.กระทรวง ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานต่อไป (ที่ นร 1011/ล 701 ลงวันที่ 6 กรกฎาคม 2547)

9. แม้ปลัดกระทรวงจะได้มอบอำนาจการดำเนินการทางวินัยให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดแล้ว แต่เมื่อปรากฏว่าผู้ว่าราชการจังหวัดมีเหตุผลและความจำเป็น ไม่อาจดำเนินการทางวินัยได้ ปลัดกระทรวงก็ยังมีอำนาจสั่งดำเนินการเองได้ และกรณีที่มีผู้ร่วมกระทำผิดเป็นข้าราชการต่างสังกัด เพื่อให้การสอบสวนพิจารณาเป็นไปในแนวทางเดียวกัน โดยถูกต้องและเป็นธรรม ส่วนราชการแต่ละสังกัดควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนประกอบด้วยบุคคลชุดเดียวกันทำการสอบสวนผู้ร่วมกระทำผิดในสังกัดของตน (ที่ นร 1011/ล 1109 ลงวันที่ 18 ตุลาคม 2547)

10. การที่ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นทำการสอบสวนผู้ใดแล้วต่อมาได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นทำการสอบสวนผู้นั้นในเรื่องเดียวกันอีกเป็นการดำเนินการซ้ำ คำสั่งลงโทษไล่ผู้นั้นออกจากราชการตามผลการสอบสวนตามคำสั่งครั้งที่สองจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยครั้งหลังและคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ แล้วให้คณะกรรมการสอบสวนชุดแรกดำเนินการสอบสวนใหม่ตามอำนาจหน้าที่ต่อไป (ที่ นร 1011/ล 1159 ลงวันที่ 26 ตุลาคม 2547)

11. กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไว้เป็นส่วนหนึ่งต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา การสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยจึงไม่จำเป็นที่จะต้องรอฟังผลคดีอาญาแต่อย่างใด ดังนั้น ข้าราชการที่ถูกดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงและถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ แม้ภายหลังศาลฎีกาจะพิพากษายกฟ้องก็ไม่ทำให้ข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญแต่อย่างใด (ที่ นร 1011/345 ลงวันที่ 17 พฤศจิกายน 2547) 154
12. เมื่ออธิบดีมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการทุกระดับในสังกัดส่วนกลางที่ไปปฏิบัติราชการประจำภายในจังหวัดใด ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นเป็นผู้บังคับบัญชาผู้ได้รับมอบอำนาจดำเนินการทางวินัยจากอธิบดี ถ้าอธิบดีสั่งให้ข้าราชการในสังกัดส่วนกลางที่ไปปฏิบัติราชการ ในจังหวัดนั้น ไปรักษาการในตำแหน่งและปฏิบัติหน้าที่ในอีกจังหวัดหนึ่ง ผู้ว่าราชการจังหวัดเดิมเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน มิใช่ผู้ว่าราชการจังหวัดที่ผู้นั้น ไปรักษาการในตำแหน่ง (ที่ นร 1011/ 77 ลงวันที่ 16 มีนาคม 2548) 174
13. ผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยเจ้าหน้าที่บริหารงานราชทัณฑ์ 8 กับพวก เป็นกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมราชทัณฑ์ผู้มอบอำนาจ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อมีการคัดค้านคณะกรรมการสอบสวนวินัยนั้น กรมราชทัณฑ์ไม่อาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยชุดใหม่ขึ้นทำการสอบสวนแทนคณะกรรมการชุดเดิมได้ แต่กรมราชทัณฑ์ในฐานะผู้มอบอำนาจสามารถตรวจสอบความถูกต้องของสำนวนการสอบสวนได้ และมีอำนาจดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม ซึ่งอาจจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่โดยเปลี่ยนตัวคณะกรรมการสอบสวนทั้งหมดทำการสอบสวนเพิ่มเติมแทนคณะกรรมการสอบสวนชุดเดิมก็ได้ (ที่ นร 1011/ ล 270 ลงวันที่ 25 พฤษภาคม 2549) 230

14. การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนาย ก. 246
 เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 6 โดยอ้างคำสั่งมอบอำนาจของสำนักงานปลัดกระทรวง
 ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นการอ้างข้อเท็จจริงที่คลาดเคลื่อนเนื่องจากความจริง
 ผู้มอบอำนาจคืออธิบดีกรมป่าไม้ การอ้างข้อเท็จจริงที่คลาดเคลื่อนดังกล่าวไม่มีผลทำให้คำสั่ง
 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนั้นเสียไป เพราะผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้ง
 คณะกรรมการสอบสวนวินัยข้าราชการระดับ 7 ลงมาในราชการส่วนภูมิภาคอยู่แล้ว ตาม
 มาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (ที่ นร 1011/ล 511
 ลงวันที่ 1 กันยายน 2549)
15. ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงโดยชอบด้วย 248
 กฎหมายตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แล้ว กฎหมายดังกล่าวมิได้
 ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนั้นแต่อย่างใด
 ผู้บังคับบัญชาจึงไม่อาจยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวได้ คำสั่งยกเลิกคำสั่ง
 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่มีผลกระทบต่อคำสั่ง
 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างใด การที่ผู้บังคับบัญชาให้รอการเลื่อนขึ้นเงินเดือนผู้ถูก
 กล่าวหาไว้จนกว่าการสอบสวนและการพิจารณาแล้วเสร็จจึงถูกต้องแล้ว (ที่ นร 1011/265 ลง
 วันที่ 7 กันยายน 2549)
16. เมื่อมีการสอบสวนข้อเท็จจริงและกรณีมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหากับพวกกระทำผิด 255
 วินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ถูกกล่าวหาโดยชอบ
 ด้วยกฎหมายแล้ว คณะกรรมการสอบสวนและผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการสอบสวนและ
 พิจารณาไปตามลำดับจนเสร็จกระบวนการตามมาตรา 102 วรรคหนึ่งและวรรคหก แห่ง
 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540)
 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา โดยผู้บังคับบัญชาไม่อาจสั่งให้ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริง
 เพิ่มเติมในเรื่องนั้นได้อีก (ที่ นร 1011/ล 564 ลงวันที่ 29 กันยายน 2549)

17. กรณีที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินตรวจสอบสืบสวนและชี้มูลความผิดแล้ว ได้มีมติคณะรัฐมนตรีกำหนดว่า ให้ส่วนราชการดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสืบสวน ข้อเท็จจริงอีก (ที่ นร 100/ ล 137 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2550) 266
18. ข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำละเมิดทำให้กรมต้นสังกัดได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวนมาก เมื่อทางราชการทวงถามก็เพิกเฉยไม่ชดใช้ในเวลาอันสมควรจนต้องดำเนินคดีและศาลพิพากษาให้รับผิดชดใช้ค่าเสียหายให้แก่กรมต้นสังกัด แม้อ้อมมาข้าราชการผู้นั้นจะได้ชดใช้ค่าเสียหายตามคำพิพากษาก็ไม่อาจนำมาถือเป็นเหตุบรรเทาความเสียหายได้ กรณีนี้หากมีข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในการสอบสวนทางวินัยเพียงพอ ก็สามารถสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยโดยไม่ต้องรอฟังคำพิพากษาถึงที่สุด (ที่ นร 100/ ล 142 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2550) 268

มาตรา 103

1. ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดมีฐานะเป็นหัวหน้าส่วนราชการในสังกัด สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ และมีฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการซึ่งสังกัด สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดด้วย ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดจึงเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในสังกัด สำนักงานการประถมศึกษา ตามนัยมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 (ที่ นร 1011/ล 497 ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2546) 33
2. เหตุอันควรลดหย่อนโทษที่ผู้บังคับบัญชาจะนำมาประกอบการพิจารณา ลดโทษทางวินัยให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำผิดนั้น ขึ้นอยู่กับการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ โดยยึดหลักความเป็นธรรมเป็นสำคัญว่าจะนำเหตุลดหย่อนประการใดมาประกอบการพิจารณา เช่น ลักษณะของการกระทำ ผลของการกระทำ เหตุเนื่องหลังการกระทำ (ที่ นร 1011/ 352 ลงวันที่ 4 สิงหาคม 2548) 197

2. กรมทางหลวงมอบอำนาจด้านการบริหารงานบุคคลให้ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นการมอบอำนาจตามมติคณะรัฐมนตรีที่เห็นชอบให้ผู้ว่าราชการจังหวัดใช้อำนาจแบบบูรณาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ การมอบอำนาจดังกล่าวไม่เป็นการตัดอำนาจที่มืออยู่เดิม โดยชอบด้วยกฎหมายของผู้อำนวยการสำนักทางหลวงที่ 10 (สุพรรณบุรี) การที่ผู้อำนวยการสำนักทางหลวงที่ 10 (สุพรรณบุรี) ดำเนินการทางวินัยและลงโทษภาคทัณฑ์จึงชอบแล้ว (ที่ นร 1011/295 ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2549)

260

3. การลงโทษตัดเงินเดือนจะต้องหักเงินเดือนตามจำนวนที่ระบุจากฐานเงินเดือนในวันที่มีคำสั่งลงโทษ โดยหักเงินเดือนเป็นรายเดือนทุกวันที่จ่ายเงินเดือนของเดือนนั้น จนครบกำหนดจำนวนเดือนตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง หากภายหลังผู้ถูกลงโทษได้รับการแต่งตั้งโอน หรือปรับเงินเดือนทำให้ได้รับเงินเดือนต่างไปจากเดิมและยังไม่พ้นโทษ ก็ให้คงตัดเงินเดือนต่อไปตามจำนวนเดิมจนกว่าจะครบกำหนดจำนวนเดือนตามที่ระบุไว้ในคำสั่งลงโทษนั้น (ที่ นร 100/ 165 ลงวันที่ 7 มิถุนายน 2550)

273

มาตรา 104

1. เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัด แล้วแต่กรณี ได้พิจารณาเรื่องดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญรายใดแล้ว หาก อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัด เห็นว่าการดำเนินการทางวินัยเรื่องนั้นเป็นการไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม และข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมก็อาจกำหนดประเด็นพร้อมส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้คณะกรรมการสอบสวนชุดเดิมดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ และสามารถมีมติให้เรียกผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำ หรือชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณาได้ด้วย (ที่ นร 1011/ 20 ลงวันที่ 25 เมษายน 2546)

22

2. ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงเป็นข้าราชการในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ และได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการไปก่อนวันที่มีการโอนไปสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาตามกฎหมายว่าด้วยการโอนข้าราชการและกิจการบริหารของส่วนราชการเดิมให้ไปเป็นของส่วนราชการใหม่ ผู้ถูกกล่าวหาจึงไม่ได้โอนและไม่เคยมีสภาพเป็นข้าราชการสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ดังนั้น อ.ก.พ.กระทรวง ที่มีอำนาจพิจารณาตามมาตรา 104 (1) จึงได้แก่ อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการ (ที่ นร 1011/ล 640 ลงวันที่ 15 สิงหาคม 2546)

48

3. การที่คณะกรรมการสอบสวนรายงานการสอบสวนต่อผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อเสนอ อ.ก.พ.จังหวัด ตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่า อ.ก.พ.จังหวัด มีปัญหาองค์คณะไม่ครบองค์ประชุม จึงส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแทน กรณีคือไม่ได้ว่าผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ปฏิบัติหน้าที่อันจะเป็นเหตุให้ปลัดกระทรวงสาธารณสุขในฐานะผู้บังคับบัญชาซึ่งมีระดับเหนือผู้ว่าราชการจังหวัดใช้อำนาจตาม มาตรา 104 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ จึงสมควรส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.จังหวัด ดำเนินการต่อไป (ที่ นร 1011/ล 885 ลงวันที่ 15 ตุลาคม 2546)

64

4. ในกรณีที่ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาผลการสอบสวนแล้วเห็นชอบกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง สมควรลดโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ซึ่งเกินอำนาจของผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด ก็จะต้องส่งรายงานผลการสอบสวนและความเห็นไปยังเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติตามมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 หากเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติเห็นว่าควรลดโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรงย่อมมีอำนาจส่งเรื่องให้ อ.ก.ค.สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในฐานะ อ.ก.ค.กรม พิจารณาและมีมติ (ที่ นร 1011/ 160 ลงวันที่ 2 มิถุนายน 2547)

106

5. ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ควรลดโทษปลดออกจากราชการ แต่เห็นควรลดโทษเป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น และผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นชอบ ผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่อาจสั่งลดโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ถูกกล่าวหาตามความเห็นของตนได้ จะต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กรม พิจารณาก่อน ตามนัยมาตรา 104 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เมื่อ อ.ก.พ.กรม มีมติเป็นประการใด ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น (ที่ นร 1011/ล 557 ลงวันที่ 31 พฤษภาคม 2547)

102

6. ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับมอบอำนาจจากอธิบดีเจ้าสังกัดให้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ระดับ 7 ลงมา ในราชการบริหารส่วนกลางซึ่งไปปฏิบัติงานในจังหวัด หากผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาแล้ว เห็นว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กรม ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่พิจารณาตามนัยมาตรา 104 (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (ที่ นร 1011/234 ลงวันที่ 22 สิงหาคม 2549)

มาตรา 105

1. หลักในการพิจารณาความผิดฐานประพฤติก้าวอย่างร้ายแรง คือ 1. เกียรติของข้าราชการ 2. ความรู้สึกของสังคม 3. เจตนาในการกระทำ ส่วนจะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ ต้องพิจารณาเป็นกรณีไป

กรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา การให้การเป็นเท็จต่อคณะกรรมการสอบสวนเป็นความผิดทางอาญา และทางวินัยเป็นความผิดฐานประพฤติก้าวหรือประพฤติก้าวอย่างร้ายแรงตามความร้ายแรงแห่งกรณี (ที่ นร 1011/28 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2546)

2. กรรมการสอบสวนตามมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หมายถึง กรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเท่านั้น (ที่ นร 1011/ล 642 ลงวันที่ 19 สิงหาคม 2546)

มาตรา 106

1. การที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินมีหนังสือถึงอธิบดีกรมทางหลวง สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม กล่าวหาว่านาย ว. นาย พ. และนาย ข. กระทำหรือละเว้นกระทำการที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงภายหลังจากที่นาย ว.และนาย พ. ได้ออกจากราชการเนื่องจากเกษียณอายุราชการ ไปแล้ว กรณีจึงไม่อยู่ในข่ายที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยแก่บุคคลทั้งสองได้ ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ส่วนกรณี

นาย ข. ซึ่งสังกัดกระทรวงการคลังนั้น ประธานกรรมการสอบสวนควรจะได้รายงาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เพื่อแจ้งกระทรวงการคลังให้พิจารณาดำเนินการแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่นาย ข. ต่อไป (ที่ นร 1011/ล 315 ลงวันที่ 23 เมษายน 2546)

2. ข้าราชการพลเรือนสามัญถูกลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น แต่ไม่อาจลงโทษได้ เนื่องจากข้าราชการผู้นี้ได้ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการไปก่อนหน้านั้นแล้ว ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ต่อมาข้าราชการผู้นี้อุทธรณ์ คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ เมื่อผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ลดโทษจากไล่ออกจากราชการ เป็นลดขั้นเงินเดือนจำนวน 1 ขั้น และผู้บังคับบัญชาสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ทำให้สถานะ การเป็นข้าราชการของข้าราชการผู้นี้ต่อเนื่องถึงวันที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ในครั้งหลัง ผู้บังคับบัญชาสามารถนำโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ที่งดไว้ตามนัยมาตรา 106 ข้างต้นมาสั่งลงโทษได้ (ที่ นร 1011/ล 362 ลงวันที่ 12 พฤษภาคม 2546)

3. การดำเนินการทางวินัยเป็นอันยุติเมื่อผู้ถูกกล่าวหาตาย ตามมาตรา 106 แต่ จะต้องมีรายงานผลการดำเนินการทางวินัยไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ตามมาตรา 109 วรรคหก แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงาน การดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ส่วนข้อพิจารณาที่ว่าหากผู้ถูกกล่าวหายังไม่ถึงแก่ความตาย สมควรได้รับโทษปลดออกจาก ราชการนั้น เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ไม่ต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. พิจารณาตามมาตรา 104 วรรคสอง (ที่ นร 1011/ล 1067 ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2546)

4. การที่ผู้บังคับบัญชาจะมีอำนาจดำเนินการทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญ ที่ออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 นั้น จะต้องมีกรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตั้งแต่ผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับ ราชการอยู่ และไม่จำเป็นที่จะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาในกรณีที่ถูก กล่าวหาแล้วตั้งแต่ก่อนออกจากราชการ (ที่ นร 1011/340 ลงวันที่ 10 พฤศจิกายน 2547)

26

83

125

5. การที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยและลงโทษแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดได้ ผู้นั้นจะต้องมีสถานะเป็นข้าราชการและกระทำผิดวินัยตามที่กฎหมายบัญญัติเป็นข้อห้ามหรือข้อปฏิบัตินั้น และกรณีข้าราชการพลเรือนสามัญได้ออกจากราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาสามารถดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นได้ต่อเมื่อมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำ หรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนออกจากราชการ เว้นแต่จะออกจากราชการเพราะตาย ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 หากกรณีไม่เข้าหลักเกณฑ์ดังกล่าวผู้บังคับบัญชาก็ไม่สามารถดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ที่ออกจากราชการไปแล้วได้ (ที่ นร 1011/ 147 ลงวันที่ 30 พฤษภาคม 2549) 232
6. สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้มีหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบสืบสวนให้อธิบดีทราบเพื่อให้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญภายหลังจากผู้นั้นเกษียณอายุราชการไปแล้ว เป็นการกล่าวหาภายหลังจากที่ข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากราชการ ผู้บังคับบัญชาไม่สามารถดำเนินการทางวินัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 (ที่ นร 100/ ล 204 ลงวันที่ 25 เมษายน 2550) 271
7. การที่ข้าราชการพลเรือนสามัญมีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งให้ชดใช้เงินจากการกระทำละเมิด และขอความเป็นธรรมกรณีถูกตรวจสอบข้อเท็จจริง โดยหนังสือดังกล่าวบางตอนมีข้อความกล่าวหา นาย ว. ว่าทำรายงานเท็จ และกรณีคำฟ้องศาลปกครองกลางบางตอนกล่าวหา นาย ว. ว่ามีพฤติการณ์ที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ หนังสืออุทธรณ์และคำฟ้องดังกล่าวไม่ใช่หนังสือกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาของนาย ว. ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (ที่ นร 1011/ ล 363 ลงวันที่ 8 มิถุนายน 2550) 275
8. ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่ออกจากราชการไปแล้ว จะต้องเป็นกรณีที่ข้าราชการผู้นั้นถูกกล่าวหาว่าได้กระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนที่ผู้นั้นจะออกจากราชการตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และการกล่าวหาดังกล่าวจะต้องเป็นการกล่าวหาที่ระบุตัวและพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาอย่างชัดเจนด้วย (ที่ นร 100/ 322 ลงวันที่ 14 สิงหาคม 2550) 282

9. การกล่าวหาข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งได้ออกจากราชการไปแล้วว่ามีการกระทำที่พึงเห็นได้ว่าเป็นผิดวินัยอย่างร้ายแรงและผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ จะต้องเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสืออยู่ก่อนที่ผู้นั้นจะออกจากราชการ ดังนั้น หากสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้รับบัตรสนเท่ห์กล่าวหาข้าราชการผู้ใด ก่อนที่ผู้นั้นจะเกษียณอายุราชการ กรณีจึงจะถือได้ว่ามีการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้มีหน้าที่ตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการก่อนออกจากราชการตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (ที่ นร 1011/ล 681 ลงวันที่ 19 ตุลาคม 2550)

286

10. ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในกรณีใดแล้ว ต่อมาสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้ชี้มูลความผิดและให้ดำเนินการทางวินัยในกรณีเดียวกันอีก แม้การชี้มูลครั้งหลังจะระบุกรณีเพิ่มเติมก็ยังถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยในเรื่องเดิม ผู้บังคับบัญชาไม่สามารถดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นได้อีกเพราะถือว่าเป็นการชี้มูลความผิดและให้ดำเนินการทางวินัยซ้ำในกรณีเดียวกัน

289

สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้มีหนังสือชี้มูลความผิดข้าราชการพลเรือนสามัญไปยังผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น และผู้บังคับบัญชาได้รับหนังสือดังกล่าวภายหลังจากที่ผู้นั้นเกษียณอายุราชการกรณีเป็นการกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงภายหลังจากออกจากราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่อาจดำเนินการทางวินัยตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้ (ที่ นร 100/ ล 794 ลงวันที่ 11 ธันวาคม 2550)

มาตรา 107

1. ผู้ถูกสั่งพักราชการถือว่าพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ราชการและไม่มีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมาย แต่ยังมีสภาพเป็นข้าราชการ และเมื่อปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาต้องสั่งลงโทษ ไล่ออกก็ต้องสั่งไล่ออกให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันพักราชการตามระเบียบ ก.พ. ถ้าในระหว่างที่ถูกสั่งพักราชการผู้นั้นมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญาต้องถือตามข้อเท็จจริงว่าผู้นั้นถูกฟ้องหรือต้องหาอยู่ก่อนออกจากราชการขณะยังมี

16

สภาพเป็นข้าราชการ ผู้บังคับบัญชามีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้น ได้ตามนัยมาตรา 106 แม้ภายหลังผู้นั้นจะถูกส่ง ไล่ออกโดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ถูกส่งพักราชการ (ที่ นร 1011/19 ลงวันที่ 9 เมษายน 2546)

2. การที่ข้าราชการพลเรือนสามัญถูกส่งพักราชการเป็นเพียงข้าราชการผู้นั้นพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ราชการเท่านั้น มิได้พ้นจากราชการแต่อย่างใด เมื่อได้กระทำความผิดอาญาระหว่างถูกส่งพักราชการ แม้ภายหลังผู้นั้นจะถูกลงโทษ ไล่ออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ถูกส่งพักราชการก็ตาม กรณีก็ต้องถือว่าข้าราชการผู้นั้นได้กระทำความผิดอาญาดังกล่าว ในระหว่างที่ยังมีสภาพเป็นข้าราชการอยู่ ผู้บังคับบัญชาสามารถดำเนินการทางวินัยได้ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (ที่ นร 1011/ ล 526 ลงวันที่ 9 มิถุนายน 2546)

3. เจตนารมณ์ของการส่งพักราชการตามมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 คือ ไม่ประสงค์ให้ข้าราชการอยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป เพื่อป้องกันมิให้เป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณา หรือมิให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย หรือเพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่ราชการในประการอื่น โดยกำหนดหลักเกณฑ์ในการส่งพักราชการไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการส่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน แต่อำนาจในการส่งพักราชการเป็นดุลพินิจเฉพาะตัวของผู้บังคับบัญชา แม้จะมีเหตุที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าว หากผู้บังคับบัญชาพิจารณาเห็นว่ากรณียังไม่สมควรถึงกับต้องส่งพักราชการก็ชอบที่จะกระทำได้ แต่สมควรใช้ดุลพินิจด้วยความระมัดระวังเพราะการส่งพักราชการจะมีผลกระทบต่อสิทธิประโยชน์ของข้าราชการ (ที่ นร 1011/ ล 303 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2547)

มาตรา 109

1. การดำเนินการทางวินัยเป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาดำเนินการแก่ข้าราชการในสังกัดกระทรวง ทบวง กรม หรือจังหวัด ในกรณีที่ได้ส่งเรื่องหรือรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูกดำเนินการทางวินัยสังกัดอยู่

36

95

8

เพื่อพิจารณาตามมาตรา 104 วรรคสอง (1) และมาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 อ.ก.พ.กระทรวง มีอำนาจพิจารณาและมีมติได้เฉพาะกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาและผู้ถูกดำเนินการทางวินัยเป็นข้าราชการในสังกัดกระทรวงเท่านั้น (ที่ นร 1011/12 ลงวันที่ 20 มีนาคม 2546)

2. กรมการปกครองสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก. ในเดือนตุลาคม 2540 ต่อมา นายกรัฐมนตรีมีคำสั่งให้กรมการปกครองสั่งเพิ่ม โทษจากภาคทัณฑ์เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ตามมติ ก.พ. กรมการปกครองจะต้องสั่งเพิ่ม โทษจากภาคทัณฑ์เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2540 ซึ่งเป็นเดือนที่มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ การที่กรมการปกครองมีคำสั่งเพิ่มโทษเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2544 คำสั่งดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อขั้นเงินเดือนอันเป็นสิทธิประโยชน์ที่นาย ก. ได้รับไปแล้วก่อนที่จะมีคำสั่งเพิ่มโทษ แต่กรมการปกครองจะต้องงดเลื่อนขั้นเงินเดือนนาย ก. ในวันที่ 1 เมษายน 2545 พร้อมทั้งแก้ไขอัตราเงินเดือนที่คลาดเคลื่อนไปให้ตรงกับความเป็นจริงด้วย (ที่ นร 1011/62 ลงวันที่ 25 สิงหาคม 2546)

3. ในการเพิ่มโทษจากตัดเงินเดือนเป็นลดขั้นเงินเดือน จะต้องเพิ่มโทษเป็นลดขั้นเงินเดือนจากขั้นเงินเดือนที่ได้รับ ณ วันที่คำสั่งลงโทษเดิมมีผลใช้บังคับ และการเพิ่มโทษโดยให้มิผลย้อนหลังดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อสิทธิและประโยชน์ที่ข้าราชการผู้นั้น ได้รับไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและมีผลสมบูรณ์แล้ว แต่ผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการแก้ไขอัตราเงินเดือนที่คลาดเคลื่อนไปให้ตรงกับความเป็นจริงด้วย (ที่ นร 1011/40 ลงวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2547)

4. การออกคำสั่งเพิ่มโทษจากภาคทัณฑ์เป็นตัดเงินเดือน 5 % เป็นเวลา 1 เดือน ต้องสั่งให้มิผลย้อนหลัง ไปถึงวันที่มีคำสั่งลงโทษเดิมมีผลใช้บังคับคือวันที่ 30 มิถุนายน 2546 และเพื่อให้คำสั่งเพิ่มโทษมีผลบังคับตามกฎหมาย ในทางปฏิบัติจึงต้องเรียกเงินจำนวน 5 % ของเดือนกรกฎาคม 2546 จากข้าราชการรายนี้คืนแก่ทางราชการด้วย และการสั่งเพิ่มโทษดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อขั้นเงินเดือนที่สอดคล้องกฎหมายเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2546 แต่ต้องปรับขั้นเงินเดือนให้สอดคล้องกับการลงโทษ (ที่ นร 1011/ล 683 ลงวันที่ 25 มิถุนายน 2547)

5. เมื่อกรมดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ และ ได้รายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ตามมาตรา 109 วรรคหก แห่ง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 แล้ว อ.ก.พ.กระทรวง จะต้องพิจารณาว่ารายงานการดำเนินการทางวินัยนั้นถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่ เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวง พิจารณามีมติเป็นประการใดตามมาตรา 109 วรรคเจ็ด อธิบดีจะต้องสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น (ที่ นร 1011/323 ลงวันที่ 15 กรกฎาคม 2548)

มาตรา 116

1. การสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา 116 มีเจตนารมณ์ คือ ผู้ซึ่งถูกตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและผลการสอบสวนไม่ปรากฏพยานหลักฐานแน่ชัด แต่พฤติการณ์มีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจึงไม่สมควรให้รับราชการต่อไป ส่วนกรณีใดสมควรให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นเรื่องๆ ไป และต้องคำนึงถึงความเสียหายที่จะเกิดแก่ราชการ หากให้ข้าราชการผู้มีกรณีดังกล่าวเข้ารับราชการต่อไปด้วย (ที่ นร 1011/ล 954 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2546) 75

2. การที่ผู้บังคับบัญชาเบื้องต้นสั่งลงโทษทางวินัยสถานเบา ต่อมาผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปสั่งให้ออกจากราชการเพราะเห็นว่ามีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน คำสั่งให้ออกจากราชการมีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงหรือลบล้างคำสั่งลงโทษสถานเบาให้ไม่มีผลบังคับโดยไม่ต้องยกเลิกคำสั่งลงโทษสถานเบา แต่จะต้องคืนเงินเดือนที่ได้ตัดไปแล้วให้แก่ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการ (ที่ นร 1011/ล 82 ลงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2548) 161

มาตรา 142

1. ข้าราชการพลเรือนสามัญ 2 ราย ถูกฟ้องคดีอาญาตามมาตรา 157 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ตั้งแต่ พ.ศ. 2532 และถูกดำเนินการทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 รายหนึ่งเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2533 อีกรายหนึ่งลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2537 ต่อมาศาลฎีกาพิพากษาลงโทษจำคุกคนละสองปีโดยไม่รอกการลงโทษเมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2547 การดำเนินการทางวินัยกรณีนี้เป็นกรณีที่อยู่ระหว่างดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 การดำเนินการ 202

ต่อไป ก.พ. ได้มีมติตามมาตรา 142 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กำหนดให้ดำเนินการตามมาตรา 106 และมาตรา 138 กรณีนี้ผู้บังคับบัญชาจึงยังมีอำนาจดำเนินการตามมาตราดังกล่าว (ที่ นร 1011/ ล 790 ลงวันที่ 5 กันยายน 2548)

2. ถูกฟ้องคดีอาญาปี 2532 เกษียณอายุราชการเมื่อปี 2533 ศาลพิพากษาจำคุกเมื่อปี 2547 เป็นกรณีอยู่ระหว่างดำเนินการตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 จึงต้องดำเนินการตามบทเฉพาะกาล มาตรา 142 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709/ว 3 ลงวันที่ 17 เมษายน 2535 ที่กำหนดว่า กรณีที่อยู่ระหว่างดำเนินการตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และในวันที่ 1 เมษายน 2535 ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ใช้บังคับ ยังดำเนินการไม่เสร็จ ให้ดำเนินการต่อไปตามมาตรา 106 มาตรา 138 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (ที่ นร 1011/ ล 12 ลงวันที่ 17 มกราคม 2550)

262

กฎ ก.พ.

กฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ว่าด้วยกรณีความคิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

1. คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงไม่ได้แจ้งอย่างชัดเจนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าตนตกอยู่ในฐานะผู้ถูกกล่าวหา แต่เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาว่าทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจต่อพนักงานสอบสวน และศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดอาญาฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่น ลงโทษปรับ 1,000 บาท คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้นำคำรับสารภาพและคำพิพากษาของศาลมาประกอบการพิจารณา ซึ่งเป็นกรณีความคิดที่ปรากฏชัดแจ้ง จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนก็ได้ การที่ผู้บังคับบัญชาลงโทษตัดเงินเดือน 5 % เป็นเวลา 2 เดือน จึงเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องแล้ว (ที่ นร 1011/ล 702 ลงวันที่ 6 กรกฎาคม 2547)

122

2. ข้าราชการพลเรือนสามัญสังกัดจังหวัดนนทบุรีถูกสอบข้อเท็จจริงกรณีเบิกค่าเช่าบ้าน ไม่ถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ต่อมาข้าราชการผู้นั้นย้ายไปสังกัดจังหวัดกำแพงเพชร จังหวัดนนทบุรีต้องรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงไปยังจังหวัดกำแพงเพชร ซึ่งผู้นั้นสังกัดอยู่ในปัจจุบัน แต่การรับสารภาพต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและมีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ไม่ถือว่าเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชรจะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนได้ (ที่ นร 1011/264 ลงวันที่ 18 พฤษภาคม 2548)

179

3. ข้าราชการพลเรือนสามัญที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนและได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือ ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งซึ่งผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนหรือคงสอบสวนก็ได้ ส่วนคำรับสารภาพต่อศาลและศาลพิพากษาลงโทษนั้น ไม่เข้ากรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง แต่ผู้บังคับบัญชาอาจนำคำพิพากษาของศาลมาประกอบการใช้ดุลพินิจพิจารณาและวินิจฉัยข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ (ที่ นร 1011/193 ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2549)

234

**กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535
ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา**

1. กำหนดระยะเวลาการสอบสวนพิจารณาตามข้อ 12 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา เป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัดให้ดำเนินการสอบสวนพิจารณาเท่านั้น หากการสอบสวนพิจารณาได้ดำเนินการเกินกว่าระยะเวลาที่กำหนด แต่เป็นการดำเนินการด้วยความเป็นธรรมและยุติธรรมแล้วก็ไม่ถือเป็นสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรมและทำให้ส่วนงานการสอบสวนนั้นเสียไปแต่อย่างใด (ที่ นร 1011/ 22 ลงวันที่ 1 พฤษภาคม 2546)

24

2. ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย คณะกรรมการสอบสวนชอบที่จะยุติการสอบสวนและทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้โดยไม่ต้องสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา (ที่ นร 1011/ ส 1381 ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2547) 158

3. ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีกรณีถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโอนไปเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้โดยไม่มีผลกระทบกับการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ แล้วทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง แล้วส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป (ที่ นร 1011/ 161 ลงวันที่ 5 เมษายน 2548) 176

4. ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไม่แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบนั้น ข้อ 36 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา กำหนดให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ได้รับรายงานการดำเนินการทางวินัยสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็ว และต้องให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา 199

กรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาตามขั้นตอนต่างๆ หากคณะกรรมการสอบสวนได้ขอขยายระยะเวลาการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและได้รับอนุมัติให้ขยายระยะเวลา ก็เป็นการดำเนินการที่ถูกต้องตามกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าว (ที่ นร 1011/ 380 ลงวันที่ 5 กันยายน 2548)

5. กรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนคนใดทำไม่ถูกต้อง ถ้าการสอบสวนคนนั้น 204 เป็นสาระสำคัญให้ผู้มีอำนาจสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนแก้ไขหรือดำเนินการคนนั้นให้ถูกต้องโดยเร็ว แต่ถ้าการสอบสวนคนนั้นมีใช้สาระสำคัญอื่นจะทำให้เสียความเป็นธรรม ผู้มีอำนาจจะสั่งให้แก้ไขหรือดำเนินการให้ถูกต้องหรือไม่ก็ได้ การขอขยายระยะเวลาสอบสวนโดยขออ้อนหลัง เป็นการไม่ดำเนินการให้ถูกต้องตามข้อ 12 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ไม่ถือเป็นสาระสำคัญอื่นจะทำให้เสียความเป็นธรรม และไม่ถือเป็น

เป็นสาเหตุที่จะทำให้การดำเนินการในขั้นตอนที่ขอขยายระยะเวลาการสอบสวนเสียไปแต่อย่างใด (ที่ นร 1011/406 ลงวันที่ 26 กันยายน 2548)

6. หากคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ 15 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยละเอียดในประเด็นใด ผู้ถูกกล่าวหาสามารถขอให้คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาในประเด็นดังกล่าวเพิ่มเติมได้ (ที่ นร 1011/519 ลงวันที่ 14 ธันวาคม 2548) 220

7. ระยะเวลาการสอบสวนตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา เป็นระยะเวลาเร่งรัดการสอบสวน เมื่อปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่เหตุจำเป็นต้องเข้ารับการรักษาพยาบาลไม่สามารถมารับฟังข้อกล่าวหาได้ คณะกรรมการสอบสวนจึงต้องขอขยายระยะเวลาการสอบสวน เมื่อผู้ถูกกล่าวหากลับมาปฏิบัติราชการแล้ว คณะกรรมการสอบสวนจึงดำเนินการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา และดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานต่อไปโดยระยะเวลาการสอบสวนไม่ขาดตอนแต่อย่างใด (ที่ นร 100/ 257 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550) 278

8. การที่พยานจะทำคำชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรตามประเด็นที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนดแล้วส่งให้คณะกรรมการสอบสวน ไม่ใช่วิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ 14 ในกรณีที่พยานอ้างว่าสุขภาพไม่ดีประสงค์จะให้ถ้อยคำเป็นลายลักษณ์อักษร คณะกรรมการสอบสวนก็ชอบที่จะรับหนังสือชี้แจงของพยานไว้เป็นส่วนหนึ่งของสำนวนการสอบสวน หรือเดินทางไปทำการสอบปากคำพยานยังสถานที่อยู่ของพยานตามความเหมาะสมได้อีกวิธีหนึ่ง (ที่ นร 100/ 419 ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2550) 280

9. การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.3) โดยคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ลงลายมือชื่อในแบบ สว. 3 มีเพียงผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อรับทราบในแบบ สว. 3 เพียงคนเดียว เป็นการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. 3) ที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดให้ต้องกระทำ จึงต้องแจ้งใหม่ให้เป็นการถูกต้อง(ที่ นร 100/ 452 ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2550) 291

กฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. 2544

1. ถูกลงโทษปลดออก ผลการอุทธรณ์ไม่มีความผิด ได้รับการยกโทษและให้กลับเข้ารับราชการ หากปรากฏว่าในระหว่างการสอบสวนได้มีการรอกการเลื่อนขั้นเงินเดือนและกันเงินสำหรับเลื่อนขั้นไว้ด้วย แต่เมื่อถูกลงโทษปลดออกจึงงดเลื่อนขั้นเงินเดือนตามข้อ 13 (3) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 เมื่อปรากฏผลการอุทธรณ์ดังกล่าว หากกรมเห็นว่าสมควรได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนให้โดยมีเหตุผลเป็นกรณีพิเศษ ก็ขอให้ ก.พ. พิจารณาอนุมัติเป็นการเฉพาะรายตามข้อ 18 วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ดังกล่าวได้ ส่วนระยะเวลาระหว่างที่ถูกปลดออก ผู้นั้นไม่ได้ปฏิบัติราชการจึงไม่มีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน

เงินเดือนระหว่างที่ถูกปลดออกจะต้องส่งจ่ายให้ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการ ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการแล้วต่อมาได้รับการพิจารณายกโทษ พ.ศ. 2538 (ที่ นร 1011/ล 547 ลงวันที่ 25 มิถุนายน 2546)

2. การขาดราชการจำนวน 7 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและไม่ได้ยื่นใบลาให้ถูกต้องตามระเบียบ จึงไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนในรอบที่แล้วมา และมีผลให้ไม่มีสิทธิได้รับเงินเดือนตามพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. 2535 ประกอบหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค 0531/18920 ลงวันที่ 29 เมษายน 2530 ผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการติดตามเรียกเงินคืนและนำส่งคลังต่อไป (ที่ นร 1011/56 ลงวันที่ 18 สิงหาคม 2546)

3. ข้าราชการพลเรือนสามัญถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ต่อมาได้รับการลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น และได้รับคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการขั้นเงินเดือนที่ถูกงดไปนั้น หากผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนเห็นสมควรเลื่อนขั้นเงินเดือนให้โดยมีเหตุผลเป็นกรณีพิเศษก็ให้เสนอ ก.พ. เพื่อพิจารณาอนุมัติให้ส่งเลื่อนขั้นเงินเดือนเป็นการเฉพาะรายตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 ส่วนสิทธิที่จะได้รับเงินเดือนระหว่างถูกออกจากราชการจนถึงวันกลับเข้ารับราชการให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก

จากราชการ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และข้าราชการจึงถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการแล้วต่อมาได้รับการพิจารณาโทษ พ.ศ. 2538 (ที่ นร 1011/ ล 304 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2547)

4. ถูกฟ้องคดีอาญา ศาลประทับรับฟ้องเมื่อเดือนเมษายน 2544 และถูกชะลอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ เมื่อศาลได้พิพากษาเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2546 ว่ามีความผิด ผู้บังคับบัญชาจะต้องส่งเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอไว้ตั้งแต่เดือนเมษายน 2544 ถึงเดือนเมษายน 2545 และงดเลื่อนขั้นเงินเดือนในเดือนตุลาคม 2545 ตามนัยข้อ 14 (2) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 มิใช่งดเลื่อนขั้นเงินเดือนในเดือนเมษายน 2546 แต่อย่างไร (ที่ นร 1011/448 ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2548) 212

ระเบียบ ก.พ.

ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539

1. ปลัดกระทรวงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้วรายงานผลการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยไปยัง ก.พ. ตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ถ้า ก.พ. เห็นว่าดำเนินการ ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมก็จะรายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งให้กระทรวง ทบวง กรม ปฏิบัติให้ถูกต้องเหมาะสม ตามมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น ขณะที่เรื่องอยู่ระหว่างการพิจารณาของ ก.พ. กระบวนการทางวินัยจึงยังไม่สิ้นสุด ต่อเมื่อ ก.พ. พิจารณาเสร็จและตอบรับทราบรายงานการดำเนินการทางวินัยนั้นแล้วจึงสิ้นสุด (ที่ นร 1011/29 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2546) 31

2. เมื่อผู้ถูกดำเนินการทางวินัยถึงแก่ความตายระหว่างที่มีการสืบสวนข้อเท็จจริงการดำเนินการทางวินัยจึงเป็นอันยุติ การสรุปความเห็นว่าหากผู้ถูกกล่าวหาไม่ถึงแก่ความตายสมควรได้รับโทษปลดออกจากราชการ เป็นการสรุปความเห็นเพื่อนำไปประกอบการพิจารณาเงินบำเหน็จตกทอด มิใช่สรุปเพื่อการดำเนินการทางวินัย ไม่ต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. พิจารณาตาม 81

มาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่จะต้องรายงานผลการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 109 และตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 (ที่ นร 1011/ล 1067 ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2546)

3. กรมมีคำสั่งไล่ข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากราชการ และรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ต่อมา อ.ก.พ.กระทรวง มีมติลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น กรมมีคำสั่งลดโทษและสั่งให้กลับเข้ารับราชการแล้ว กรณีถือได้ว่าการดำเนินการทางวินัยถึงที่สุด ส่วนการรายงานตามข้อ 16 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 เป็นการรายงานผลการพิจารณาของ อ.ก.พ.กระทรวง ไปยัง ก.พ. เพื่อประโยชน์เกี่ยวกับการทะเบียนประวัติของข้าราชการพลเรือนสามัญ การศึกษาวิจัยและการให้คำปรึกษาแนะนำ กรณีไม่อาจถือได้ว่าข้าราชการผู้นี้อยู่ระหว่างการพิจารณาโทษหรืออยู่ระหว่างการรายงานการดำเนินการทางวินัย (ที่ นร 1011/ล 763 ลงวันที่ 4 สิงหาคม 2547)

4. กรณีที่นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือปลัดกระทรวง เป็นผู้ดำเนินการทางวินัย หรือสั่งให้ออกจากราชการ ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 10 ข้อ 11 กำหนดให้ต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยและการสั่งให้ออกจากราชการไปยัง ก.พ. เพื่อพิจารณาตรวจสอบว่าการดำเนินการดังกล่าวถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ เมื่อ ก.พ. รับทราบรายงานการดำเนินการทางวินัยในกรณีนั้นแล้วจึงจะถือว่าเป็นอันเสร็จสิ้นกระบวนการดำเนินการทางวินัย (ที่ นร 1011/ล 1024 ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2548)

ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539

1. กรณีจังหวัดหนองคายมีคำสั่งลงโทษไล่นาย ด. ป่าไม้อำเภอก ออกจากราชการ และต่อมา อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์พิจารณาเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ถูกต้องตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 จึงมีมติให้

กรมป่าไม้ดำเนินการแก้ไขคำสั่งลงโทษให้เป็นการถูกต้อง อธิบดีกรมป่าไม้ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาเดิม จะต้องเป็นผู้แจ้งให้จังหวัดหนองคายผู้ออกคำสั่งเดิมดำเนินการแก้ไขคำสั่งลงโทษผู้นี้ให้เป็นไปตาม มติ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ แม้ว่าสำนักงานป่าไม้อำเภอ กรมป่าไม้ ได้ถูกยุบไปสังกัด กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ตามพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 แล้วก็ตาม (ที่ นร 1011/ล 268 ลงวันที่ 26 มีนาคม 2546)

2. การสั่งเพิ่ม โทษจากภาคทัณฑ์เป็นลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น ต้องสั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งเพิ่มโทษเดิมใช้บังคับ โดยการสั่งย้อนหลังดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อ สิทธิและประโยชน์ที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับไปแล้ว ตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 คำสั่งเพิ่มโทษดังกล่าวจึงไม่มีผลกระทบต่อ คำสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนที่ได้เลื่อนให้ไปก่อนแล้ว เนื่องจากเป็นสิทธิและประโยชน์ที่ผู้ถูก ลงโทษได้รับไปแล้ว แต่กรมจะต้องงดเลื่อนชั้นเงินเดือนผู้นี้ตามนัยข้อ 7 (2) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วย การเลื่อนชั้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 ในปีที่มีการเพิ่มโทษ พร้อมทั้งดำเนินการแก้ไขอัตราเงินเดือนที่ ลดเคลื่อนไปให้ตรงกับความเป็นจริง (ที่ นร 1011/45 ลงวันที่ 8 กรกฎาคม 2546)

3. การที่บรรดากิจการ ข้าราชการ ถูกจ้าง ฯลฯ บางส่วนของกรมป่าไม้ กระทรวง เกษตรและสหกรณ์ ได้ถูกโอนมาเป็นของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวง ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทำให้สำนักงานป่าไม้อำเภอทั้งหมดโอนมาเป็นของ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช รวมทั้งเรื่องการสอนสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงนาย ก. เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 6 สำนักงานป่าไม้อำเภอราษีไศล เมื่ออธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุนาย ก. ตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ส่งเรื่องสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงนาย ก. เสนอ อ.ก.พ. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช พิจารณา เมื่อ อ.ก.พ. กรม มินติเป็นประการใด อธิบดี กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จะต้องสั่งและปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น มิใช่อธิบดี กรมป่าไม้แต่อย่างใด (ที่ นร 1011/ล 750 ลงวันที่ 8 กันยายน 2546)

42

62

4. การสั่งเพิ่มโทษภาคทัณฑ์เป็นตัดเงินเดือน โดยสั่งให้มีผลย้อนหลัง ไปถึงวันที่
คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ใช้บังคับ แต่ไม่มีผลกระทบต่อคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนและเงินเดือนซึ่งเป็น
สิทธิและประโยชน์ที่ผู้ถูกเพิ่มโทษได้รับไปแล้ว ส่วนการตัดเงินเดือนของผู้ถูกเพิ่มโทษจะต้องตัดจากฐาน
อัตราเงินเดือนที่ได้รับอยู่ในวันที่มีคำสั่งเพิ่มโทษ (ที่ นร 1011/ 110 ลงวันที่ 24 ตุลาคม 2546) 67
5. การสั่งเพิ่มโทษจากตัดเงินเดือนเป็นลดขั้นเงินเดือนจะต้องสั่งลดขั้นเงินเดือน
จากขั้นเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับในวันที่ยื่นคำสั่งลงโทษเดิม และการสั่งเพิ่มโทษดังกล่าวไม่
กระทบถึงการที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งเลื่อนข้าราชการผู้นั้นขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้น ซึ่ง
เป็นสิทธิประโยชน์ที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับไปโดยถูกต้องตามกฎหมาย และมีผลสมบูรณ์แล้ว
ก่อนที่จะมีคำสั่งเพิ่มโทษ (ที่ นร 1011/ ล 899 ลงวันที่ 30 กันยายน 2548) 209

อุทธรณ์ของพนักงานของรัฐ

- การพิจารณาอุทธรณ์ของพนักงานของรัฐในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขซึ่งถูก
จังหวัดสั่งลงโทษปลดออกตามข้อ 13 ของหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการปฏิบัติงานพนักงาน
ของรัฐในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข ให้ อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.กระทรวง ที่ทำหน้าที่ อ.ก.พ.กรม
มีอำนาจพิจารณา หาก อ.ก.พ. ดังกล่าวมีมติให้ลดโทษและให้กลับเข้าปฏิบัติราชการในฐานะ
พนักงานของรัฐ (ที่ นร 1011/ ล 546 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2548) 186

มาตรการคุ้มครองพยาน

- การร้องเรียนกล่าวหาผู้บังคับบัญชาโดยสุจริต โดยร้องเรียนกล่าวหาต่อ
ผู้บังคับบัญชาในระดับเหนือขึ้นไป หรือหน่วยงานที่มีหน้าที่ตรวจสอบตามกฎหมาย การให้ข้อมูล
การเป็นพยาน หรือการส่งเอกสารหลักฐานที่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการเกี่ยวกับเรื่องที่
กล่าวหา ถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ จึงได้รับการคุ้มครองตามนัยหนังสือสำนักเลขาธิการ
คณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 3 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548 (ที่ นร 1011/72 ลงวันที่ 4
มีนาคม 2548) 171

ล้างมลทินฯ

1. ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ไม่ถือเป็น “ ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการอันมิใช่เป็นการลงโทษทางวินัยตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2539” 222

คำสั่งไล่ออกจากราชการ โดยสั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันให้ออกจากราชการไว้ก่อน ซึ่งเป็นวันก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2539 ใช้บังคับ ย่อมได้รับการล้างมลทินตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว (ที่ นร 1011/ 529 ลงวันที่ 28 ธันวาคม 2548)

2. ผู้ถูกลงโทษทางวินัยที่ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ. 2550 ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยถูกลงโทษในกรณีนั้นๆ อีกต่อไป แต่การล้างมลทินไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ที่ได้รับการล้างมลทิน ในอันที่จะเรียกร้องสิทธิหรือประโยชน์ใด ๆ 294

กรณีที่อยู่ระหว่างอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ต้องรอการล้างมลทินไว้จนกว่าจะได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าวินิจฉัยว่า ไม่มีความผิดก็ไม่มีมลทินที่จะต้องล้าง (ที่ นร 1011/ 477 ลงวันที่ 26 ธันวาคม 2550)

พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542

1. เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งระดับ 7 อธิบดีผู้บังคับบัญชาต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กรม พิจารณามิมีติ กำหนดโทษตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ แล้วจึงสั่งลงโทษตามมติ อ.ก.พ.กรม แต่ถ้านเป็นกรณีที่อธิบดีส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวง พิจารณาตามมาตรา 109 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เรื่องอยู่ระหว่างกระบวนการดำเนินการของ อ.ก.พ.กระทรวง อธิบดีควรแจ้งมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไปให้ อ.ก.พ.กระทรวง พิจารณามิมีติ (ที่ นร 1011/ล 909 ลงวันที่ 28 ตุลาคม 2546) 70

2. เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและประจาน ป.ป.ช. ส่งรายงานและเอกสาร ไปยังผู้บังคับบัญชาของ
ผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาลงโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ
แต่เนื่องจากผู้บังคับบัญชาไม่มีอำนาจที่จะสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงได้ด้วยตนเอง จึงต้อง
นำเสนอ อ.ก.พ. สามัญ ที่ผู้ถูกกล่าวหาสังกัดเพื่อพิจารณามีมติก่อน ตามมาตรา 104 วรรคสอง
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 คำสั่งลงโทษดังกล่าวให้อ้างอาศัย
อำนาจตามมาตรา 104 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และ
มาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. 2542 ประกอบด้วย (ที่ นร 1011/ล 650 ลงวันที่ 16 มิถุนายน 2547) 111
3. ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. รายงาน ไปยังผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจ
สั่งบรรจุว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าข้าราชการผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริต
ต่อหน้าที่ราชการฐานจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุ
ให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่าง
ร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ ไม่มีอำนาจที่จะสั่งลงโทษปลดออกหรือ ไล่ออก
จากราชการ ได้ด้วยตนเอง จะต้องส่งเรื่องไปยัง อ.ก.พ.จังหวัด อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.กระทรวง
ซึ่งข้าราชการผู้นั้นสังกัดอยู่เพื่อพิจารณา แล้วแต่กรณีตามมาตรา 104 วรรคสอง แห่ง
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 (ที่ นร 1011/ล 648 ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2547) 109
4. จังหวัดกาญจนบุรีมีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนนาย ส. และรายงานการ
ลงโทษไปยังอธิบดีตามมาตรา 109 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. 2535 ระหว่างที่กรมการปกครองพิจารณาเรื่องดังกล่าวเพื่อนำเสนอ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย
พิจารณาดำเนินมาตรา 109 วรรคสี่ และวรรคหก คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ส่งเรื่องให้กรมการ
ปกครองพิจารณาโทษนาย ส. ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตาม
มติคณะกรรมการ ป.ป.ช. กรมการปกครองจะต้องส่งเรื่องนี้พร้อมความเห็นของคณะกรรมการ
ป.ป.ช. ไปยัง อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย เพื่อพิจารณามีมติเพิ่มโทษตามฐานความผิดที่
คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ (ที่ นร 1011/ล 701 ลงวันที่ 6 กรกฎาคม 2547) 119

5. เมื่ออธิบดีกรมการปกครองได้รับแจ้งมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่านาย ส. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง อธิบดีกรมการปกครองจะต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กรมการปกครอง พิจารณาตามมาตรา 104 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่เนื่องจากเรื่องนี้จังหวัดกาญจนบุรี ได้รายงานการลงโทษลดขั้นเงินเดือนนาย ส. มายัง กรมการปกครองตามมาตรา 109 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 อธิบดีกรมการปกครองจะต้องพิจารณาว่าเห็นด้วยหรือเห็นแย้งกับผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยพิจารณา ดังนั้น อธิบดีกรมการปกครองจึงต้องส่งเรื่อง พร้อมความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และเอกสาร ไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย พิจารณามีมติเพิ่มโทษจากลดขั้นเงินเดือนเป็น ไล่ออกจากราชการตามฐานความผิดที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ (ที่ นร 1011/ ล 688 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2547)

117

6. กรณีกรมดำเนินการทางวินัยและมีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ต่อมา ได้รับแจ้งจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าในมูลกรณีเดียวกันนั้นคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติว่า เป็นการกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบ ของทางราชการ ถือว่าการได้สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นการสอบสวนใหม่หรือ สอบสวนเพิ่มเติม การลงโทษใหม่ตามฐานความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นลักษณะของ การเพิ่มโทษตามนัยมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มีผลให้โทษเดิมเป็นอันยกเลิก และไม่เป็นการลงโทษสองครั้งในเรื่องเดียวกันแต่อย่างใด (ที่ นร 1011/ ล 140 ลงวันที่ 1 มีนาคม 2548)

166

7. ข้าราชการพลเรือนสามัญมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำการทุจริตโดยกล่าวหาต่อ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ต่อมาผู้นั้นได้ออกจากราชการ หลังจากนั้นคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่า ผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและแจ้งให้อธิบดีลงโทษตามมติดังกล่าว กรณีเข้าหลักเกณฑ์ ตามมาตรา 106 แล้ว คือ มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต่อผู้ซึ่งมีหน้าที่สืบสวน สอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายอยู่ก่อนออกจากราชการ อธิบดีโดยมติ อ.ก.พ.กระทรวง มีอำนาจดำเนินการลงโทษไล่ออกได้ (ที่ นร 1011/ 834 ลงวันที่ 26 กันยายน 2548)

207

อื่น ๆ

1. ผู้พิจารณาอุทธรณ์อย่างไม่ร้ายแรงอาจพิจารณาอุทธรณ์พร้อมกับพิจารณารายงานการลงโทษในคราวเดียวกันเพื่อความรวดเร็วและให้การลงโทษเป็นไปในทิศทางเดียวกันทำนองเดียวกันกับการพิจารณาอุทธรณ์โทษวินัยอย่างร้ายแรงได้ (ที่ นร 1011/ ล 10 ลงวันที่ 12 มกราคม 2547) 87
2. การรับทราบคำสั่งลงโทษถ้ามีหลักฐานยืนยันได้ว่าการนำคำสั่งไปให้ผู้ถูกลงโทษทราบแล้วเมื่อใด แม้ผู้นั้นจะไม่ยอมลงชื่อรับทราบก็ถือได้ว่าผู้นั้นได้รับทราบคำสั่งในวันนั้นแล้ว และโดยที่ปัจจุบันพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 70 และมาตรา 71 ได้บัญญัติเกี่ยวกับการแจ้งคำสั่งทางปกครองไว้ กรณีการแจ้งคำสั่งข้างต้นจึงต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามวิธีการของกฎหมายดังกล่าว 90
- ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการแล้วยอมไม่มีฐานะเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ หากยังคงเข้ามาก่อความเดือดร้อนรำคาญและทำความเสียหายให้แก่ราชการ หัวหน้าส่วนราชการย่อมมีอำนาจดำเนินการตามกฎหมายแก่ผู้นั้นเพื่อป้องกันความเดือดร้อนเสียหายอันจะเกิดแก่ทางราชการได้ (ที่ นร 1011/ 10 ลงวันที่ 19 มกราคม 2547)
3. กรณีลูกจ้างชั่วคราวกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี มีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยขณะเป็นลูกจ้างชั่วคราว ต่อมาได้ลาออกจากการเป็นลูกจ้างชั่วคราวแล้วได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างเป็นพนักงานราชการ ผู้บังคับบัญชาที่เป็นหัวหน้าส่วนราชการไม่มีอำนาจที่จะนำการกระทำผิดวินัยของนาย ข. ที่เกิดขึ้นก่อนได้รับการจ้างเป็นพนักงานราชการมาดำเนินการทางวินัยและพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้นี้ได้ (ที่ นร 1011/ ล 135 ลงวันที่ 2 มีนาคม 2549) 228

ที่ นร 1011/ล 17

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

13 มกราคม 2546

เรื่อง ทหารเรือแนวทางปฏิบัติทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

อ้างถึง หนังสือกรมบัญชีกลาง ลับ ที่ กค 0502.4/32442 ลงวันที่ 18 กันยายน 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมบัญชีกลางได้หารือแนวทางปฏิบัติทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่ากรมบัญชีกลางได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงนาย น. เจ้าหน้าที่บริหารงานการคลัง 7 สำนักงานคลังจังหวัดกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความไม่ระมัดระวัง จนเป็นเหตุให้เงินสำรองจ่ายประจำวันซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบขาดบัญชีจำนวน 500,000 บาท จากผลการสอบสวน กรมบัญชีกลางเห็นว่าการกระทำของนาย น. เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง นอกจากนี้ยังปรากฏกรณีพิพาทพิงถึงการสั่งการของนาย บ. คลังจังหวัด ผู้บังคับบัญชาของนาย น. ที่ให้เจ้าหน้าที่ที่ว่างจากภารกิจและนักศึกษาฝึกงานซึ่งเป็นบุคคลภายนอกมาช่วยขนเงินสำรองจ่ายประจำวัน จนเป็นเหตุให้เงินสำรองจ่ายประจำวันดังกล่าวสูญหายระหว่างที่มีการขนเงินด้วย กรมบัญชีกลางเห็นว่า การกระทำของนาย บ. เป็นการสั่งการที่ไม่เหมาะสม และหมิ่นเหม่ เป็นอันตรายแก่เงินของทางราชการเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงได้ส่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย บ. แต่นาย บ. ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่ออธิบดีกรมบัญชีกลาง ซึ่งอธิบดีกรมบัญชีกลางได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการลงโทษภาคทัณฑ์นาย บ. โดยพิจารณาจากพยานหลักฐานที่ปรากฏตามทางการสอบสวน ซึ่งรวมทั้งคำให้การของนาย บ. ในการสอบสวนทางวินัยนาย น. ยังไม่ได้เปิดโอกาสให้นาย บ. ได้ชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานของตนตามนัยมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ในฐานะผู้ถูกกล่าวหา ประกอบกับคำชี้แจงของนาย บ. เป็นข้อเท็จจริงที่สมควรนำมาพิจารณาพบทวนเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมยิ่งขึ้น จึงได้ย่อนกระบวนการพิจารณาในส่วนของนาย บ. ใหม่ เมื่อได้รับฟังข้อเท็จจริงจากคำชี้แจงของผู้นี้แล้ว จึงให้งดโทษโดยให้ว่ากล่าวตักเตือน และรายงาน อ.ก.พ. กระทรวงการคลังเพื่อพิจารณาต่อไป

กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่า การดำเนินการทางวินัยนาย บ. ยังไม่ครบถ้วนตามนัยมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กล่าวคือ กรมบัญชีกลางได้มีคำสั่งลงโทษนาย บ. โดยมีได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และมีได้ให้โอกาสนาย บ. ชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาก่อนที่จะมีคำสั่งลงโทษ แม้ นาย บ. จะอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่ออธิบดีกรมบัญชีกลางก็ถือไม่ได้ว่านาย บ. ได้ชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา จึงขอให้กรมบัญชีกลางดำเนินกระบวนการทางวินัยใหม่ แล้วจึงพิจารณาความผิดและระดับโทษของนาย บ. แต่เนื่องจากข้อเท็จจริงปรากฏว่าปัจจุบันผู้นี้ได้ลาออกจากราชการตามโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิต: เกษียณก่อนกำหนด รุ่น 3 ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2544 แล้ว กรมบัญชีกลางจึงหาหรือว่าการดำเนินการทางวินัยนาย บ. ของกรมบัญชีกลางชอบตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 หรือไม่ และหากการดำเนินการของกรมบัญชีกลางไม่ถูกต้องตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กรมบัญชีกลางจะต้องดำเนินการอย่างไรต่อไปจึงจะถูกต้อง นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่กรมบัญชีกลางสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาย น. แล้วปรากฏว่า มีกรณีพาดพิงถึงนาย บ. ว่ามีส่วนกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง อธิบดีกรมบัญชีกลางจึงสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย บ. โดยไม่มีการตั้งเรื่องกล่าวหา และไม่ให้ออกโอกาสนาย บ. ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา นั้น การลงโทษนาย บ. ดังกล่าวเป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้องตามมาตรา 102 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และมาตรา 30 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ซึ่งบัญญัติว่า ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อนาย บ. อุทธรณ์คำสั่งลงโทษเพื่อขอให้ทบทวน และอธิบดีกรมบัญชีกลางพิจารณาแล้วเห็นว่าคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย บ. ไม่ถูกต้องตามกฎหมายจึงได้ดำเนินกระบวนการใหม่เช่นนี้ การดำเนินการของอธิบดีกรมบัญชีกลางดังกล่าวจึงถูกต้องตามมาตรา 50 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ซึ่งบัญญัติว่าคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอาจถูกเพิกถอนทั้งหมดหรือบางส่วน โดยจะให้ผลย้อนหลังหรือไม่ย้อนหลังหรือมีผลในอนาคตไปถึงขณะใดขณะหนึ่งตามที่กำหนดได้ และการที่อธิบดีกรมบัญชีกลางได้พิจารณาข้อเท็จจริงจากหนังสืออุทธรณ์ของนาย บ. ซึ่งสาระสำคัญของหนังสือดังกล่าวเป็นการโต้แย้งแก้ข้อกล่าวหา กรณีจึงถือได้ว่า นาย บ. ได้มีโอกาสชี้แจงแก้ข้อ

กล่าวหาในเรื่องที่ถูกกล่าวหา และเป็นการดำเนินการสอบสวนตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แล้ว ประกอบกับมาตรา 41 (3) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 บัญญัติสาระสำคัญว่า คำสั่งทางปกครองที่ ออกโดยไม่รับฟังคู่กรณีที่เกี่ยวข้องกระทำได้น่าเป็นการมาโดยไม่สมบูรณ์ ถ้าได้มีการรับฟังให้สมบูรณ์ ในภายหลัง คำสั่งทางปกครองนั้นย่อมมีผลสมบูรณ์ตามกฎหมาย ดังนั้น การที่อธิบดีกรมบัญชีกลาง พิจารณาทบทวนเรื่องนี้แล้วเห็นว่าการกระทำของนาย บ. เป็นการกระทำผิดวินัยอย่าง ไม่ร้ายแรงแต่มีเหตุอันควรปรานีจึงสั่งงดโทษและให้ว่ากล่าวตักเตือนนั้น จึงเป็นการดำเนินการโดย ถูกต้องแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสีมา สีมานันท์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 214

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก ถนน 10300

6 มีนาคม 2546

เรื่อง ทาหรือการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมสรรพสามิต

อ้างถึง หนังสือกรมสรรพสามิต ลับ ที่ กค 0602/043 ลงวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2546

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนารายงานการสอบสวน และเอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน 230 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมสรรพสามิตแจ้งว่าจังหวัดเชียงใหม่ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาย ก. เจ้าพนักงานสรรพสามิต 6 สำนักงานสรรพสามิต อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนแล้วเสนอสำนวนรายงานการสอบสวนต่อจังหวัดเชียงใหม่เพื่อพิจารณา ขณะที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของจังหวัดเชียงใหม่ ได้มีกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมสรรพสามิต กระทรวงการคลัง พ.ศ. 2545 และประกาศกระทรวงการคลัง เรื่องกำหนดและแบ่งส่วนราชการตามกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมสรรพสามิต กระทรวงการคลัง พ.ศ. 2545 มีผลใช้บังคับแล้ว โดยกำหนดและแบ่งอำนาจหน้าที่ในเขตท้องที่สำหรับสำนักงานสรรพสามิตภาค สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่ และสำนักงานสรรพสามิตสาขา เป็นส่วนราชการในราชการบริหารส่วนกลางของกรมสรรพสามิต ดังนั้น สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่เชียงใหม่จึงได้ขอถอนเรื่องรายงานการสอบสวนวินัยจากจังหวัดเชียงใหม่ แล้วรายงานพร้อมทั้งส่งสำนวนการสอบสวนให้กรมสรรพสามิตพิจารณา กรมสรรพสามิตจึงหาหรือ ไปยัง ก.พ. รวม 2 ข้อ พร้อมทั้งได้ส่งสำเนารายงานการสอบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้องไปเพื่อประกอบการพิจารณาของ ก.พ. ด้วย ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ข้อที่หาหรือว่า กรมสรรพสามิตสามารถใช้สำนวนรายงานการสอบสวนวินัยของจังหวัดเชียงใหม่มาพิจารณาคำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. ต่อไปได้หรือไม่ อย่างไร หรือกรมสรรพสามิตจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนวินัยข้าราชการผู้นี้ใหม่อีกครั้ง นั้น

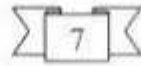
สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ในกรณีที่ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการพลเรือนที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้แล้ว ก.พ. ได้เคยพิจารณา มีความเห็นไว้ว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนและวิธีพิจารณาคำเนิการตามลำดับ ทำให้เห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ว่า ประสงค์จะให้คณะกรรมการสอบสวนตลอดจนผู้บังคับบัญชาดำเนินการเกี่ยวกับการสอบสวนและพิจารณาไปตามลำดับจนเสร็จกระบวนการวิธีการ และไม่ได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือระงับการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนที่ได้สั่งแต่งตั้งขึ้น โดยชอบด้วยกฎหมายแล้วแต่อย่างใด แม้ในระหว่างการสอบสวนจะมีการสั่งให้ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นไปอยู่นอกบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ แล้วทำรายงานการสอบสวนและเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อตรวจสอบความถูกต้องในกระบวนการสอบสวน และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่ของผู้ถูกกล่าวหาดำเนินการต่อไป ทั้งนี้ไม่ได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาคนใหม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนทางวินัยใหม่อีกครั้ง แต่อย่างใด ยกเว้นกรณีตามข้อ 34 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ซึ่งได้กำหนดว่า "ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ 3 ให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไป ในกรณีเช่นนี้ ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 มาตรา 109 วรรคสาม หรือ มาตรา 115 แล้วแต่กรณี แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้อง"

สำหรับเรื่องนี้ จังหวัดเชียงใหม่ได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง แก่นาย ก. โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งถือว่าเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนเสร็จแล้ว และเรื่องอยู่ในระหว่างการพิจารณาของจังหวัดเชียงใหม่ ข้าราชการผู้นี้ได้เปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการในราชการบริหารส่วนกลางของกรมสรรพสามิต ตามกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมสรรพสามิต กระทรวงการคลัง พ.ศ. 2545 และประกาศกระทรวงการคลังเรื่องกำหนดและแบ่งส่วนราชการตามกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมสรรพสามิต กระทรวงการคลัง พ.ศ. 2545 ซึ่งทำให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ไม่ได้เป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้นี้ต่อไป แต่โดยที่ข้อ 29 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ได้กำหนดให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องของสำนวนการสอบสวน แล้วส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป ดังนั้น

กรณีนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ในฐานะผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จึงยังคงมีหน้าที่ต้องพิจารณาดำเนินการให้ครบถ้วนตามข้อ 29 แล้วจึงส่งเรื่องให้อธิบดีกรมสรรพสามิตดำเนินการต่อไป โดยกรมสรรพสามิตต้องนำสำนวนรายงานการสอบสวนวินัยของจังหวัดเชียงใหม่มาประกอบการพิจารณาดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในข้อ 32 ของกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าว ทั้งนี้ กรมสรรพสามิตไม่มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนวินัยแก่ข้าราชการผู้นี้ใหม่อีก

2. ข้อที่ห้าหรือว่า กรณีที่กรมสรรพสามิตสามารถที่จะใช้สำนวนรายงานการสอบสวนของจังหวัดเชียงใหม่พิจารณาคือไปได้นั้น ถ้าจะต้องมีการสอบสวนเพิ่มเติม หรือสอบสวนใหม่แล้ว กรมสรรพสามิตจะดำเนินการอย่างไร ทั้งนี้ กรมสรรพสามิตสามารถที่จะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นทำการสอบสวนเพิ่มเติม หรือสอบสวนใหม่ได้หรือไม่ หรือจะต้องส่งเรื่องให้จังหวัดเชียงใหม่เป็นผู้ดำเนินการต่อไป นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ 33 วรรคหนึ่ง ได้กำหนดว่า “ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 มาตรา 109 วรรคสาม มาตรา 115 หรือ อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม..... แล้วแต่กรณี เห็นสมควรให้สอบสวนเพิ่มเติมประการใด ให้กำหนดประเด็นพร้อมทั้งส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิม เพื่อดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น” และวรรคสอง ได้กำหนดว่า “ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิม ไม่อาจทำการสอบสวนได้ หรือผู้สั่งสอบสวนเพิ่มเติมเห็นเป็นการสมควรจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่ขึ้นทำการสอบสวนเพิ่มเติมก็ได้.....” ดังนั้น ตามกรณีนี้หรือนี้ เมื่ออำนาจการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นี้ของจังหวัดเชียงใหม่โอนกลับมาเป็นอำนาจของกรมสรรพสามิตแล้ว หากกรมสรรพสามิตเห็นสมควรให้สอบสวนเพิ่มเติม ก็ให้กำหนดประเด็นส่งเรื่องไปให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเพื่อดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมก็ได้ ส่วนในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิม ไม่อาจทำการสอบสวนได้ หรือกรมสรรพสามิตซึ่งเป็นผู้สั่งสอบสวนเพิ่มเติมเห็นเป็นการสมควรจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่ขึ้นทำการสอบสวนเพิ่มเติมก็ได้ ทั้งนี้ ให้นำข้อ 3 และข้อ 4 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) มาใช้บังคับโดยอนุโลม



จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งสำเนารายงานการสอบสวน และเอกสาร
ที่เกี่ยวข้องจำนวน 230 แผ่น คืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชสิทธิ์)

ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานวินัย

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

พ.นร 1011/12

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิมญูโลก กทม. 10300

20 มีนาคม 2546

เรื่อง ทาหรือแนวทางปฏิบัติ

เรียน ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

อ้างถึง หนังสือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ค่วนมาก ที่ กษ 0202/2540 ลงวันที่ 14 มีนาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ทาหรือปัญหาแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยว่า ในกรณีที่มีข้าราชการกระทำผิดวินัยร่วมกัน เมื่อส่วนราชการในสังกัดได้ดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแล้วส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่เพื่อพิจารณาตามมาตรา 104 วรรคสอง (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือได้ดำเนินการทางวินัยแล้วรายงาน ไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงซึ่งผู้ถูกดำเนินการทางวินัยสังกัดอยู่เพื่อพิจารณาตามมาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติฉบับข้างต้น แต่เมื่อพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวงทบวง กรม พ.ศ. 2545 และพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 มีผลใช้บังคับ ทำให้ข้าราชการผู้ถูกดำเนินการทางวินัยดังกล่าวข้างต้นถูกโอนไปสังกัดกระทรวงอื่น กรณีเช่นนี้ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จะมีอำนาจพิจารณาเรื่อง และรายงานการดำเนินการทางวินัยข้าราชการข้างต้น ตามมาตรา 104 วรรคสอง (1) และมาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แล้วแต่กรณีได้เฉพาะผู้ที่ยังเป็นข้าราชการในสังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์หรือจะต้องดำเนินการอย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่การดำเนินการทางวินัยเป็นอำนาจของนายกรัฐมนตรีนในฐานะหัวหน้ารัฐบาล หรือผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาคำเนินการแก่ข้าราชการในสังกัดกระทรวงทบวง กรม หรือจังหวัด นั้น เช่นเดียวกับการส่งเรื่องหรือรายงานการดำเนินการทางวินัยข้าราชการไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงซึ่งผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูกดำเนินการทางวินัยสังกัดอยู่เพื่อพิจารณาตามมาตรา 104 วรรคสอง (1) และมาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

ซึ่งหมายความว่า อ.ก.พ.กระทรวงมีอำนาจพิจารณาและมีมติได้เฉพาะกรณีที่ถูกกล่าวหา และผู้ถูก
การดำเนินการทางวินัยเป็นข้าราชการ ในสังกัดกระทรวงนั้นเท่านั้น ดังนั้น กรณีตามปัญหาของกระทรวง
เกษตรและสหกรณ์ดังกล่าวข้างต้น อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงมีอำนาจพิจารณาเรื่องและ
รายงานการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ ได้เฉพาะกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาและผู้ถูกดำเนินการทางวินัยเป็น
ข้าราชการที่อยู่ในสังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ตามนัยมาตรา 104 วรรคสอง (1) และมาตรา 109
วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เท่านั้น

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชราก้อย)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 264

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

24 มีนาคม 2546

เรื่อง ทารอปัญหาเกี่ยวกับการกระทำผิดวินัย

เรียน อธิบดีกรมอุตุนิยมวิทยา

อ้างถึง หนังสือกรมอุตุนิยมวิทยา ลับ ที่ ทก 0401/0329 ลงวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมอุตุนิยมวิทยาแจ้งว่ากระทรวงคมนาคมได้จัดตั้งศูนย์ปลอดภัยคมนาคมขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ คือ เพื่อบริหารข้อมูลข่าวสารให้แก่ประชาชน โดยมีการเชื่อมโยงข้อมูลข่าวสารของแต่ละหน่วยงานในสังกัดไปยังศูนย์ดังกล่าว กรมอุตุนิยมวิทยาได้จัดให้ข้าราชการในสังกัดไปเข้าเวรปฏิบัติงานเช่นเดียวกับหน่วยงานอื่นๆ ตามนโยบายของกระทรวงคมนาคม โดยผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนไปเข้าเวรปฏิบัติงานเฉลี่ยเดือนละ 1 ครั้ง โดยนาย ก. นักอุตุนิยมวิทยา 6 ว กองภูมิอากาศ ได้รับการจัดให้ไปเข้าเวรปฏิบัติงานที่ศูนย์ปลอดภัยคมนาคมตามตารางการปฏิบัติงานซึ่งผู้อำนวยการกองพยากรณ์อากาศ โดยได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมอุตุนิยมวิทยาได้ดำเนินการจัดข้าราชการไปปฏิบัติงานที่ศูนย์ปลอดภัยคมนาคม ตามบันทึก ที่ ทก 0806/2492 ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2545 ปรากฏว่านาย ก. ไม่ไปปฏิบัติหน้าที่ตามตารางเวรในวันเสาร์ที่ 27 กรกฎาคม 2545 และวันอาทิตย์ที่ 15 กันยายน 2545 โดยไม่มีการแลกเปลี่ยนเวร อีกทั้งไม่ได้แจ้งให้ผู้ใดที่กรมอุตุนิยมวิทยาหรือที่ศูนย์ปลอดภัยคมนาคมทราบ เมื่อศูนย์ปลอดภัยคมนาคมได้รายงานให้กรมอุตุนิยมวิทยาทราบ ซึ่งนาย ก. ชี้แจงข้อเท็จจริงถึงการไม่ไปเข้าเวรต่อกรมอุตุนิยมวิทยาสรุปได้ว่าป่วย และได้ยื่นใบลาป่วยตามลำดับชั้นที่กรมอุตุนิยมวิทยา นอกจากนี้ นาย ก. ได้แสดงความกตัญญูต่อนาย ก. ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2545 ถึงอธิบดีกรมอุตุนิยมวิทยา สรุปได้ว่าคำสั่งกรมอุตุนิยมวิทยา ตามบันทึก ที่ ทก 0806/2492 ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2545 เป็นคำสั่งทางปกครอง แต่เป็นคำสั่งที่มีเจตนาบังคับให้ข้าราชการที่มีรายชื่อตามตารางเวรต้องปฏิบัติโดยที่ข้าราชการผู้นั้นไม่เต็มใจ ถือได้ว่าเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 26, 27 และ 28 และอธิบดีกรมอุตุนิยมวิทยามีเจตนาให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานนอกเหนือหน่วยงานของกรมอุตุนิยมวิทยา ทั้งที่บางเวลาเป็นเวลาพักผ่อนของข้าราชการผู้นั้น ถือได้ว่าอธิบดีกรมอุตุนิยมวิทยาใช้สิทธิออกคำสั่งเกินขอบ

อำนาจที่กฎหมายกำหนด ทำให้กระทบกระเทือนสาระสำคัญของบุคคล เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา 6 ซึ่งข้าราชการผู้เสียหายอาจฟ้องร้องต่อศาลปกครองให้เพิกถอนคำสั่งและเรียกค่าเสียหายได้ตามสิทธิ กรมอุตุนิยมวิทยาจึงขอหรือว่า การที่กรมอุตุนิยมวิทยาได้สั่งการให้ข้าราชการไปเข้าเวรปฏิบัติงานที่ศูนย์ปลอดภัยคมนาคม เป็นคำสั่งที่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการหรือไม่ อย่างไร และการที่นาย ก. แสดงความคิดเห็นดังกล่าว กล่าวหาอธิบดีกรมอุตุนิยมวิทยา เข้าข่ายเป็นความผิดวินัยหรือไม่ ตามมาตราใด อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ตามที่หรือว่า การที่กรมอุตุนิยมวิทยาได้สั่งการให้ข้าราชการไปเข้าเวรปฏิบัติงานที่ศูนย์ปลอดภัยคมนาคม เป็นคำสั่งที่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการหรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้บังคับบัญชาจะมีคำสั่งให้ข้าราชการผู้ได้บังคับบัญชาปฏิบัติตาม นั้น จะต้องเป็นการสั่งในหน้าที่ราชการ และเป็นการสั่งให้ปฏิบัติราชการ นอกจากนี้คำสั่งดังกล่าวจะต้องเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการด้วย ซึ่งหมายความว่าผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งให้ข้าราชการผู้ได้บังคับบัญชาปฏิบัติราชการตามคำสั่งนั้น ต้องเป็นผู้ที่มีหน้าที่ราชการ ในเรื่องนั้น และอยู่ในฐานะที่จะสั่งให้ทำเช่นนั้น ได้ตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ และต้องสั่งการไปภายในขอบเขตอำนาจหน้าที่ของตน นอกจากนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณามีมติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชามีคำสั่งให้ข้าราชการอยู่เวรรักษาการณ์ในวันหยุดราชการ ซึ่งเป็นการสั่งให้ข้าราชการปฏิบัติราชการภายในขอบเขตอำนาจความรับผิดชอบของผู้บังคับบัญชานั้น ข้าราชการผู้ได้รับคำสั่งย่อมมีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว เมื่อไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ย่อมเป็นการกระทำผิดวินัยฐานขัดคำสั่งของผู้บังคับบัญชา และฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 88 วรรคหนึ่ง และมาตรา 92 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

ดังนั้น การที่อธิบดีกรมอุตุนิยมวิทยาได้สั่งการเห็นชอบตามที่ผู้อำนวยการกองพยากรณ์อากาศเสนอ ตามบันทึก ที่ คค 0806/2492 ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2545 ซึ่งจัดให้ข้าราชการในสังกัดไปเข้าเวรปฏิบัติงานที่ศูนย์ปลอดภัยคมนาคม สำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคม เช่นเดียวกับหน่วยงานอื่นๆ ตามนโยบายของกระทรวงคมนาคม เพื่อบริการข้อมูลข่าวสารให้แก่ประชาชน โดยมีการเชื่อมโยงข้อมูลข่าวสารของแต่ละหน่วยงานในสังกัด ไปยังศูนย์ฯ ดังกล่าว ซึ่งในเนื้องานจะมีงานในส่วนของ

กรมอุดมศึกษาพร้อมด้วย จึงสอดคล้องกับหน้าที่ของกรมอุดมศึกษาตามมาตรา 3 แห่งพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการ กรมอุดมศึกษา พ.ศ. 2537 ซึ่งใช้อยู่ในขณะออกคำสั่งดังกล่าว อธิบดีกรมอุดมศึกษาจึงมีหน้าที่ราชการในเรื่องนี้ และการที่อธิบดีกรมอุดมศึกษาสั่งการให้ข้าราชการอยู่เวรปฏิบัติงานดังกล่าวเป็นการมอบหมายให้ข้าราชการ ในสังกัดปฏิบัติโดยมีอำนาจตามมาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 หากผู้รับคำสั่งขัดขืนหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งอาจเป็นความผิดวินัย ฐานขัดคำสั่งของผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และโดยที่มาตรา 64 แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 บัญญัติว่า “บุคคลผู้เป็นข้าราชการ...ย่อมมีสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดในกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับ...วินัยและจรรยาบรรณ” ซึ่งตามมาตรา 92 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการมิได้” และข้อ 5 ของข้อบังคับ ก.พ. ว่าด้วยจรรยาบรรณของข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2537 กำหนดว่า “ข้าราชการพลเรือนพึงปฏิบัติหน้าที่ราชการอย่างเต็มกำลังความสามารถ...ขยันหมั่นเพียร ถูกต้องเสมอภาคเสมอด้วยคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการและประชาชนเป็นสำคัญ” ซึ่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และข้อบังคับ ก.พ. ว่าด้วยจรรยาบรรณของข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2537 ดังกล่าว ได้บัญญัติไว้เป็นการเฉพาะตามรัฐธรรมนูญดังกล่าวแล้ว ดังนั้น คำสั่งที่อธิบดีกรมอุดมศึกษาที่สั่งให้ข้าราชการอยู่เวรปฏิบัติหน้าที่ที่ศูนย์ปลอดภัยคมนาคมดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการแล้ว ไม่เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 แต่อย่างใด

2. ตามที่หาหรือว่า การที่นาย ก. แสดงความคิดเห็นว่าคำสั่งของกรมอุดมศึกษาที่สั่งให้ข้าราชการ ไปเข้าเวรปฏิบัติงานที่ศูนย์ปลอดภัยคมนาคมโดยไม่สมัครใจ และการที่อธิบดีกรมอุดมศึกษา มีเจตนาให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานนอกเหนือหน่วยงานของกรมอุดมศึกษา ทั้งที่บางเวลาเป็นเวลาพักผ่อนของข้าราชการ ถือได้ว่าอธิบดีกรมอุดมศึกษาใช้สิทธิออกคำสั่งเกินขอบเขตอำนาจที่กฎหมายกำหนดเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล และเป็นการกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิของบุคคล เป็นการขัดรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งข้าราชการผู้เสียหายอาจฟ้องร้องต่อศาลปกครองให้เพิกถอนคำสั่งและ เรียกค่าเสียหายได้ตามสิทธิ เข้าข่ายเป็นความผิดวินัยหรือไม่ ตามมาตราใด อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่นาย ก. มีหนังสือลงวันที่ 23 สิงหาคม 2545 ถึงอธิบดีกรมอุตุนิคมวิทยา แสดงความคิดเห็นโต้แย้งการสั่งการของผู้บังคับบัญชาดังกล่าว หากเป็นการ แสดงความคิดเห็นโต้แย้งโดยสุจริตก็ไม่ควรมีความผิดทางวินัยแต่อย่างใด หากจะมีความผิดทางวินัย ก็ด้วยเหตุอื่น เช่น แสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้งโดยใช้ถ้อยคำไม่สุภาพเรียบร้อยก็อาจเป็นความผิดวินัยฐานไม่สุภาพเรียบร้อย ตามมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชรภักย์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ ล 268

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

26 มีนาคม 2546

เรื่อง หรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช

อ้างถึง หนังสือกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช สบ ที่ ทส 0902/50 ลงวันที่ 7 มีนาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช หรือปัญหาการดำเนินการทางวินัยโดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า จังหวัดหนองคายได้มีคำสั่งที่ 2053/2542 ลงวันที่ 20 ตุลาคม 2542 ลงโทษไล่นาย ค. ป่าไม้อำเภอโซ่พิสัย จังหวัดหนองคาย ออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และให้มีผลตั้งแต่วันออกคำสั่งเป็นต้นไป ต่อมากระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้รับรายงานเรื่องนี้จากกรมป่าไม้ และ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การออกคำสั่งลงโทษกรณีนี้ไม่เป็นไปตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 จึงมีมติให้กรมป่าไม้ดำเนินการแก้ไขคำสั่งลงโทษดังกล่าว โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ทิ้งหน้าที่ราชการ แต่เนื่องจากการขุบเล็กสำนักงานป่าไม้อำเภอคามพระราชกฤษฎีกา โอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 โดยอัตราคำสั่งของสำนักงานป่าไม้อำเภอทั้งหมดถูกจัดให้อยู่ที่หน่วยสนับสนุนการปฏิบัติงานในพื้นที่อนุรักษ์สังกัดสำนักบริหารจัดการในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จึงขอหารือว่า ในกรณีของนาย ค. นี้ กรมป่าไม้ หรือกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จะต้องเป็นผู้ดำเนินการแก้ไขคำสั่งลงโทษตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้แจ้งให้ดำเนินการ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาท่านองนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณามีความเห็นไว้ว่า คำสั่งของทางราชการเมื่อออกมาแล้วจะแก้ไขได้ต่อเมื่อคำสั่งนั้นเป็นคำสั่งที่ออกโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือไม่ถูกต้องกับข้อเท็จจริง ซึ่งหมายความว่า หากส่วนราชการใดออกคำสั่งโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือไม่ถูกต้องกับข้อเท็จจริง ส่วนราชการนั้นก็สามารแก้ไขคำสั่งดังกล่าวให้ถูกต้องตามกฎหมายหรือ

ข้อเท็จจริงได้ สำหรับกรณีนี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาย ค. ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการไปหลายช่วง และตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2541 ก็ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า สิบห้าวัน และไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีก การที่จังหวัดหนองคาย ได้ออกคำสั่งจังหวัดหนองคาย ที่ 2053/2542 ลงวันที่ 20 ตุลาคม 2542 ไล่อำนาจราชการผู้นี้ออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ. จังหวัดหนองคาย ตั้งแต่วันออกคำสั่งเป็นต้นไป จึงไม่เป็นไปตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการ พลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 6 (2) ที่กำหนดให้ส่งลงโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ละทิ้งหน้าที่ ราชการ ซึ่งกรณีนี้ จะต้องส่งลงโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2541 เป็นต้นไป ดังนั้น เมื่อกระทรวงเกษตรและสหกรณ์แห่งมติของ อ.ก.พ. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ให้กรมป่าไม้แก้ไข คำสั่งลงโทษในส่วนที่เกี่ยวกับวันออกจากราชการให้ถูกต้อง อธิบดีกรมป่าไม้ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาเดิม จะต้องเป็นผู้แจ้งให้จังหวัดหนองคายผู้ออกคำสั่งเดิมดำเนินการแก้ไขคำสั่งลงโทษข้าราชการผู้นี้ให้เป็นไป ตามมติ อ.ก.พ. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ คือ ไป แม้สำนักงานป่าไม้อำเภอ กรมป่าไม้ จะถูกยุบเลิกไป สังกัดกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ตามพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจ หน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 แล้ว ก็ตาม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานวินัย

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/19

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

9 เมษายน 2546

เรื่อง ทหารือปัญหาเกี่ยวกับการพักราชการและสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติราชการกรณีอุทกภัย

เรียน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

อ้างถึง หนังสือกรมบัญชีกลาง ค่วนที่สุด ที่ กค 0409.4/8282 ลงวันที่ 24 มีนาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมบัญชีกลางได้ทหารือปัญหาเกี่ยวกับการพักราชการและสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติราชการกรณีอุทกภัย โดยแจ้งว่าสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้สั่งพักราชการลูกจ้างประจำ กรณีอุทกภัยและถูกขังเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน และมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงลูกจ้างประจำดังกล่าว ต่อมาศาลได้อนุญาตให้ประกันตัวชั่วคราว ลูกจ้างประจำรายนี้จึงมีหนังสือร้องทุกข์เพื่อขอให้ผู้มีอำนาจยกเลิกคำสั่งพักราชการและสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติราชการในขณะที่คดียังไม่ถึงที่สุด ซึ่งสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้พิจารณาคำร้องทุกข์แล้วเห็นว่า แม้ลูกจ้างประจำรายนี้ได้รับการประกันตัวชั่วคราวในระหว่างพิจารณา คดีอาญาก็ยังไม่อาจยกเลิกคำสั่งพักราชการและสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติราชการได้ เนื่องจากตามข้อ 55 วรรคห้า ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2537 ได้กำหนดให้นำหลักเกณฑ์ และวิธีการเกี่ยวกับการสั่งพักราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้ โดยอนุโลม และตามข้อ 4 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน กำหนดให้การสั่งพักราชการให้สั่งพักตลอดเวลาที่สอบสวนพิจารณา เว้นแต่กรณีผู้ถูกสั่งพักได้ร้องทุกข์ และผู้มีอำนาจพิจารณาเห็นว่าคำร้องทุกข์ฟังขึ้นและไม่สมควรที่จะสั่งพัก ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนการสอบสวนพิจารณาเสร็จสิ้นได้ ประกอบกับ ก.พ. ได้มีมติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 9 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2509 เกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณากรณีอุทกภัยหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาด้วยว่า ถ้าการสอบสวนทางวินัยยังฟังไม่ได้ว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย กรณีเช่นนี้ ผู้นั้นก็ยังคอกอยู่ในฐานะเป็นผู้ถูกฟ้องคดีอาญาหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาอยู่ ซึ่งถ้าไม่ใช่คดีความคดีที่เป็นลหุโทษหรือความคดีที่มีกำหนดโทษชั้นลหุโทษ หรือความคดีอันได้กระทำโดยประมาทแล้วก็ยังให้อำนาจผู้บังคับบัญชาสั่งพักราชการเพื่อรอฟังผลทางคดีอาญาได้ในกรณีเช่นนี้จึงสมควรรอการสั่งการเด็ดขาดทางวินัยไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลทางคดีอาญา สำนักงาน

ปลัดกระทรวงสาธารณสุขจึงได้นำเสนอการพิจารณาคำร้องทุกข์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีความเห็นว่าเมื่อผลการสอบสวนทางวินัยปรากฏข้อเท็จจริงว่า ลูกจ้างประจำรายนี้มีได้กระทำความผิดวินัยสมควรให้กลับเข้าปฏิบัติราชการดังเดิม และกรณีการสั่งพักราชการเนื่องจากเหตุถูกฟ้องในคดีอาญาดังกล่าว เมื่อการดำเนินการยังไม่ถึงที่สุดต้องถือว่าผู้ถูกกล่าวหา บริสุทธิ์ และให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณาทบทวน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจึงหารือมายังกรมบัญชีกลาง และกรมบัญชีกลางเห็นว่าการพิจารณายกเลิกคำสั่งพักราชการ และสั่งให้ลูกจ้างประจำรายนี้กลับเข้าปฏิบัติราชการต้องเป็นไปตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยอนุโลม ประกอบกับ ก.พ. ได้มีหนังสือเวียนตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 9 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2509 ดังกล่าวด้วย จึงหารือแนวทางปฏิบัติในกรณีดังกล่าว ไปยังสำนักงาน ก.พ. รวม 3 ข้อ นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วมีความเห็นดังนี้

1. ตามที่หารือว่า หากผู้มีอำนาจสั่งบรรจุได้พิจารณาคำร้องทุกข์ของข้าราชการซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเห็นว่าคำร้องทุกข์ฟังขึ้นและไม่สมควรที่จะสั่งพักราชการ รวมทั้งข้าราชการดังกล่าวมิได้กระทำความผิดวินัย จะสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งเดิม โดยไม่ต้องรอผลคำพิพากษาในคดีอาญาได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่ตามข้อ 4 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน กำหนดว่า “การสั่งพักราชการให้สั่งพักตลอดเวลาที่สอบสวนพิจารณา เว้นแต่กรณีผู้ถูกสั่งพัก ได้ร้องทุกข์และผู้มีอำนาจพิจารณาเห็นว่า คำร้องทุกข์ฟังขึ้นและไม่ควรที่จะสั่งพักราชการ ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนการสอบสวนพิจารณาเสร็จสิ้นได้” และ ก.พ. ได้เคยพิจารณาเมื่มีมติว่า คำว่า “สอบสวนพิจารณา” ตามกฎ ก.พ. ดังกล่าว หมายถึงการสอบสวนพิจารณาในเรื่องที่ถูกสอบสวน และหมายความรวมถึงการพิจารณาคดีของศาลด้วย ดังนั้น การพักราชการจึงต้องพักราชการตลอดเวลาที่คดียังไม่ถึงที่สุด เว้นแต่ผู้นั้นได้ร้องทุกข์และผู้มีอำนาจพิจารณาเห็นว่าคำร้องทุกข์ฟังขึ้นและไม่ควรที่จะสั่งพักราชการ ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนการสอบสวนพิจารณาเสร็จสิ้นได้

2. ตามที่หารือว่า หากผู้มีอำนาจสั่งบรรจุพิจารณาส่วนงานการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงดังกล่าวแล้วเห็นว่าข้าราชการมิได้กระทำความผิดวินัยและไม่มียกเว้นหรือมีหม่อมอง จะสั่งการเด็ดขาดทางวินัยโดยไม่รอผลคำพิพากษาในคดีอาญาได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นไปตามหนังสือเวียน ก.พ. ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 9 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2509 โดยสมควรรอการสั่งการเด็ดขาดทางวินัยไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลทางคดีอาญา

3. ตามที่หาหรือว่า หากผู้มีอำนาจสั่งบรรจุสามารถดำเนินการตามข้อ 1. และข้อ 2. ได้ จะขัดแย้งกับหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 9 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2509 ที่กำหนดให้ข้าราชการ ซึ่งถูกสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงในลักษณะเป็นความผิดทางอาญาแม้การสอบสวนทางวินัย ยังฟังไม่ได้ว่ากระทำผิดวินัยแต่ก็ยังคงอยู่ในฐานะเป็นผู้ถูกฟ้องคดีอาญา ในกรณีเช่นนี้จึงสมควรรอการสั่งการเด็ดขาดทางวินัยไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลทางคดีอาญาหรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า หากผู้ถูกสั่งพักราชการ ได้ร้องทุกข์และผู้มีอำนาจพิจารณาเห็นว่าคำร้องทุกข์ฟังขึ้นและไม่สมควรที่จะสั่งพักราชการ ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนการสอบสวนพิจารณาเสร็จสิ้นได้ตามข้อ 4 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และผู้บังคับบัญชาสมควรรอการสั่งการเด็ดขาดทางวินัยไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลทางคดีอาญาตามที่กล่าวแล้วในข้อ 2. โดยไม่เป็นการขัดหรือแย้งกับหนังสือเวียน ก.พ. ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 9 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2509 ดังกล่าวแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชรภักย์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ก 315

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

23 เมษายน 2546

เรื่อง คอบข้อหารือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน ประธานกรรมการ (พันตำรวจตรี ยงยุทธ สารสมบัติ)

อ้างถึง 1. หนังสือกระทรวงคมนาคม ถับ ค่วนมาก ที่ คค 0202/1727 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2546

2. หนังสือคณะกรรมการสอบสวน สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ถับ ค่วนมาก
ที่ นร. 0100.05/56 ลงวันที่ 2 เมษายน 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง คณะกรรมการสอบสวนหรือปัญหาการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่เกษียณอายุราชการไปแล้วและข้าราชการอื่นที่อยู่ต่างประเทศพร้อมกันกระทำความคิดโดยแจ้งข้อเท็จจริงไปเพื่อประกอบการพิจารณาของ ก.พ. ด้วยว่า เมื่อวันที่ 6 กันยายน 2545 สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้มีหนังสือแจ้งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมว่า การดำเนินการจัดจ้างโครงการก่อสร้างทางหลวงวงแหวนกาญจนาภิเษกด้านใต้ช่วงสุขสวัสดิ์ - บางพลี โดยวิธีจ้างเหมาแบบเบ็ดเสร็จ (Turnkey) ของกรมทางหลวง กระทรวงคมนาคม ไม่เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการควรดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและดำเนินการทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกรณีนี้ ทั้งนี้ สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้แจ้งอธิบดีกรมทางหลวงและสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทราบเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปด้วยแล้ว ต่อมาเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2545 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมได้มีคำสั่งกระทรวงคมนาคม ที่ 534/2545 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการในสังกัดกระทรวงคมนาคม รวม 16 ราย จากการสอบสวนเรื่องดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนพบข้อเท็จจริงเบื้องต้นว่า นาย 2. รองอธิบดีกรมทางหลวง และนาย พ. นิติกร 8 ซึ่งเป็นข้าราชการสังกัดกรมทางหลวงได้ออกจากราชการเนื่องจากเกษียณอายุราชการแล้วตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2544 และมีข้าราชการพลเรือนสามัญสังกัดสำนักงานบริหารหนี้สาธารณะ กระทรวงการคลัง คือ นาย ธ. เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ถูกสอบสวนด้วย จึงหารือไปยัง ก.พ. 2 ประการ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาเรื่องนี้แล้วขอเรียนดังนี้

1. ตามปัญหาที่หารือว่า นาย ว. และนาย พ. อยู่ในข่ายที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติความโดยสรุปว่า การกล่าวหาข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดซึ่งได้ออกจากราชการไปแล้วว่ามีกรณีกระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม วรรคสี่ วรรคห้า หรือมาตรา 104 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จะดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการจะต้องเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือโดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญาก่อนที่ผู้นั้นจะออกจากราชการ ดังนั้น การที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินมีหนังสือถึงอธิบดีกรมทางหลวง สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมกล่าวหาว่า นาย ข. และนาย พ. กระทำหรือละเว้นกระทำการที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงเมื่อวันที่ 6 กันยายน 2545 ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่บุคคลทั้งสองได้ออกจากราชการเนื่องจากเกษียณอายุราชการไปแล้ว กรณีจึงไม่อยู่ในข่ายที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยแก่บุคคลทั้งสองตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้

2. ความปัญหาที่หารือว่า กรณีที่ปรากฏว่ามีนาย ข. ซึ่งสังกัดสำนักงานบริหารหนี้สาธารณะ กระทรวงการคลัง กระทำผิดวินัยร่วมด้วยจะสมควรนำหลักเกณฑ์การสอบสวนพิจารณาโทษกรณีข้าราชการต่างสังกัดกระทรวงกระทำผิดวินัยร่วมกันตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. 3/2494 ลงวันที่ 29 มกราคม 2494 มาเป็นหลักปฏิบัติได้หรือไม่ เพียงใด หรือจะต้องส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยแยกเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า หากคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า นาย ข. มีส่วนร่วมกระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวนด้วย ดังนั้น เพื่อให้ผลการสอบสวนพิจารณาโทษเป็นไปในแนวทางเดียวกันและการพิจารณาระดับโทษเป็นไปอย่างถูกต้องและเป็นธรรมโดยไม่คิดแยกแตกต่างกัน สมควรที่ประธานกรรมการสอบสวนจะได้รายงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมเพื่อแจ้งกระทรวงการคลังให้พิจารณาดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่นาย ข. โดยปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. 3/2494 ลงวันที่ 29 มกราคม 2494 สำหรับกรณีดังกล่าวโดยเร็วต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชรภักย์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/20

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก กทม. 10300

25 เมษายน 2546

เรื่อง หรือแนวทางปฏิบัติ

เรียน ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

อ้างถึง หนังสือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ คำนวนมาก ที่ กษ 0202/2757 ลงวันที่ 20 มีนาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึงกระทรวงเกษตรและสหกรณ์หรือแนวทางปฏิบัติกรณีตามที่ กฏ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา กำหนดให้การสอบสวนพิจารณาข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ แต่มิได้กำหนดสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาที่จะแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นการพิจารณาของ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ.กระทรวง ไว้อย่างกรณีการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2540) กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงขอหรือว่า กรณีเช่นนี้ อ.ก.พ.จังหวัด อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.กระทรวง จะให้ผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลใดแถลงการณ์ หรือให้ถ้อยคำ หรือชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาเพื่อประกอบการพิจารณาของ อ.ก.พ.จังหวัด อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.กระทรวงได้หรือไม่ เพียงใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 102 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า ประกอบกับกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ 33 วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน...หรือ อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม อ.ก.พ.จังหวัด แล้วแต่กรณี เห็นสมควรให้สอบสวนเพิ่มเติมประการใด ให้กำหนดประเด็นพร้อมทั้งส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเพื่อดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น” ซึ่งหมายความว่า เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัด แล้วแต่กรณี ได้พิจารณาเรื่องการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญรายใดแล้ว หากเห็นว่าดำเนินการทางวินัยในเรื่องนั้นเป็นการไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมและข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอ สมควรที่จะทราบ

ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมก็อาจกำหนดประเด็นพร้อมส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้คณะกรรมการสอบสวนเพิ่มเติม เพื่อดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ ทำให้เห็นได้ว่า อ.ก.พ. ก็สามารถมีมติให้เรียกผู้ถูกกล่าวหาหรือ บุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณาได้ มิใช่จะมีมติ เพียงให้กำหนดประเด็นพร้อมส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมดำเนินการ สอบสวนเพิ่มเติมเท่านั้น ดังนั้น เพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมตามกรณีนี้ อ.ก.พ.จังหวัด อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.กระทรวง แล้วแต่กรณี จึงอาจมีมติให้เรียกผู้ถูกกล่าวหา หรือบุคคลใด ๆ มาให้ ถ้อยคำ หรือชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาต่อที่ประชุมเพื่อประกอบการพิจารณาได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชรภักย์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/22

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

1 พฤษภาคม 2546

เรื่อง ทวีติการใช้กฎหมายหรือระเบียบเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือน
หรือลูกจ้างในเรื่องนั้นมาบังคับใช้โดยอนุ โลม

เรียน นาย ช.

อ้างถึง หนังสือของท่าน ลงวันที่ 2 เมษายน 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าเมื่อครั้งท่านดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำ
จังหวัดแพร่ สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดแพร่ได้ร้องเรียนท่านต่อประธาน
กรรมการการเลือกตั้งว่ามีพฤติกรรมและการปฏิบัติงานในหน้าที่ที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมและไม่มีประ โยชน์
ขอให้พิจารณาแก้ไขโดยเร่งด่วน และคณะกรรมการการเลือกตั้งได้พิจารณาแล้วมีมติให้ท่านพักการ
ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำจังหวัดแพร่ เลขธิการคณะกรรมการการเลือกตั้งจึงได้มีคำสั่ง
พักการปฏิบัติหน้าที่ กับสั่งให้งดจ่ายเงินเดือนท่านและออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยแก่
ท่าน โดยให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนตามแนวทางและหลักเกณฑ์ตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18
(พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา โดยอนุ โลม เมื่อท่าน ได้รับคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย
และคำสั่งให้พักการปฏิบัติหน้าที่แล้ว ท่านได้มีหนังสือร้องขอความเป็นธรรมต่อประธานกรรมการการ
เลือกตั้ง และขอให้สิทธิรับพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาต่อประธานคณะกรรมการสอบสวน
เพื่อประกอบการชี้แจงหักล้างข้อกล่าวหา แต่ไม่ได้รับแจ้งผล ต่อมาผลการสอบสวนทางวินัยเสร็จสิ้น
เลขธิการคณะกรรมการการเลือกตั้งได้ออกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 4 เดือน ทั้งนี้ได้ใช้
เวลาสอบสวนรวม 346 วัน จากนั้นจึงออกคำสั่งย้ายท่านไปปฏิบัติหน้าที่ประจำสำนักงาน
คณะกรรมการการเลือกตั้ง แต่ไม่ได้มอบหมายการงานให้อย่างเป็นทางการจนถึงปัจจุบัน สำหรับคำสั่ง
ลงโทษตัดเงินเดือนซึ่งท่านเห็นว่าเป็นคำสั่งลงโทษที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และได้มีหนังสือถึงเลขธิการ
คณะกรรมการการเลือกตั้งแล้ว แต่เลขธิการคณะกรรมการการเลือกตั้งได้มีบันทึกยืนยันว่าได้ดำเนินการ
ตามขั้นตอนภายในกรอบของระเบียบกฎหมาย โดยถูกต้องแล้ว ครั้นเมื่ออุทธรณ์คำสั่งลงโทษก็ไม่ได้รับ
การพิจารณา ท่านจึงหารือปัญหาเกี่ยวกับการนำกฎหมายหรือระเบียบเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของ
ข้าราชการพลเรือนหรือลูกจ้างมาใช้บังคับกับพนักงานของสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งโดย

อนุโลม และอำนาจหน้าที่ของเลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้งเกี่ยวกับบริหารงานบุคคล ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่ท่านเป็นพนักงานของสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ซึ่งระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. 2542 ข้อ 5 กำหนดให้เลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้งรักษาการตามระเบียบนี้ และข้อ 6 ของระเบียบดังกล่าวกำหนดให้คณะกรรมการการเลือกตั้งเป็นองค์กรบริหารงานบุคคลของสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ดังนั้น ก.พ. จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะพิจารณาวินิจฉัยให้ความเห็นได้

อย่างไรก็ดี โดยที่ข้อ 4 ของระเบียบฉบับนี้ กำหนดว่า “ในกรณีที่ระเบียบนี้ไม่ได้กำหนดเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลในเรื่องใด และไม่มีระเบียบ ประกาศ ข้อกำหนดหรือมติของคณะกรรมการกำหนดในเรื่องดังกล่าวไว้ ให้ใช้กฎหมายหรือระเบียบเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือน หรือลูกจ้างในเรื่องนั้นมาบังคับใช้โดยอนุโลม” ดังนั้น ในกรณีที่ท่านหารือไปดังกล่าว หากระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. 2542 มิได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลหรือคณะกรรมการการเลือกตั้งไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสำหรับพนักงานของสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งไว้ ก็ย่อมจะนำหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับเท่าที่จะใช้ได้

ส่วนเรื่องที่คณะกรรมการสอบสวนใช้เวลาสอบสวนนานถึง 346 วัน นั้น ก.พ. ได้เคยพิจารณามีความเห็นว่า ระยะเวลาในการสอบสวนพิจารณาที่กำหนดไว้ในข้อ 12 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา นั้น เป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัดให้เร่งดำเนินการสอบสวนพิจารณาเท่านั้น หากการสอบสวนพิจารณาเป็นไปด้วยความเป็นธรรมและยุติธรรมแล้ว ก็ไม่ถือเป็นสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรมและทำให้ส่วนงานการสอบสวนนั้นเสียไปแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชสิทธิ์)

ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานวินัย

สำนักมาตรฐานวินัย

แทนเลขาธิการ ก.พ.

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 362

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

12 พฤษภาคม 2546

เรื่อง พหุเรือปัญหาการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง สืบ ที่ กค 0204.5/ล.246 ลงวันที่ 22 เมษายน 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงการคลังแจ้งว่าได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน นาย น. รองปลัดกระทรวงการคลัง (นักบริหาร 10) ในเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีเมื่อครั้งปฏิบัติงานในฐานะประธานกรรมการธนาคารออมสิน ได้ใช้สิทธิในการสั่งซื้อหุ้นเพิ่มทุนของธนาคารกรุงเทพ พาณิชยกรรม จำกัด (มหาชน) จำนวน 25 ล้านหุ้น ในราคาหุ้นละ 15 บาท เป็นเงินจำนวน 375 ล้านบาท โดยไม่มีอำนาจตามกฎหมาย และเมื่อครั้งปฏิบัติงานในฐานะประธานคณะกรรมการสินเชื่อและการลงทุนของธนาคารออมสิน โดยมติของคณะกรรมการดังกล่าวได้อนุมัติให้ธนาคารออมสินลงทุนซื้อหุ้นเพิ่มทุนของธนาคารกรุงเทพ พาณิชยกรรม จำกัด (มหาชน) จำนวน 6,218,905 หุ้น ในราคาหุ้นละ 12 บาท เป็นเงินจำนวน 74,626,860 บาท โดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ผลการสอบสวนถึงที่สุด ปลัดกระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นควรลงโทษลดขั้นเงินเดือนนาย น. จำนวน 1 ขั้น แต่ไม่อาจสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนแก่นาย น. ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้ เนื่องจากนาย น. ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการในเรื่องอื่นไปก่อนแล้ว ต่อมานาย น. ได้อุทธรณ์คำสั่งที่ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการต่อ ก.พ. ซึ่ง ก.พ. พิจารณาอุทธรณ์ของนาย น. แล้วเห็นควรลดโทษนาย น. จากไล่ออกจากราชการเป็นลดขั้นเงินเดือนจำนวน 1 ขั้น และสั่งให้นาย น. กลับเข้ารับราชการต่อไป และรองนายกรัฐมนตรี (นายวิษณุ เครืองาม) ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี ได้พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ดำเนินการตามมติ ก.พ. ดังกล่าว กระทรวงการคลังจึงมีคำสั่งให้นาย น. กลับเข้ารับราชการ และสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนนาย น. จำนวน 1 ขั้น ทั้งนี้ ให้กลับเข้ารับราชการตั้งแต่วันที่ 8 เมษายน 2546 เป็นต้นไป จึงหารือว่า เมื่อนาย น. ได้กลับเข้ารับราชการแล้ว กระทรวงการคลังจะสามารถนำกรณีความผิดของนาย น. เมื่อครั้งใช้สิทธิในฐานะประธานกรรมการธนาคารออมสิน และประธานคณะกรรมการสินเชื่อและการลงทุนของธนาคารออมสินสั่งซื้อหุ้นเพิ่มทุนของ

ธนาคารกรุงเทพฯ พาณิชยการ จำกัด (มหาชน) โดยไม่มีอำนาจตามกฎหมาย มาดำเนินการออกคำสั่ง
ลดโทษลดชั้นเงินเดือนนาย น. ได้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.พิจารณาเรื่องนี้แล้วเห็นว่า เมื่อผลการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.พ.ในเรื่องอื่นเป็นคุณ
แก่นาย น. โดยลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นลดชั้นเงินเดือนจำนวน 1 ชั้น และกระทรวงการคลังได้
ดำเนินการตามมติ ก.พ. และคำสั่งของนายกรัฐมนตรี แล้วสั่งให้นาย น. กลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง
ที่ปรึกษาการคลังด้านนโยบายภาษีอากร (นักวิชาการคลัง 10 ชช.) สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง
จึงทำให้สถานะการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญของนาย น. กลับคืนมาและนับต่อเนื่องตลอดจนถึงวันที่
ได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในครั้งหลังด้วย ดังนั้น กรณีตามที่หาเรื่องนี้กระทรวงการคลังย่อม
สามารถนำโทษลดชั้นเงินเดือนจำนวน 1 ชั้นที่คว่ำไ้ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาสั่งลงโทษข้าราชการผู้นี้ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชรากัย)

รองเลขาธิการ ก.พ. ปฏิบัติราชการแทน

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ 28

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

16 พฤษภาคม 2546

เรื่อง แนวทางการลงโทษข้าราชการ

เรียน ประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบ

อ้างถึง หนังสือสภาผู้แทนราษฎร ด่วนที่สุด ที่ 2734/2546 ลงวันที่ 7 พฤษภาคม 2546

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. หนังสือแนวทางการลงโทษ จำนวน 2 เล่ม

2. ภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0612/ว 1 ลงวันที่ 24 มกราคม 2529

3. ภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0713/ว 14 ลงวันที่ 15 ตุลาคม 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบ ได้ขอทราบแนวทางการลงโทษข้าราชการ โดยแจ้งว่าคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบ ได้รับเรื่องร้องเรียนกรณีเกี่ยวกับพฤติกรรมของข้าราชการที่หน่วยงานต้นสังกัดระบุว่า บุคคลดังกล่าวกระทำความผิดวินัยฐานกระทำการอัน ได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงขอทราบข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการลงโทษข้าราชการที่กระทำความผิดวินัยฐานประพฤติชั่วอย่างไม่ร้ายแรง รวมทั้งการกระทำความผิดกรณีให้การเท็จต่อคณะกรรมการสอบสวนของส่วนราชการว่า ตามปกติกรณีดังกล่าวถือว่าเป็นความผิดวินัยระดับใด นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า

1. ความผิดวินัยฐานประพฤติชั่ว ตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 นั้น ก.พ. ได้เคยวางหลักในการพิจารณาความผิดว่ามี 3 ประการ คือ

1) เกียรติของข้าราชการ พิจารณาโดยคำนึงถึงตำแหน่งหน้าที่ราชการของผู้กระทำ ประกอบกับพฤติการณ์ในการกระทำของข้าราชการผู้นั้น โดยพิจารณาว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ผิดแบบธรรมเนียมของข้าราชการที่ดี อันบุคคลซึ่งอยู่ในฐานะและตำแหน่งเช่นนั้นควรประพฤติปฏิบัติเพียงใด หรือไม่ และทำให้เสื่อมเสียเกียรติของข้าราชการเพียงใด

2) ความรู้สึกของสังคม พิจารณาโดยวิเคราะห์จากความรู้สึกของประชาชนทั่วไปหรือของทางราชการว่ามีความรังเกียจต่อการกระทำนั้น ๆ โดยรู้สึกว่าเป็นการประพฤติชั่วเพียงใดหรือไม่

3) เจตนา พิจารณาโดยคำนึงถึงว่าเป็นการกระทำโดยผู้กระทำรู้ในการกระทำและประสงค์ต่อผล หรือยอมเสี่ยงเห็นผลของการกระทำนั้นหรือไม่ หากไม่มีเจตนาที่ไม่เป็นการประพฤติชั่ว เช่น ขับรถชนคนโดยประมาท ไม่ใช่เป็นการประพฤติชั่ว

กรณีจะเป็นความผิดฐานประพฤติชั่ว ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ และได้รับโทษระดับใดนั้น จะต้องพิจารณาข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ที่กระทำเป็นเรื่องๆ ไป ส่วนกรณีจะเป็นความผิดฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงหรือไม่นั้น พิจารณาจากความร้ายแรงแห่งกรณีว่าถึงขนาดซึ่งอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการอย่างร้ายแรงหรือสังคมรังเกียจอย่างร้ายแรงหรือไม่ ซึ่งเรื่องนี้ได้มีมติคณะรัฐมนตรี และมติ ก.พ. กำหนดแนวทางการลงโทษสำหรับความผิดฐานประพฤติชั่วบางกรณีไว้ด้วย เช่น เรื่องการเสพสุรา การเล่นการพนัน การทุจริตในการสอบ การเบิกค่าพาหนะหรือเบี้ยเลี้ยงเป็นเท็จ เป็นต้น

2. กรณีการให้การเท็จต่อคณะกรรมการสอบสวนของส่วนราชการนั้น ตามมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติให้กรรมการสอบสวนเป็นเจ้าพนักงาน ตามประมวลกฎหมายอาญา ดังนั้น การให้การเท็จต่อคณะกรรมการสอบสวนจึงเป็นการให้การเท็จต่อเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาและเป็นความผิดทางวินัยฐานประพฤติชั่วหรือประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ด้วย ซึ่งเรื่องนี้ ก.พ. ได้เคยมีมติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0612/ว 1 ลงวันที่ 24 มกราคม 2529 โดยสรุปว่า การให้ถ้อยคำกลับไปกลับมาโดยเจตนาช่วยเหลือกันเข้าข้างเป็นความผิดวินัย และบางกรณีอาจเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงมีโทษถึงปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ได้ ก.พ. จึงมีมติขอให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีหน้าที่สอบสวนแจ้งให้ข้าราชการที่มาเป็นผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานทราบเรื่องนี้ด้วย หากปรากฏว่ามีข้าราชการกระทำผิดในเรื่องดังกล่าวก็ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาดำเนินการทางวินัยตามควรแก่กรณี และต่อมา ก.พ. ได้มีมติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0713/ว 14 ลงวันที่ 15 ตุลาคม 2533 ขอให้กระทรวง ทบวง กรม และจังหวัด กำชับข้าราชการพลเรือนในสังกัดให้ระมัดระวังและถือปฏิบัติตามมติ ก.พ. ดังกล่าวโดยเคร่งครัดอีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งหนังสือแนวทางการลงโทษซึ่งมีตัวอย่างการ
ลงโทษในกรณีดังกล่าวมาให้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชรภักย์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/29

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

16 พฤษภาคม 2546

เรื่อง หรือปัญหาข้อกฎหมาย

เรียน ปลัดกระทรวงพาณิชย์

อ้างถึง หนังสือกระทรวงพาณิชย์ คำนวณมาก ที่ พณ 0202/1664 ลงวันที่ 28 เมษายน 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงพาณิชย์หรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญ โดยแจ้งข้อเท็จจริงประกอบการพิจารณาด้วยว่า นาย ก. ได้ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยก่อนเกษียณอายุราชการในวันที่ 1 ตุลาคม 2542 ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนวินัยได้รายงานผลการสอบสวนเมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 2544 ว่า นาย ก. กระทำความคิดวินัยไม่ร้ายแรงเห็นสมควรให้ลงโทษตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือน แต่เนื่องจากนาย ก. ได้เกษียณอายุราชการไปแล้วจึงเห็นสมควรงดโทษและยุติเรื่อง ซึ่งปลัดกระทรวงพาณิชย์เห็นชอบ และกระทรวงพาณิชย์ได้รายงานการดำเนินการทางวินัยกรณีนี้ไปยัง ก.พ. ตามข้อ 11 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 กระทรวงพาณิชย์จึงขอหารือว่า การที่ปลัดกระทรวงพาณิชย์ได้สั่งงดโทษและยุติเรื่องกรณีของนาย ก. แล้วรายงาน ก.พ. ตามระเบียบ และอยู่ระหว่างการพิจารณาของ ก.พ. ดังกล่าวนั้น ถือได้ว่าการดำเนินการทางวินัยนาย ก. การพิจารณาถึงที่สุดแล้วหรือไม่ อย่างไร เพื่อใช้ประกอบการเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญของนาย ก. ต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาที่นำส่งเดี๋ยวนี้นี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาวินิจฉัยไว้แล้วว่า กรณีที่นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือปลัดกระทรวงเป็นผู้ดำเนินการทางวินัย หรือสั่งให้ออกจากราชการ ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 10 และข้อ 11 ได้กำหนดให้บุคคลดังกล่าวต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยและการสั่งให้ออกจากราชการ ไปยัง ก.พ. เพื่อตรวจสอบว่าการดำเนินการดังกล่าวถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ หากไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมก็จะรายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการให้ส่วนราชการดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไป และเมื่อการดำเนินการดังกล่าวเป็นไป

ตามกระบวนการทุกขั้นตอนจนกระทั่ง ก.พ.รับทราบรายงานการดำเนินการทางวินัยในกรณีนั้นแล้ว
จึงเป็นอันสิ้นสุดลง ดังนั้น กรณีตามข้อหาหรือนี้ กระทรวงพาณิชย์จะต้องรอผลการพิจารณาวินัยจนเป็น
ที่สิ้นสุดในกรณีนี้จาก ก.พ. ก่อน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชรภักย์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ถ 497

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

4 มิถุนายน 2546

เรื่อง หรือการปฏิบัติหน้าที่ราชการ

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ลับ ที่ ศธ 1181/ 3898

ลงวันที่ 29 เมษายน 2546

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายหนังสือตอบข้อหารือของสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/ป 1508

ลงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2539

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้รับแจ้งจากสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร หรือกรณีข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดทางวินัย ซึ่งได้มีการสืบสวนข้อเท็จจริงและให้โอกาสชี้แจงแล้ว กรณีนี้ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดจะมีอำนาจและสามารถสั่งลงโทษในระดับไม่ร้ายแรง โดยไม่ต้องสอบสวนอีกได้หรือไม่เพียงใด และกรณีที่ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดพิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อความเหมาะสมและประโยชน์ของทางราชการจะเห็นสมควรปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกำหนดภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของข้าราชการพลเรือน ซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาในสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดได้หรือไม่ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นการลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และเป็น การเปลี่ยนแปลงหน้าที่ความรับผิดชอบของข้าราชการพลเรือนสามัญ ระดับ 6 จึงหาหรือว่าทั้งสองกรณีดังกล่าวผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดมีอำนาจลงโทษหรือสั่งเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่ เพราะเหตุใด นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า

1. ตามที่หาหรือว่า ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดจะมีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงได้หรือไม่ และในกรณีที่มีการสืบสวนข้อเท็จจริง โดยให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแล้ว จะไม่สอบสวนอีกได้หรือไม่ นั้น

โดยที่มาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้...ฯลฯ...” แสดงให้เห็นว่า ผู้มีอำนาจลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง คือ ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำผิดวินัยนั้น สำหรับกรณีนี้ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดจะเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญที่ปฏิบัติราชการในสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหรือไม่ เมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการการประถมศึกษา พ.ศ. 2523 มาตรา 21 ได้บัญญัติว่า “ให้ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดมีหน้าที่บังคับบัญชาควบคุมและดูแล โดยทั่วไปซึ่งราชการของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ” ประกอบกับพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 (5) กำหนดให้สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเป็นส่วนราชการในสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งหมายความว่า ผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดมีฐานะเป็นหัวหน้าส่วนราชการในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ และมีฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการซึ่งสังกัดและปฏิบัติราชการในสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดด้วย ดังนั้น กรณีตามที่หารือนี้ ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดสกลนครจึงเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งสังกัดและปฏิบัติราชการในสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร ตามนัยมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้

ส่วนข้อที่หารือเกี่ยวกับการสั่งลงโทษนั้น โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 99 วรรคห้า ได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย หากปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที แต่หากเป็นกรณีที่มีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชาริบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 102 ซึ่งมาตรา 102 บัญญัติว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้

สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร สำหรับกรณีตามที่หาหรือ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาได้ทำการสืบสวนและให้โอกาสข้าราชการดังกล่าวชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว และผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดสกลนครซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาเห็นว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญดังกล่าวกระทำผิดวินัย สมควรถูกลงโทษในระดับไม่ร้ายแรง ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดสกลนครยอมอาศัยอำนาจตามมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2536) ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนสั่งลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญนั้นได้ โดยไม่ต้องทำการสอบสวนอีก เพราะถือว่าผู้บังคับบัญชาได้ทำการสอบสวนตามวิธีการที่เห็นสมควรตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว ซึ่งเรื่องทำนองนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาตอบข้อหาหรือเป็นแนวทางไว้ ปรากฏตามเอกสารที่ส่งมาด้วยพร้อมนี้

2. ตามข้อหาหรือที่ว่า ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดจะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกำหนดภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาได้หรือไม่ นั้น

โดยที่มาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2523 บัญญัติให้ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดมีหน้าที่ควบคุมดูแลการดำเนินงานของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการด้วย ดังนั้น ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดสกลนครจึงมีอำนาจที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ได้บังคับบัญชา เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและความเรียบร้อยในการปฏิบัติราชการได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชรภักย์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

ที่ นร 1011/ล 526

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

9 มิถุนายน 2546

เรื่อง หรือเกี่ยวกับสถานภาพการเป็นข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมสรรพสามิต

อ้างถึง หนังสือกรมสรรพสามิต ลับ ที่ กก 0602/204 ลงวันที่ 30 เมษายน 2546

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0712/1009 ลงวันที่ 9 ตุลาคม 2534

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมสรรพสามิตได้หารือปัญหาเกี่ยวกับสถานภาพการเป็นข้าราชการกรณีจังหวัดสุรินทร์ได้ดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาย ก. เจ้าหน้าที่สรรพสามิต 2 สำนักงานสรรพสามิตจังหวัดสุรินทร์ และได้สั่งพักราชการนาย ก. ตั้งแต่วันที่ 9 พฤศจิกายน 2542 ต่อมาเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม 2543 จังหวัดสุรินทร์ได้มีคำสั่งลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 9 พฤศจิกายน 2542 ซึ่งเป็นวันที่ถูกพักราชการเป็นต้นไป แต่ในระหว่างที่นาย ก. ถูกพักราชการนั้นเองนาย ก. ได้กระทำความผิดอาญาในกรณีอื่นอีก กรมสรรพสามิตจึงหารือว่า ขณะที่นาย ก. ได้กระทำความผิดอาญาดังกล่าวนาย ก. ยังคงเป็นเจ้าพนักงานหรือข้าราชการหรือไม่ ยังอยู่ในตำแหน่งหน้าที่ราชการถึงวันที่จังหวัดสุรินทร์มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการหรือไม่ และคำสั่งลงโทษดังกล่าวจะมีผลนับตั้งแต่เมื่อใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า

1. โดยที่มาตรา 107 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 สั่งให้ข้าราชการที่ถูกสั่งพักราชการกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งในระดับเดียวกับที่ผู้นั้นมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น ซึ่งหมายความว่า เมื่อผู้ดำรงตำแหน่งนั้นถูกสั่งพักราชการ ตำแหน่งดังกล่าวจึงว่างลง แต่อัตราเงินเดือนไม่ว่าง ผู้ถูกสั่งพักราชการจึงต้องพ้นจากตำแหน่งที่ดำรงอยู่และไม่อาจย้ายไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอื่น ดังนั้น การที่นาย ก. ถูกสั่งพักราชการจึงเป็นเพียงพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ราชการเท่านั้น มิได้พ้นจากราชการไปด้วยแต่อย่างใด

2. ปัญหาที่ว่า นาย ก. จะเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายใดหรือไม่ นั้น ย่อมขึ้นกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น ๆ ว่าได้บัญญัติให้ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการในเรื่องใดกรณีใด มีฐานะเป็นเจ้าพนักงาน

หรือไม่เพียงใด ดังนั้น เมื่อนาย ก. ถูกพักราชการ ผู้นี้ย่อมไม่มีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติ จึงไม่มีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายใดๆ ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว

3. ปัญหาที่ว่า คำสั่งลงโทษจะมีผลนับตั้งแต่เมื่อใด นั้น โดยที่ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 6 (1) กำหนดว่าในกรณีที่ให้มีคำสั่งพักราชการเมื่อจะสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ให้สั่งปลดออก หรือไล่ออกตั้งแต่วันพักราชการ สำหรับกรณีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่าจังหวัดสุรินทร์ได้สั่งพักราชการนาย ก. ตั้งแต่วันที่ 9 พฤศจิกายน 2542 ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการ จึงต้องสั่งให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 9 พฤศจิกายน 2542 ซึ่งเป็นวันที่ถูกสั่งพักราชการตามระเบียบ ก.พ.ดังกล่าวข้างต้น

4. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพความเป็นข้าราชการของนาย ก. นั้น ก.พ. ได้เคยพิจารณาวินิจฉัยปัญหาทำนองเดียวกันไว้ว่า ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้รับรายงานเรื่องร้องเรียนว่าข้าราชการผู้หนึ่งทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จึงขณะนั้นข้าราชการผู้นั้นยังมีสภาพความเป็นข้าราชการอยู่ แม้ว่าต่อมาผู้บังคับบัญชาจะลงโทษไล่ข้าราชการดังกล่าวออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นระยะเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันเริ่มละทิ้งหน้าที่ราชการ ซึ่งเป็นวันก่อนวันที่มีการกล่าวหาว่าข้าราชการดังกล่าวทุจริตต่อหน้าที่ราชการก็ตาม กรณีที่ย่อมถือว่าข้าราชการผู้นี้มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต่อผู้บังคับบัญชาอยู่ก่อนออกจากราชการแล้วผู้บังคับบัญชาจึงมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นี้ในกรณีถูกกล่าวหาว่าทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้อีก ดังปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ดังนั้น ตามปัญหาที่หารือ เมื่อนาย ก. ได้กระทำความผิดอาญาระหว่างที่ถูกสั่งพักราชการ แม้ภายหลังผู้นี้จะถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่คำสั่งพักราชการตามข้อ 6 (1) ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ตามคำสั่งจังหวัดสุรินทร์ที่ 2307/2543 ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2543 ก็ตาม กรณีก็ต้องถือว่านาย ก. ได้กระทำความผิดอาญาดังกล่าวในระหว่างที่ยังมีสภาพความเป็นข้าราชการอยู่ และผู้บังคับบัญชาสามารถดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้ได้ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชรภักย์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ถ 547

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

25 มิถุนายน 2546

เรื่อง การพิจารณาจ่ายคืนสิทธิประโยชน์

เรียน นาย ก.

อ้างถึง หนังสือของท่าน ลงวันที่ 11 มิถุนายน 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการคืนสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับ
 ชั้นเงินเดือนและเงินเดือนระหว่างถูกปลดออกจากราชการ เนื่องจากเมื่อท่านได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว
 ต่อ ก.พ. และ ก.พ. ได้พิจารณาว่าอุทธรณ์ของท่านฟังขึ้น กรมทรัพย์สินทางปัญญาจึงมีคำสั่งยกโทษและ
 ให้ท่านกลับเข้ารับราชการ แต่เกี่ยวกับการคืนสิทธิประโยชน์ดังกล่าวกรมทรัพย์สินทางปัญญาแจ้งว่า
 การคืนสิทธิประโยชน์เรื่องชั้นเงินเดือนระหว่างถูกปลดออกจากราชการ เป็นอำนาจหน้าที่ของ ก.พ. มิใช่
 หน้าที่ของกรมทรัพย์สินทางปัญญา ส่วนการคืนสิทธิประโยชน์ด้านเงินเดือน สำนักงาน ก.พ. ไม่ได้แจ้ง
 เรื่องนี้ให้กรมทรัพย์สินทางปัญญาดำเนินการ จึงหารือไปยัง ก.พ. ว่า กรณีดังกล่าวเป็นหน้าที่ของ
 ส่วนราชการใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว ขอเรียนว่า

1. ตามที่หารือเรื่องการคืนสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับชั้นเงินเดือนของท่านนั้นแยกพิจารณา
 เป็น 2 กรณี ดังนี้

กรณีแรก เกี่ยวกับชั้นเงินเดือนที่ถูกรอการเลื่อนและงดเลื่อนชั้นเงินเดือน เพราะมีคำสั่ง
 ลงโทษปลดออกจากราชการ ขอเรียนว่า โดยที่กฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 ข้อ 13
 กำหนดว่า ในกรณีมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนมี
 คำสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือน ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนรอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ก่อน และให้กั้นเงิน
 สำหรับเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ด้วย หากผลการสอบสวนแล้วเสร็จโดยผู้ถูกกล่าวหาจะต้องถูกลงโทษถึง
 ออกจากราชการ ก็ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนทุกครั้งที่ได้ออกรอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ และข้อ 18 วรรคสอง
 ของกฎ ก.พ. ฉบับเดียวกัน กำหนดว่า ข้าราชการพลเรือนผู้ใดไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะเลื่อนชั้นเงินเดือน
 ได้ตามกฎ ก.พ. ฉบับนี้ แต่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนพิจารณาเห็นสมควรเลื่อนชั้นเงินเดือนให้โดยมี

เหตุผลเป็นกรณีพิเศษ ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนเสนอ ก.พ. เพื่อพิจารณาอนุมัติให้สั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนเป็นการเฉพาะราย สำหรับกรณีตามที่หารือนี้ หากปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีการรอกการเลื่อนขึ้นเงินเดือนและมีการงดเลื่อนขึ้นเงินเดือนตามข้อ 13 (3) ไว้ เมื่อ ก.พ. พิจารณาอุทธรณ์ของท่านแล้วเห็นว่า พึงขึ้น ให้อยกโทษและสั่งให้กลับเข้ารับราชการ และกรมทรัพย์สินทางปัญญาได้ดำเนินการตามคำสั่งของ นายกรัฐมนตรีแล้วหากกรมทรัพย์สินทางปัญญาพิจารณาเห็นสมควรเลื่อนขึ้นเงินเดือนให้โดยมีเหตุผล เป็นกรณีพิเศษก็เป็นหน้าที่ของกรมทรัพย์สินทางปัญญาที่จะนำเสนอ ก.พ. เพื่อพิจารณาอนุมัติเป็นการ เฉพาะรายตามข้อ 18 วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าว

กรณีที่สอง เกี่ยวกับขึ้นเงินเดือนในระหว่างถูกปลดออกจากราชการ ขอเรียนว่า โดยที่ มาตรา 72 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อน ขึ้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 บัญญัติเกี่ยวกับการเลื่อนขึ้นเงินเดือนว่า ให้ผู้บังคับบัญชานำผลการประเมิน ประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการปฏิบัติงานที่ได้ดำเนินการมาเป็นหลักในการพิจารณาเลื่อนขึ้น เงินเดือน ซึ่งหมายความว่าผู้ที่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนจะต้องมีผลการปฏิบัติงานให้ ผู้บังคับบัญชาประเมินด้วย สำหรับกรณีนี้ปรากฏว่า ในระหว่างถูกปลดออกจากราชการ ท่านไม่มีหน้าที่ ที่จะต้องปฏิบัติราชการจึงไม่มีผลการปฏิบัติงานที่จะนำมาประเมิน ดังนั้น ท่านจึงไม่มีสิทธิได้รับการ พิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนในระหว่างถูกปลดออกจากราชการแต่อย่างใด

2. ตามที่หารือเกี่ยวกับการคืนสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับเงินเดือนในระหว่างที่ถูกลงโทษ ปลดออกจากราชการจนถึงกลับเข้ารับราชการนั้น โดยที่ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจ่าย เงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือ ไล่ออกจากราชการ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือ ไล่ออกจากราชการแล้วต่อมาได้รับการพิจารณายกโทษ พ.ศ. 2538 ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเงินเดือนระหว่างมิได้มาปฏิบัติราชการ ไว้ในข้อ 4 และ ข้อ 6 ว่า ให้เป็นหน้าที่ของกระทรวง ทบวง กรม เจ้าสังกัดที่ส่งลงโทษพิจารณาสั่งจ่าย (เงินเดือน ในระหว่างที่มิได้มาปฏิบัติราชการ) ให้ภายในเวลา 1 ปี นับแต่วันที่ได้รับการยกโทษ ดังนั้น กรณีของท่าน จึงอยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรมทรัพย์สินทางปัญญาที่จะต้องพิจารณาสั่งจ่ายตามระเบียบกระทรวงการคลัง ดังกล่าว

จึงเวียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชรภักย์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/45

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

8 กรกฎาคม 2546

เรื่อง การถือการกระทำผิดวินัยของข้าราชการ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานี

อ้างถึง หนังสือจังหวัดปทุมธานี ที่ ปท 0016.3/10142 ลงวันที่ 20 มิถุนายน 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดปทุมธานีแจ้งว่าสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดปทุมธานีได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนนางสาว ก. ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับสามีของผู้อื่น และคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่านางสาว ก. มีพฤติกรรมการประพฤติชั่วตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 วรรคสอง โทษลดขั้นเงินเดือนนางสาว ก. 1 ขั้น จังหวัดปทุมธานีจึงหรือปัญหาเกี่ยวกับเรื่องข้างต้น ไป รวม 3 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาเรื่องนี้แล้ว ขอเรียนดังนี้

1. ตามที่หารือว่า กรณีมูลเหตุดังกล่าวข้างต้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรง นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่กรณีตามที่หารือเป็นเรื่องการกระทำผิดวินัยฐานประพฤติชั่ว ตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่ง ก.พ. ได้กำหนดแนวทางการพิจารณาการกระทำผิดวินัยฐานประพฤติชั่วไว้ โดยให้พิจารณาถึง

เกียรติของข้าราชการ ซึ่งพิจารณาจากแนวความคิดที่ว่า ข้าราชการสมควรประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นตัวอย่าง เป็นที่ยกย่อง นับถือ สรรพคุณแก่ประชาชนทั่วไป เนื่องจากข้าราชการเป็นตัวแทนและเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามนโยบายของรัฐบาล จึงต้องประพฤติปฏิบัติตนให้อยู่ในความดีงาม และเหมาะสมกับเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน

ความรู้สึกของสังคม ซึ่งพิจารณาจากรายละเอียดและข้อเท็จจริงของลักษณะและพฤติการณ์แห่งการกระทำว่า พฤติการณ์เช่นไรที่เมื่อประชาชนหรือผู้บังคับบัญชาได้ทราบแล้วรู้สึกว่

เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม ขอมรับไม่ได้ ซึ่งเป็นการกระทำที่บุคคลทั่วไปเห็นว่าเป็นการประทุษร้ายหรือไม่เพียงใด

เจตนาในการกระทำ ซึ่งพิจารณาโดยคำนึงถึงพฤติการณ์ที่เกิดขึ้นว่า เป็นการกระทำหรือละเว้นการกระทำโดยประสงค์ต่อผลหรือข่มเล็งเห็นผลของการกระทำหรือละเว้นการกระทำนั้นหรือไม่ ดังนั้น การที่จะพิจารณาว่าข้าราชการหญิงที่มีความสัมพันธ์ฉันคู่สมรสกับสามีของผู้อื่นจะเป็นความคิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ จึงเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาซึ่งต้องพิจารณาดำเนินการข้างต้น ตลอดจนรายละเอียดของการกระทำในเรื่องดังกล่าว เหตุและผลของการกระทำว่า กระทบต่อภาพจน์ชื่อเสียงของตนและราชการหรือไม่ เพียงใด เป็นกรณี ๆ ไป

2. ความที่หรือว่า โทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น จะสมควรแก่กรณีข้างต้นหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติไว้โดยสรุปว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามมติของ อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัด แล้วแต่กรณี แต่หากกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จะต้องถูกลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความคิด ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนโทษ จะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ และในการลงโทษ ผู้บังคับบัญชาจะต้องสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับความคิด และไม่ลงโทษผู้ที่ไม่มีความคิด ตามนัยมาตรา 101 มาตรา 103 และมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น ตามกรณีที่หรือ จึงเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาที่จะต้องพิจารณาว่าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรืออย่างไม่ร้ายแรง แล้วสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับความคิด โดยพิจารณาดำเนินการตามความร้ายแรงแห่งกรณีเป็นกรณี ๆ ไป

3. ความที่หรือว่า กรณีความคิดวินัยอย่างร้ายแรงหรืออย่างไม่ร้ายแรง มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอย่างไรบ้าง นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หมวดที่ว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัย ได้บัญญัติถึงการกระทำใดเป็นความคิดวินัยอย่างร้ายแรงหรืออย่างไม่ร้ายแรงไว้ ซึ่งจะต้องพิจารณาความในแต่ละวรรคของแต่ละมาตราในหมวดนั้นว่า ได้บัญญัติไว้หรือไม่ว่าเป็นความคิดวินัยอย่างร้ายแรง หากมาตราใด วรรคใด มีได้บัญญัติไว้ว่าเป็นความคิดวินัย

อย่างร้ายแรง ก็เท่ากับว่าการกระทำที่เข้าเกณฑ์ตามมาตรานั้น วรรคนั้น เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ซึ่งความผิดวินัยฐานประพฤดิชั่ว ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 98 และ ก.พ. ได้กำหนดแนวทางการพิจารณาความผิดฐานนี้ไว้แล้ว ดังที่ได้กล่าวมาในข้อหาหรือที่ 1

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชรภักย์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/54

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

7 สิงหาคม 2546

เรื่อง ทาหรือแนวทางปฏิบัติ

เรียน ผู้บัญชาการศึกษา

อ้างถึง หนังสือกองบัญชาการศึกษา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ คช 0027 (อก.) 012/2115

ลงวันที่ 25 มิถุนายน 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง กองบัญชาการศึกษา สำนักงานตำรวจแห่งชาติแจ้งข้อเท็จจริงว่า กองบัญชาการศึกษาได้มีคำสั่ง ที่ 112/2545 ลงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2545 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยพันตำรวจเอก ก. ผู้กำกับการ โรงเรียนตำรวจภูธร 5 กรณีนำข้อมูลผลการสอบบุคลิกภาพของผู้สมัครสอบเข้าเป็นนักเรียนพลตำรวจประจำปี 2545 ในส่วนของกองกำกับการ โรงเรียนตำรวจภูธร 5 ไปแจ้งให้ผู้สมัครสอบทราบก่อนประกาศผลสอบของทางราชการ โดยพันตำรวจเอก ก. ได้ให้การในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงและสอบสวนทางวินัย ไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวน ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมีความเห็นว่าคำให้การของพันตำรวจเอก ก. ไม่น่าจะเป็นความจริง กองบัญชาการศึกษาจึงทาหรือแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับกรณีข้าราชการตำรวจถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย และได้ให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเพื่อให้ตนพ้นผิดหรือรับโทษน้อยลงไปยังกองวินัยสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่า การกล่าวเท็จหรือให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จดังกล่าวจะเป็นความผิดวินัยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ. 2477 มาตรา 5 (6) หรือไม่ ซึ่งกองวินัย สำนักงานตำรวจแห่งชาติแจ้งว่าเป็นสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้การอย่างไรก็ได้ ไม่เป็นการให้การเท็จหรือให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จอันเป็นความผิดตามมาตรา 5 (6) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ. 2477 แต่กองบัญชาการศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่า คำให้การของผู้ถูกกล่าวหาในกรณีนี้ที่ให้การไม่ตรงกับความเป็นจริงถือได้ว่าเป็นการให้การเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นการกระทำผิดความผิดตามมาตรา 5 (6) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ. 2477 กองบัญชาการศึกษาจึงทาหรือแนวทางปฏิบัติในกรณีนี้มายังสำนักงาน ก.พ. รวม 2 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วขอเรียนดังนี้

1. ตามปัญหาที่ทาหรือว่า คำให้การของข้าราชการตำรวจผู้ถูกกล่าวหาในการถูกดำเนินกรทางวินัยจะได้รับความคุ้มครองตามสิทธิว่าจะให้การอย่างไรก็ได้เช่นเดียวกับคำให้การของผู้ต้องหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 หรือไม่ คือ แม้จะให้การเท็จหรือไม่ตรง

กับความเป็นจริงก็ถือว่าไม่เป็นการกล่าวเท็จหรือให้การเท็จ และไม่มีความผิดตามมาตรา 5 (6) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ. 2477 นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กรณีตามที่หารือเป็นปัญหาเกี่ยวกับวินัยของข้าราชการตำรวจ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ. 2477 สำนักงาน ก.พ. จึงไม่อาจให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยตรงได้ แต่อย่างไรก็ตาม หากกรณีเป็นเรื่องของข้าราชการพลเรือนสามัญแล้ว พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มิได้บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิในการให้การหรือให้ข้อมูลของผู้ถูกกล่าวหา ต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไว้อย่างชัดเจน เพียงแต่ปรากฏตามข้อ 15 วรรคสาม ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาว่า ในการสอบสวนทางวินัยให้คณะกรรมการสอบสวนถามผู้ถูกกล่าวหาว่าจะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือหรือไม่ ถ้าประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหายื่นคำชี้แจงภายในเวลาอันสมควร และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ข้อมูลเพิ่มเติมรวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วย ซึ่งเมื่อพิจารณาตามเจตนารมณ์ของกฎ ก.พ. ดังกล่าว จะเห็นได้ว่าประสงค์จะให้ผู้ถูกกล่าวหาสามารถแก้ข้อกล่าวหาได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ ในการให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาแก้ข้อกล่าวหา ยังได้นำหลักความเป็นธรรมตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติไว้ในมาตรา 243 ว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิไม่ให้ข้อมูลที่เป็นปฏิปักษ์ต่อตนเองอันอาจทำให้ตนถูกฟ้องคดีอาญา” และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 134 ที่บัญญัติถึงการให้การของผู้ต้องหาในคดีอาญาว่า “เมื่อผู้ต้องหาเต็มใจให้การอย่างใดก็ให้จดคำให้การไว้ ถ้าผู้ต้องหาไม่เต็มใจให้การเลยก็ให้บันทึกไว้” มาใช้ด้วย ดังนั้น ในกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้ถูกกล่าวหาจึงมีสิทธิที่จะให้การแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างไรก็ได้

ส่วนการที่ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาให้การเท็จต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยจะมีความผิดวินัยฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ นั้น

โดยที่มาตรา 90 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา การรายงานโดยปกปิดข้อความซึ่งควรต้องแจ้ง ถือว่าเป็นการรายงานเท็จด้วย” และวรรคสองบัญญัติว่า “การรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง” ซึ่งจากบทบัญญัติมาตราดังกล่าวสามารถแยกองค์ประกอบความผิดได้ 3 ประการ คือ ประการที่หนึ่ง มีการรายงาน ซึ่งการรายงานอาจกระทำโดยวาจาหรือลายลักษณ์อักษรก็ได้ และการรายงานไม่จำเป็นต้องเป็นการรายงานเรื่องการปฏิบัติราชการเท่านั้น อาจเป็นการรายงานในกรณีอื่นที่มีกฎหมาย ระเบียบหรือแบบธรรมเนียมของทางราชการ คำสั่งของผู้บังคับบัญชา หรือมติคณะรัฐมนตรี กำหนดให้รายงานก็ได้ ประการที่สอง ข้อเท็จจริงที่รายงาน

เป็นเท็จ หรือมีลักษณะปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกหรือแจ้ง ประการที่สาม เป็นการรายงานต่อผู้บังคับบัญชา เมื่อพิจารณาตามองค์ประกอบดังกล่าวจะเห็นได้ว่า สาเหตุสำคัญประการหนึ่งของการกระทำผิดวินัยฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาก็คือ ต้องมีการรายงานต่อผู้บังคับบัญชา แต่ผู้ทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย มิได้อยู่ในฐานะผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้ถูกกล่าวหา ดังนั้น การที่ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาให้การหรือให้ถ้อยคำเป็นเท็จต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย จึงมีอาจถือได้ว่าเป็นการรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาตามนัยมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

2. สำหรับปัญหาที่หาหรือว่า คำให้การของผู้ถูกกล่าวหาในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริง ในฐานะผู้ให้ถ้อยคำ ซึ่งยังมีได้ถูกกล่าวหาในคดีวินัยจะได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกับกรณีตามข้อ 1 หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้กล่าวถึงการสืบสวนข้อเท็จจริงไว้ในมาตรา 99 วรรคห้า โดยให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ในการรวบรวมข้อเท็จจริงเบื้องต้นเพื่อพิจารณาว่า กรณีที่มีการกล่าวหาว่าข้าราชการกระทำผิดวินัยมีมูลเพียงพอที่ผู้บังคับบัญชาสมควรจะดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวต่อไปหรือไม่ ซึ่งในทางปฏิบัติการสืบสวนข้อเท็จจริงผู้บังคับบัญชาอาจกระทำได้หลายรูปแบบ เช่น แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง หรือมอบหมายให้ข้าราชการผู้หนึ่งผู้ใดดำเนินการ หรือผู้บังคับบัญชาคำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงเองก็ได้ และโดยที่ในขั้นตอนของการสืบสวนข้อเท็จจริง ข้าราชการผู้มีกรณีถูกกล่าวหายังมีได้คงอยู่ในฐานะเป็นผู้ถูกกล่าวหาในการดำเนินการทางวินัย (ถูกสอบสวนทางวินัย) ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น การที่ข้าราชการผู้มีกรณีถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำไม่ตรงกับความเป็นจริง หรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งทำการสืบสวนข้อเท็จจริง กรณีจะเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้ก็จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าข้าราชการผู้นั้นกระทำการครอบงำประกอบความผิดของมาตราดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชราก้อย)

รองเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

ที่ นร 1011/อ 640

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

15 สิงหาคม 2546

เรื่อง หรือปัญหาเกี่ยวกับอำนาจการดำเนินการทางวินัย

เรียน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

อ้างถึง หนังสือกระทรวงศึกษาธิการ ดับ ที่ ศธ 0204/786 ลงวันที่ 17 มิถุนายน 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงศึกษาธิการ ได้หารือปัญหาเกี่ยวกับอำนาจการดำเนินการทางวินัย โดยแจ้งว่าเดิมสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ได้มีหนังสือ ดับ ที่ คผ 0002/31 ลงวันที่ 18 พฤษภาคม 2543 แจ้งกระทรวงศึกษาธิการให้ดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. อธิบดีกรมพลศึกษา คณะกรรมการตรวจการจ้าง และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง กรณีการก่อสร้างอาคารอเนกประสงค์ของกรมพลศึกษาต่อไปในทางไม่สุจริต ต่อมา นาย ก. ได้ขอลาออกจากราชการเพื่อไปสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่ง ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ได้อนุญาตให้ลาออกจากราชการ เมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน 2543 หลังจากนั้น กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังกล่าวแก่นาย ก. กับพวก รวม 12 ราย และคณะกรรมการสอบสวน ได้ดำเนินการสอบสวนเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงรายงานการสอบสวนต่อปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยมีความเห็นเฉพาะรายนาย ก. ว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษปลดนาย ก. ออกจากราชการ ส่วนข้าราชการที่ถูกกล่าวหาอีก 11 ราย กระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ จึงส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาเฉพาะกรณีนาย ก. ซึ่ง อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาแล้วมีมติให้กระทรวงศึกษาธิการหารือ ก.พ. เรื่องอำนาจการพิจารณาความผิดและโทษว่า อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการจะมีอำนาจพิจารณากรณีนาย ก. หรือไม่ อย่างไร เพราะพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 และพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 ได้ประกาศใช้บังคับเป็นผลให้ข้าราชการกรมพลศึกษาบางส่วนถูกตัดโอนไปดำรงตำแหน่งในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และกรมพลศึกษาไม่มีสถานภาพเป็นส่วนราชการอีกต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่ปัญหาทำนองนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณา มีความเห็นไว้ว่า แม้ส่วนราชการที่ผู้ถูกลงโทษปลดออกจากราชการ โดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายสังกัดอยู่ จะโอนไปเป็นของส่วนราชการของอีกกระทรวงหนึ่ง ตามพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 ก็ตาม

แต่ผู้ถูกลงโทษดังกล่าวได้พ้นจากราชการตามคำสั่งของส่วนราชการเดิมไปก่อนแล้ว ผู้ถูกลงโทษจึงไม่มีสภาพความเป็นข้าราชการของส่วนราชการเดิมในวันที่มีการ โอนไปเป็นข้าราชการของส่วนราชการใหม่ จึงไม่ถือว่าผู้ถูกลงโทษดังกล่าวมีสภาพเป็นข้าราชการของส่วนราชการใหม่ ดังนั้น อ.ก.พ.กระทรวงของส่วนราชการใหม่จึงไม่เป็น อ.ก.พ.กระทรวงซึ่งผู้ถูกกล่าวหา (ผู้ถูกลงโทษปลดออกโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย) สังกัดอยู่ ตามนัยมาตรา 104 วรรคสอง (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงที่ผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่เดิมพิจารณา

สำหรับปัญหาที่หาเรื่องนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่านาย ก. ได้พ้นจากราชการของกรมพลศึกษา โดยปลดกระทรวงศึกษาธิการ ได้อนุญาตให้ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 22 พฤศจิกายน 2543 แล้ว ทำให้นาย ก. ไม่มีสภาพความเป็นข้าราชการของกรมพลศึกษาในวันที่มีการ โอนข้าราชการ ไปสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จึงไม่อาจถือได้ว่านาย ก. มีสภาพเป็นข้าราชการสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาแต่อย่างใด ดังนั้น อ.ก.พ.กระทรวง ซึ่งนาย ก. สังกัดอยู่ ตามนัยมาตรา 104 วรรคสอง (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงเป็น อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง อ.ก.พ. ที่มีอำนาจพิจารณาเรื่องนี้คือ อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่านาย ก. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กระทรวงศึกษาธิการจึงต้องส่งเรื่องดังกล่าวให้ อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาคมนัยมาตรา 104 วรรคสอง (1) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชราก้อย)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ 56

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

18 สิงหาคม 2546

เรื่อง ขอให้วินิจฉัยข้อปฏิบัติ

เรียน นาย ก.

- อ้างถึง (1) หนังสือของท่านลงวันที่ 30 กรกฎาคม 2545 และวันที่ 21 กรกฎาคม 2546
 (2) หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.1/337 ลงวันที่ 30 กันยายน 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้หารือ โดยขอทราบหลักปฏิบัติเกี่ยวกับการพิจารณาคำเนิการ
 ในกรณีที่ท่านขาดราชการและไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี และต่อมาท่านได้ถูก
 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนกรณีหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติราชการตามมาตรา 115 แห่ง
 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าเป็นการดำเนินการ โดยถูกต้องหรือไม่ ซึ่ง
 สำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือตอบข้อหารือให้ท่านทราบแล้ว และท่าน ได้มีหนังสือขอให้วินิจฉัยข้อปฏิบัติ
 เพิ่มเติมอีกครั้ง ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า

1. ตามปัญหาที่หารือว่า การที่โยธาธิการจังหวัดหนองคายได้ทำบันทึกเสนอผู้ว่าราชการ
 จังหวัดหนองคายว่า ท่านได้ขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและไม่ได้ยื่นใบลาให้ถูกต้องจำนวน
 9 วัน แต่เนื่องจากตรวจพบเอกสารการลา 2 วัน จึงขาดราชการเพียง 7 วัน โดยยึดถือเอาการที่ไม่ได้ลงชื่อ
 การปฏิบัติหน้าที่ราชการมาเป็นส่วนประกอบ เช่น วันที่ 6,12 และ 29 กันยายน 2538 เป็นปีของการ
 ปฏิบัติราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. 2537 ส่วนในวันที่ 28 พฤศจิกายน 2538, 8 ธันวาคม 2538,
 3 มกราคม 2539 และ 14 มิถุนายน 2539 เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. 2538 เป็น
 การถูกต้องหรือไม่ และเหตุใดจึงไม่รีบดำเนินการแต่แรกเมื่อท่านขาดราชการตั้งแต่ปี 2537 ถือว่าเข้าข่าย
 เป็นความผิดตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และกฎ ก.พ. ที่
 เกี่ยวข้องหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ท่านขาดราชการระหว่างวันที่ 6 กันยายน 2538
 ถึงวันที่ 14 มิถุนายน 2539 จำนวน 7 วัน นั้น ถือเป็นการขาดราชการในรอบปีที่แล้วมา ตั้งแต่วันที่ 1
 กรกฎาคม 2538 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2539 เมื่อผู้บังคับบัญชาพิจารณาเห็นว่าท่านขาดราชการ โดยไม่มี

เหตุผลอันสมควร ท่านจึงไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ 2540 (1 ตุลาคม 2539) ตามบัญชี 6 (4) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือน ซึ่งให้อำนาจในขณะนั้น และการที่โยธาธิการจังหวัดหนองคายรายงานพฤติการณ์ของท่านต่อผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคาย เพื่อพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนท่าน กรณีหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติราชการตามมาตรา 115 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2540 จึงเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว

2. ความปัญหาที่หารือว่า การที่โยธาธิการจังหวัดหนองคายผู้บังคับบัญชาถือเอาการไม่ได้ลงชื่อในการปฏิบัติราชการประจำวันมาเป็นข้อบกพร่องน่าจะเป็นการไม่ถูกต้องเพราะจะนำมาเป็นมูลเหตุของการกลั่นแกล้งผู้ได้บังคับบัญชา นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ท่านไม่ได้รับการเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ 2540 เนื่องจากท่านไม่ลงชื่อมาปฏิบัติราชการประจำวัน และผู้บังคับบัญชาเห็นว่าท่านขาดราชการในรอบปีที่แล้วมาโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคายได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนท่านกรณีหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติราชการตามมาตรา 115 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ตามความเห็นของโยธาธิการจังหวัดหนองคาย จึงเป็นการดำเนินการ โดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว หากท่านเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านก็อาจใช้สิทธิร้องทุกข์ตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 17 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ขอให้แก้ไขการปฏิบัติไม่ถูกต้องหรือการ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายได้

3. ความปัญหาที่หารือว่า การขาดราชการดังกล่าวไม่ว่ากรณีใดๆ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เหตุใดจึงไม่ดำเนินการตามหนังสือกระทรวงการคลังที่ กค 0531/18920 ลงวันที่ 29 เมษายน 2530 ผู้บังคับบัญชาที่จะต้องดำเนินการติดตามเรียกและนำส่งเงินเดือนตามจำนวนวันที่ขาดราชการคืนคลังตามระเบียบดังกล่าว หากไม่ดำเนินการโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อก็อาจมีความผิดทางวินัยได้ ทั้งนี้ ได้แจ้งให้จังหวัดหนองคายติดตามเรียกเงินจากท่านและนำส่งคืนคลังต่อไปด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานวินัย

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ถ 642

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

19 สิงหาคม 2546

เรื่อง อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานประมาธ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานประมาธ ลับ ที่ นร 0701/3/306 ลงวันที่ 14 สิงหาคม 2546

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/486 ลงวันที่ 15 กันยายน 2537

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานประมาธ ได้มีหนังสือหารือปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงต่อประธาน ก.พ. โดยแจ้งว่าสำนักงานประมาธ ได้รับแจ้งจากผู้บังคับบัญชาาระดับสูงว่า ในการจัดสรรงบประมาณอุดหนุนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีข้าราชการสำนักงานประมาธผู้เกี่ยวข้องกับการจัดสรรงบประมาณปฏิบัติงาน โดยมีพฤติการณ์ปฏิบัติหน้าที่อย่างไม่สุจริตและเที่ยงธรรม ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ สำนักงานประมาธจึงได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว และเห็นว่าเนื่องจากมีบุคคลภายนอก เช่น ข้าราชการและลูกจ้างสังกัดกระทรวงอื่น เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือสมาชิกรัฐสภา ฯลฯ ซึ่งอาจมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์ประกอบการสรุปผลหาข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงขอหารือว่าคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงจะสามารถเชิญบุคคลภายนอกดังกล่าวมาให้ปากคำเพื่อให้การสอบสวนข้อเท็จจริงมีความสมบูรณ์รอบคอบได้หรือไม่ เพียงใด ความแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่ปัญหาทำนองนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณามีมติว่าคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงมิได้เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาตามความในมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และไม่มีอำนาจตามที่บัญญัติไว้ในบทมาตราดังกล่าว เนื่องจากคำว่า "กรรมการสอบสวน" ตามเจตนารมณ์ของมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หมายความว่ากรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงเท่านั้น ดังปรากฏตามภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/486 ลงวันที่ 15 กันยายน 2537 แนบท้ายนี้

สำหรับปัญหาที่หารือนี้ สำนักงาน ก.พ. จึงเห็นว่าคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงตามที่สำนักงานประมาธแต่งตั้งขึ้นสอบสวนหาข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าวจึงมิได้เป็นเจ้าพนักงานตามประมวล

กฎหมายอาญาที่จะมีอำนาจเรียกผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลใด ๆ มาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสาร และหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน ตามความในมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อประโยชน์แก่ราชการ ในทางปฏิบัติคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงควรมีหนังสือขอความร่วมมือจากหน่วยงานหรือผู้บังคับบัญชาของพยานซึ่งเป็นข้าราชการ และลูกจ้างสังกัดกระทรวงอื่น พนักงานส่วนท้องถิ่น หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่น เพื่ออนุญาตหรือสั่งการให้บุคคลดังกล่าวมาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ส่วนพยานซึ่งเป็นเอกชนก็ควรขอความร่วมมือให้มาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำเป็นพยาน ในกรณีนั้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายบุญปลุก ชาติเขต)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/62

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

25 สิงหาคม 2546

เรื่อง หรือปัญหาการเรียกคืนสิทธิและประโยชน์ของข้าราชการที่ถูกสั่งเพิ่มโทษและให้มีผลย้อนหลัง
เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ที่ มท 0307.3/8895 ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่า จังหวัดระนองได้หารือกรมการปกครองในปัญหาการเรียกคืนสิทธิและประโยชน์ของข้าราชการที่ถูกสั่งเพิ่มโทษและให้มีผลย้อนหลัง กรณีกรมการปกครองได้มีคำสั่งที่ 916/2540 ลงวันที่ 7 ตุลาคม 2540 ลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก. นายอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 8) ที่ทำการปกครองอำเภอสวี ครั้งดำรงตำแหน่งนายอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 8) ที่ทำการปกครองอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้กระทำผิดวินัยโดยปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบันทึกข้อตกลงระหว่างกรมที่ดินกับกรมป่าไม้ว่าด้วยการตรวจพิสูจน์ที่ดินเพื่อออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ซึ่งเกี่ยวกับเขตป่าไม้ พ.ศ. 2542 ข้อ 5 (2) และข้อ 6 (5) ซึ่ง ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่านาย ก. ควรได้รับโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น จึงมีมติให้รายงานนายกรัฐมนตรืเพื่อพิจารณาและสั่งการให้กรมการปกครองสั่งเพิ่มโทษนาย ก. จากภาคทัณฑ์เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น และนายกรัฐมนตรืได้มีคำสั่งให้ดำเนินการตามมติ ก.พ. แล้วกรมการปกครองจึงมีคำสั่งที่ 957/2544 ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2544 เพิ่มโทษนาย ก. จากภาคทัณฑ์เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2540 ซึ่งเป็นเดือนที่กรมการปกครองมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก. เป็นต้นไป ต่อมาจังหวัดระนองได้เรียกคืนเงินเดือนที่นาย ก. ได้รับคืนไปนาย ก. จึงได้ขอผ่อนชำระเงินคืน แต่กระทรวงการคลังได้หักท้วงว่ากรณีนี้จะต้องปฏิบัติตามประกาศกระทรวงการคลังเมื่อวันที่ 19 กันยายน 2545 เรื่องหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับการผ่อนชำระหนี้ของเจ้าหน้าที่ จังหวัดระนองเห็นว่าหลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นเรื่องการทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหายนาย ก. ไม่น่าที่จะต้องชำระเงินคืนแต่อย่างใด จังหวัดระนองจึงหารือกรมการปกครองว่าความเห็นของจังหวัดระนองถูกต้องหรือไม่ ซึ่งกรมการปกครองเห็นว่าเงินเดือนที่นาย ก. รับไปก่อนที่จะมีคำสั่งเพิ่มโทษ เป็นสิทธิและประโยชน์ที่ได้รับไปแล้ว การเพิ่มโทษย้อนหลังย่อมไม่มีผลกระทบต่อเงินเดือนดังกล่าว ตามนัยข้อ 7 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือน

สามัญ พ.ศ. 2539 กรมการปกครองจึงหารือไปยัง ก.พ.ว่าเงินเดือนของนาย ก. ดังกล่าว เป็นสิทธิและประโยชน์ที่ได้รับไปแล้วตามความหมายในระเบียบ ก.พ. ข้างต้น หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาที่อ้างเองเดียวกันนี้เมื่อครั้งใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 ก.พ. ได้เคยพิจารณามีความเห็น ว่า ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งบัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ส่งลงโทษหรือดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดไปแล้ว ให้ส่งรายงานการลงโทษหรือการดำเนินการทางวินัยต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นตามลำดับจนถึงปลัดกระทรวง และवरคสองของมตราดังกล่าวบัญญัติว่า ในกรณี ที่ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกลงโทษทางวินัยซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้ส่งลงโทษดังกล่าวเห็นว่า การลงโทษทางวินัย นั้น ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวมีอำนาจที่จะสั่งเพิ่มโทษหรือลดโทษ แสดงว่า คำสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นยังไม่เด็ดขาด เพราะผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือยังสามารถแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องหรือเหมาะสมได้ และการเพิ่ม โทษหรือลด โทษเป็นลงโทษไม่ถึงออกจากราชการมี ลักษณะเป็นการแก้ไขคำสั่งเดิมจะต้องสั่งให้มีผลย้อนหลัง ไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับ ซึ่งเป็นการ กำหนดแนวทางปฏิบัติสำหรับกรณีที่ยังมิได้มีการดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับกระบวนการบริหารงานบุคคลที่ จะก่อให้เกิดสิทธิและประโยชน์แก่ข้าราชการผู้ถูกลงโทษ เช่น การเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใน ระดับที่สูงขึ้น หรือการเลื่อนขั้นเงินเดือน เป็นต้น ส่วนในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ได้มีคำสั่งที่ ก่อให้เกิดสิทธิและประโยชน์แก่ข้าราชการผู้ถูกลงโทษ ไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและมีผลสมบูรณ์แล้ว การสั่งเพิ่มโทษข้าราชการผู้นั้น โดยให้คำสั่งมีผลย้อนหลังดังกล่าวย่อมไม่มีผลกระทบต่อสิทธิและประโยชน์ ที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับไปแล้วแต่อย่างใด ดังปรากฏตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0712/ว 6 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2531 และที่ นร 0712/ว 11 ลงวันที่ 10 ตุลาคม 2534 ซึ่ง ก.พ.ก็ได้นำหลักการดังกล่าวมา กำหนดไว้ในมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 แล้ว

สำหรับปัญหาที่หารือ ข้อเท็จจริงปรากฏว่ากรมการปกครองได้สั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก. ตามคำสั่งที่ 916/2540 ลงวันที่ 7 ตุลาคม 2540 แล้ว แต่ต่อมา ก.พ.พิจารณาเห็นว่าระดับโทษยังไม่เหมาะสม ควรได้รับโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น จึงได้รายงานนายกรัฐมนตรี ตามนัยมาตรา 8 (8) แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เมื่อนายกรัฐมนตรี ได้มีคำสั่งให้กรมการปกครองสั่งเพิ่มโทษนาย ก. จากภาคทัณฑ์เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ตามมติ ก.พ.แล้ว กรมการปกครองจึงต้องสั่งเพิ่มโทษนาย ก.

จากภาคทัณฑ์เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2540 ซึ่งเป็นเดือนที่กรมการปกครองมีคำสั่ง
ลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก. เป็นต้นไป ตามคำสั่ง ที่ 957/2544 ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2544 แต่โดยที่กรมการ
ปกครองได้มีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนให้นาย ก. ไปก่อนที่จะมีคำสั่งเพิ่มโทษข้างต้น คำสั่งเพิ่มโทษดังกล่าว
จึงไม่มีผลกระทบต่อคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนแต่อย่างใด ดังนั้น ขั้นเงินเดือนที่นาย ก. ได้รับไปก่อนที่จะมี
คำสั่งเพิ่มโทษดังกล่าวจึงเป็นสิทธิและประโยชน์ที่ได้รับไปแล้วตามนัยระเบียบ ก.พ. ดังกล่าวข้างต้น
แต่กรมการปกครองจะต้องงดเลื่อนขั้นเงินเดือนนาย ก. ในวันที่ 1 เมษายน 2545 ตามนัยข้อ 7 (2) ของกฎ ก.พ.
ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 พร้อมทั้งดำเนินการแก้ไขอัตราเงินเดือนที่คลาดเคลื่อนไปให้ตรงกับ
ความเป็นจริงด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชรากัญ)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ส 747

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

3 กันยายน 2546

เรื่อง ทหารือปัญหาการสั่งพักราชการ

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตร

อ้างอิง หนังสือกรมส่งเสริมการเกษตร ลับ ที่ กษ 1002/170 ลงวันที่ 11 สิงหาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างอิง กรมส่งเสริมการเกษตรได้ทหารือการสั่งพักราชการโดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า นาง ก. เกษตรอำเภอ (เจ้าหน้าที่บริหารงานการเกษตร 7) สำนักงานเกษตรอำเภอเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย ได้กระทำล้าวมผิดอาญาข้อหาความผิดต่อเจ้าพนักงานเมื่อวันที่ 13 สิงหาคม 2542 ภายหลังจากถูกลงโทษปลดออกจากราชการตามคำสั่งจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ 337/2542 ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2542 เมื่อกรมส่งเสริมการเกษตรโดยมติ ก.พ. มีคำสั่ง ที่ 1178/2544 ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2544 สั่งลดโทษและให้กลับเข้ารับราชการแล้ว ศาลจังหวัดบุรีรัมย์ได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2546 ให้ลงโทษจำคุก 2 ปี จำนวนรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 1 ปี โดยไม่รอกการลงโทษ แต่ศาลได้อนุญาตให้ประกันตัวในระหว่างอุทธรณ์ กรมส่งเสริมการเกษตรจึงทหารือว่า กรณีดังกล่าวข้างต้น ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ความมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ข้อ 3 (1) เพื่อรอฟังผลคดีอาญาถึงที่สุดได้หรือไม่ประการใด และหากสั่งพักราชการได้ ผู้มีอำนาจในการสั่งพักราชการควรเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคายในฐานะผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในส่วนภูมิภาค หรืออธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตร ในฐานะผู้บังคับบัญชาด้านสังกัด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาที่ตนเองนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณามีความเห็นไว้ว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไปแล้วกลับเข้ารับราชการ ข้าราชการผู้นั้นย่อมมีสภาพเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามเดิม ผู้บังคับบัญชาจึงมีอำนาจพิจารณาดำเนินการทางวินัยผู้นั้น ในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ซึ่งปรากฏภายหลังจากที่ผู้นั้นถูกสั่งให้ออกจากราชการไปแล้วได้ ประกอบกับมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติความโดยสรุปว่า ผู้มีอำนาจสั่งพักราชการ คือ ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 (1) ถึง (7) ซึ่งได้แก่รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง อธิบดี หรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี มีดุลพินิจที่จะพิจารณา

สั่งพักราชการได้ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) สำหรับปัญหาที่หาเรื่องนี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า กรมส่งเสริมการเกษตร ได้มีคำสั่งให้นาง ก. กลับเข้ารับราชการแล้ว ข้าราชการผู้นี้ก็มีสภาพเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามเดิม ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาจึงมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้ ตามเรื่องที่กำลังพิจารณากรณีต้องคำพิพากษาของศาลจังหวัดบุรีรัมย์ใหม่ก็ได้

สำหรับปัญหาที่ว่าผู้บังคับบัญชาใดจะเป็นผู้มีอำนาจในการสั่งพักราชการนั้น โดยที่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาง ก. เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งเกษตรอำเภอ (เจ้าหน้าที่บริหารงานการเกษตร 7) สังกัดสำนักงานเกษตรอำเภอเมืองหนองคาย ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งพักราชการตามนัยมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงได้แก่ อธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตร ในฐานะผู้บังคับบัญชาข้าราชการต้นสังกัด ตามมาตรา 52 (6) และผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคาย ในฐานะผู้บังคับบัญชาข้าราชการในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ตามมาตรา 52 (7) และเพื่อให้การปฏิบัติเรื่องนี้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคายจึงสมควรเป็นผู้สั่งพักราชการแก่นาง ก. ทั้งนี้ เพราะเป็นผู้บังคับบัญชาที่พบการกระทำผิด และเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคายได้ดำเนินการเป็นประการใดแล้ว จึงรายงานผลการดำเนินการนั้น ไปยังผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกระบวนการของกฎหมายต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานวินัย

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ 65

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

5 กันยายน 2546

เรื่อง คอบข้อหาเรือ

เรียน นางสาว ก.

อ้างถึง หนังสือของท่าน ลงวันที่ 8 สิงหาคม 2546

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารเกี่ยวกับแนวทางการลงโทษ จำนวน 2 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้ศึกษาเอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแล้ว ปรากฏว่ายังไม่ชัดเจนเกี่ยวกับบทบัญญัติมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงขอทราบหลักเกณฑ์และเจตนารมณ์ของบทบัญญัติมาตราดังกล่าว และขอทราบถึงวิธีการที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ พร้อมด้วยอย่างกรณีที่เป็นปัญหาด้วยความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 98 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว” และมาตรา 98 วรรคสอง บัญญัติว่า “การกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง” เป็นบทบัญญัติที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อควบคุมความประพฤติโดยทั่วไปของข้าราชการพลเรือนซึ่งไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือ ไม่มีผลกระทบบ่องานของราชการ โดยตรง แต่ความประพฤติหรือการกระทำนั้นอาจทำให้เสื่อมเสียแก่ชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วได้ ดังนั้น ในการพิจารณาว่า การกระทำใดจะถือว่าเป็นการประพฤติชั่วหรือไม่ จึงต้องพิจารณาให้ครบองค์ประกอบความผิด กล่าวคือ ต้องคำนึงถึงเกียรติของข้าราชการ ความรู้สึกของสังคม และเจตนาในการกระทำความคิดประกอบกัน และเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนผู้กระทำผิดวินัยเป็นผู้พิจารณาถ่วงความผิดและกำหนดโทษดังกล่าว โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพฤติการณ์เป็นเรื่อง ๆ ไป หากเห็นว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98

พรรคหนึ่ง อาจถูกลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน หากเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 พรรคสอง อาจถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการได้

ส่วนกรณีตัวอย่างกรณีความผิดตามที่ท่านได้หยิบยกขึ้นมา นั้น เห็นว่าเป็นการกล่าวหาว่า นาย อ. ซึ่งเป็นข้าราชการกระทำผิดวินัย ซึ่งมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ดังนั้น กรณีตามปัญหา นางสาว ค. ควรที่จะมีหนังสือร้องเรียนต่อผู้บังคับบัญชาของนาย อ. โดยกล่าวถึงการกระทำทั้งหลายของนาย อ. ที่กระทำต่อนางสาว ค. เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาของนาย อ. พิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่นาย อ. ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานวินัย

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 750

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก ถนน 10300

8 กันยายน 2546

เรื่อง หรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช

อ้างถึง หนังสือกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ลับ ที่ ทส 0902/136 ลงวันที่ 17 กรกฎาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช หรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย กรณีกรมป่าไม้ (เดิม) ได้มีคำสั่ง ที่ 1412/2540 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2540 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง รายนาย ก. เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 6 สำนักงานป่าไม้ อำเภอรามีสกล จังหวัดศรีสะเกษ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งป่าไม้อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี กรณีรายงานเท็จว่าเกษตรกรในท้องที่อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี ปลูกต้นไม้ถูกต้องครบถ้วนตามระเบียบและหลักเกณฑ์ของโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า แล้วขออนุมัติเบิกจ่ายเงินเพื่อนำไปจ่ายให้แก่เกษตรกรดังกล่าวโดยมิชอบ และต่อมากรมป่าไม้ได้มีคำสั่ง ที่ 1590/2540 ลงวันที่ 23 กันยายน 2540 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงนาย ก. อีก กรณีไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้มีการทุจริตเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินในโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่าปีงบประมาณ 2537 - 2538 ในท้องที่จังหวัดอุบลราชธานีและจังหวัดอำนาจเจริญ ผลการสอบสวนตามคำสั่งกรมป่าไม้ (เดิม) ที่ 1412/2540 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2540 ถึงที่สุดโดยกรมป่าไม้ (เดิม) ได้มีคำสั่งที่ 922/2542 ลงวันที่ 2 มิถุนายน 2542 ลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการ ส่วนผลการสอบสวนตามคำสั่งกรมป่าไม้ (เดิม) ที่ 1590/2540 ลงวันที่ 23 กันยายน 2540 คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ากรณีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรมป่าไม้ (เดิม) จึงสั่งให้นำเรื่องเสนอ อ.ก.พ.กรมป่าไม้ (เดิม) พิจารณา แต่โดยที่ก่อนจะนำเรื่องเสนอ อ.ก.พ.กรมป่าไม้ (เดิม) พิจารณาได้มีพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 ใช้บังคับ ทำให้ตำแหน่งของนาย ก. อยู่ที่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จึง อ.ก.พ.กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้พิจารณาเรื่องของนาย ก. แล้วมีมติให้ลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จึงหารือว่า ในกรณีนี้ กรมป่าไม้หรือกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จะเป็นผู้ดำเนินการออกคำสั่งลงโทษ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า มาตรา 67 แห่งพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 บัญญัติให้โอนบรรดากิจการ อำนาจหน้าที่ ทรัพย์สิน งบประมาณ หนี้ สิทธิ ภาระผูกพัน ข้าราชการ ลูกจ้าง และอัตรากำลังของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ในส่วนของกรมป่าไม้บางส่วนมาเป็นของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทำให้สำนักงานป่าไม้อำเภอทั้งหมดโอนมาเป็นของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช รวมทั้งเรื่องการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงกรณี นาย ก. ด้วย และโดยที่มาตรา 104 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 ส่งเรื่องสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ดำรงตำแหน่งระดับ 7 ลงมา ในราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ อ.ก.พ.กรม ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่พิจารณา และเมื่อ อ.ก.พ.กรม มีมติเป็นประการใด ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุดังกล่าวสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ดังนั้น เมื่ออธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ นาย ก. ตามมาตรา 52 ส่งเรื่องตามกรณีที่หารือให้ อ.ก.พ.กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช พิจารณา และ อ.ก.พ.กรม มีมติให้ลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการ อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ก็จะต้องสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น มิใช่อธิบดีกรมป่าไม้แต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชราก้อย)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/อ 885

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม 10300

15 ตุลาคม 2546

เรื่อง ทวีการดำเนินการทางวินัย

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ดับ ค่วน ที่ สท 0224(02/411 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้รับหนังสือจากจังหวัดเพชรบุรี ขอให้พิจารณาดำเนินการทางวินัยนาง ก. นักวิชาการสาธารณสุข 5 สถานีอนามัยตำบลไร่ส้ม สำนักงานสาธารณสุขอำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี ปฏิบัติราชการสถานีอนามัยตำบลบางจาก กรณีไม่มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ 7 มีนาคม 2545 เป็นต้นไป และต้องคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 7 ให้ลงโทษกักขังเป็นเวลา 3 เดือน ชวนร่วมกันปลอมและใช้เอกสารสิทธิปลอม ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นว่านาง ก. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการตามมาตรา 92 วรรคหนึ่ง และกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และได้รายงานผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบุรีผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยให้นำเรื่องเสนอ อ.ก.พ.จังหวัดเพชรบุรี เพื่อพิจารณา แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบุรีในฐานะประธาน อ.ก.พ.จังหวัดเพชรบุรีพิจารณาเรื่องดังกล่าวแล้วเห็นว่า การปฏิบัติหน้าที่ของ อ.ก.พ.จังหวัดเพชรบุรีขณะนั้นมีปัญหาและอุปสรรคหลายประการ ประกอบกับเกรงว่าจะเกิดความล่าช้าจึงขอส่งเรื่องให้อ.ก.พ.สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข (อ.ก.พ.กรม) เป็นผู้พิจารณาเรื่องดังกล่าว และสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยเรื่องนี้ ไปยัง ก.พ. รวม 3 กรณี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. สำหรับปัญหาที่หารือว่า ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุระดับเหนือขึ้นไปของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 (7) หมายถึง ปลัดกระทรวงสาธารณสุขในฐานะอธิบดีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข หรือปลัดกระทรวงสาธารณสุขในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการกระทรวงสาธารณสุข นั้น

ก.พ. เห็นว่า มาตรา 104 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 ไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 102 วรรคสาม หรือมาตรานี้ ให้ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 52 ระดับเหนือขึ้นไป มีอำนาจดำเนินการตาม

มาตรา 102 วรรคสาม หรือตามมาตรา 104 และ โดยที่ ก.พ. ได้เคยพิจารณาวินิจฉัยไว้ว่าอธิบดีมิใช่ผู้บังคับบัญชาผู้มีตำแหน่งเหนือผู้ว่าราชการจังหวัด ดังนั้น กรณีตามที่หาหรือผู้มีอำนาจสั่งบรรจุระดับเหนือขึ้นไปของผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 (7) จึงได้แก่ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ในฐานะผู้บังคับบัญชาของข้าราชการกระทรวงสาธารณสุข

2. สำหรับปัญหาที่หาหรือว่า กรณีนี้ถือเป็นการที่ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 ไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 102 วรรคสาม หรือมาตรา 104 ตามนัยมาตรา 104 วรรคสาม หรือไม่ และหากถือว่าเป็นกรณีตามมาตรา 104 วรรคสาม จะต้องเสนอเรื่องนี้คือ อ.ก.พ.สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข หรือ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข เพื่อพิจารณา นั้น

ก.พ. เห็นว่า โดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นว่านาง ก. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ก็ได้รายงานผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบุรีให้นำเรื่องเสนอ อ.ก.พ.จังหวัดเพชรบุรีพิจารณา แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบุรี ในฐานะประธาน อ.ก.พ.จังหวัดเพชรบุรีพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขณะนั้น อ.ก.พ.จังหวัดเพชรบุรีมีปัญหาเกี่ยวกับองค์คณะที่ไม่ครบองค์ประชุมทำให้ไม่สามารถเรียกประชุมได้ จึงส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข (อ.ก.พ.กรม) พิจารณาแทน กรณีจึงถือไม่ได้ว่าผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 (7) และเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ปฏิบัติหน้าที่ อันจะเป็นเหตุให้ปลัดกระทรวงสาธารณสุขในฐานะผู้บังคับบัญชามาตรา 52 ซึ่งมีระดับเหนือผู้ว่าราชการจังหวัดใช้อำนาจตามมาตรา 104 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้

3. สำหรับปัญหาที่หาหรือว่า มาตรา 104 วรรคสาม เป็นบทบัญญัติที่มีลักษณะบังคับเด็ดขาดให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุระดับเหนือขึ้นไปต้องดำเนินการทางวินัยต่อไปเท่านั้น หรืออาจใช้ดุลพินิจดำเนินการตามที่เห็นสมควรได้ เช่น กรณีนาง ก. สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจะส่งเรื่องกลับคืนไปให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบุรีเพื่อเสนอ อ.ก.พ.จังหวัดเพชรบุรีพิจารณาเมื่อมีการแต่งตั้ง อ.ก.พ.จังหวัดเสร็จแล้ว จะเป็นการถูกต้องหรือไม่ หากไม่ถูกต้องสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขควรจะดำเนินการเรื่องนี้อย่างไร นั้น

ก.พ. เห็นว่า การที่มาตรา 104 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 52 ซึ่งมีระดับเหนือผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 102 วรรคสาม หรือมาตรา 104 ก็เพราะต้องการให้มีผู้ทำหน้าที่ในเรื่องนี้ หากผู้บังคับบัญชาชั้นต้นซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุไม่ดำเนินการ บทบัญญัติมาตรานี้จึงบังคับให้ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 52 ระดับเหนือขึ้นไปเป็นผู้ทำหน้าที่แทน แต่กรณีของนาง ก. มิใช่กรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบุรีซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 และเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการ

สอบสวนทางวินัยไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของตนตามมาตรา 104 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กรณีจึงสมควรส่งเรื่องคืนให้ อ.ก.พ.จังหวัดเพชรบุรีพิจารณา
ดำเนินการตามกระบวนการของกฎหมายต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

ที่ปรึกษาระบบราชการ

รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ทินร 1011/110

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก กทม. 10300

24 ตุลาคม 2546

เรื่อง หารือปัญหาเกี่ยวกับผลการเพิ่มโทษข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ สร 0201.052/88 ลงวันที่ 30 กันยายน 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง หารือปัญหาเกี่ยวกับผลการเพิ่มโทษข้าราชการ โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเพชรบุรีมีคำสั่งที่ 161/2544 ลงวันที่ 24 กันยายน 2544 ลงโทษภาคทัณฑ์ นาง ก. พยาบาลเทคนิค 6 โรงพยาบาลบ้านลาด กรณีไม่มาปฏิบัติราชการ รวมเป็นเวลา 8 วัน ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 92 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2544 เป็นต้นไป และสั่งยุติเรื่องกรณีนำเงินสนับสนุน โครงการศูนย์พัฒนา วัดอุดมสมบูรณ์ไพร จังหวัดเพชรบุรี ปี 2543 ไปฝากเข้าบัญชีตนเองเป็นเวลานานเกือบ 1 ปี และนำเช็คเงินสนับสนุนงวดที่ 2 จำนวนเงิน 200,000 บาท ไปเก็บไว้กับตัวเป็นเวลานานหลายเดือน โดยมีได้มีการดำเนินการใด ๆ แล้วรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบตามลำดับ ต่อมา อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขในการประชุมครั้งที่ 2/2546 เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2546 มีมติให้ลงโทษนาง ก. กรณีนำเงินสนับสนุน โครงการศูนย์พัฒนา วัดอุดมสมบูรณ์ไพร จังหวัดเพชรบุรี ปี 2543 ไปฝากเข้าบัญชีส่วนตัวเป็นเวลานานเกือบ 1 ปี และนำเช็คเงินสนับสนุนงวดที่ 2 จำนวน 200,000 บาท ไปเก็บไว้กับตัวหลายเดือน โดยมีได้ดำเนินการใด ๆ ซึ่งเป็นความผิดฐานประพฤติกู้ว ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และให้เพิ่มโทษเป็นตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจึงมีคำสั่งที่ 1263/2546 ลงวันที่ 17 มิถุนายน 2546 เพิ่มโทษนาง ก. จากภาคทัณฑ์เป็นตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือน ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2544 ซึ่งเป็นเดือนที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเพชรบุรีมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาง ก. เป็นต้นไป สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจึงหารือปัญหาเกี่ยวกับผลการเพิ่มโทษข้าราชการ ไปยัง ก.พ. รวม 2 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. ตามที่หารือว่า ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 7 ที่กำหนดว่า “การเพิ่มโทษหรือลดโทษเป็นลดขั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์ ให้สั่งย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับ ทั้งนี้ การสั่งย้อนหลังดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อถึงสิทธิประโยชน์ที่ผู้ถูกลงโทษได้รับไปแล้ว” นั้น คำว่า “สิทธิหรือประโยชน์” หมายรวมถึง

เงินเดือนที่ผู้ถูกเพิ่มโทษได้รับไปแล้วด้วยหรือไม่ ทางปฏิบัติจังหวัดเพชรบุรีจะตัดเงินเดือนนาง ก. ได้หรือไม่ และจะต้องคิดจากฐานอัตราใด นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่ปัญหาท่านเองเดียวกันนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณา มีความเห็นว่า ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกลงโทษทางวินัยซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษ ดังกล่าวเห็นว่าการลงโทษทางวินัยนั้นยังไม่ถูกต้องเหมาะสม ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวมีอำนาจที่จะสั่งเพิ่มโทษหรือลดโทษได้ แสดงว่าคำสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นยังไม่เด็ดขาด เพราะผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือยังสามารถแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องหรือเหมาะสมได้ และการเพิ่มโทษหรือลดโทษเป็นลงโทษไม่ถึงออกจากราชการ จะต้องสั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิม ใช้บังคับ ซึ่งเป็นการกำหนดแนวทางปฏิบัติสำหรับกรณีที่ยังมิได้มีการดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับกระบวนการบริหารงานบุคคล ที่จะก่อให้เกิดสิทธิและประโยชน์แก่ข้าราชการผู้ถูกลงโทษ เช่น การเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นหรือการเลื่อนขั้นเงินเดือน เป็นต้น ส่วนในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้มีคำสั่งที่ก่อให้เกิดสิทธิและประโยชน์แก่ข้าราชการผู้ถูกลงโทษไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและมีผลสมบูรณ์แล้ว การเพิ่มโทษข้าราชการผู้นั้นโดยให้คำสั่งมีผลย้อนหลังดังกล่าว ย่อมไม่มีผลกระทบต่อสิทธิและประโยชน์ที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับไปแล้วแต่อย่างใด ดังปรากฏตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0712/ว 6 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2531 และที่ นร 0712/ว 11 ลงวันที่ 10 ตุลาคม 2534 และ ก.พ. ได้นำหลักการดังกล่าวมากำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 109 และระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 แล้ว

สำหรับปัญหาที่หาหรือ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเพชรบุรี ได้สั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาง ก. ตามคำสั่งที่ 161/2544 ลงวันที่ 24 กันยายน 2544 แล้ว ต่อมาสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขสั่งเพิ่มโทษนาง ก. จากภาคทัณฑ์เป็นตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือน ตามมติ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขตั้งแต่เดือนกันยายน 2544 ซึ่งเป็นเดือนที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเพชรบุรีมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาง ก. เป็นต้นไป ตามคำสั่งที่ 1263/2546 ลงวันที่ 17 มิถุนายน 2546 แต่โดยที่จังหวัดเพชรบุรีได้มีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนให้นาง ก. ไปก่อนที่จะมีคำสั่งเพิ่มโทษข้างต้น คำสั่งเพิ่มโทษดังกล่าวจึงไม่มีผลกระทบต่อคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนแต่อย่างใด ดังนั้น ขั้นเงินเดือนที่นาง ก. ได้รับไปก่อนที่จะมีคำสั่งเพิ่มโทษดังกล่าว จึงเป็นสิทธิและประโยชน์ที่ได้รับไปแล้วตามนัยระเบียบ ก.พ. ดังกล่าวข้างต้น กรณีนี้จังหวัดเพชรบุรีจะต้องตัดเงินเดือนของนาง ก. จากฐานอัตราเงินเดือนที่นาง ก. รับอยู่ในวันที่สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขมีคำสั่งเพิ่มโทษ ซึ่งจะทำให้นาง ก. ไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนในวันที่ 1 ตุลาคม 2546 ด้วย ตามนัยข้อ 7 (2) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. 2544

2. ตามที่หาหรือว่า หากเป็นกรณีการเพิ่มโทษย้อนหลังจากตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือน เป็นลดเงินเดือนจำนวน 1 ชั้น ผู้ถูกเพิ่มโทษจะต้องคืนเงินส่วนต่างระหว่างขั้นที่ได้รับไปแล้ว นับแต่ถูกลงโทษตัดเงินเดือนจนกระทั่งถูกเพิ่มโทษเป็นลดเงินเดือนหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาที่หาหรือนี้ เป็นปัญหาทำนองเดียวกับปัญหาที่หาหรือข้อที่ 1. ดังนั้น ผู้ถูกเพิ่มโทษ จึงไม่ต้องคืนเงินส่วนต่างระหว่างขั้นที่ได้รับไปแล้วก่อนถูกคำสั่งเพิ่มโทษแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

ที่ปรึกษาระบบราชการ

รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 909

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

28 ตุลาคม 2546

เรื่อง ทหารเรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ลับด่วนมาก ที่ นท 0302.3/2904 ลงวันที่ 1 กันยายน 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการปกครองได้ทหารเรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่าจังหวัดนครราชสีมาได้ส่งโทมสดขึ้นเงินเดือนนาย ก. ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 7) อำเภอห้วยแถลง 1 ชั้น กรณีเมื่อครั้งนาย ก. ดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 7) หัวหน้าฝ่ายทะเบียนและบัตร อำเภอจักราช ได้เปลี่ยนแปลงเลขบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่ นาย ข. และนาย ค. โดยไม่ถูกต้องตามระเบียบ แต่กรมการปกครองเห็นว่านาย ก. ได้เรียกเก็บเงินจากนาย ข. และนาย ค. ในการเปลี่ยนชื่อและเลขบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่บุคคลทั้งสอง กรณีจึงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 วรรคสาม และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และได้นำเรื่องเสนอ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยพิจารณาตามมาตรา 109 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติฉบับข้างต้น ขณะที่เรื่องนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย คณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งได้ไต่สวนเรื่องร้องเรียนกรณีนี้แล้วมีมติว่านาย ก. ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ โดยรับเงินจำนวน 10,000 บาท เพื่อดำเนินการเปลี่ยนชื่อให้นาย ข. พร้อมทั้งเปลี่ยนเลขประจำตัวประชาชนด้วย การกระทำของนาย ก. ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติฉบับข้างต้น และได้ส่งเรื่องให้กรมการปกครองพิจารณาสงโทษนาย ก. ตามมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 กรมการปกครองจึงหารือว่า ในกรณีเช่นนี้กรมการปกครองจะต้องพิจารณาสงโทษนาย ก. ตามมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 โดยไม่ต้องแจ้งมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยทราบ หรือ

จะต้องแจ้งมติดังกล่าวให้ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยทราบ และขอถอนเรื่องการดำเนินการทางวินัย นาย ก. จาก อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยเพื่อนำมาพิจารณาลงโทษนาย ก. ตามมาตรา 93 หรือจะต้องแจ้งมติดังกล่าวให้ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยทราบ และเสนอ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยพิจารณาจนเสร็จสิ้น แล้วจึงจะนำเรื่องดังกล่าวกลับมาพิจารณาลงโทษนาย ก. ตามมาตรา 93 ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

อ.ก.พ.ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ส่งเรื่องของนาย ก. ให้กรมการปกครองพิจารณาลงโทษตามนัยมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 อธิบดีกรมการปกครองในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุจึงต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมการปกครองพิจารณามีมติก่อน ตามมาตรา 104 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เนื่องจากอธิบดีกรมการปกครองไม่มีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงด้วยอำนาจของตนได้ จากนั้นอธิบดีกรมการปกครองจึงจะสั่งลงโทษตามมติ อ.ก.พ. ดังกล่าว แต่โดยที่เรื่องเดียวกันนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย ตามมาตรา 109 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เนื่องจากอธิบดีกรมการปกครองมีความเห็นขัดแย้งกับความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัด กรณีจึงเป็นเรื่องที่อยู่ระหว่างกระบวนการดำเนินการของ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยที่จะพิจารณาโทษนาย ก. กรมการปกครองจึงควรแจ้งมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าว พร้อมส่งรายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยทราบและพิจารณามีมติเพิ่มโทษนาย ก. จากลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น เป็นไล่ออกจากราชการตามฐานความคิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติต่อไป

ส่วนกรณีที่นาย ก. ได้เปลี่ยนชื่อและเลขประจำตัวประชาชนให้แก่ นาย ค. และคณะกรรมการ ป.ป.ช. มิได้มีมติให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษในเรื่องนี้ด้วย นั้น อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยจะต้องพิจารณาตามมาตรา 109 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

ที่ปรึกษาระบบราชการ

รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 951

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

12 พฤศจิกายน 2546

เรื่อง ให้ความเห็นเกี่ยวกับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย

เรียน เลขาธิการนายกรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ลับ ที่ นร 0411/ล. 12436 ลงวันที่ 25 กันยายน 2546

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. หนังสือ ก.พ. ที่ น.ว. 3/2494 ลงวันที่ 29 มกราคม 2494 จำนวน 1 แผ่น
 2. สำเนาหนังสือกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ลับ ค่วนที่สุด
 ที่ทก 0201.2/89 ลงวันที่ 25 สิงหาคม 2546 พร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมจำนวน 297 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแจ้งว่า กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ได้มีหนังสือกราบเรียนนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับ โครงการจัดซื้อและติดตั้งระบบคอมพิวเตอร์เพื่อการพัฒนาประเทศ (Supercomputer) ของกรมอุตุนิยมนวิทยา และรองนายกรัฐมนตรี (นายวิญญู เครืองาม) ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ ก.พ. พิจารณาให้ความเห็นความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. โดย อ.ก.พ.วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ซึ่งได้รับมอบหมายจาก ก.พ. ให้ทำหน้าที่แทนในเรื่องเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน พิจารณาแล้ว โดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงตามเอกสารประกอบหนังสือที่อ้างถึงว่ากระทรวงคมนาคมได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง โครงการจัดซื้อและติดตั้งระบบคอมพิวเตอร์เพื่อการพัฒนาประเทศแล้วปรากฏกรณีมีมูลว่าข้าราชการกรมอุตุนิยมนวิทยาและข้าราชการสังกัดอื่นกระทำผิดวินัยร่วมกันหลายคน กระทรวงคมนาคมจึงได้ส่งเรื่องให้กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารซึ่งเป็นกระทรวงเจ้าสังกัดตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ซึ่งกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการกรมอุตุนิยมนวิทยาดังกล่าวแล้ว แต่เนื่องจากระหว่างการสอบสวนทางวินัยมีปัญหาเกี่ยวกับกรรมการสอบสวน ประกอบกับโครงการดังกล่าวเป็นโครงการขนาดใหญ่มีบุคคลเกี่ยวข้องซึ่งเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยและเอกชนรวมหลายคน เพื่อความสะดวก รวดเร็ว และเป็นธรรม กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารจึงได้เสนอเรื่องให้นายกรัฐมนตรีในฐานะผู้บังคับบัญชาสูงสุดตามมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

บริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 พิจารณาสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ก.พ. เห็นว่า ตามมาตรา 102 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติให้นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลมีอำนาจที่จะสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในทุกกระทรวง ทบวง กรม และ มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2507 ประกอบกฎทบทวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2519) ข้อ 10 กำหนดว่า การใดที่มีได้กำหนดไว้ในกฎทบทวงให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน กฎ ก.พ. และระเบียบที่ออกตามความในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน โดยอนุโลม ซึ่งการให้อำนาจนายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยกฎทบทวงฉบับดังกล่าวไม่ได้กำหนดไว้ กรณีจึงต้องนำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้โดยอนุโลม ดังนั้น นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลจึงมีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ที่เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ รวมทั้งข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยได้และ โดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า คำสั่งกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ที่ 133/2546 ลงวันที่ 27 พฤษภาคม 2546 ที่สั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนเฉพาะข้าราชการในสังกัดนั้น เป็นคำสั่งที่ไม่ถูกต้องตามข้อ 3 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา คือมีกรรมการสอบสวน 1 คน มิได้เป็นข้าราชการฝ่ายพลเรือน ซึ่งข้อ 34 ของกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าว กำหนดให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไป และให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ ดังนั้น ในกรณีเช่นนี้นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลชอบที่จะใช้อำนาจตามมาตรา 102 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงใหม่ โดยให้ครอบคลุมข้าราชการที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมดในคราวเดียวกันได้ นอกจากนี้ นายกรัฐมนตรียังอาจพิจารณาสั่งการให้ส่วนราชการที่มีข้าราชการเข้าไปเกี่ยวข้องกับโครงการจัดซื้อและติดตั้งระบบคอมพิวเตอร์เพื่อการพัฒนาประเทศดำเนินการแต่งตั้งกรรมการสอบสวน โดยประกอบด้วยบุคคลชุดเดียวกันทำการสอบสวนก็ได้ ตามหนังสือ ก.พ. ที่ น.ว. 3/2494 ลงวันที่ 29 มกราคม 2494 ซึ่งปรากฏตามเอกสารแนบท้ายหนังสือนี้

อนึ่ง ในกรณีที่นายกรัฐมนตรีจะสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงชุดใหม่ ก.พ. มีข้อเสนอว่า ควรแต่งตั้งกรรมการสอบสวนจากข้าราชการสำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานนายกรัฐมนตรี (สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี และสำนักงานประมาณ) กระทรวงการคลัง กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงาน ก.พ. และข้าราชการฝ่ายพลเรือนที่มีความรู้

ความเชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ เพื่อให้การสอบสวนสามารถดำเนินการได้โดยถูกต้องเหมาะสม
และรวดเร็ว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 954

สำนักงาน ก.พ.

อนนพินญ โลก กทม. 10300

14 พฤศจิกายน 2546

เรื่อง ขี้แจงวัดอุประสงค์ของมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

เรียน อธิบดีศาลปกครองกลาง

อ้างถึง คำสั่งศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำ ที่ 400/2546 ลงวันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2546

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายสำเนาคำสั่งลงโทษข้าราชการที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมัวหมอง จำนวน 6 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง ศาลปกครองกลาง ได้มีคำสั่งให้สำนักงาน ก.พ. ขี้แจงเจตนารมณ์วัดอุประสงค์ของกฎหมายที่บัญญัติให้ข้าราชการออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน พร้อมทั้งแนวทางปฏิบัติโดยละเอียด ทั้งนี้มีปัจจัยองค์ประกอบ หรือแนวทางพิจารณาอย่างไรที่ใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาให้ข้าราชการออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง โดยให้มีตัวอย่างการดำเนินการที่ผ่านมาประกอบด้วย เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาคดี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า มาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เป็นบทบัญญัติที่มีการแก้ไขปรับปรุงมาจากมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งเจตนารมณ์ วัดอุประสงค์ของกฎหมายยังคงเป็นไปตามเดิม คือ ไม่สมควรให้ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถูกตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและผลการสอบสวนไม่ปรากฏพยานหลักฐานแน่ชัด แต่พฤติการณ์มีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าเป็นผู้กระทำความผิดรับราชการอีกต่อไป ทั้งนี้โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. เป็นผู้ที่ถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

2. การสอบสวนไม่ปรากฏพยานหลักฐานอย่างชัดเจนว่า เป็นผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงขั้นถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ แต่พฤติการณ์ที่ปรากฏมีเหตุอันควรให้สงสัยว่าเป็นผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

3. หากให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

สำหรับกระบวนการในการสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนนั้น โดยที่การสั่งให้ออกในกรณีนี้เป็นผลจากการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น กระบวนการในการดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องนี้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจตามมาตรา 52 จึงต้องสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการผู้มีกรณีถูกกล่าวหา ก่อน และคณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการสอบสวนตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา เสร็จแล้วจึงรายงานผลการสอบสวนไปยังผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาตามอำนาจหน้าที่ เมื่อผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจพิจารณาผลการสอบสวนดังกล่าวแล้วเห็นว่ากรณีไม่ปรากฏพยานหลักฐานที่ชัดเจนเพียงพอที่จะรับฟังว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงขั้นที่จะลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการแต่พฤติการณ์มีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหา และหากให้ข้าราชการผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจดังกล่าวก็ต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัด แล้วแต่กรณี ซึ่งข้าราชการผู้นั้นสังกัดอยู่พิจารณา เพื่อสั่งให้ออกจากราชการตามนัยมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ค่อไป หรือในกรณีที่ อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัดแล้วแต่กรณีพิจารณาและมีมติว่า กรณีดังกล่าวไม่ปรากฏพยานหลักฐานที่ชัดเจนเพียงพอที่จะรับฟังว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงขั้นที่จะลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ แต่พฤติการณ์มีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหา และหากให้ข้าราชการผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ และเมื่อ อ.ก.พ.ดังกล่าวได้พิจารณาและมีมติให้ผู้นั้นออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนแล้ว ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจตามกฎหมายจึงจะสามารถสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการตามมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้

สำหรับแนวทางที่จะพิจารณาว่า กรณีใดสมควรที่จะสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนหรือไม่นั้น สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่ากรณีเป็นปัญหาที่จะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป นอกจากนี้ในการพิจารณาายังจะต้องคำนึงถึงความเสียหายที่จะเกิดแก่ราชการซึ่งหากให้ข้าราชการผู้มีกรณีถูกกล่าวหาไว้รับราชการต่อไปด้วย จึงไม่อาจวางแนวทางการพิจารณาเป็นที่แน่นอนได้ แต่อย่างไรก็ตามการพิจารณาให้ข้าราชการออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีัวหมอง นอกจากจะยึดถือองค์ประกอบตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว ในส่วนของข้อเท็จจริงก็จะถือหลัก

ในการรับฟังพยานหลักฐานเป็นสำคัญตลอดจนเรื่องในลักษณะทำนองเดียวกันที่ผ่านมาเป็นแนวทางในการพิจารณา ทั้งนี้ ได้แนบภาพถ่ายสำเนาคำสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน มาเพื่อประกอบการพิจารณาดังปรากฏตามเอกสารแนบท้ายหนังสือนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวนิตา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 971

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

26 พฤศจิกายน 2546

เรื่อง หรือการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

เรียน ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักนายกรัฐมนตรี ลับ ที่ นร 0102/5423 ลงวันที่ 24 ตุลาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักนายกรัฐมนตรีได้หารือโดยแจ้งว่า อ.ก.พ. สำนักนายกรัฐมนตรี ในการประชุมครั้งที่ 3/2546 เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2546 ได้พิจารณาเรื่องการดำเนินการทางวินัย ข้าราชการ รวม 4 ราย ปรากฏว่ากรมประชาสัมพันธ์ได้ดำเนินการทางวินัยนาย ก. นาย ข. และนาง ค. ใน กรณีความคิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดยได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและได้สอบปากคำ ผู้ถูกลงโทษในกรณีที่ถูกกล่าวหา โดยไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และไม่ได้แจ้งข้อ กล่าวหา และพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และกรณีที่สำนักงาน คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการได้ดำเนินการทางวินัยนาง ง. โดยได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริงกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผล อันสมควร และไม่ได้กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลขอันเป็นความคิดที่ปรากฏชัดแจ้ง โดยไม่ได้แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวน ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และไม่ได้ สอบปากคำนาง ง. ซึ่งที่ประชุม อ.ก.พ. สำนักนายกรัฐมนตรีพิจารณาแล้วเห็นว่า มีประเด็นปัญหา ข้อกฎหมายที่จะต้องพิจารณาว่าตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กำหนดว่า "การดำเนินการทางวินัยกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการ ตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร" และตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ว่าด้วยกรณีความคิด ที่ปรากฏชัดแจ้ง กำหนดให้การดำเนินการทางวินัยในกรณีความคิดที่ปรากฏชัดแจ้ง "ผู้บังคับบัญชาจะ ดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนก็ได้" นั้น จะถือได้หรือไม่ว่าการดำเนินการทางวินัยในกรณีดังกล่าว เป็นการดำเนินการที่สอดคล้องกับมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ซึ่งกำหนดว่าในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของผู้กรณี เจ้าหน้าที่จะต้องให้ ผู้กรณีมีโอกาสดังกล่าวได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐาน ของตนแล้วหรือไม่ประการใด นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วขอเรียนดังนี้

1. ตามที่หารือว่า การดำเนินการทางวินัยโดยไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบจะเป็นการดำเนินการที่สอดคล้องกับมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการสอบสวนตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ตามมาตรา 102 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 นั้น หมายถึงกรณีที่ผู้บังคับบัญชาเห็นว่า การกระทำของผู้ได้บังคับบัญชามีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงก็ให้ผู้บังคับบัญชาคำเนินการสอบสวนตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ซึ่งอาจดำเนินการโดยวิธีใดก็ได้ เช่น ตั้งเรื่องกล่าวหาแล้วทำการสอบสวนด้วยตนเอง มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ทำการสอบสวน หรือแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง หรือในกรณีที่มีการสืบสวนตาม มาตรา 99 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แล้วผู้บังคับบัญชาเห็นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดยในการสืบสวนดังกล่าวได้มีการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาในเรื่องที่กล่าวหาแล้ว หากผู้บังคับบัญชาได้นำข้อเท็จจริงจากการสืบสวนข้างต้นมาพิจารณาและเห็นว่าข้าราชการผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ก็ถือได้ว่าผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสอบสวนตามวิธีการที่เห็นสมควรแล้วเช่นกัน อย่างไรก็ตาม การสอบสวนในกรณีที่มีการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงดังกล่าวจะต้องมีการแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าตนตกอยู่ในฐานะผู้ถูกกล่าวหา และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงเหตุผลแก้ข้อกล่าวหาด้วย ดังนั้น ตามเรื่องที่หารือหากข้อเท็จจริงปรากฏว่ากรมประชาสัมพันธ์ได้ดำเนินการทางวินัยนาย ก. นาย ข. และนาง ค. ในกรณีความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงโดยไม่ได้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าตนตกอยู่ในฐานะผู้ถูกกล่าวหา และไม่ได้ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงเหตุผลแก้ข้อกล่าวหา ก็เป็นการดำเนินการโดยไม่ถูกต้องตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และ ไม่สอดคล้องกับมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ที่จะต้องพิจารณา ดำเนินการให้ถูกต้องต่อไป

2. ตามที่หารือว่า การดำเนินการทางวินัยกรณีที่เป็นความผิดปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) โดยไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหา และ ไม่ได้

สอบปากคำผู้ถูกกล่าวหา ถือได้ว่าสอดคล้องกับมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 หรือไม่ ประการใด นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กรณีข้าราชการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันและไม่ได้กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย เป็นกรณีที่ผู้นั้นไม่ประสงค์จะรับราชการอีกจึงไม่กลับมาปฏิบัติราชการ และผู้บังคับบัญชาไม่อาจแจ้งข้อกล่าวหาและให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าวชี้แจงเหตุผลและแก้ข้อกล่าวหาได้ จึงกำหนดเป็นข้อยกเว้นตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ว่าด้วยความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งว่า ในกรณีดังกล่าวหากผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนและเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้ ดังนั้น กรณีการดำเนินการทางวินัยของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ ราชนาง ง. ดังกล่าว จึงไม่ขัดแย้งกับมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 แต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ถ 1067

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

23 ธันวาคม 2546

เรื่อง หรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

อ้างถึง หนังสือสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ที่ ศร 0573.02/202 ลงวันที่ 16 กรกฎาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ห้องสมุด 4 อาวุธราชการ 26 ปี ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายาวนานกว่าสัปดาห์วัน โดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ระหว่างสืบสวนปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาถึงแก่ความตาย คณะกรรมการสืบสวนได้สรุปข้อเท็จจริงรายงานให้ทราบ ว่า พฤติกรรมของผู้ถูกกล่าวหาเป็นความคิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หากผู้ถูกกล่าวหายังมีชีวิตอยู่สมควรได้รับโทษปลดออกจากราชการ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีนี้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 คือ ผู้ถูกกล่าวหาตายในระหว่างถูกสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง และพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดหากยังไม่ถึงแก่ความตายสมควรได้รับการลงโทษปลดออกจากราชการจึงเห็นชอบในระดับโทษที่คณะกรรมการสืบสวนเสนอและสั่งคดีเรื่อง จึงหรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย 2 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ตามที่หรือว่า กรณีดังกล่าวข้างต้นสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลจะต้องส่งเรื่องให้อ.ก.พ.กรม พิจารณาตามมาตรา 104 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ นั้น

ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติความให้เห็นว่า หากข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนออกจากราชการ ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจตามที่กฎหมายระบุไว้ มีอำนาจดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 102 และมาตรา 104 ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ

เว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย สำหรับเรื่องนี้ปรากฏว่าผู้ถูกดำเนินการทางวินัยได้ถึงแก่ความตายระหว่างที่มีการสืบสวน การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้จึงเป็นอันยุติ ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น การที่สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลสรุปความเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาหากยังไม่ถึงแก่ความตายสมควรได้รับโทษปลดออกจากราชการนั้น เป็นการสรุปความเห็นเพื่อนำไปประกอบการพิจารณาเงินบำเหน็จตกทอดของผู้ตายตามมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 มิใช่สรุปเพื่อการดำเนินการทางวินัย จึงไม่ต้องส่งเรื่องให้อ.ก.พ.สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลพิจารณาตามมาตรา 104 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่อย่างไร

2. ตามที่หาหรือว่า กรณีดังกล่าวข้างต้นสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลจะต้องรายงานผลการดำเนินการทางวินัยไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ตามมาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกับข้อ 14 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย และการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 บัญญัติความ โดยสรุปว่า เมื่ออธิบดีได้ดำเนินการทางวินัยหรือได้รับรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวและได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้วให้รายงานไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ดังนั้น สำหรับเรื่องนี้ปรากฏว่าเมื่ออธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลได้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นี้แล้ว แม้ข้าราชการผู้นี้จะถึงแก่ความตายระหว่างการสืบสวนและการดำเนินการทางวินัยเป็นอันยุติก็ตาม แต่อธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลก็จะต้องรายงานผลการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งผู้ถูกดำเนินการทางวินัยสังกัดอยู่ เพื่อพิจารณาค่าต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวสนุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 1079

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

23 ธันวาคม 2546

เรื่อง หารือปัญหาข้อกฎหมายและการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง ลับ ที่ กค 0204.5/ล 672 ลงวันที่ 24 พฤศจิกายน 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงการคลังหารือปัญหาข้อกฎหมายและการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า กรมสรรพสามิต ได้รายงานการดำเนินการทางวินัยนาย ก. เจ้าหน้าที่สรรพสามิต 2 สำนักงานสรรพสามิตจังหวัดสุรินทร์ กรมสรรพสามิต ในกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) 2 คดี โดยคดีที่หนึ่งจังหวัดสุรินทร์ได้มีคำสั่งที่ 2972/2542 ลงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2542 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนาย ก. ในข้อหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการในเรื่องที่นาย ก. ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมเมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2542 พร้อมยาบ้าจำนวน 10 เม็ด และถูกตั้งข้อหาว่ามียาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และจังหวัดสุรินทร์ได้มีคำสั่งที่ 2971/2542 ลงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2542 สั่งพักราชการนาย ก. เพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณา โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 9 พฤศจิกายน 2542 ซึ่งเป็นวันถูกควบคุมตัว ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนสรุปผลฟังได้ว่า นาย ก. มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้ค้ายาเสพติด แต่เห็นควรรอคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีอาญาก่อน สำหรับคดีที่สองนั้นในระหว่างรอผลคดีอาญาเรื่องแรกนาย ก. ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจล้อมซื้อยาบ้า และจับกุมตัวเมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2543 โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ของกลางเป็นยาบ้า จำนวน 95 เม็ด พร้อมธนบัตรที่ใช้ในการล้อมซื้อ ส่งดำเนินคดีในข้อหาว่ามียาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย จังหวัดสุรินทร์ได้มีคำสั่งที่ 1567/2543 ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2543 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนาย ก. ในข้อกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีกระทำความผิดอาญาในเรื่องดังกล่าว โดยจังหวัดสุรินทร์ไม่ได้มีคำสั่งพักราชการ ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนได้สรุปผลและมีความเห็นว่า นาย ก. กระทำผิดจริง โดยมีหลักฐานชัดเจนที่ทำให้เชื่อว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด คือ ธนบัตรที่ใช้ล้อมซื้อยาบ้าที่ค้นได้จากนาย ก. ประกอบกับนาย ก. ได้เคยถูกจับกุมในคดียาเสพติดมาแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2542 ซึ่งคดีอยู่ในชั้นศาล พฤติการณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ฐานประพจน์ข้ออย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการ อ.ก.พ.จังหวัดสุรินทร์พิจารณาแล้วมีมติลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 9 พฤศจิกายน 2542 จังหวัดสุรินทร์จึงมีคำสั่งที่ 2307/2543 ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2543 ไล่นาย ก. ออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ.จังหวัดสุรินทร์ และกรมสรรพสามิตพิจารณาแล้วเห็นพ้องด้วยการดำเนินการทางวินัยของจังหวัดสุรินทร์ และ อ.ก.พ.จังหวัดสุรินทร์ดังกล่าว กระทรวงการคลังจึงหารือปัญหาข้อกฎหมายและการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ ไปยัง ก.พ. รวม 2 กรณี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว ขอเรียนว่า

1. ตามที่หารือว่า การที่จังหวัดสุรินทร์ได้มีคำสั่งพักราชการข้าราชการในกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในสำนวนแรกไว้แล้ว ภายหลังปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนในสำนวนที่สองอีกจังหวัดสุรินทร์จะต้องสั่งพักราชการในสำนวนที่สองนี้ด้วยหรือไม่ อย่างไร และถ้าหากต้องสั่งพักราชการในสำนวนที่สองด้วย จะต้องสั่งพักราชการตั้งแต่วันที่ใด นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า กฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2538) ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ข้อ 5 และข้อ 6 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนหลายสำนวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำผิดความผิดอาญาหลายคดี ถ้าจะสั่งพักราชการให้สั่งพักทุกสำนวนและทุกคดี และให้สั่งพักราชการในสำนวนหรือคดีอื่นที่เพิ่มขึ้นภายหลังจากนั้นด้วย และปัญหาที่ข้องเกี่ยวกับนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาเห็นว่าคำสั่งพักราชการกรณีใดมีผลเฉพาะกรณีนั้น หากมีกรณีควรสั่งพักราชการหลายกรณีก็ให้สั่งพักราชการทุกกรณี และต้องสั่งพักราชการตั้งแต่วันออกคำสั่งเป็นต้นไป เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นตามที่กฎ ก.พ. กำหนดไว้

ดังนั้น กรณีตามข้อหารือนี้ เมื่อข้าราชการผู้นี้มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีกระทำผิดอาญาเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) จำนวน 2 สำนวน โดยสำนวนแรกนาย ก. ถูกฟ้องคดีอาญาในข้อหาขายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) ไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งจังหวัดสุรินทร์ได้สั่งพักราชการผู้นี้ตั้งแต่วันที่ 9 พฤศจิกายน 2542 (ซึ่งเป็นวันที่ถูกควบคุมตัวในคดีอาญา) โดยไม่ได้สั่งพักราชการในสำนวนที่สอง ดังนั้น คำสั่งพักราชการดังกล่าวจึงไม่มีผลให้ผู้นี้พักราชการในสำนวนที่สองที่ถูกฟ้องคดีอาญาในข้อหาขายยาเสพติดให้โทษประเภท 1

(ขนำ)ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยมิชอบด้วยกฎหมายด้วย และโดยที่การกระทำความคิดอาญาในสำนวนที่สองนั้น เป็นกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อจังหวัดสุรินทร์แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว จึงควรสั่งให้ผู้นี้พักราชการในกรณีดังกล่าวด้วย โดยสั่งพักราชการตั้งแต่วันออกคำสั่งเป็นต้นไป

2. ตามที่หาหรือว่า การที่จังหวัดสุรินทร์ได้มีคำสั่งลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการในสำนวนที่สอง โดยให้มีผลย้อนหลังไปจนถึงวันสั่งพักราชการในสำนวนแรกทั้งที่จังหวัดสุรินทร์ไม่ได้สั่งพักราชการในสำนวนที่สองด้วยนั้น คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 6 (1) ข้อ 6 (4) และข้อ 6 (8) กำหนดไว้ว่า การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ห้ามมิให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกจากราชการย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่กรณีที่ได้มีคำสั่งพักราชการกัให้ลงโทษตั้งแต่วันพักราชการ หรือกรณีที่ได้สั่งลงโทษไปแล้ว ถ้าวันออกจากราชการเดิมไม่ถูกต้องก็ให้สั่งลงโทษย้อนหลังไปถึงวันที่ควรออกจากราชการตามกรณีนั้น ในขณะที่ออกคำสั่งเดิม หรือกรณีใดมีเหตุสมควรสั่งปลดออกหรือไล่ออกจากราชการย้อนหลัง ก็สั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการย้อนหลังไปถึงวันที่ควรจะต้องออกจากราชการตามกรณีนั้น ได้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่เป็นการทำให้เสียประโยชน์ตามสิทธิโดยชอบธรรมของผู้ถูกสั่งลงโทษ และปัญหาทำนองเดียวกันนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาเห็นว่า คำว่า "มีเหตุสมควรสั่งให้ออกย้อนหลัง" เป็นเรื่องที่อยู่ในดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณา ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่ากรณีตามข้อหาหรือนี้ จังหวัดสุรินทร์ไม่ได้สั่งพักราชการผู้นี้ในสำนวนที่สอง และคำสั่งพักราชการผู้นี้ในสำนวนแรกไม่มีผลใช้บังคับกับสำนวนที่สอง การที่จังหวัดสุรินทร์โดยมติ อ.ก.พ.จังหวัดสุรินทร์ สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการโดยให้มีผลย้อนหลังไปจนถึงวันสั่งพักราชการในสำนวนแรกนั้น คำสั่งลงโทษดังกล่าวเฉพาะวันออกจากราชการจึงไม่ถูกต้อง ดังนั้น จังหวัดสุรินทร์จึงต้องออกคำสั่งแก้ไขเปลี่ยนแปลงวันออกจากราชการตามคำสั่งเดิมให้ย้อนหลังไปถึงวันที่ควรออกจากราชการตามกรณีนั้น คือวันที่ 17 ตุลาคม 2543 ซึ่งเป็นวันออกคำสั่งลงโทษเดิมให้เป็นการถูกต้องตามระเบียบ ก.พ. ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ส 10

สำนักงาน ก.พ.
ถนนพิษณุโลก กทม 10300

12 มกราคม 2547

เรื่อง ทหรีอปัญหาเกี่ยวกับการพิจารณาทางวินัย

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

อ้างถึง หนังสือกรมสามัญศึกษา ลับ ที่ ศธ 0802/4333 ลงวันที่ 29 พฤษภาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมสามัญศึกษาแจ้งว่าผู้อำนวยการโรงเรียนยโสธรพิทยาคมได้ดำเนินการทางวินัยแก่นาย ต. ข้าราชการครู แล้วสั่งว่ากล่าวตักเตือนแทนการลงโทษ นาย ต. ได้ร้องทุกข์ การดำเนินการดังกล่าวต่อ อ.ก.ค. กรมสามัญศึกษา (ผลการพิจารณาจากร้องทุกข์) ขณะเดียวกันอธิบดีกรมสามัญศึกษาได้พิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัยที่ผู้อำนวยการโรงเรียนยโสธรพิทยาคมสั่งว่ากล่าวตักเตือนแล้วเห็นว่ากรณียังไม่เหมาะสมกับความผิด จึงมีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนาย ต. จำนวน 5% เป็นเวลา 1 เดือน และส่งเรื่องให้ อ.ก.ค. กรมสามัญศึกษาพิจารณาตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 อ.ก.ค.กรมสามัญศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าระดับโทษยังไม่เหมาะสมกับความผิดจึงมีมติให้เพิ่มโทษนาย ต. เป็นตัดเงินเดือนจำนวน 5% เป็นเวลา 2 เดือน และอธิบดีกรมสามัญศึกษาได้มีคำสั่งเพิ่มโทษตามมติดังกล่าว

นาย ต. เมื่อรับทราบคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนจำนวน 5% เป็นเวลา 1 เดือนแล้วได้อื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ แต่กรมสามัญศึกษาไม่ได้นำเรื่องเสนอ อ.ก.ค. กรมสามัญศึกษาในฐานะ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณา เนื่องจากเห็นว่า อ.ก.ค. กรมสามัญศึกษาได้พิจารณาเพิ่มโทษก่อนนาย ต. ตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว ส่วนคำสั่งเพิ่มโทษตัดเงินเดือนจำนวน 5% เป็นเวลา 2 เดือน เมื่อนาย ต. รับทราบคำสั่งแล้วได้อื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษอีกครั้ง ซึ่งกรมสามัญศึกษาได้ส่งเรื่องให้ ก.ค. พิจารณา แต่ ก.ค. พิจารณาแล้วมีมติให้กรมสามัญศึกษานำอุทธรณ์คำสั่งลงโทษเดิมของนาย ต. เข้าสู่การพิจารณาของ อ.ก.ค.กรมสามัญศึกษาในฐานะ อ.ก.พ.กระทรวงก่อน กรมสามัญศึกษามีความเห็นไม่สอดคล้องกับมติ ก.ค. ดังกล่าว จึงได้หารือไปยังสำนักงาน ก.พ. ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้ว โดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าหลังจากอธิบดีกรมสามัญศึกษามีคำสั่งที่ 1521/2545 ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2545 ลงโทษตัดเงินเดือนนาย ต. จำนวน 5% เป็นเวลา 1 เดือน แล้วนาย ต. ได้อื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ อ.ก.ค. กรมสามัญศึกษา ในฐานะ อ.ก.พ.กระทรวงภายในกำหนด

ระยะเวลาอุทธรณ์ ขณะที่ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว นาย ต. ยังไม่ได้รับทราบคำสั่งเพิ่มโทษ ตัดเงินเดือนจำนวน 5% เป็นเวลา 2 เดือน แต่อย่างไรก็ดี กรณีจึงถือได้ว่าการยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษของ นาย ต. ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา 125 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ประกอบกฎ ก.พ. ฉบับที่ 16 (พ.ศ.2540) ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ และโดยเหตุที่ หมวด 7 ของการอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มิได้ให้อำนาจผู้พิจารณาอุทธรณ์สามารถระงับอุทธรณ์ที่ยื่น โดยชอบด้วยกฎหมาย เว้นแต่กรณีผู้อุทธรณ์ขอถอนอุทธรณ์ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 9 ของกฎ ก.พ. ดังกล่าว ประกอบกับการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษเป็นกระบวนการที่กฎหมายเปิดโอกาสให้ผู้ถูกลงโทษสามารถโต้แย้งคำสั่งลงโทษได้เพื่อแก้ไขความเดือดร้อนเสียหายที่เกิดขึ้น ดังนั้น ในระหว่างที่กฎหมายให้ผู้ถูกลงโทษใช้สิทธิอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ยังไม่เสร็จสิ้น ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงไม่อาจดำเนินการใดๆ ในอันที่จะมีผลทำให้ผู้อุทธรณ์ต้องรับโทษหนักขึ้น ซึ่งในทางปฏิบัติผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์วินัยอย่างไม่ร้ายแรงอาจพิจารณาอุทธรณ์พร้อมกับรายงานการลงโทษในคราวเดียวกันเพื่อความรวดเร็วและให้การลงโทษเป็นไปในทางเดียวกันได้ ท่านองเดียวกับการพิจารณาอุทธรณ์โทษวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งมีระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 กำหนดไว้ในข้อ 13 และข้อ 15 วรรคสอง ให้กระทรวง ทบวง กรม ส่งรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง ก.พ. เพื่อพิจารณาพร้อมอุทธรณ์ด้วย จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว ก.พ. จึงเห็นว่า ตามที่ ก.ค. มีมติให้กรมสามัญศึกษานำอุทธรณ์คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนจำนวน 5% เป็นเวลา 1 เดือน ของนาย ต. ส่งให้ อ.ก.ค.กรมสามัญศึกษาในฐานะ อ.ก.พ.กระทรวงพิจารณาก่อน นั้น เป็นการชอบแล้ว และโดยที่ปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้ปรับปรุงการจัดส่วนราชการใหม่ ซึ่งตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 มาตรา 79 บัญญัติให้อธิบดีในฐานะอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับ อ.ก.ค.กรมสามัญศึกษาไปเป็นของ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อปฏิบัติหน้าที่ไปจนกว่าจะมีคณะกรรมการบริหารงานบุคคลตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ดังนั้น อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษของนาย ต. ตามเรื่องนี้อย่างต่อไปได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/10

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

19 มกราคม 2547

เรื่อง การแจ้งคำสั่งทางปกครอง

เรียน อธิบดีกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน

อ้างถึง หนังสือกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน ที่ พน 0501/20308

ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2546

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ. ปกปิด ที่ สร 1006/30373 ลงวันที่ 29 มีนาคม 2519

จำนวน 1 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึงกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงานหรือโดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า นางสาว ส. วิศวกร 5 กลุ่มวิชาการและส่งเสริมประสิทธิภาพ สำนักกำกับและอนุรักษ์พลังงาน ถูกกล่าวหาว่าหย่อนความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ราชการและจากการสอบสวนพบว่า นางสาว ส. หย่อนความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ราชการจริงผู้บังคับบัญชาจึงส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงานพิจารณา อ.ก.พ.กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงานพิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบ อธิบดีกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงานจึงมีคำสั่งให้ นางสาว ส. ออกจากราชการ และส่งคำสั่งดังกล่าว ไปยังหน่วยงานซึ่งนางสาว ส. ปฏิบัติงาน รวมทั้งได้ส่งคำสั่งให้ออกจากราชการไปยังที่อยู่ของนางสาว ส. ทางไปรษณีย์ตอบรับ ต่อมาได้รับแจ้งว่านางสาว ส. ไม่ยินยอมรับทราบคำสั่งให้ออกจากราชการ และไปรษณีย์ถูกส่งคืนเนื่องจากไม่มีผู้รับ กรณีดังกล่าวกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงานจึงได้หารือไปยังสำนักงาน ก.พ. รวม 2 ประการ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว ขอเรียนชี้แจง ดังนี้

1. สำหรับปัญหาที่หารือว่า การแจ้งคำสั่งให้ออกจากราชการแก่นางสาว ส. ทั้งสองครั้ง เมื่อผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการ ไม่ยินยอมรับทราบคำสั่ง หน่วยงานควรดำเนินการอย่างไรต่อไป หรือไม่ ถือว่านางสาว ส. ได้รับทราบคำสั่งแล้วตามกฎหมาย ระเบียบ หรือกฎหมายใด นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า การรับทราบคำสั่งลงโทษ ก.พ. ได้เคยพิจารณาเห็นความเห็นว่า ถ้ามีหลักฐานยืนยันได้ว่าการนำคำสั่งไปให้ผู้ถูกลงโทษทราบแล้วเมื่อใด แม้ผู้นั้นจะไม่ยอมลงชื่อ

รับทราบก็ถือว่าผู้นั้นได้รับทราบคำสั่งในวันนั้นแล้ว นอกจากนี้ปัจจุบันพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ได้บัญญัติวิธีการเกี่ยวกับการแจ้งคำสั่งทางปกครองไว้ตามมาตรา 70 ซึ่งสาระสำคัญว่า การแจ้งคำสั่งทางปกครองโดยวิธีให้บุคคลนำไปส่ง ถ้าผู้รับไม่ยอมรับ หากได้วางคำสั่งหรือปิดคำสั่งไว้ในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ที่ไปส่งต่อหน้าเจ้าพนักงานอื่นที่เป็นพยาน ถือว่าได้รับแล้ว และมาตรา 71 บัญญัติว่าการแจ้งคำสั่งทางไปรษณีย์ตอบรับให้ถือว่าได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนด 7 วัน นับแต่วันส่งสำหรับภายในประเทศ เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ได้ว่าไม่มีการได้รับหรือได้รับก่อนหรือหลังจากวันนั้น สำหรับกรณีตามที่หารือปรากฏข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2546 เจ้าหน้าที่ธุรการได้นำคำสั่งให้ออกจากราชการไปส่งให้แก่นางสาว ส. แล้ว แต่นางสาว ส. ไม่ยอมรับคำสั่งให้ออกจากราชการ และไม่ยินยอมลงชื่อรับทราบคำสั่งดังกล่าว เจ้าหน้าที่จึงได้นำเรื่องส่งคืน กรณีถือได้ว่าการแจ้งคำสั่งให้ออกจากราชการโดยวิธีดังกล่าวยังไม่เป็นไปตามนัยความเห็นของ ก.พ. และมาตรา 70 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 สำหรับการส่งคำสั่งให้ออกจากราชการ ไปให้นางสาว ส. ทางไปรษณีย์ตอบรับเมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2546 นั้น เป็นการแจ้งคำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา 71 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และถือได้ว่านางสาว ส. ได้รับทราบคำสั่งให้ออกจากราชการแล้วตั้งแต่เมื่อพ้นกำหนด 7 วันนับแต่วันส่ง ซึ่งในกรณีตามเรื่องนี้คือ วันที่ 28 พฤศจิกายน 2546 เป็นต้นไป

ส่วนปัญหาที่หารือว่า เมื่อนางสาว ส. ได้ถูกออกจากราชการแล้ว แต่ยังคงได้เข้ามาลงชื่อในเพิ่มการมาปฏิบัติราชการ โดยมีได้สนใจคำห้วงคิงของเจ้าหน้าที่ภายในหน่วยงานรวมทั้งไม่ยินยอมลงชื่อในแบบฟอร์มการขอรับเงินบำเหน็จเหตุผลแทน ซึ่งก่อให้เกิดความยุ่งยากแก่หน่วยงานเป็นอย่างมาก นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า เมื่อนางสาว ส. ถูกสั่งให้ออกจากราชการไปแล้วโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย นางสาว ส. ย่อมไม่มีฐานะเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญอีกต่อไป ดังนั้น หากยังคงเข้ามาก่อความเดือดร้อนรำคาญ และทำความเสียหายให้แก่ราชการหัวหน้าส่วนราชการ ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบดูแลความเรียบร้อยในหน่วยงานย่อมมีอำนาจดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อป้องกันความเดือดร้อนเสียหายอันจะเกิดแก่ทางราชการได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวสบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/40

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก ถนน. 10300

13 กุมภาพันธ์ 2547

เรื่อง หารือเกี่ยวกับการเพิ่มโทษข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

- อ้างถึง (1) หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ 0201.052/88 ลงวันที่ 30 กันยายน 2546
 (2) หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/110 ลงวันที่ 24 ตุลาคม 2546
 (3) หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ 0201.037/89 ลงวันที่ 16 มกราคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง (1) สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้หารือเกี่ยวกับการเพิ่มโทษข้าราชการ และสำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือตอบข้อหารือเกี่ยวกับผลการเพิ่มโทษข้าราชการ กรณีนาง ก. ตำแหน่งพยาบาลเทคนิค 6 โรงพยาบาลบ้านลาด สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเพชรบุรี มาให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขทราบ โดยมีรายละเอียดตาม (2) และสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขหารือเพิ่มเติมว่า ในการเพิ่มโทษข้าราชการย้อนหลังจากตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือน เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ดังกล่าว นั้น ให้ลดขั้นเงินเดือนจากขั้นที่ได้รับ ณ วันที่ 24 กันยายน 2544 ซึ่งเป็นวันที่คำสั่งลงโทษเดิมมีผลบังคับ หรือให้ลดขั้นเงินเดือนจากขั้นที่ได้รับ ณ วันที่ 17 มิถุนายน 2546 ซึ่งเป็นวันที่สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขมีคำสั่งเพิ่มโทษ ความละเอียดตาม (3) นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ในการเพิ่มโทษจากตัดเงินเดือนเป็นลดขั้นเงินเดือนดังกล่าว สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจะต้องเพิ่มโทษเป็นลดขั้นเงินเดือนจากขั้นเงินเดือนที่ได้รับ ณ วันที่ 24 กันยายน 2544 ซึ่งเป็นวันที่คำสั่งลงโทษเดิมมีผลใช้บังคับ และการเพิ่มโทษโดยให้มีผลย้อนหลังดังกล่าว ย่อมไม่มีผลกระทบต่อสิทธิและประโยชน์ที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับไปโดยถูกต้องตามกฎหมาย และมีผลสมบูรณ์แล้ว แต่ผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการแก้ไขอัตราเงินเดือนที่คลาดเคลื่อนไปให้ตรงกับความเป็นจริงด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ ล 303

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

15 มีนาคม 2547

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

อ้างถึง หนังสือกรมป่าไม้ ลับ ด่วนที่สุด ที่ ทส 1610/13 ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2547

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารที่เกี่ยวข้องจำนวน 131 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมป่าไม้แจ้งว่าได้ส่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาย ว. เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 8 สำนักงานป่าไม้จังหวัดอำนาจเจริญ รวม 2 คำสั่งคือ คำสั่งกรมป่าไม้ที่ 555/2546 ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2546 และคำสั่งกรมป่าไม้ที่ 581/2546 ลงวันที่ 4 ธันวาคม 2546 ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนทั้งสองคำสั่งได้เสนอความเห็นต่ออธิบดีกรมป่าไม้เพื่อให้มีคำสั่งพักราชการนาย ว. ในระหว่างการสอบสวนเนื่องจากมีพฤติการณ์ไม่น่าไว้วางใจ นอกจากนี้ ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้มีหนังสือถึงกรมป่าไม้ให้ตรวจสอบกรณีนาย ว. เบิกความต่อศาลจังหวัดกาญจนบุรีกรณีบ้านสามหลังริมเขื่อนศรีนครินทร์ไม่ตรงกับข้อเท็จจริง ซึ่งถ้าเป็นเท็จอาจมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา และให้พิจารณาดำเนินการสั่งพักราชการนาย ว. ตามที่คณะกรรมการสอบสวนทั้งสองคำสั่งเสนอความเห็น กรมป่าไม้ได้สั่งการให้สำนักงานเลขาธิการกรมป่าไม้ และกลุ่มกฎหมาย กรมป่าไม้ ตรวจสอบและพิจารณาเหตุแห่งการสั่งพักราชการตามที่คณะกรรมการสอบสวนเสนอหลายครั้งแล้ว แต่เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม ถูกต้องและชัดเจน กรมป่าไม้ จึงหารือและขอคำแนะนำจากสำนักงาน ก.พ. ว่าเหตุแห่งการสั่งพักราชการกรณีใดมีน้ำหนักเพียงพอและสามารถสั่งพักราชการนาย ว. ได้ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า เจตนารมณ์ของการสั่งพักราชการตามมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 คือ ไม่ประสงค์ให้ข้าราชการอยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป เพื่อป้องกันมิให้เป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณา หรือมิให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย หรือเพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ ในประการอื่นๆ และถ้าผลการสอบสวนพิจารณาได้ความว่า ข้าราชการผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงก็จะได้ส่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันสั่งพักราชการ โดยได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการสั่งพักราชการไว้ในข้อ 3 ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538)

ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการ ไว้ก่อนว่า เมื่อมีกรณีข้าราชการถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำผิดความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจจะสั่งให้ผู้นั้นพักราชการได้เมื่อมีเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดไว้ในข้อ 3(1) (2) (3) และ (4) เช่น ในกรณีตามข้อ 3(2) เป็นการสั่งพักราชการเมื่อปรากฏว่าข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีพฤติการณ์ที่แสดงว่าถ้าคงอยู่ในหน้าที่ราชการจะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณา หรือจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย ผู้บังคับบัญชาก็สามารถสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นพักราชการได้ เป็นต้น จากบทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าอำนาจในการสั่งพักราชการเป็นดุลพินิจเฉพาะตัวของผู้บังคับบัญชา และถึงแม้จะมีเหตุตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าว แต่หากผู้บังคับบัญชาพิจารณาเห็นว่ากรณียังไม่สมควรถึงกับต้องสั่งพักราชการก็ชอบที่จะกระทำได้ เพราะการสั่งพักราชการจะมีผลกระทบต่อสิทธิประโยชน์ของข้าราชการ จึงสมควรใช้ดุลพินิจด้วยความระมัดระวัง

สำหรับเหตุแห่งการสั่งพักราชการนาย ว. ทั้ง 3 กรณีตามที่กรมป่าไม้ขอคำแนะนำนั้น สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า เรื่องนี้คณะกรรมการสอบสวนทั้งสองคำสั่ง รวมทั้งสำนักงานเลขาธิการกรมป่าไม้ และกลุ่มกฎหมาย กรมป่าไม้ ได้แจ้งข้อเท็จจริงและได้เสนอความเห็นไว้ชัดเจนแล้ว หากจะสั่งพักราชการนาย ว. โดยอาศัยเหตุตามข้อ 3(1) และ(2) ของกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าว อธิบดีกรมป่าไม้ ก็จะต้องใช้ดุลพินิจพิจารณาพฤติการณ์ของนาย ว. ด้วยว่า ถ้ายังคงให้นาย ว. อยู่ในหน้าที่ราชการต่อไปจะทำให้ราชการได้รับความเสียหาย หรือยังมีพฤติการณ์อันไม่น่าไว้วางใจ หรือจะยังเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนอีกหรือไม่ ซึ่งปัญหานี้อธิบดีกรมป่าไม้ในฐานะผู้บังคับบัญชาใกล้ชิดย่อมจะทราบพฤติการณ์ของนาย ว. ได้ดีกว่าผู้ใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้จัดส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องคืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 304

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

15 มีนาคม 2547

เรื่อง หรือการขอกลับเข้ารับราชการ

เรียน นาย พ.

อ้างถึง 1. หนังสือของท่าน คำนวณที่ 1/2547 ลงวันที่ 7 มกราคม 2547

2. หนังสือของท่าน คำนวณที่ 2/2547 ลงวันที่ 7 มกราคม 2547

สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค 0502/ว 86 ลงวันที่ 30 สิงหาคม 2538

จำนวน 3 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าท่านได้รับทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.พ. แล้ว โดย ก.พ. ได้พิจารณาอนุมัติให้รายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการให้กระทรวงมหาดไทย ดำเนินการส่งลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น และสั่งให้กลับเข้ารับราชการซึ่งรองนายกรัฐมนตรี (นายวิญญู เครืองาม) สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี พิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้กระทรวงมหาดไทยดำเนินการตามมติ ก.พ. และท่านขอให้เร่งรัดกระทรวงมหาดไทย ดำเนินการสั่งให้กลับเข้ารับราชการโดยเร็ว นอกจากนี้ยังได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการส่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน และการเลื่อนขั้นเงินเดือนทั้งก่อนและหลังถูกสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน รวม 3 กรณี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ขณะนี้สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยได้มีคำสั่งที่ 57/2547 ลงวันที่ 29 มกราคม 2547 สั่งให้ท่านกลับเข้ารับราชการแล้ว ส่วนปัญหาที่ท่านหรือท่านอื่นพิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. สำหรับปัญหาที่ท่านหรือว่า ตั้งแต่สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2541 จนกระทั่งสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2543 รวมใช้เวลาทั้งหมด 1 ปี 9 เดือนเศษ ไม่ได้รับพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนเป็นเวลา 3 ปีงบประมาณติดต่อกัน (งบประมาณ 2541 - 2543) เมื่อมีการสั่งลดโทษเป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ตามมติ ก.พ. แล้ว สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยจะส่งลดขั้นเงินเดือนในปีใดและปีอื่นๆ จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนหรือไม่ อย่างไร

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่กรณีของท่านเป็นกรณีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษและได้รับการพิจารณาในทางเป็นคุณ โดยลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น และสั่งให้ท่านกลับเข้ารับราชการ ซึ่งส่วนราชการจะต้องสั่งลงโทษ โดยลดขั้นเงินเดือนจากขั้นที่รับอยู่ก่อนออกจากราชการ ดังนั้น คำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้นนั้น จึงมีผลแทนที่คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการเดิม ส่วนขั้นเงินเดือนที่ถูกงดไปนั้น หากผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนพิจารณาเห็นสมควรเลื่อนขั้นเงินเดือนให้โดยมีเหตุผลเป็นกรณีพิเศษ ก็ให้เสนอ ก.พ.เพื่อพิจารณาอนุมัติให้สั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนเป็นการเฉพาะราย ตามข้อ 18 วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 เพราะว่าเป็นกรณีที่มีได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

2. สำหรับปัญหาที่หรือว่า ระหว่างถูกลงโทษไล่ออกจากราชการจนถึงได้กลับเข้ารับราชการจะได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนย้อนหลังหรือไม่ ถ้าได้จะ ได้รับเท่าใด

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 72 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 ได้บัญญัติสาระสำคัญเกี่ยวกับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญไว้ว่า ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโดยคำนึงถึงคุณภาพและปริมาณงาน ประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงานที่ได้ปฏิบัติที่ผ่านมาความสามารถและความอดสาหะในการปฏิบัติงาน ตลอดจนการรักษาวินัยและการปฏิบัติตนที่เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการด้วย ดังนั้น ในระหว่างที่ท่านถูกลงโทษไล่ออกจากราชการทำให้ท่านพ้นจากราชการ จึงไม่มีผลการปฏิบัติงานที่จะนำมาประกอบการประเมินเพื่อพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนได้ แต่อย่างไรก็ตาม ในกรณีนี้ ท่านอาจมีสิทธิที่จะได้รับเงินเดือนระหว่างถูกออกจากราชการจนถึงวันกลับเข้ารับราชการตามที่ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือ ไล่ออกจากราชการ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือ ไล่ออกจากราชการแล้วต่อมาได้รับการพิจารณาขกโทษ พ.ศ. 2538 กำหนดไว้ ดังปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

3. สำหรับปัญหาที่หรือข้อที่ 3 สำนักงาน ก.พ.ได้ให้ความเห็นไว้ในข้อ 1 - 2 แล้ว

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 309

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

16 มีนาคม 2547

เรื่อง หารือปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน ปลัดกระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง ดับ ที่ กค 0204.5/ล 780 ลงวันที่ 29 ธันวาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงการคลังหารือปัญหาการดำเนินการทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า สรรพากรภาค 3 ปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมสรรพากร ได้มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาง ว. เจ้าหน้าที่สรรพากร 3 สำนักงานภาษีสรรพากรพื้นที่ 14 กรณีหยุดราชการไปตั้งแต่วันที่ 3 มิถุนายน 2540 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2540 จำนวน 28 วัน โดยมีเหตุผลอันสมควร และไม่ยื่นใบลาป่วยในวันแรกที่กลับมาปฏิบัติราชการ อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการตามมาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และกรมสรรพากรได้พิจารณารายงานการลงโทษดังกล่าวแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงบางส่วนยังคลาดเคลื่อนและรับฟังไม่เป็นที่ยุติ จึงได้แจ้งให้สำนักงานสรรพากรภาค 3 ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม ซึ่งสำนักงานสรรพากรภาค 3 ได้ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม และรายงานกรมสรรพากรว่านาง ว. ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการ ไปตั้งแต่วันที่ 23 พฤษภาคม 2540 ถึงวันที่ 11 กรกฎาคม 2540 จำนวน 50 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร พฤติการณ์เป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลานานเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ต้องรับโทษไล่ออกจากราชการ แต่นาง ว. ได้กลับมาปฏิบัติราชการอีกครั้งอันเป็นเหตุควรปรานีลดหย่อนผ่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ กรมสรรพากร และ อ.ก.พ.กรมสรรพากร พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย สรรพากรภาค 3 ปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมสรรพากร โดยมติ อ.ก.พ.กรมสรรพากรจึงมีคำสั่งลงโทษปลดนาง ว. ออกจากราชการ กระทรวงการคลังจึงหารือว่าการที่กรมสรรพากรโดยสำนักงานสรรพากรภาค 3 ได้มีคำสั่งลงโทษนาง ว. ทั้ง 2 ครั้ง ในมูลกรณีความผิดเรื่องเดียวกันดังกล่าวเป็นการดำเนินการถูกต้องหรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ตามคำสั่งกรมสรรพากร ที่(สภ.3) 15/2542 ลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2542 ระบุเหตุแห่งการลงโทษว่า ไม่จัดส่งใบลาป่วยในวันแรกที่มาปฏิบัติหน้าที่

ราชการ แต่คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการตามคำสั่งกรมสรรพากรที่ (สภ.3) 202/2543 ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2543 ระบุเหตุแห่งการลงโทษว่า ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุหลอันสมควร คำสั่งลงโทษทางวินัยสองครั้งดังกล่าวจึงเป็นการลงโทษข้าราชการผู้นี้ต่างเหตุและต่างกรณีกันมิได้เป็นการลงโทษซ้ำในกรณีเดียวกันแต่อย่างใด ดังนั้น คำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการผู้นี้ทั้งสองคำสั่งดังกล่าวจึงเป็นการดำเนินการ โดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวนิตา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ก 557

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

31 พฤษภาคม 2547

เรื่อง ทวีติยาปัญหาข้อกฎหมาย

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ฉบับ ที่ ศธ 1181/8391

ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2545 และหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ฉบับ ที่ ศธ 04009/6683 ลงวันที่ 4 ธันวาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติแจ้งว่าสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรสงคราม ได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนทางวินัยแก่นาง ส. ข้าราชการครู รับเงินเดือนในระดับ 7 ตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนวัดใหม่เจริญผล สำนักงานการประถมศึกษาอำเภออัมพวา กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องใช้จ่ายเงินซึ่งได้รับจากการทอดผ้าป่าไม่ถูกต้องครบระเบียบของทางราชการ คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยพิจารณาแล้วเห็นว่า นาง ส. กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ควรลงโทษปลดออกจากราชการ แต่ผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน จึงเห็นควรลดโทษจากปลดออกจากราชการเป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ซึ่งผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรสงครามพิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย จึงหารือว่าผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรสงครามซึ่งได้รับมอบอำนาจจากเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจะมีอำนาจสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ถูกกล่าวหาได้เอง หรือจะต้องนำเสนอ อ.ก.ก.สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติพิจารณาก่อนตามนัยมาตรา 104 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา 104 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ทั้งนี้ ภายใต้บังคับวรรคสอง และมาตรา 104 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการ

สอบสวนที่แต่งตั้งตามมาตรา 102 หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคห้า แล้วแต่กรณี เห็นว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงสมควรลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้ดำเนินการดังนี้ (2) สำหรับผู้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 7 ลงมา ในราชการบริหารส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาค ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กรม ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่พิจารณา และเมื่อ อ.ก.พ.กรม มีมติเป็นประการใด ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุดังกล่าวสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น สำหรับเรื่องนี้ในกรณีที่เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่านาง ส. กระทำผิดวินัยฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการ ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เห็นควรลงโทษปลดออกจากราชการ แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่สามารถพิจารณาลดหย่อนโทษเป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้นได้ ตามนัยมาตรา 104 วรรคหนึ่ง ดังกล่าวข้างต้น ดังนั้น กรณีนี้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจะต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.ค.สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานพิจารณาก่อนตามนัยมาตรา 104 วรรคสอง (2) ดังกล่าว และเมื่อ อ.ก.ค.กรม มีมติเป็นประการใด ก็ให้เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น โดยผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรสงครามผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่อาจสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ถูกกล่าวหาจำนวน 1 ขั้น ได้ตามความเห็นของคนแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/588

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

31 พฤษภาคม 2547

เรื่อง ทหารือปัญหาเกี่ยวกับวันละทิ้งหน้าที่ราชการ

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

อ้างถึง หนังสือมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ค่วนที่สุด ที่ ศธ 0521/0112 ลงวันที่ 13 มกราคม 2547
 ค่วนที่สุด ที่ ศธ 0521.02/042 ลงวันที่ 19 มกราคม 2547 และ ที่ ศธ 0521.02/125
 ลงวันที่ 9 มีนาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์แจ้งว่านาง อ. พนักงานห้องสมุด 4 งานบริการการศึกษา สำนักวิทยบริการ ละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ 4 กันยายน 2546 เป็นต้นไป คิดค่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน ต่อมาวันเสาร์ที่ 27 กันยายน 2546 นาง อ. ได้ยื่นใบลาออกจากราชการโดยขอลาออกตั้งแต่วันที่ 4 กันยายน 2546 และหน่วยงานเจ้าหน้าที่คณะกรรมการได้งรับในวันดังกล่าว ต่อมา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่ 2250/2546 ลงวันที่ 13 พฤศจิกายน 2546 อนุญาตให้นาง อ. ลาออกจากราชการ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 30 ตุลาคม 2546 จึงหารือว่า หากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เห็นควรสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 4 กันยายน 2546 จะชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ หากมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 4 กันยายน 2546 จะต้องยกเลิกคำสั่งอนุญาตให้ลาออกก่อนหรือไม่อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้ว ขอเรียนชี้แจง ดังนี้ โดยที่ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 6 (8) กำหนดว่า การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการห้ามมิให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่กรณีใดมีเหตุสมควรสั่งปลดออกหรือไล่ออกจากราชการย้อนหลังก็ให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลัง ไปถึงวันที่ควรต้องออกจากราชการตามกรณีนั้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่เป็นการทำให้เสียประโยชน์ตามสิทธิโดยชอบธรรมของผู้ถูกสั่งลงโทษนั้น สำหรับเรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่านาง อ. ละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ 4 กันยายน 2546 เป็นต้นไปคิดค่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีก ดังนั้น หากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เห็นควรสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

ย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 4 กันยายน 2546 ซึ่งเป็นวันที่ละทิ้งหน้าที่ราชการ โดยไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีก
 เลยนั้น ความเห็นของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์จึงชอบด้วยระเบียบ ก.พ. ดังกล่าวแล้ว เพราะไม่ทำให้
 ผู้ถูกสั่งลงโทษเสียประโยชน์ตามสิทธิโดยชอบธรรมแต่อย่างใด ส่วนประเด็นอื่นนั้น เมื่อ
 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์จะสั่งลงโทษไต่ถาม อ. ออกจากราชการย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 4 กันยายน
 2546 แล้ว กรณีจึงไม่มีเหตุที่จะต้องพิจารณาในประเด็นนี้อีก

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวนิตา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/160

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

2 มิถุนายน 2547

เรื่อง ทหือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยข้าราชการครู

เรียน เลขาธิการ ก.ค.

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ สร 0206.4/0060

ลงวันที่ 12 เมษายน 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่า ก.ค. ได้พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการของนาย ส. อาจารย์ 2 ระดับ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านกุดคู จังหวัดหนองบัวลำภู สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติเดิม) กรณีนาย ส. ถูกผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องพรากเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี ไปจากผู้ปกครองหรือผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุผลอันสมควร และได้خذใช้เงินให้แก่ผู้เสียหายจำนวน 200,000 บาท แล้วเห็นว่า การที่คณะกรรมการสอบสวนและผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู เห็นว่าการกระทำดังกล่าวเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงสมควรลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น แต่เนื่องจากระดับโทษดังกล่าวเกินอำนาจผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภูจึงรายงานไปยังเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติเพื่อสั่งลงโทษและเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติเห็นว่า กรณีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงส่งเรื่องให้ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เพื่อพิจารณา ซึ่ง ก.ค. พิจารณาแล้ว เห็นว่าเมื่อเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติเห็นว่าการกระทำของนาย ส. เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงสมควรลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ก็ย่อมมีอำนาจเสนอ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามมาตรา 104 วรรคสอง (2) โดยไม่จำเป็นต้องย้อนกลับไปให้ อ.ก.ค. จังหวัดพิจารณาอีก สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาจึงหารือไปยัง ก.พ. ว่าเรื่องนี้เมื่อเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติพิจารณาเห็นว่ากรณีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงสมควรลงโทษปลดออกจากราชการ จะต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตราใด นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 มาตรา 4 บัญญัติให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนสามัญ มาใช้บังคับแก่ข้าราชการครู โดยอนุโลม และมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน ตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด ฯลฯ..... ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่าผู้นั้นควรจะต้องรับโทษสูงกว่าที่ตนมีอำนาจสั่งลงโทษ ให้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นที่มีอำนาจเพื่อให้พิจารณาดำเนินการเพื่อลงโทษตามควรแก่กรณี” ดังนั้น ในกรณีตามที่หารือนี้ เมื่อผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภูผู้ตั้งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาผลการสอบสวนแล้วเห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนว่า การกระทำของนาย ส. เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และสมควรลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ซึ่งเกินอำนาจของตน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู ก็จะต้องรายงานผลการสอบสวนและความเห็นไปยังเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจลงโทษลดขั้นเงินเดือนเพื่อพิจารณาสั่งลงโทษ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

เมื่อเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้พิจารณารายงานที่ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภูส่งมาแล้ว หากเห็นว่า การกระทำของนาย ส. เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษปลดออกจากราชการ และกรณีดังกล่าว ได้มีการสอบสวนตามกระบวนการของกฎหมายครบถ้วนแล้ว เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติซึ่งเป็นผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ย่อมมีอำนาจที่จะส่งเรื่องนาย ส. ให้ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติในฐานะ อ.ก.พ.กรม พิจารณาและมีมติตามมาตรา 104 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้ ตามที่ ก.ค. มีความเห็นดังกล่าวข้างต้นนั้น เป็นการถูกต้องแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/138

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก กทม. 10300

4 มิถุนายน 2547

เรื่อง หรือปัญหาเกี่ยวกับอำนาจการพิจารณาโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

อ้างถึง หนังสือกรมป่าไม้ ค่วนมาก ที่ ทส 1601/4114 ลงวันที่ 30 เมษายน 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมป่าไม้หรือปัญหาเกี่ยวกับอำนาจการพิจารณาโทษข้าราชการ ระหว่างกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กับกรมป่าไม้ กรณี นาย ช. เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 7 ฝ่ายส่งเสริมและพัฒนา สำนักงานป่าไม้จังหวัดยะลา กรมป่าไม้ ว่า กรมใดเป็นผู้รับผิดชอบในการพิจารณาคำเนิการทางวินัย เพื่อกรมป่าไม้จะได้ถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า อำนาจในการดำเนินการทางวินัยกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น มาตรา 102 และมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติให้เป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาคำเนิการทางวินัยจนถึงสั่งลงโทษผู้ได้บังคับบัญชา ส่วนการดำเนินการทางวินัยกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น มาตรา 102 และมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน บัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งได้แก่ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น กรณีตามข้อหารือนี้ เมื่อข้าราชการผู้นั้นยังสังกัดกรมป่า ไม้อยู่ ดังนั้น อำนาจในการดำเนินการทางวินัยซึ่งรวมถึงการพิจารณาความผิดและกำหนดโทษแก่ข้าราชการรายนี้ จึงอยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรมป่า ไม้ที่จะต้องเป็นผู้พิจารณาคำเนิการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับ

(นางสาวนิตา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 648

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

15 มิถุนายน 2547

เรื่อง ขอพระราชทานความเป็นธรรม

เรียน ราชเลขาธิการ

อ้างถึง หนังสือสำนักราชเลขาธิการ ถับ ที่ รล 0009.4/7057 ลงวันที่ 24 พฤษภาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักราชเลขาธิการแจ้งว่า นาย อ. ได้ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาว่านาย อ. ดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. กล่าวหาว่า กระทำความคิดอย่างร้ายแรง กรณีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายทะเบียน สำนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี สาขา บางละมุง กระทำความคิดโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ในการออกโฉนดที่ดินให้แก่บริษัทอาซาเฮนส์ จำกัด คลาดเคลื่อนจากตำแหน่งเดิม ทั้งที่มีหน้าที่เพียงการตรวจสอบด้านระเบียบกฎหมายมิได้มีหน้าที่ ด้านเทคนิคการรังวัด จึงเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมและเป็นการใช้ดุลยพินิจที่รุนแรงเกินกว่าเหตุ สำนักราชเลขาธิการจึงขอข้อมูลหรือข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพื่อจักได้นำความกราบบังคมทูลพระกรุณา ค่อยไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 บัญญัติว่า “ในกรณีที่มิบุคคลความคิดทางวินัยเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใด ได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็น ไปยังผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความคิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นส่วนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น ๆ แล้วแต่กรณี” และมาตรา 93 บัญญัติว่า “เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา 92 วรรคหนึ่ง และวรรคสามแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง และให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน

ส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง”

แต่ในการสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงตามมติ ป.ป.ช. ดังกล่าวข้างต้น ผู้บังคับบัญชาไม่มีอำนาจที่จะสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ได้ด้วยตนเอง จะต้องส่งเรื่องนี้ ไปยัง อ.ก.พ.จังหวัด อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่พิจารณาแล้วแต่กรณี ตามมาตรา 104 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษไล่ออกหรือปลดออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ. แล้ว ผู้ถูกลงโทษมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อ ก.พ. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลงโทษตามมาตรา 96 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 หากผู้ถูกลงโทษไม่เห็นด้วยกับผลการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.พ. ก็ยังมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ โดยทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้งหรือทราบคำสั่งของนายกรัชมุนตรี

ดังนั้น หากเรื่องนี้สำนักงาน ป.ป.ช. รายงานไปยังกรมที่ดินว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่า นาย อ. กระทำความคิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีขอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการฐานจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงแล้ว ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ก็จะต้องพิจารณาดำเนินการตามขั้นตอนดังกล่าวข้างต้น โดยไม่อาจพิจารณาเป็นประการอื่นได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสิมา สیمانันท์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 650

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก กทม. 10300

16 มิถุนายน 2547

เรื่อง ปัญหาการลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

เรียน อธิบดีกรมการขนส่งทางบก

อ้างถึง หนังสือกรมการขนส่งทางบก ถับ ส่วนที่สุด ที่ คค 0402/118 ลงวันที่ 1 มิถุนายน 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่า กรมการขนส่งทางบกได้รับแจ้งจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่านาย ส. เจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง 5 สำนักงานขนส่งจังหวัดศรีสะเกษ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ขนส่ง 5 สำนักงานขนส่งจังหวัดชุมพร สาขาอำเภอหลังสวน ได้ถูกร้องเรียนกล่าวหากรณีเรียกร้อยเงินจำนวน 500,000 บาท จากผู้กล่าวหา เพื่อตอบแทนการขอรับใบอนุญาตประกอบการขนส่งประจำทางด้วยรถตู้ปรับอากาศ ในเส้นทางสายชุมพร - หลังสวน คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วมีมติว่าการกระทำของนาย ส. เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตาม มาตรา 82 วรรคสาม และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 พร้อมทั้งส่งรายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มายังอธิบดีกรมการขนส่งทางบกเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยนาย ส. ตามฐานความผิดดังกล่าว กรมการขนส่งทางบกมีข้อขัดข้องในประเด็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับการพิจารณาโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงหารือไปยังสำนักงาน ก.พ. ว่า

1. ในการพิจารณาโทษวินัยอย่างร้ายแรงตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ข้างต้น จะต้องนำเสนอ อ.ก.พ.จังหวัดชุมพร หรือ อ.ก.พ. จังหวัดศรีสะเกษ หรือ อ.ก.พ. กรมการขนส่งทางบก เพื่อพิจารณาตามนัยมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่

2. หากไม่ต้องนำเสนอ อ.ก.พ. พิจารณาคำข้อ 1 อธิบดีกรมการขนส่งทางบก ออกคำสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงได้หรือไม่ อย่างไร และในกรณีที่คำสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงจะต้องระบุว่าอาศัยอำนาจตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาข้อหารือทั้ง 2 ประการแล้ว ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 92 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 บัญญัติ

ความโดยสรุปว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัย ให้ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงาน เอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล และมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันบัญญัติความโดยสรุปว่า เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา 92 วรรคหนึ่งแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง ประกอบกับผู้บังคับบัญชาไม่มีอำนาจที่จะสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงได้ด้วยตนเองจึงต้องนำเสนอ อ.ก.พ. ที่ผู้ถูกกล่าวหาสังกัดพิจารณาไว้ก่อน ตามมาตรา 104 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 สำหรับเรื่องนี้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาไว้ว่ามีนาย ส. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และรายงานมายังกรรมการขนส่งทางบก เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่านาย ส. เข้าหน้าที่ขนส่ง 5 รัชการหัวหน้าสำนักงานขนส่งจังหวัดชุมพร สาขาอำเภอหลังสวน สังกัดกรมการขนส่งทางบก อธิบดีกรมการขนส่งทางบกจึงต้องนำเรื่องเสนอ อ.ก.พ. กรมการขนส่งทางบกเพื่อพิจารณาตามนัยมาตรา 104 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เมื่อ อ.ก.พ.กรมการขนส่งทางบกมีมติเป็นประการใดให้อธิบดีกรมการขนส่งทางบกสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น โดยในคำสั่งลงโทษดังกล่าวให้อำนาจสั่งอำนาจตามมาตรา 104 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 และมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ประกอบกันด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/146

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก กทม. 10300

18 มิถุนายน 2547

เรื่อง ทารือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ

เรียน เลขาธิการนายกรัฐมนตรื

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรื ค่วนมาก ที่ นร 0411/7591 ลงวันที่ 11 มิถุนายน 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรืแจ้งว่า นายกรัฐมนตรืได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการกระทรวงแรงงานหลายราย ระหว่างดำเนินการสอบสวนเรื่องนี้คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาแก่ข้าราชการหนึ่งราย จึงสรุปรายงานนายกรัฐมนตรืว่า สำหรับข้าราชการรายนี้เห็นควรยุติเรื่องในขณะที่การสอบสวนรายอื่นยังไม่เสร็จสิ้น จึงหารือว่า กรณีดังกล่าวนายกรัฐมนตรืสมควรรอรวมการสั่งการ ไปในคราวเดียวกันกับผู้ถูกกล่าวหา รายอื่น หรือสมควร ให้ความเห็นชอบตามที่คณะกรรมการสอบสวนเสนอให้ยุติเรื่อง หรือสมควรสั่งการ ประการใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้ว ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติความโดยสรุปว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน และให้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา และเมื่อดำเนินการแล้วถ้าฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้ ประกอบกับข้อ 32 (1) ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา กำหนดโดยสรุปว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเสนอความเห็นให้ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดสมควรยุติเรื่อง ก็ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาสั่งการตามที่เห็นสมควร โดยเร็ว และข้อ 32 ของกฎ ก.พ. ฉบับเดียวกัน กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นสมควรให้สอบเพิ่มเติมประการใด ให้กำหนดประเด็นพร้อมทั้งส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเพื่อดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น หลังจากนั้นเมื่อการ

ดำเนินการทางวินัยเสร็จสิ้นลงก็จะต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาทั้งหมด ไปยัง ก.พ. ตามข้อ 11 และข้อ 12 ของ ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 สำหรับกรณีนี้ข้อเท็จจริงได้ความโดยสรุปว่า คณะกรรมการสอบสวนแยกรายงานผลการสอบสวนเฉพาะผู้ถูกกล่าวหา รายที่เห็นว่าไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอเรื่อง ในขณะที่การสอบสวนผู้ถูกกล่าวหา รายอื่นยังไม่เสร็จสิ้น

สำนักงาน ก.พ. จึงเห็นว่า หากนายกรัฐมนตรีพิจารณาเห็นว่า สมควรสั่งยุติเรื่องตามที่ คณะกรรมการสอบสวนเสนอก็สามารถที่จะสั่งได้ หรือหากเห็นสมควรที่จะรอรอบการสั่งการไปในคราวเดียวกับผู้ถูกกล่าวหา รายอื่นก็ได้ ทั้งนี้ให้อยู่ในดุลพินิจของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อการดำเนินการทางวินัยตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนครั้งนี้เสร็จสิ้น ยังจะต้องมีการรายงาน ไปยัง ก.พ. ตามข้อ 12 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 เพื่อการตรวจสอบอีกครั้ง

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสีมา สีมานันท์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/683

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

25 มิถุนายน 2547

เรื่อง ทหารือปัญหาการสั่งเพิ่มโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ

เรียน อธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

อ้างถึง หนังสือกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ที่ รง 0401.4/01589 ลงวันที่ 31 มีนาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่ากรมพัฒนาฝีมือแรงงานได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ผลการสอบสวนปรากฏว่าอธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงานได้มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ข้าราชการรายดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ 30 มิถุนายน 2546 แล้วรายงานการลงโทษไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงแรงงาน ต่อมา อ.ก.พ.กระทรวงแรงงานได้มีมติให้เพิ่มโทษข้าราชการรายดังกล่าวเป็นโทษตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือน เมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2547 กรมพัฒนาฝีมือแรงงานจึงได้ทหารือไปยังสำนักงาน ก.พ. รวม 3 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ตามที่ทหารือว่า คำสั่งเพิ่มโทษตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือน ซึ่งส่งย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์เดิมใช้บังคับ ความระบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 7 ซึ่งไม่กระทบสิทธิและประโยชน์ของข้าราชการผู้ถูกลงโทษไปแล้ว หมายความว่า คำสั่งเพิ่มโทษตัดเงินเดือนไม่อาจบังคับได้ตามกฎหมาย เนื่องจากในเดือนกรกฎาคม 2546 ข้าราชการผู้ถูกลงโทษได้รับเงินเดือนเต็มไปแล้วใช้หรือไม่ อย่างไร นั้น

ก.พ. เห็นว่า โดยที่ระบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 4 กำหนดว่า การสั่งเพิ่มโทษ หรือลดโทษ เป็นลดขั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์ ให้ส่งย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับ ทั้งนี้ การส่งย้อนหลังดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อสิทธิและประโยชน์ที่ผู้ถูกสั่งลงโทษได้รับไปแล้ว ดังนั้น การออกคำสั่งเพิ่มโทษตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือน จึงต้องสั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2546 ซึ่งเป็นวันที่คำสั่งลงโทษเดิมมีผลใช้บังคับ และเพื่อให้คำสั่งเพิ่มโทษมีผลบังคับตามกฎหมายในทางปฏิบัติจึงต้องเรียกเงินจำนวน 5% ของเดือนกรกฎาคม 2546 จากข้าราชการรายดังกล่าวคืนแก่ทางราชการด้วย

2. ตามที่หาหรือว่า หากคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือนมีผลใช้บังคับย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 30 มิถุนายน 2546 ข้าราชการผู้ถูกลงโทษควรจะได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือน ณ วันที่ 1 ตุลาคม 2546 หรือไม่ กรณีนี้เข้าข้อยกเว้นตามระเบียบ ก.พ.ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 7 หรือไม่ นั้น

ก.พ. เห็นว่า หากการเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ข้าราชการรายนี้เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2546 เป็นการเลื่อนขั้นเงินเดือน โดยชอบด้วยกฎหมายในขณะนั้นแล้ว กรณีเข้าข้อยกเว้นตามระเบียบ ก.พ.ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 7 จึงไม่มีผลกระทบกับการเลื่อนขั้นเงินเดือนที่ข้าราชการรายนี้ได้รับ ไปแล้วแต่อย่างใด

3. ตามที่หาหรือว่า หาก อ.ก.พ.กระทรวงแรงงาน มีคำสั่งให้เพิ่มโทษเป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น คำสั่งเพิ่มโทษต้องย้อนหลังไปเช่นเดียวกับกรณีตามข้อ 1 ดังนั้น ขั้นเงินเดือนของข้าราชการผู้ถูกลงโทษจะต้องถูกลดลงมา และไม่มีสิทธิได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือน ณ วันที่ 1 ตุลาคม 2546 ใช่หรือไม่ กรณีนี้เข้าข้อยกเว้นตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 7 หรือไม่ นั้น

ก.พ. เห็นว่า การสั่งเพิ่มโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้นในกรณีนี้จะต้องสั่งย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ คำสั่งลงโทษเดิมมีผลใช้บังคับเช่นเดียวกับข้อ 1 และการสั่งเพิ่มโทษย้อนหลังดังกล่าวไม่มีผลกระทบกับการเลื่อนขั้นเงินเดือนซึ่งสั่งไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้วตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2546 เช่นเดียวกับข้อ 2 ทั้งนี้ ตามข้อ 7 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 แต่ต้องปรับขั้นเงินเดือนให้สอดคล้องกับการลงโทษ ส่วนในรอบการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนที่ข้าราชการรายนี้ถูกสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนจะต้องถูกงดการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนตามข้อ 7 ของกฎ ก.พ.ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. 2544

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 688

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

29 มิถุนายน 2547

เรื่อง ทหริอปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ลับ ที่ มท 0302.3/407 ลงวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2547 และ
ลับ ที่ มท 0302.3/1620 ลงวันที่ 18 พฤษภาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการปกครองแจ้งว่า จังหวัดกาญจนบุรี ได้มีคำสั่งที่ 679/2544 ลงวันที่ 18 เมษายน 2544 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนาย ส. ในเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 5) ที่ทำการปกครองอำเภอศรีสวัสดิ์ จังหวัดกาญจนบุรี ได้ลงนามอนุมัติแจ้งเกิดเกินกำหนดให้แก่ นาย ท. บุตรของผู้พลัดถิ่นสัญชาติพม่า โดยไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ และผลที่สุดจังหวัดกาญจนบุรี ได้มีคำสั่งที่ 1223/2545 ลงวันที่ 12 มิถุนายน 2545 สั่งลงโทษลดเงินเดือนนาย ส. จำนวน 1 ชั้น แล้วรายงานการลงโทษไปยังกรมการปกครอง ตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ในระหว่างที่กรมการปกครองพิจารณาเรื่องดังกล่าวเพื่อนำเสนอ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย นั้น สำนักงาน ป.ป.ช. แจ้งกรมการปกครองว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าการกระทำของนาย ส. เป็นความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 82 วรรคสาม และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 พร้อมทั้งส่งเรื่องให้ดำเนินการตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 กรมการปกครองจึงหารือแนวทางปฏิบัติในเรื่องนี้ไปยัง ก.พ. ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาเรื่องนี้แล้วเห็นว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ส่งเรื่องนาย ส. ให้กรมการปกครองพิจารณาลงโทษ ตามนัยมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ซึ่งอธิบดีกรมการปกครองในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 จะต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กรมการปกครองพิจารณาตามมาตรา 104 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่โดยที่เรื่องนี้จังหวัดกาญจนบุรี ได้ดำเนินการทาง

วินัยและรายงานการลงโทษลดชั้นเงินเดือนนาย ส. จำนวน 1 ชั้น มายังกรมการปกครองตามมาตรา 109 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 อธิบดีกรมการปกครองซึ่งได้รับรายงานดังกล่าวก็ต้องพิจารณาว่าเห็นด้วยหรือเห็นแย้งกับความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรี แล้วส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยพิจารณาตามนัยมาตรา 109 วรรคสี่ และวรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น กรมการปกครองจึงต้องส่งเรื่องนี้พร้อมความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และเอกสารไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย เพื่อพิจารณามิมีมติเพิ่ม โทษนาย ส. จากลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น เป็นไล่ออกจากราชการตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 701

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

6 กรกฎาคม 2547

เรื่อง การขอการดำเนินการทางวินัย

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ลับ ที่ ศธ 04009/7080

ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานแจ้งว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยาได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงนาง พ. ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการศึกษา 6 สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดพะเยา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเรื่องประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ และรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ตามคำสั่งจังหวัดพะเยา ที่ 423/2543 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2543 ผลการสอบสวนผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยาสั่งงดโทษ โดยให้ว่ากล่าวตักเตือนนาง พ. และรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยังสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2543 ต่อมาพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 บัญญัติให้โอนอำนาจหน้าที่และข้าราชการ สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดในสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ จึงส่งเรื่องนี้ ไปยังสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อพิจารณาต่อไป เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2546 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงหารือไปยังสำนักงาน ก.พ. รวม 2 ข้อ ดังนี้

1. พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม 2546 ตามความในมาตรา 64 ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้ อัตรากำลัง ข้าราชการสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดและสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน แต่พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่มีบทเฉพาะกาล กำหนดไว้ว่าการดำเนินการทางวินัยก่อนที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับต้องดำเนินการอย่างไร อีกทั้งการดำเนินการทางวินัยนาง พ. อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งมีผลใช้บังคับอยู่ ผลตามความในมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวง

ศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 จะทำให้เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมีอำนาจดำเนินการ ตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้หรือไม่ อย่างไร

2. เนื่องจากส่วนการดำเนินการทางวินัยไม่ปรากฏแบบบันทึกการแจ้งและรับทราบ ข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.3) ตามข้อ 15 แห่งกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจะใช้อำนาจ ตามความในข้อ 36 แห่งกฎ ก.พ. ดังกล่าวให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการในชั้นตอนนี้ใหม่ ได้หรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาปัญหาข้อหาหรือทั้ง 2 ประการแล้ว ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 63 และมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 บัญญัติความ โดยสรุปว่า ให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับราชการ อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ บรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้ อัตรากำลัง ข้าราชการ ลูกจ้างและเงินงบประมาณ ของสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดและ สำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นของสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งหมายความว่ากรณีการดำเนินการทางวินัยรายงาน พ. ดังกล่าวข้างต้นจะต้องโอนจากอำนาจหน้าที่ของสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นของสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนั้น เมื่อสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการส่งเรื่องนี้ไปให้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรณีจึงตกเป็นภาระหน้าที่ของเลขาธิการคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและเป็นผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตาม มาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ที่จะต้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ต่อไป คือ เมื่อได้รับรายงานพร้อมส่วนการสอบสวนในเรื่องนี้ ก็จะต้องตรวจสอบความถูกต้อง สมบูรณ์เสียก่อน แล้วจึงรายงานการดำเนินการทางวินัยเรื่องนี้ไปยัง อ.ก.พ.ทำหน้าที่ อ.ก.พ.กระทรวงของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานต่อไป

ในการตรวจสอบส่วนการสอบสวนเรื่องนี้ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน ปรากฏว่าไม่พบแบบบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหา (แบบ สว.3) ตามข้อ 15 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา แต่มีข้อความปรากฏในรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน (แบบ สว.6) ว่ามีการแจ้ง ข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามข้อ 15 ของกฎ ก.พ. ฉบับเดียวกันแล้ว แต่แจ้งในลักษณะกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ดังนั้น หากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น

พื้นฐานพิจารณาเห็นว่า กรณีนี้มีมูลควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็มีอำนาจที่จะส่งเรื่องให้ คณะกรรมการสอบสวนชุดเดิมหรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่เพื่อดำเนินการ แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้แก่ผู้ถูกกล่าวหาตามข้อ 15 ใหม่ โดยอาศัยอำนาจตามข้อ 33 และข้อ 37 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) มิใช่ตามข้อ 36 แต่ประการใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 702

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

6 กรกฎาคม 2547

เรื่อง หารือการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

เรียน ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

- อ้างถึง (1) หนังสือสำนักนายกรัฐมนตรี ลับ ที่ นร 0102/5423 ลงวันที่ 24 ตุลาคม 2546-
 (2) หนังสือสำนักงาน ก.พ. ลับ ที่ นร 1011/ล 971 ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2546
 (3) หนังสือสำนักนายกรัฐมนตรี ลับ ที่ นร 0102/1621 ลงวันที่ 27 พฤษภาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักนายกรัฐมนตรี ได้หารือโดยแจ้งว่า อ.ก.พ. สำนักนายกรัฐมนตรี ได้พิจารณาเรื่องการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ ปรากฏว่ากรมประชาสัมพันธ์ได้ดำเนินการทางวินัยนาย ว. กับพวก ในกรณีความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดยได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและได้สอบปากคำผู้ถูกลงโทษในกรณีที่ถูกลงกล่าวหาโดยไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ จึงหารือว่า กรณีจะถือได้หรือไม่ว่าการดำเนินการทางวินัยในกรณีดังกล่าวเป็นการดำเนินการที่สอดคล้องกับ มาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 หรือไม่ ประการใด ซึ่งสำนักงาน ก.พ. ได้ตอบหารือตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ลับ ที่ นร 1011/ล 971 ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2546 แล้ว ต่อมา สำนักนายกรัฐมนตรี ได้แจ้งข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า การดำเนินการทางวินัยนาย ว. ดังกล่าว จากการตรวจสอบปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้บันทึกถ้อยคำโดยแจ้งให้นาย ว. ทราบว่า “เป็นคู่กรณีและผู้กล่าวหาในเรื่องการสอบข้อเท็จจริงกรณีทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายกัน” และนาย ว. ได้ชี้แจงเหตุผลกรณีทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายแล้ว จึงหารือเพิ่มเติมว่ากรณีดังกล่าวจะถือได้หรือไม่ ว่านาย ว. ได้ทราบว่าตนตกอยู่ในฐานะผู้ถูกกล่าวหาและได้ชี้แจงถ้อยคำในฐานะผู้ถูกกล่าวหาแล้ว นอกจากนี้ปรากฏข้อเท็จจริงตามการสอบสวนว่า นาย ว. ต้องคำพิพากษาถึงที่สุด และข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษานั้นได้ความประจักษ์ชัดแล้ว ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้นำ เอกสารคำพิพากษา มาประกอบการพิจารณาด้วย ดังนั้น กรมประชาสัมพันธ์จะต้องดำเนินการทางวินัยในเรื่องนี้ใหม่หรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว ขอเรียนว่า กรณีที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ได้บันทึกถ้อยคำโดยแจ้งให้นาย ว. ทราบว่า “เป็นคู่กรณีและผู้กล่าวหาในเรื่องการสอบสวน

ข้อเท็จจริงกรณีทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายกัน” นั้น ไม่ได้เป็นการแจ้งอย่างชัดเจนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าตนตกอยู่ในฐานะผู้ถูกกล่าวหาแล้ว ทำให้มีปัญหาในการตีความว่าเป็นการดำเนินการ โดยถูกต้องตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 หรือไม่ แต่อย่างไรก็ตาม โดยที่เรื่องนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า นาย ว. ได้รับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาว่าทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจต่อพนักงานสอบสวน สภ.อ. เมืองมุกดาหาร และศาลจังหวัดมุกดาหารมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่านาย ว. กระทำความคิดอาชญาฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ลงโทษปรับ 1,000 บาท และคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้นำคำรับสารภาพและคำพิพากษาของศาลจังหวัดมุกดาหารมาประกอบการพิจารณา และเสนอความเห็นต่ออธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ซึ่งกรณีนี้เป็นความคิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ข้อ 3 (1) กรณีกระทำความผิดอาญาจนต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้นั้นกระทำผิด และผู้บังคับบัญชาเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษานั้นได้ความประจักษ์ชัดแล้ว ประกอบกับมาตรา 102 วรรคแปด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า กรณีความคิดที่ปรากฏชัดแจ้งดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนก็ได้ ดังนั้นการที่อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์มีคำสั่งที่ 278/2545 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2545 ลงโทษตัดเงินเดือนนาย ว. 5% เป็นเวลา 2 เดือน จึงเป็นการถูกต้องแล้ว แต่คำสั่งลงโทษดังกล่าวไม่ได้ระบุว่าอาศัยอำนาจตามมาตรา 102 วรรคแปด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ว่าด้วยกรณีความคิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ข้อ 3 (1) จึงควรให้กรมประชาสัมพันธ์แก้ไขคำสั่งลงโทษดังกล่าว โดยให้ระบุด้วยว่าอาศัยอำนาจตามกฎหมายและกฎ ก.พ. ดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/201

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

30 กรกฎาคม 2547

เรื่อง ทหารเรือปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมทางหลวง

อ้างถึง หนังสือกรมทางหลวง ที่ คค 0603/6683 ลงวันที่ 11 มิถุนายน 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมทางหลวงแจ้งว่านาย อ. ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่ง นายช่างโยธา 3 สำนักก่อสร้างทางที่ 4 กรมทางหลวง ได้รับอนุมัติให้ลาศึกษาต่อในประเทศระดับปริญญาตรี ๗ มหาวิทยาลัยรังสิต โดยทุนส่วนตัวมีกำหนด 4 ปี ตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2541 ถึง 1 มิถุนายน 2545 ต่อมากรมทางหลวงได้รับหนังสือร้องเรียนเกี่ยวกับความประพฤติของนาย อ. จึงได้ตรวจสอบประวัติของนาย อ. ผลการตรวจสอบพบว่านาย อ. ได้พ้นสภาพการเป็นนักศึกษาตามระเบียบของมหาวิทยาลัยแล้วตั้งแต่วันที่ 3 กันยายน 2541 กรมทางหลวงจึงได้มีคำสั่งเพิกถอนการลาศึกษาตั้งแต่วันที่ดังกล่าว โดยได้แจ้งให้นาย อ. ทราบและให้มารายงานตัวเพื่อปฏิบัติราชการ แต่นาย อ. ก็ไม่ได้ติดต่อและกลับมาปฏิบัติราชการแต่อย่างใด สำนักก่อสร้างทางที่ 4 ได้สืบสวนข้อเท็จจริงแล้วพบว่านาย อ. ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรเห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการ กรมทางหลวงพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีของนาย อ. เป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ควรลงโทษไล่นาย อ. ออกจากราชการ แต่มีปัญหาว່ว่าจะลงโทษไล่นาย อ. ออกจากราชการตั้งแต่เมื่อใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 6 (2) กำหนดว่า การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ห้ามมิให้สั่งย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่กรณีกระทำผิดวินัยโดยละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันและไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีก ให้สั่งปลดออกหรือไล่ออก ตั้งแต่วันละทิ้งหน้าที่ราชการ

สำหรับเรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่านาย อ. พ้นสภาพการเป็นนักศึกษาตามระเบียบของมหาวิทยาลัยรังสิตตั้งแต่วันที่ 3 กันยายน 2541 ซึ่งนาย อ. จะต้องรีบกลับไปรายงานตัวต่อกรม

ทางหลวงเพื่อกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ 4 กันยายน 2541 โดยไม่ชักช้า แต่นาย อ. ไม่มา
รายงานตัวเพื่อปฏิบัติราชการตามกำหนดเวลาดังกล่าว ดังนั้น หากกรมทางหลวงพิจารณาเห็นควรลงโทษไล่
ข้าราชการผู้นี้ออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้า
วันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย ก็ต้องลงโทษไล่ออกตั้งแต่วันที่ 4
กันยายน 2541 อันเป็นวันแรกที่ต้องมาปฏิบัติราชการเป็นต้น ไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ถ 763

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

4 สิงหาคม 2547

เรื่อง พริ้อกรณีการดำเนินการทางวินัยถึงที่สุด

เรียน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

อ้างถึง หนังสือกรมบัญชีกลาง ลับ ค่วนที่สุด ที่ กค 0409.4/17924 ลงวันที่ 23 มิถุนายน 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมบัญชีกลางแจ้งว่านางสาว ว. ซึ่งถูกกรมการจัดหางานลงโทษไล่ออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 82 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ตั้งแต่วันที่ 2 สิงหาคม 2545 แต่ อ.ก.พ.กระทรวงแรงงานได้พิจารณามีมติให้กรมการจัดหางานเปลี่ยนแปลงคำสั่งโดยให้ลดขั้นเงินเดือนนางสาว ว. 1 ขั้น ในความผิดฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา 85 วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และให้กลับเข้ารับราชการตั้งแต่วันที่ 15 มกราคม 2547 ต่อมาสำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือขอสำนวนการสอบสวนนางสาว ว. ทั้งหมดเพื่อตรวจสอบ ตามนัยมาตรา 8 (7) แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันนี้ กรมบัญชีกลางจึงหารือไปยัง ก.พ. ว่า

1. กรณีของนางสาว ว. ซึ่งถูกคำสั่งไล่ออกจากราชการ ต่อมา อ.ก.พ.กระทรวงแรงงานมีคำสั่งให้ลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น และให้กลับเข้ารับราชการถือว่าการดำเนินการทางวินัยถึงที่สุดแล้วหรือไม่ อย่างไร

2. การพิจารณา “กรณีถึงที่สุด” ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มีกรณีอะไรบ้าง และมีหลักในการพิจารณาอย่างไร

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาปัญหาทั้ง 2 ข้อ แล้ว ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 109 วรรคหก บัญญัติว่า “เมื่ออธิบดีได้ดำเนินการทางวินัยหรือได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง และได้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้วให้รายงานไปยัง อ.ก.พ. กระทรวง...” และระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 7 กำหนดว่า “ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัด ได้ส่งแต่งตั้งคณะกรรมการทำการสอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดในกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่าง

ร้ายแรง ตามมาตรา 102 วรรคสอง หรือมาตรา 109 วรรคสาม... และสิ่งผิดเรื่อง จดโทษ หรือลงโทษ
 ผู้นั้น หรือสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการไปแล้ว ให้รายงานการดำเนินการทางวินัยหรือการสั่งให้ออกจาก
 ราชการนั้น ไปยังอธิบดี ตามมาตรา 109 วรรคหนึ่ง” และข้อ 14 กำหนดว่า “เมื่ออธิบดีหรือ
 ปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการพลเรือนสามัญในสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี
 สำนักงานปลัดกระทรวง หรือสำนักงานปลัดทบวงในฐานะอธิบดีได้ดำเนินการทางวินัย...แก่ข้าราชการ
 พลเรือนสามัญผู้ใด หรือได้รับรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยดังกล่าว ตามมาตรา 109 วรรคหนึ่ง
 และได้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ รวมทั้งเห็นชอบกับการดำเนินการแล้วให้รายงาน ไปยัง อ.ก.พ.
 กระทรวง ตามมาตรา 109 วรรคหก” เพื่อตรวจสอบว่าการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวถูกต้อง
 เหมาะสมหรือไม่ ตามมาตรา 109 วรรคเจ็ด ดังนั้น หาก อ.ก.พ.กระทรวงได้พิจารณาเห็นชอบกับรายงาน
 การดำเนินการทางวินัย รวมทั้งเห็นชอบกับการดำเนินการตามมติของ อ.ก.พ.กระทรวงแล้ว กรณีจึงต้อง
 ถือว่าการรายงานการดำเนินการ ทางวินัยของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นถึงที่สุดแล้ว

สำหรับเรื่องนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า กรมการจัดหางานมีคำสั่งลงโทษไล่นางสาว ว. ออกจาก
 ราชการ แล้วรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงแรงงาน ซึ่ง อ.ก.พ.กระทรวงแรงงานได้
 พิจารณามิมีมติลด โทษนางสาว ว. จากไล่ออกจากราชการเป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น และอธิบดีกรมการ
 จัดหางานได้มีคำสั่งลดโทษตามมติดังกล่าว และสั่งให้นางสาว ว. กลับเข้ารับราชการแล้ว กรณีถือได้ว่าการ
 ดำเนินการทางวินัยถึงที่สุดแล้ว ไม่มีขั้นตอนใดจะต้องพิจารณาอีกต่อไป ส่วนการรายงานตามข้อ 16
 ของระเบียบ ก.พ. ดังกล่าว เป็นการรายงานผลการพิจารณาของ อ.ก.พ.กระทรวง ไปยัง ก.พ. เพื่อประโยชน์
 เกี่ยวกับการทะเบียนประวัติของข้าราชการพลเรือน การศึกษาวิจัยและการให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อให้มี
 การดำเนินการให้ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งเป็นคนละกรณีกับการรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง ก.พ.
 ตามข้อ 10 ข้อ 11 ข้อ 12 และข้อ 13 เพื่อตรวจสอบว่าการดำเนินการทางวินัยกรณีนั้นถูกต้องเหมาะสม
 หรือไม่ หาก ก.พ. เห็นชอบแล้ว กรณีจึงจะถือว่าการรายงานการดำเนินการทางวินัยกรณีดังกล่าว
 ถึงที่สุดแล้ว ดังนั้น ไม่ว่าจะการรายงานผลการพิจารณาของ อ.ก.พ.กระทรวง ซึ่งกระทรวง ทบวง กรม
 ได้รายงานไปยัง ก.พ.ตามข้อ 16 จะอยู่ในขั้นตอนใดก็ตาม กรณีไม่อาจถือได้ว่าข้าราชการพลเรือน
 สามัญผู้ถูกดำเนินการทางวินัยนั้นเป็นผู้อยู่ระหว่างการพิจารณาโทษหรืออยู่ระหว่างการรายงาน
 การดำเนินการทางวินัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวนิตา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/258

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

17 กันยายน 2547

เรื่อง ตอบข้อหารือ

เรียน นางสาว น.

อ้างถึง หนังสือของท่านซึ่งสำนักงาน ก.พ. รับไว้เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2547

สิ่งที่ส่งมาด้วย ตัวอย่างแนวทางการลงโทษข้าราชการกรณีอนาจารและข่มขืน จำนวน 2 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าท่านได้ดูนาย ม. เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 6 สถานสงเคราะห์คนชราบ้านอุ้มทองพังก จังหวัดชุมพร ลวนลามและพยายามจะข่มขืน จึงขอทราบว่าคุณติการณังดังกล่าวถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ใช่หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว และการกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือ โทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือ ให้รับโทษ ที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็น โทษสำหรับความผิดที่กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ให้ข้าราชการต้องรักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน มิให้เสื่อมเสีย ทั้งนี้เพราะข้าราชการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล การประพฤติตนเสื่อมเสีย ย่อมทำให้ประชาชนขาดความเชื่อถือศรัทธา ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการบริหารประเทศของรัฐบาล ดังนั้น การกระทำใดๆของข้าราชการแม้จะเป็นเรื่องความประพฤติส่วนตัวที่ไม่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หากก่อให้เกิดผลกระทบต่อทางราชการหรือตัวข้าราชการในทางที่ไม่ถูกต้อง หรือไม่เหมาะสม ไม่ว่าในด้านของประสิทธิภาพการทำงาน ความสงบเรียบร้อยหรือภาพพจน์ชื่อเสียง ย่อมเป็นความผิดวินัยตามบทบัญญัตินี้ ซึ่งจะมีทั้งความผิดวินัยอย่าง ง่าย ๆ เช่น มี โทษ ไม่ถึงออกจากราชการ คือ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง และความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่มี โทษถึงออกจากราชการ คือ ปลดออก ไล่ออก ตามมาตรา 98 วรรคสอง

สำหรับกรณีตามที่ท่านหาเรื่องนี้ จากข้อเท็จจริงปรากฏว่าจังหวัดชุมพรได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงในเรื่องที่ท่านกล่าวอ้างแล้ว หากผลการสอบข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ใดกระทำการหลอกลวงและพยายามจะข่มขืนท่านตามที่กล่าวอ้างจริง ก็ถือได้ว่าผู้นี้มีพฤติกรรมที่เป็นความผิดวินัยฐานประพฤติกู้ คามมาตรา 98 แต่จะเป็นความผิดฐานประพฤติกู้ตัวอย่างร้ายแรงหรือไม่นั้น เป็นเรื่องที่ยื่นอยู่กับข้อเท็จจริงและพฤติกรรมที่จะได้จากการสอบสวนเป็นเรื่องๆ ไป ทั้งนี้ สำนักงาน ก.พ. ได้ส่งเรื่องดังกล่าวพร้อมเอกสารของท่านไปยังกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อทราบและพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไปแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อทราบ พร้อมนี้ได้จัดส่งเอกสารตัวอย่างแนวทางการลงโทษข้าราชการ ในกรณีอนาจารและข่มขืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ 290

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

30 กันยายน 2547

เรื่อง หารือปัญหาการสอบสวนพิจารณาโทษข้าราชการ

เรียน นาย ส.

อ้างถึง หนังสือหารือของท่านลงวันที่ 1 กันยายน 2547

สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ว 13 ลงวันที่ 23 มิถุนายน 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงรวมทั้งดำเนินคดีอาญากับท่าน ซึ่งขณะนี้คดีอาญาอยู่ในระหว่างการพิจารณาของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ส่วนการสอบสวนทางวินัยคณะกรรมการสอบสวนได้สรุปสำนวนการสอบสวนทางวินัยโดยเห็นควรขุดคดีเรื่องแต่ผู้บังคับบัญชายังไม่ได้พิจารณาให้แล้วเสร็จ โดยให้เหตุผลว่าควรรอฟังผลคดีอาญา จึงหารือมายังสำนักงาน ก.พ. ว่า กรณีของท่านเป็นกรณี queควรดำเนินการสอบสวนพิจารณาให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว โดยไม่จำเป็นต้องรอฟังผลคดีอาญาก่อน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 4 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2509 หรือเป็นกรณีที่ควรจะรอการตั้งเด็ดขาดทางวินัยไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลทางคดีอาญา ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 9 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2509 ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 4 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2509 ได้วางแนวทางปฏิบัติสำหรับส่วนราชการในการพิจารณาโทษทางวินัยข้าราชการซึ่งการกระทำผิดทางวินัยเข้าลักษณะเป็นความผิดทางอาญาไว้ว่า การสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไม่จำเป็นต้องรอฟังผลทางคดีอาญาก่อน เพราะกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนทางวินัยไว้เป็นส่วนหนึ่งค่างหากจากคดีอาญา และหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 9 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2509 วางแนวทางปฏิบัติเพิ่มเติมว่า ในกรณีที่การสอบสวนทางวินัยมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าข้าราชการผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยแล้ว ก็ควรพิจารณาโทษทางวินัยให้เสร็จสิ้นไปโดยไม่ชักช้า แต่ถ้าการสอบสวนทางวินัยยังฟังไม่ได้ว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย หรือไม่ปรากฏชัดว่าผู้นั้นมีมลทินหรือมัวหมองในเรื่องที่ถูกสอบสวน แต่ผู้นั้นยังถูกดำเนินคดีอาญาอยู่ด้วย ซึ่งไม่ใช่คดีความผิดสหุโทษ หรือความผิดที่มีกำหนดโทษชั้นสหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท กรณีเช่นนี้ผู้บังคับบัญชา

ก็สมควรรอการสั่งการเด็ดขาดทางวินัยไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลทางคดีอาญา และกรณีเช่นนี้ก็กฎหมายก็ยังไม่ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งพักราชการเพื่อรอฟังผลทางคดีอาญาได้ ดังนั้น การที่ท่านเข้าใจว่าตามหนังสือเวียนฉบับนี้ กรณีที่ควรจะรอฟังผลคดีอาญาคือกรณีที่ผู้บังคับบัญชาสั่งพักราชการเพื่อรอฟังผลทางคดีอาญาเท่านั้น จึงเป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง และปัจจุบัน ก.พ. ได้วางแนวทางให้ส่วนราชการถือเป็นหลักปฏิบัติอีกว่า เมื่อข้าราชการกระทำผิดวินัยและถูกลงโทษทางวินัยหรือถูกทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ ถูกว่ากล่าวตักเตือน หรือยุติเรื่องไปแล้ว ต่อมาผู้นั้นถูกศาลพิพากษาจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในภายหลัง แม้คดีอาญาจะเป็นเรื่องเดียวกับวินัย ผู้บังคับบัญชาก็สามารถลงโทษทางวินัยฐานกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกได้ ไม่เป็นการลงโทษทางวินัยซ้ำ เพราะเป็นความคิดคนละฐานกับความคิดที่ถูกดำเนินการทางวินัย ความปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวนิตา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/292

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิมญ โลก กทม. 10300

4 ตุลาคม 2547

เรื่อง ทหรือปัญหากรณีข้าราชการประกอบธุรกิจส่วนตัวได้หรือไม่ เพียงใด

เรียน นาย ก.

อ้างถึง หนังสือของท่าน ลงวันที่ 4 กันยายน 2547

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนามติคณะรัฐมนตรี จำนวน 4 เรื่อง

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านทหรือว่าการประกอบธุรกิจส่วนตัวของข้าราชการมีกฎหมายระเบียบ มติคณะรัฐมนตรี หรือคำสั่งห้ามข้าราชการประกอบธุรกิจหรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่เรื่องนี้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 96 บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องไม่เป็นกรรมการผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกันนั้น ในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทจำกัด เนื่องจากต้องการให้ข้าราชการอุทิศเวลาและทุ่มเทเอาใจใส่กับการทำงานให้แก่ราชการอย่างเต็มที่ หากข้าราชการผู้ใดเข้าไปกระทำการดังกล่าวก็จะเป็นความผิดวินัยตามมาตรา 96 ดังกล่าวได้ แต่ถ้าไม่ได้เข้าไปกระทำการในลักษณะนั้น เช่น เป็นเพียงผู้ถือหุ้นหรือเป็นที่ปรึกษาโดยไม่ใช้เวลาราชการหรืออาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น แล้วก็ชอบที่จะกระทำได้ นอกจากนี้ยังมีมติคณะรัฐมนตรีกำหนดในเรื่องนี้ไว้ด้วย ดังปรากฏรายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ส 1080

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

8 ตุลาคม 2547

เรื่อง ทาหรือการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมการขนส่งทางบก

อ้างถึง หนังสือกรมการขนส่งทางบก ถับ ที่ คค 0402/163 ลงวันที่ 6 สิงหาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการขนส่งทางบกหาหรือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า กรมการขนส่งทางบกได้รับรายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงว่านาง อ. (เจ้าหน้าที่ขนส่ง 4) มีพฤติการณ์ทุจริตยักยอกเงินของทางราชการไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว โดยนาง อ. ยอมรับว่า ได้กระทำผิดแต่เพียงผู้เดียว ผู้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงมีความเห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาง อ. ส่วนนาย ป. (เจ้าหน้าที่ขนส่ง 5) ซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบการรับจ่ายเงิน ได้ทำการตรวจสอบหลักฐานการรับเงิน ไม่ครบถ้วนจึงไม่พบว่านาง อ. กระทำการทุจริตดังกล่าว ผู้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงเห็นว่าพฤติการณ์ของนาย ป. เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีและความก้าวหน้าแก่ราชการตามมาตรา 83 และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 สมควรได้รับโทษตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือน กรมการขนส่งทางบก พิจารณาแล้วเห็นชอบตามที่ผู้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงมีความเห็นทั้งสองกรณี จากข้อเท็จจริงดังกล่าว กรมการขนส่งทางบกได้หรือไปยังสำนักงาน ก.พ. รวม 4 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วมีความเห็น ดังนี้

1. สำหรับปัญหาข้อ 1. ที่หาหรือว่า กรมการขนส่งทางบกจะมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาง อ. และมีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนาย ป. พร้อมกันได้หรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า มาตรา 99 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า "เมื่อปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที" ดังนั้น ในกรณีตามที่หาหรือ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงจากการสืบสวนเพียงพอที่จะพิจารณาได้ว่ากรณีมีมูลเป็นการกระทำผิด

วินัยอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว อธิบดีกรมการขนส่งทางบกก็จะต้องดำเนินการทางวินัยแก่นาง อ. และนาย ป. ตามควรแก่กรณี สำหรับนาย ป. หากอธิบดีกรมการขนส่งทางบกพิจารณาพยานหลักฐานแล้วเห็นว่า กรณีนี้มีมูลเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และได้ดำเนินการสอบสวนตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ว19 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2547 เรื่องวิธีการก่อนดำเนินการทางวินัยและการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว อธิบดีกรมการขนส่งทางบกก็สามารถที่จะสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนาย ป. และสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาง อ. อีกส่วนหนึ่งพร้อมกันได้

2. สำหรับปัญหาข้อ 2. ที่หรือว่า หากออกคำสั่งตามข้อ 1. พร้อมกันแล้ว ต่อมาในชั้นสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงปรากฏข้อเท็จจริงว่า นาย ป. มีส่วนร่วมในการทุจริตกับนาง อ. หรือมีมูลว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องอื่น กรมการขนส่งทางบกจะสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาย ป. ได้หรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่ปัญหาดังกล่าว ก.พ. ได้เคยวินิจฉัยไว้ว่า หากผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนสอบสวนทางวินัยแล้ววินิจฉัยว่าไม่มีความผิด หรือสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง แต่ภายหลังปรากฏพยานหลักฐานชัดเจนว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก็สามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยในเรื่องเดียวกันนั้นได้อีกโดยไม่มีกฎหมายห้าม สำหรับเรื่องนี้หากอธิบดีกรมการขนส่งทางบกได้ดำเนินการตามข้อ 1. แล้ว จะต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงคมนาคม ตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสม ต่อมาภายหลังปรากฏข้อเท็จจริงที่เป็นสาระสำคัญชัดเจนว่า นาย ป. มีส่วนร่วมทุจริตกับนาง อ. หรือมีมูลกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องอื่นอีก อธิบดีกรมการขนส่งทางบกก็สามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาย ป. ตามมาตรา 102 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้อีกไม่ถือเป็นการดำเนินทางวินัยซ้ำแต่อย่างใด

3. สำหรับปัญหาข้อที่ 3. ที่ว่า หากกรมการขนส่งทางบกมีอำนาจสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาย ป. แล้ว คำสั่งที่กรมการขนส่งทางบกได้สั่งโทษตัดเงินเดือนนาย ป. 5% เป็นเวลา 1 เดือน จะต้องดำเนินการอย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนดังกล่าวยังคงมีผลอยู่จนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นในภายหลัง

4. สำหรับปัญหาข้อที่ 4. ที่ว่า เมื่อการสอบสวนแล้วเสร็จ ปรากฏมีมูลว่ากระทำผิดวินัย การออกคำสั่งลงโทษนาย ป. ตามรายงานการสอบสวนจะเป็นการลงโทษนาย ป. ซ้ำสองในการ กระทำผิดครั้งเดียวหรือไม่ อย่างไร

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาข้อนี้ ได้ชี้แจงแล้วตามข้อ 1.

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวนิตา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 1101

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

14 ตุลาคม 2547

เรื่อง ทหารือปัญหาการดำเนินการทางวินัยและการสอบสวนข้อเท็จจริงที่ยังไม่แล้วเสร็จ

เรียน ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

อ้างถึง หนังสือกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ถบ ที่ ทส 0201/26

ลงวันที่ 31 สิงหาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแจ้งว่า โดยที่ได้มีพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2546 ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 27 สิงหาคม 2546 โดยให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นผู้รักษาการตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว เป็นผลให้หน่วยงานของรัฐวิสาหกิจดังกล่าวโอนจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มาสังกัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงส่งผลการดำเนินการทางวินัยและเรื่องการร้องเรียน รวมทั้งเรื่องร้องทุกข์เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บริหารขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้มาเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป จึงขอหารือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการสอบสวนข้อเท็จจริงที่ยังไม่แล้วเสร็จ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วขอเรียนว่า ความปัญหาที่หารือเป็นเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ซึ่งสำนักงาน ก.พ. ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้โดยตรงแต่อย่างใดก็ตาม หากปัญหาดังกล่าวเป็นเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายข้าราชการพลเรือนแล้ว สำนักงาน ก.พ. มีความเห็น ดังนี้

1. ปัญหาข้อที่ 1 ที่ว่าคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งคณะกรรมการองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ที่ 2/2546 ลงวันที่ 30 เมษายน 2546 เรื่องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย นาย ก. ผู้อำนวยการ อ.อ.ป. กรณีการประมูลขายไม้สวนป่า อ.อ.ป. ล่วงหน้าจำนวน 200 ล้านบาท และกรณีการดำเนินการ โครงการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์บนที่ดินแปลงคลองสานยังคงมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการสอบสวนต่อไปอีกหรือไม่ หากมีจะต้องรายงานผลการสอบสวนต่อผู้ใด ตามกฎหมายใด นั้น

สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า โดยที่ ก.พ. ได้เคยพิจารณาความคิดเห็นไว้ว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนและวิธีพิจารณาคำเนิการตามลำดับ ทำให้เห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ว่าประสงค์จะให้คณะกรรมการสอบสวนตลอดจนผู้บังคับบัญชาดำเนินการเกี่ยวกับการสอบสวนและพิจารณาไปตามลำดับจนเสร็จสิ้นกระบวนการ และไม่ได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือระงับการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนที่ได้สั่งแต่งตั้งขึ้น โดยชอบด้วยกฎหมายแล้วแต่อย่างใด แม้ในระหว่างการสอบสวนจะมีการสั่งให้ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น ไปอยู่นอกบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ แล้วทำรายงานการสอบสวนและเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องในกระบวนการสอบสวน และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่ของผู้ถูกกล่าวหาดำเนินการต่อไป ตามข้อ 29 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ทั้งนี้ ไม่ได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาคนใหม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนทางวินัยใหม่อีกครั้งแต่อย่างใด ยกเว้นกรณีตามข้อ 34 ของกฎ ก.พ. ฉบับเดียวกัน ซึ่งได้กำหนดว่า “ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ 3 ให้การสอบสวนเสียไป ในกรณีเช่นนี้ให้ผู้มีอำนาจตาม มาตรา 102 มาตรา 109 วรรคสาม หรือมาตรา 115 แล้วแต่กรณี แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้อง”

ดังนั้น ปัญหาตามที่หารือดังกล่าว แม้พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 มาตรา 13 จะเปิดเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบของคณะกรรมการบริหารกิจการของ อ.อ.ป. และให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำกับดูแลองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ก็ตาม แต่ในเมื่อคณะกรรมการองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้เป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยในกรณีดังกล่าวจึงต้องดำเนินการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ แล้วรายงานให้คณะกรรมการองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้เพื่อพิจารณาตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

2. ปัญหาข้อที่ 2 ที่ว่าคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้มีคำสั่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ 570/2545 ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2545 แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีที่เกิดความขัดแย้งขึ้น ในองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ และคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ 224/2546 ลงวันที่ 13 พฤษภาคม 2546 และที่ 372/2546 ลงวันที่ 18 สิงหาคม 2546 ซึ่งรองปลัดกระทรวงปฏิบัติราชการแทน ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นผู้สั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง โดยระบุว่า

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวนิลา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้มีบัญชาให้ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณี อ.อ.ป. ก่อสร้างอาคารรับรองในสวนป่าเขากระยาง อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก เกี่ยวกับการใช้งบประมาณ ดังกล่าวว่าได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนตามระเบียบพัสดุฯ และข้อบังคับขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้หรือไม่ อย่างไร ยังคงมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการสอบสวนต่อไปหรือไม่หากมีจะต้อง รายงานผลการสอบสวนต่อผู้ใด ตามกฎหมายใด นั้น

สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า การดำเนินการเกี่ยวกับการสืบสวนข้อเท็จจริงตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ที่ยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จ ก.พ. ได้เคยพิจารณา มีความเห็นไว้ว่า คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวจะต้องดำเนินการต่อไปเช่นเดียวกับการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง เพราะว่าการดำเนินการสืบสวนดังกล่าวเป็นการมอบหมายจาก ผู้บังคับบัญชา และ โดยที่เรื่องนี้พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 มาตรา 6 ได้กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นผู้รักษาการตาม พระราชกฤษฎีกานี้ โดยให้เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้แทนรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ จึงเป็นการโอนอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ มาเป็นของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังนี้ คณะกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงยังคงมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ สอบสวนและต้องรายงานผลการสอบสวนต่อ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต่อไปตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้น

3. ปัญหาข้อที่ 3 ที่ว่า หากคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งทั้งสี่ฉบับดังกล่าว ไม่ดำเนินการสอบสวนต่อไปจะมีความผิดวินัยฐานใด ตามมาตราใด นั้น

สำนักงาน ก.พ.เห็นว่ หากคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งทั้งสี่ฉบับดังกล่าว ไม่ดำเนินการสอบสวนต่อไป ในกรณีที่กรรมการดังกล่าวเป็นข้าราชการพลเรือน ก็อาจมีความผิด ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของ ทางราชการ ตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง และฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา 88 วรรคหนึ่ง แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หากกรรมการดังกล่าวเป็นพนักงานขององค์การ อุตสาหกรรมป่าไม้ ก็อาจมีความผิดวินัยตามข้อบังคับขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ว่าด้วย วินัย การสอบสวน และการลงโทษสำหรับพนักงานและคนงาน พ.ศ. 2541

ที่ นร 1011/311

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

18 ตุลาคม 2547

เรื่อง ทาหรือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการลงโทษทางวินัยข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมศุลกากร

อ้างถึง หนังสือกรมศุลกากร ที่ กค 0514/5536 ลงวันที่ 18 สิงหาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่ากรมศุลกากรได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนาย ก. นายตรวจศุลกากร 5 และนาย ข. ศุลกากรักษ์ 3 กรณีเมื่อครั้งปฏิบัติหน้าที่ด่านศุลกากรคลองใหญ่ ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยนาย ก. ได้รับมอบหมายให้ตรวจปล่อยและควบคุมการบรรจุสินค้าเหล็กส่งออกของบริษัทแห่งหนึ่งจำนวน 9 ใบขน แต่รับรองการตรวจปล่อยสินค้าเหล็กส่งออกโดยมิได้ไปตรวจปล่อยจริง ส่วนนาย ข. เป็นผู้ช่วยนายตรวจแต่มิได้ไปร่วมตรวจปล่อยสินค้าจำนวน 9 ใบขน ดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า นาย ก. กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ควรลงโทษภาคทัณฑ์ ส่วนนาย ข. ไม่ได้กระทำผิด ให้ยุติเรื่อง แต่สำนักบริหารและพัฒนาบุคคลเห็นว่า เนื่องจากความเสียหายได้ถูกระงับยับยั้งไว้โดยเจ้าหน้าที่จับกุมสินค้าตามใบขนสินค้าขาออกได้เสียก่อน เห็นควรลงโทษลดขั้นเงินเดือนนาย ก. 1 ขั้น และภาคทัณฑ์นาย ข. ส่วนกรณีกรมศุลกากรได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนาย ค. นายตรวจศุลกากร 6 ว. กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ตรวจปล่อยสินค้าตามใบขนสินค้าขาเข้าที่สำแดงว่าเป็นกีดาร์ ไปรุ่ง แล้วมิได้ไปทำการตรวจปล่อยสินค้า ทั้งยังได้สลักหลังใบขนสินค้าขาเข้ารับรองการเปิดตรวจและปล่อยสินค้าไป แต่เจ้าหน้าที่จับกุมสินค้าได้และเปิดตรวจสอบพบว่าไม่ตรงตามที่สำแดง กลับเป็นสินค้าน้ำหอม อะไหล่รถยนต์ และจักรยานยนต์ ไวน์ และอื่นๆ หลายรายการ คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่านาย ค. กระทำผิดวินัยตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ควรลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น แต่สำนักบริหารและพัฒนาบุคคลเห็นว่าเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา 84 วรรคหนึ่ง และมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่ไม่เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ได้จับกุมสินค้าได้เสียก่อน และบริษัทยินยอมชำระค่าปรับและค่าภาษีอากรที่ขาดในชั้นศุลกากร ควรลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น

กรมศุลกากรพิจารณาทั้งสองกรณีแล้ว จึงหารือว่า

1. การที่เจ้าหน้าที่สำนักสืบสวนและปราบปราม และสำนักงานศุลกากร ได้ร่วมกันจับกุมสินค้าที่ลักลอบหนีศุลกากรกลับคืนมาได้ จะถือว่าไม่มีความเสียหายเกิดขึ้นและจะเป็นเหตุแห่งการลดโทษให้แก่เจ้าหน้าที่ที่กระทำผิดวินัย ได้หรือไม่ อย่างไร

2. การที่เจ้าหน้าที่สำนักสืบสวนและปราบปรามจับกุมสินค้ากลับคืนมาได้ และบริษัทตกลงชำระค่าภาษีอากรที่ขาดจะถือว่ากรณีนี้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการหรือไม่ อย่างไร

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาปัญหาทั้ง 2 ข้อแล้ว ขอเรียนว่า โดยที่ ก.พ. ได้เคยพิจารณาให้ความเห็นไว้ว่า กรณีใดจะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการหรือจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ หรือมติดังธรรมนูญอื่นเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงหรือไม่ นั้น จะต้องพิจารณาถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำทั้งเรื่องและผลแห่งความเสียหายที่ทางราชการ ได้รับความคู่กันไปเป็นประการสำคัญ เช่น หากข้อเท็จจริงตามเรื่องรับฟังได้เป็นที่ยุติว่าเป็นการกระทำผิดฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ หรือจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ และผลของการกระทำนั้นก่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการถึงขั้นร้ายแรงแล้วไม่ว่าความเสียหายนั้นจะคิดราคาเป็นเงิน ได้หรือไม่ก็ตาม กรณีย่อมปรับบทเป็นความผิดวินัยตามมาตรา 68 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 (มาตรา 84 วรรคสอง หรือมาตรา 85 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535) ส่วนในกรณีที่ความเสียหายที่ทางราชการ ได้รับจากผลของการกระทำในเรื่องนั้นลดน้อยลง หรือหมด ไปแล้ว เช่น ความเสียหายที่สามารถตีราคาหรือคำนวณเป็นเงิน ได้ และได้มีการชดใช้หรือบรรเทาความเสียหายแล้ว กรณีย่อมไม่อาจปรับบทเป็นความผิดตามมาตรา 68 วรรคสอง (มาตรา 84 วรรคสอง หรือมาตรา 85 วรรคสอง) ได้ แต่มิใช่ว่าผู้นั้นจะพ้นผิด ไปเสียทีเดียว กรณียังต้องปรับผิดอยู่ตามมาตรา 68 วรรคหนึ่ง (มาตรา 84 วรรคหนึ่ง และมาตรา 85 วรรคหนึ่ง) เพราะว่ามีผู้นั้นยังปฏิบัติราชการ โดยประมาทเลินเล่อหรือไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่ ส่วนความเสียหายที่ไม่อาจคิดราคาเป็นเงิน ได้ เช่น ความเสียหายที่มีต่อระบบราชการ หรือโครงการต่างๆ หรือภาพพจน์ชื่อเสียงของทางราชการ แม้จะมีการชดใช้ค่าเสียหายแก่ทางราชการแล้ว ก็ไม่เป็นเหตุที่จะบรรเทาความเสียหายได้ ซึ่งในการพิจารณาเรื่องดังกล่าวอยู่ในดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจตามกฎหมายที่จะต้องพิจารณาตามข้อเท็จจริงเป็นราย ๆ ไป

สำหรับเรื่องเหตุแห่งการลดโทษนั้น ก.พ. ได้เคยพิจารณาให้ความเห็นไว้ว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติเกี่ยวกับเหตุลดหย่อนโทษไว้ในมาตรา 85 (มาตรา 103

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535) ว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาส่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษภาคทัณฑ์ให้ใช้กรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อย หรือมีเหตุอันควรลดหย่อนซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษตัดเงินเดือน” และบัญญัติไว้ในมาตรา 86 (มาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535) ว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องได้รับโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าให้ออก” ซึ่งเห็นได้ว่ากฎหมายมิได้บัญญัติรายละเอียดของเหตุอันควรลดหย่อนโทษว่าควรจะเป็นเหตุใดบ้างไว้แต่ประการใด ดังนั้น เหตุอันควรลดหย่อนที่ผู้บังคับบัญชาจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษทางวินัยให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำความผิดนั้นจึงขึ้นอยู่กับการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งลงโทษเป็นสำคัญว่าจะพิจารณาลดโทษด้วยเหตุผลใดและเพียงใด ทั้งนี้ การใช้ดุลพินิจพิจารณาเหตุอันควรลดหย่อนเมื่อนำมาประกอบการพิจารณาลดหย่อนโทษนั้นจะต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้นด้วย

ดังนั้น เมื่อพิจารณาดูความเห็นของ ก.พ. ดังกล่าวข้างต้นประกอบข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่ากรณีที่พิจารณาว่ากรณีใดก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ และจะมีเหตุลดหย่อนโทษหรือไม่ เพียงใด เป็นเรื่องที่อยู่ในดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจตามกฎหมาย คือ อธิบดีกรมตุลาการที่จะพิจารณาจากเรื่องและผลที่เกิดขึ้นและทางราชการ ได้รับเป็นสำคัญ โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นเรื่องไป ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวนิตา นวบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ถ 1109

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

18 ตุลาคม 2547

เรื่อง หารือการมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดอุตรดิตถ์ดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

อ้างถึง หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ลับ ค่วนมาก ที่ กก 0201/342

ลงวันที่ 14 กันยายน 254

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่า สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ 9 จังหวัดลำปางได้ตรวจสอบสืบสวนกรณีศูนย์พลศึกษาและกีฬาจังหวัดน่าน ได้ก่อสร้างสนามกีฬาพร้อมอู่วิ่ง วงเงินงบประมาณ 1,669,424 บาท การก่อสร้างไม่แล้วเสร็จแต่มีการเบิกจ่ายเงิน เหตุเกิดระหว่าง พ.ศ. 2543 - 2544 และข้อมูลเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องว่าได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและมีมูลความผิดอาญาด้วย คือ นาย ก. เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน 7 ว (ผู้อำนวยการศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการจังหวัดอุตรดิตถ์) สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา นาย ข. และนาย ค. อาจารย์ 1 ระดับ 5 วิทยาลัยเทคนิคน่าน สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และนาย ง. ศึกษาธิการอำเภอ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาน่าน เขต 2 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ 9 จังหวัดลำปาง จึงส่งเรื่องให้สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้ส่งเรื่องนี้ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดอุตรดิตถ์พิจารณาดำเนินการตามที่ได้รับมอบอำนาจ แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดอุตรดิตถ์แจ้งว่า กรณีดังกล่าวเกิดเหตุเมื่อปี 2543 - 2544 และพยานหลักฐานต่างๆ อยู่ที่จังหวัดน่าน รวมทั้งข้าราชการที่มีส่วนร่วมกระทำผิดไม่ได้อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของผู้ว่าราชการจังหวัดอุตรดิตถ์ ยกเว้นนาย ก. เพื่อประโยชน์แห่งความเป็นธรรมและอาจเกิดความไม่สะดวกหากจังหวัดอุตรดิตถ์จะดำเนินการทางวินัยแก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง จึงส่งเรื่องคืนให้สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาดำเนินการทางวินัยต่อไป จึงหารือว่าสำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจะสามารถดำเนินการทางวินัยนาย ก. กับพวก ค่อ ไป ได้หรือไม่ หรือจะให้ดำเนินการอย่างไรต่อไป นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาเรื่องนี้แล้วขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 102 บัญญัติไว้ความว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน โดยให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 เป็นผู้สั่งแต่งตั้ง หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนพิจารณาให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่านาย ก. ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน 7 ว (ผู้อำนวยการศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการจังหวัดอุตรดิตถ์) สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีมูลกรณีที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกับข้าราชการในสังกัดส่วนราชการอื่น แม้ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจะ ได้มอบอำนาจการดำเนินการทางวินัยให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดอุตรดิตถ์แล้วก็ตาม แต่เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดอุตรดิตถ์ได้รับมอบอำนาจมีเหตุผลและความจำเป็น ไม่อาจดำเนินการทางวินัยนาย ก. กับพวกได้ ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง ตามมาตรา 52 ก็สามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นสอบสวนทางวินัยนาย ก. ได้ ส่วนข้าราชการผู้มีส่วนร่วมกระทำผิดอีก 3 ราย ที่อยู่ต่างสังกัดนั้น เพื่อให้การสอบสวนพิจารณาโทษเป็นไปในแนวทางเดียวกัน โดยถูกต้องและเป็นธรรม สมควรที่ส่วนราชการเจ้าสังกัดของผู้ร่วมกระทำผิดจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนประกอบด้วยบุคคลชุดเดียวกันขึ้นสอบสวนข้าราชการที่ร่วมกระทำผิดในสังกัดของตน ตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. 3/2494 ลงวันที่ 29 มกราคม 2494 ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/อ 1133

สำนักงาน ก.พ.

อนนพินธุโลก กทม. 10300

22 ตุลาคม 2547

เรื่อง หรือแนวทางปฏิบัติในการสืบสวนข้อเท็จจริง

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสาคร

อ้างถึง หนังสือจังหวัดสมุทรสาคร ที่ สค 0016.3/198 ลงวันที่ 11 พฤษภาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดสมุทรสาครหรือแนวทางปฏิบัติในการสืบสวนข้อเท็จจริง โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า จังหวัดสมุทรสาครได้รับหนังสือร้องเรียนจากนาย ก. กล่าวหา นาย พ. เจ้าหน้าที่ จัดผลประโยชน์ 7 สังกัดสำนักงานธนารักษ์พื้นที่สมุทรสาครว่า มีพฤติการณ์เรียกรับเงินในการปฏิบัติหน้าที่ จังหวัดสมุทรสาครจึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว และในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงนาง ง. ธนารักษ์พื้นที่สมุทรสาคร ในฐานะผู้บังคับบัญชาของนาย พ. และในคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ให้ถ้อยคำในฐานะพยานด้วย ผลการสืบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า นาย พ. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จังหวัดสมุทรสาครจึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงนาย พ. แล้วรายงานไปยังกรมธนารักษ์ ซึ่งกรมธนารักษ์พิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีที่นาง ง. ธนารักษ์พื้นที่สมุทรสาคร ได้ให้ถ้อยคำเป็นพยานและเป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในเวลาเดียวกันแล้วร่วมวินิจฉัยชี้ขาดข้อเท็จจริงว่านาย พ. กระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาจริงนั้น เป็นการ ไม่ยุติธรรมแก่นาย พ. ตามมาตรา 102 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ขอให้จังหวัดสมุทรสาครดำเนินการใหม่ให้ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว แต่ต่อมานาง ง. ธนารักษ์พื้นที่สมุทรสาคร ได้ทำบันทึกถึงผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสาคร ขอถอนการให้ถ้อยคำของตนเองในฐานะพยานออกไป และให้คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงชุดเดิมดำเนินการสรุปสำนวนการสอบสวนและให้ความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาใหม่อีกครั้งหนึ่ง จังหวัดสมุทรสาครจึงหรือแนวทางปฏิบัติไปยัง ก.พ. รวม 2 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ข้อหาหรือที่ว่า คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ดำเนินการถูกต้องและยุติธรรมแล้วหรือไม่ หากไม่ถูกต้องและยุติธรรมคือผู้ถูกกล่าวหา จังหวัดสมุทรสาครจะต้องดำเนินการประการใด และคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงชุดดังกล่าวจะมีความผิดหรือต้องรับโทษสถานใด หรือไม่ นั้น

ก.พ. เห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 99 บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ได้บังคับบัญชาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย หากมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที หรือหากมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชาริบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ใดนั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย จึงจะยุติเรื่อง แต่ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยให้ดำเนินการทางวินัยทันที จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการสืบสวนข้อเท็จจริงนั้นเป็นวิธีดำเนินการเพื่อการสืบหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในเบื้องต้นว่ามีมูลกรณีเพียงพอที่ผู้บังคับบัญชาจะตั้งข้อกล่าวหาว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ถูกร้องเรียนนั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ซึ่งกฎหมายได้ให้อำนาจแก่ผู้บังคับบัญชาในอันที่จะดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานดังกล่าว ดังนั้น นาง จ. ธนารักษ์พื้นที่สมุทรสาคร ในฐานะผู้บังคับบัญชาของ นาย พ. จึงมีอำนาจหน้าที่สืบสวนหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพื่อจะทราบรายละเอียดของเรื่องที่มีการร้องเรียนว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่านาย พ. กระทำผิดวินัยหรือไม่ ทั้งในชั้นการสืบสวนหาข้อเท็จจริงก็ยังไม่ใช่เป็นการชี้ขาดว่านาย พ. กระทำผิดตามที่ถูกร้องเรียนแต่อย่างใด การที่นาง จ. เป็นทั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริง และเป็นพยานผู้ให้ข้อมูลในขณะเดียวกัน จึงย่อมกระทำไม่ได้ เมื่อนาง จ. ให้ถ้อยคำโดยสุจริตมิได้ให้ถ้อยคำโดยอคติ กลั่นแกล้งหรือให้การเท็จ ก็ถือว่าคำให้การของนาง จ. เป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยชอบ

2. สำหรับข้อหาหรือที่ว่า การที่นาง จ. ธนารักษ์พื้นที่จังหวัดสมุทรสาครทำบันทึกขอลอนการให้ถ้อยคำของคนในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงจะทำได้หรือไม่ เพียงใด นั้น ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า การสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นกระบวนการก่อนดำเนินการทางวินัย เป็นการรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อหามูลกรณีอันจะนำไปกล่าวหา นาย พ. ว่ากระทำผิดวินัยหรือไม่ ซึ่งมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0206/ว 218 ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2541 เรื่องหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการว่ากระทำผิดวินัย กำหนดให้ถือเป็นความลับทางราชการและให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาทำการสืบสวนเป็นทางลับว่ามีมูลความจริงเพียงไร หรือไม่ ดังนั้น เมื่อมีการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้ว ส่วนวนการสืบสวนข้อเท็จจริงตลอดจนพยานหลักฐานต่างๆ ในส่วนวนการสืบสวนข้อเท็จจริง ไม่ว่าจะบันทึกคำให้การพยานบุคคลหรือเอกสารอื่นใดย่อมถือว่าเป็นเอกสารหลักฐานของทางราชการที่ผู้ใดจะนำไปทำถ้อยคำได้ แม้นาง จ. ธนารักษ์พื้นที่สมุทรสาครจะขอลอนคำให้การของตนก็เป็นสิทธิโดยชอบธรรมของนาง จ. ที่จะขอลอนได้ แต่ไม่กระทบถึงคำให้การที่ได้ให้ไว้

ในส่วนงานการสืบสวนข้อเท็จจริงแต่อย่างใด และเรื่องนี้ปรากฏว่าคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงและคณะกรรมการสอบสวนวินัยมิได้เป็นคณะกรรมการชุดเดียวกัน เมื่อนาง ง. แสดงความประสงค์ขอถอนคำให้การชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงแล้ว ก็เป็นดุลพินิจของคณะกรรมการสอบสวนวินัยกรณีนาย พ. ที่จะนำคำให้การของนาง ง. ในส่วนสืบสวนข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาหรือไม่ เพียงใด

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 1159

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม 10300

26 ตุลาคม 2547

เรื่อง หรือปัญหาข้อกฎหมาย

เรียน ปลัดกระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง ลับ ที่ กค 0204.5/ล 792 ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงการคลังหรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี ได้มีคำสั่ง ที่ 1195/2543 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2543 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนาง ก. เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี 3 สำนักงานสรรพากรพื้นที่ลพบุรี (สำนักงานสรรพากรจังหวัดลพบุรี) กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องทุจริตต่อหน้าที่ราชการ โดยนำเงินค่าบริการ โทรศัพท์และเงินอื่นๆ ไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว ตามที่สำนักงานสรรพากรจังหวัดลพบุรี ได้ดำเนินการสืบสวนซึ่งมูลความผิด พร้อมกับได้มีคำสั่งจังหวัดลพบุรี ที่ 1196/2543 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2543 ให้พักราชการนาง ก. เพื่อรอผลการสอบสวน โดยคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้ประชุมกำหนดแนวทางการสอบสวนแล้ว ต่อมาสรรพากรจังหวัดลพบุรีได้รายงานเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรีว่า กรณีนี้เห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงก่อนจะดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย เพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี ได้มีคำสั่ง ที่ 1636/2543 ลงวันที่ 14 กันยายน 2543 แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในมูลกรณีเดียวกัน โดยใช้คณะกรรมการชุดเดียวกันกับคำสั่ง ที่ 1195/2543 ทั้ง ๆ ที่คำสั่งที่ 1195/2543 ยังมีผลใช้บังคับอยู่ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงจึงได้ปรับเปลี่ยนจากการดำเนินการสอบสวนทางวินัยเป็นการสืบสวนข้อเท็จจริง และได้ดำเนินการสืบสวนจนแล้วเสร็จ จึงได้รายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงต่อผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรีว่า เห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยต่อไป ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรีจึงได้มีคำสั่งที่ 422/2544 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2544 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนาง ก. ในมูลกรณีเดียวกันกับคำสั่งจังหวัดลพบุรี ที่ 1195/2543 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2543 อีก และคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ตามคำสั่งที่ 422/2544 สอบสวนเสร็จแล้ว ปรากฏว่านาง ก. ได้ให้การรับสารภาพ และเห็นว่านาง ก. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

ตามมาตรา 82 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี โดยมติ อ.ก.พ.จังหวัดลพบุรี จึงได้มีคำสั่งจังหวัดลพบุรี ที่ 1931/2545 ลงวันที่ 10 ตุลาคม 2545 ลงโทษ โลงนาง ก. ออกจากราชการ กระทรวงการคลังจังหวัดหรือปัญหาข้อกฎหมายไปยัง ก.พ. รวม 2 ข้อ ความละเอียด แจ่มแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ข้อหาหรือที่ว่า กระบวนการดำเนินการทางวินัยของจังหวัดลพบุรีดังกล่าว จนถึงการมีคำสั่ง ลงโทษ โลงนาง ก. ออกจากราชการ จะมีผลใช้บังคับตามกฎหมายหรือไม่ หากไม่มีผลใช้บังคับตามกฎหมายแล้ว จะสามารถดำเนินการแก้ไขได้อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาที่นาง ก.พ. ได้เคยพิจารณาที่มีความเห็นไว้ว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2518 บัญญัติให้เห็นได้ว่า เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการทางวินัยทันที และกรณีที่ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้แล้ว กฎหมายก็ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนและวิธีการพิจารณาคำเนิการเป็นลำดับ ทำให้เห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ว่าประสงค์จะให้คณะกรรมการสอบสวน ตลอดจนผู้บังคับบัญชาดำเนินการเกี่ยวกับการสอบสวนและพิจารณาไปตามลำดับจนเสร็จสิ้นกระบวนการ และมีได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนที่ได้แต่งตั้งขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นมาทำการสอบสวนเรื่องเดียวกันนี้ซ้ำอีกแต่อย่างใด และโดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนี้ ยังคงบัญญัติหลักการของกฎหมายที่นาง ก.พ. เดียวกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518

สำหรับกรณีตามที่หารือนี้ปรากฏว่า เรื่องที่กล่าวหาที่ระบุไว้ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทั้งสองคำสั่งนั้น ถือเป็นเรื่องเดียวกัน การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี มีคำสั่ง ที่ 422/2544 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2544 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นทำการสอบสวนนาง ก. อีก จึงเป็นการดำเนินการซ้ำและผลการสอบสวนตามคำสั่งครั้งที่สองนี้ ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี โดยมติ อ.ก.พ.จังหวัดลพบุรี สั่งลงโทษ โลงนาง ก. ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่มีผลใช้บังคับ ดังนั้น จังหวัดลพบุรีจึงต้องสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยครั้งหลัง และคำสั่งลงโทษ โลงนาง ก. ออกจากราชการเสียทั้งสองคำสั่ง หลังจากนั้นผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรีจะต้องสั่งให้

คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งจังหวัดลพบุรี ที่ 1195/2543 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2543 ดำเนินการสอบสวนใหม่ไปตามอำนาจหน้าที่เสียใหม่ และเสนอความเห็นให้จังหวัดลพบุรีพิจารณาไปตามลำดับจนจบสิ้นกระบวนการให้เป็นการถูกต้องเหมาะสมต่อไป

2. ข้อหาหรือที่ว่า ตามคำสั่งจังหวัดลพบุรี ที่ 1195/2543 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2543 และที่ 422/2544 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2544 ได้ระบุให้ดำเนินการสอบสวนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ซึ่งในขณะมีคำสั่งนั้น กฎ ก.พ. ดังกล่าว ได้ถูกยกเลิกโดย กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) แล้ว อีกทั้งคำสั่ง ที่ 422/2544 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2544 ได้ระบุให้มีเลขานุการซึ่งมิได้เป็นกรรมการสอบสวนรวมอยู่ด้วย ดังนั้น คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยดังกล่าวนี้ไม่มีผลใช้บังคับได้ตามกฎหมาย หรือไม่ เพียงใด นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาที่อ้างนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณามีความเห็นไว้ว่า คำสั่งของทางราชการเมื่อออกมาแล้วจะแก้ไขได้ก็ต่อเมื่อคำสั่งนั้นเป็นคำสั่งที่ออกมาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ถูกต้องกับข้อเท็จจริง สำหรับกรณีตามข้อหาหรือนี้ปรากฏว่าคำสั่งจังหวัดลพบุรี ที่ 1195/2543 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2543 ที่สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงขึ้นทำการสอบสวนนาง ก. โดยอาศัยอำนาจ ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เป็นการถูกต้องตามกฎหมายแล้ว แต่การที่ระบุในคำสั่งว่า ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนพิจารณาตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดใน กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ซึ่งถูกยกเลิกโดยกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) แล้ว เป็นการไม่ถูกต้อง จังหวัดลพบุรีจึงต้องดำเนินการแก้ไขคำสั่งนี้เสียใหม่โดยเปลี่ยนจากเดิม เป็นกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ให้เป็นการถูกต้องต่อไป ส่วนคำสั่งจังหวัดลพบุรี ที่ 422/2544 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2544 นั้น เมื่อคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่มีผลใช้บังคับแล้วจึงไม่มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาอีกแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาลรัฐวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/340

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

10 พฤศจิกายน 2547

เรื่อง ทารือการดำเนินการทางวินัย

เรียน ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน

อ้างถึง หนังสือสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ที่ คผ 0001/5277 ลงวันที่ 27 ตุลาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหาหรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยโดยแจ้งข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดศรีสะเกษ ได้มีหนังสือร้องเรียนกล่าวหา นาย ก. ผู้อำนวยการสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินปฏิบัติหน้าที่ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและประพฤติคนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ รวม 2 ข้อกล่าวหา ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินจึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งผลการสอบสวนมีมูลว่า นาย ก. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อกล่าวหา ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินจึงมีคำสั่งที่ 2/2543 ลงวันที่ 5 มิถุนายน 2543 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงขึ้นทำการสอบสวนนาย ก. ในกรณีดังกล่าว โดยมีปลัดกระทรวงกลาโหมเป็นประธานกรรมการสอบสวน ระหว่างการสอบสวนนั้น ประธานกรรมการสอบสวนมีหนังสือรายงานประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่า นาย ก. มีกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงเพิ่มอีก 3 ข้อกล่าวหา ซึ่งเป็นข้อกล่าวหานอกจากที่ระบุไว้ในคำสั่งที่ 2/2543 ลงวันที่ 5 มิถุนายน 2543 ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินจึงมีคำสั่งที่ 6/2543 ลงวันที่ 31 กรกฎาคม 2543 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยชุดเดิมให้ทำการสอบสวนนาย ก. ตามข้อกล่าวหาเพิ่มเติมดังกล่าว ต่อมาศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนาย ก. ทั้ง 2 คำสั่ง เนื่องจากประธานกรรมการสอบสวนมีคุณสมบัติไม่ถูกต้อง หลังจากนั้น นาย ก. ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ และได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พ้นจากตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินตั้งแต่วันที่ 3 สิงหาคม 2545 และเมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2547 ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น คือ ให้เพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยทั้ง 2 คำสั่งดังกล่าว ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินจึงมีคำสั่งที่ 5/2547 ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2547 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่นาย ก. ใหม่ แต่นาย ก. ได้ยื่นหนังสือคัดค้านคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ

สอบสวนดังกล่าวว่า คนไม่ได้เป็นข้าราชการสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินในขณะที่มีคำสั่งที่ 5/2547 ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2547 และกรณีที่จะเข้าตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้นั้น ต้องเป็นกรณีที่การสอบสวนยังไม่แล้วเสร็จ และข้าราชการผู้ถูกสอบสวนได้พ้นจากตำแหน่งหน้าที่ราชการ แต่สำหรับกรณีนี้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากมาจนถึงที่สุดให้เพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยทั้ง 2 คำสั่งดังกล่าวแล้ว จึงถือว่าคนไม่เคยถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนมาก่อน ดังนั้น ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินจึงไม่มีอำนาจที่จะแต่งตั้งกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการทางวินัยกับคนได้อีกต่อไป สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินจึงหาหรือว่า เรื่องนี้ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินยังมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งที่ 5/2547 ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2547 ได้หรือไม่ ความละเอียดแข็งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ปัญหาที่ถามนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณามีความเห็นไว้ว่า การที่ผู้บังคับบัญชาจะมีอำนาจสั่งดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้ก็ต่อเมื่อมีการกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงขึ้นตั้งแต่ผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับราชการอยู่ และไม่จำเป็นที่จะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาพ้นแล้วตั้งแต่ก่อนออกจากราชการ เพราะตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 อันเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมิได้บังคับว่า เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงขึ้นแล้วจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเสมอไป จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นสอบสวนก็ต่อเมื่อผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 เห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรสอบสวนเท่านั้น เพราะกรณีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงบางอย่างดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 102 วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว อาจสั่งลงโทษได้โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นสอบสวนก่อนก็ได้ ดังนั้น กรณีปัญหาตามข้อหารือนี้ หากกรณีเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนแล้ว ก็เป็นไปตามความเห็นของ ก.พ. ดังกล่าวข้างต้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวนิตา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

สำนักงานมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

ที่ นร 1011/345

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

17 พฤศจิกายน 2547

เรื่อง ขอพระราชทานความเป็นธรรม

เรียน ราชเลขาธิการ

อ้างถึง 1. หนังสือสำนักราชเลขาธิการ ที่ รล 0009.4/15565 ลงวันที่ 31 ตุลาคม 2547

2. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0507/6989 ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2509

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 4 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2509

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแจ้งว่า สำนักราชเลขาธิการได้ขอข้อมูลหรือความเห็นกรณีนาย ก. ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาว่าในอดีตรับราชการครู ตำแหน่งศึกษานิเทศก์ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้ส่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และดำเนินคดีทางแพ่งและอาญา ภายหลังจากฎีกามีคำพิพากษายกฟ้อง จึงยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญและขอความเป็นธรรมต่อทางราชการ แต่ไม่ได้รับการพิจารณาแต่อย่างใด จึงขอพระมหากรุณาเป็นที่พึ่งซึ่งสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีพิจารณาแล้วเห็นว่าในเรื่องดังกล่าวผู้ร้องมีความเข้าใจว่าตนควรได้รับสิทธิในการรับบำเหน็จบำนาญ เพราะศาลฎีกามีคำพิพากษายกฟ้องในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ดังนั้นเพื่อให้เกิดความชัดเจนในเรื่องนี้จึงขอทราบข้อมูลหรือข้อคิดเห็นจากสำนักงาน ก.พ. ว่าหากเทียบเคียงกับกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญ สำนักงาน ก.พ. จะพิจารณาเป็นประการใด พร้อมทั้งพิจารณาหาหนทางในการแก้ไขปัญหากี่ยวกับเรื่องนี้ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า ในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญถูกดำเนินการทางวินัยพร้อมกับถูกฟ้องคดีอาญาด้วย นั้น ก.พ. ได้เคยพิจารณาวินิจฉัยเป็นแนวทางไว้ว่าการดำเนินการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัย กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไว้เป็นส่วนหนึ่งต่างหากจากการดำเนินคดีอาญาอยู่แล้ว การสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยจึงไม่จำเป็นที่จะต้องรอฟังผลคดีอาญาแต่อย่างใด ดังปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วยพร้อมนี้ ดังนั้น ตามเรื่องนี้การที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติส่งลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการ โดยไม่ได้รอฟังผลคดีอาญาจึงเป็นการถูกต้องตามกฎหมายแล้ว และแม้ภายหลังศาลฎีกาจะพิพากษายกฟ้องก็ไม่ทำให้นาย ก. มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญแต่อย่างใด

แต่อย่างไรก็ตาม โดยที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 54 บัญญัติเรื่องการขอให้พิจารณาใหม่ว่า ในกรณีมีพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติ แล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ หรือกรณีเจ้าคำสั่งทางปกครองได้ออกโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือ ข้อกฎหมายใดและต่อมาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในทางที่จะเป็น ประโยชน์แก่คู่กรณี เมื่อคู่กรณีมีคำขอ เจ้าหน้าที่อาจเพิกถอนหรือแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งทางปกครอง ที่พ้นกำหนดดุลยธรรม์ได้ ดังนั้นกรณีเรื่องนี้จึงควรแนะนำนาย ก. ว่าหากนาย ก. เห็นว่าตนมีพยานหลักฐาน ใหม่ หรือข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายได้เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ก็สามารถยื่นคำขอต่อ ก.ค. เพื่อขอ ให้พิจารณาใหม่ได้ตามมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสีมา สีมานันท์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/383

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

20 ธันวาคม 2547

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในเรื่องร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการ

เรียน ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

- อ้างถึง 1. หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ว.26 ลงวันที่ 17 กันยายน 2547
2. หนังสือคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ที่ สม 0001/01/292
ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง (1) สำนักงาน ก.พ. ได้แจ้งหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการร้องเรียนและการสอบสวนเรื่องราวร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการว่ากระทำผิดวินัยให้ส่วนราชการทราบ และถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรี และ (2) คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติหรือสำนักงาน ก.พ. เกี่ยวกับหนังสือที่อ้างถึง (1) ว่า ในการสืบสวนเรื่องราวกล่าวโทษข้าราชการจำเป็นจะต้องดำเนินการในทางลับทุกกรณีหรือไม่ ประการใด นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ว 26 ลงวันที่ 17 กันยายน 2547 ได้ซักซ้อมเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการร้องเรียน และการสอบสวนเรื่องราวร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการว่ากระทำผิดวินัยตามมติคณะรัฐมนตรี โดยมีแนวทางปฏิบัติในข้อ 1. และข้อ 2. ว่าเมื่อผู้บังคับบัญชาได้รับเรื่องราวกล่าวโทษข้าราชการในเบื้องต้นให้อือเป็นความลับของทางราชการ หากเป็นบัตรสนเท่ห์ให้พิจารณาเฉพาะรายชื่อระบุหลักฐาน กรณีแวดล้อมปรากฏชัดแจ้ง ตลอดจนชี้พยานบุคคลแน่นนอนเท่านั้น แล้วส่งสำเนาเรื่องราวกล่าวโทษข้าราชการโดยปิดชื่อผู้ร้องหรือสำเนาบัตรสนเท่ห์ให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวโทษทำการสืบสวนทางลับว่ามีมูลความจริงเพียงใดหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยจึงจะยุติเรื่องได้ ทั้งนี้ ให้รีบดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยเร็ว แล้วรายงานให้ผู้บังคับบัญชาที่ได้รับเรื่องราวทราบต่อไป การที่คณะรัฐมนตรีกำหนดแนวทางปฏิบัติดังกล่าวเนื่องจากโดยลักษณะของเรื่องร้องเรียนกล่าวหาและบัตรสนเท่ห์แล้วอาจมีแหล่งที่มาทั้งที่เชื่อถือได้และเชื่อถือไม่ได้ กล่าวคือยังไม่มีข้อเท็จจริงแน่ชัดว่ากรณีมีมูลอันควรกล่าวหาว่าข้าราชการผู้ที่ถูกร้องเรียนกระทำผิดวินัยหรือไม่ อย่างไร หากมีการสืบสวนในลักษณะที่เปิดเผยมต่อสาธารณชนแล้วอาจจะเป็นการทำให้ผู้ถูกกล่าวหาเสื่อมเสียชื่อเสียงทั้งที่ยังไม่เป็น

ที่แน่ชัดว่าผู้ถูกกล่าวหา มีพฤติการณ์ตามที่ถูกร้องเรียนกล่าวโทษจริงหรือไม่ อีกทั้งยังอาจทำให้ภาพลักษณ์ของหน่วยงานนั้นเองถูกมองไปในทางที่เสื่อมเสียได้อีกด้วย อย่างไรก็ตาม การสืบสวนในทางกลับนั้น มีจุดมุ่งหมายในเบื้องต้นเพียงเพื่อไม่ให้เรื่องร้องเรียนดังกล่าวเผยแพร่ออกไปก่อนที่จะมีพยานหลักฐานพอที่จะพิสูจน์ว่าเรื่องดังกล่าวมีมูลกรณีที่จะดำเนินการทางวินัยได้หรือไม่เท่านั้น ดังนั้นในการสืบสวนเรื่องราวกล่าวโทษข้าราชการจึงจำเป็นต้องดำเนินการในทางลับ แต่ก็อาจจะเรียกผู้ถูกร้องเรียนหรือพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูลก็ได้ โดยผู้ดำเนินการสืบสวนไม่ควรแจ้งให้ผู้ถูกร้องเรียนทราบว่าถูกร้องเรียนและควรกำชับผู้มาให้ข้อมูลว่าเรื่องดังกล่าวยังเป็นความลับของราชการ อยู่หากเปิดเผยอาจมีความผิดทางวินัยได้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวนิตา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ส 1381

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

27 ธันวาคม 2547

เรื่อง หรือปัญหาข้อกฎหมาย

เรียน นาย ก. รองปลัดกระทรวงการคลัง อนุกรรมการใน อ.ก.พ.กระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือ อ.ก.พ.กระทรวงการคลัง ลับ ที่ กค 0204.5 (อ.ก.พ.)/6 ลงวันที่ 3 ธันวาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง อ.ก.พ.กระทรวงการคลัง หรือปัญหาข้อกฎหมายและแนวทางการดำเนินการเกี่ยวกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกับกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา โดยแจ้งข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาว่า นาย ข. สรรพากรจังหวัดพัทลุง ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอย่างร้ายแรงในเรื่องที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ภูมิภาคที่ 13 ได้ข้อมูลความผิดว่า เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานสรรพากร 7 สำนักงานสรรพากร จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้เข้าร่วมประชุมคณะกรรมการจัดซื้อที่ดินของสหกรณ์สุราษฎร์ธานี จำกัด แพงกว่าความเป็นจริง ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหาย กรมสรรพากรจึงมีคำสั่ง ที่ ท.290/2545 ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2545 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงขึ้นทำการสอบสวนนาย ข. ในกรณีดังกล่าว และคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้นาย ข. ได้รับทราบแล้ว (ตามแบบ สว.2) ซึ่งนาย ข. ไม่ได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพ คณะกรรมการสอบสวนจึงดำเนินการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาแล้วคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาและมีมติว่าตามทางการสอบสวน ไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาว่านาย ข. มีพฤติการณ์ตามที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ภูมิภาคที่ 13 ชี้มูลกล่าวหา จึงเห็นควรยุติเรื่อง และคณะกรรมการสอบสวนได้ทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อกรมสรรพากร ซึ่งกรมสรรพากรได้ส่งยุติเรื่องดังกล่าว แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 102 ประกอบกับกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ซึ่งมีผลใช้บังคับและมีผลเป็นการยกเลิกกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) นั้น ไม่ได้บัญญัติไว้เป็นที่แน่ชัดว่าให้คณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจที่จะพิจารณาและมีมติว่า พยานหลักฐานมีน้ำหนักพอสนับสนุนข้อกล่าวหาหรือไม่ หรือสามารถที่จะดำเนินการยุติการดำเนินการสอบสวนในชั้นตอนนี้ได้เหมือนดังที่บัญญัติไว้ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ข้อ 16 และข้อ 19 แต่อย่างไรก็ดี ประกอบกับจากคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวก็ได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และให้คณะกรรมการ

สอบสวนดำเนินการสอบสวนพิจารณาให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) อ.ก.พ.กระทรวงการคลังจึงหารือว่า การดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนและของกรมสรรพากรซึ่งพิจารณาสั่งการยุติในชั้นตอนดังกล่าว เป็นไปโดยถูกต้องตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 102 ประกอบกับกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ข้อ 15 หรือไม่อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 102 และกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ 14 และข้อ 15 บัญญัติความโดยสรุปว่า ในกรณีที่ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้แจ้งเรื่องที่กล่าวหาเท่าที่ปรากฏให้ทราบให้ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร พร้อมทั้งแจ้งสิทธิให้ทราบด้วย โดยไม่ต้องแจ้งฐานและมาตราความผิด ส่วนการแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้แจ้งข้อกล่าวหาโดยระบุข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานในส่วนนี้ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใดตามมาตราใด พร้อมทั้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบด้วย แม้พยานหลักฐานจะฟังได้เพียงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงก็ตาม แต่ถ้าเป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าพยานหลักฐานที่รวบรวมมาไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรง แม้กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ไม่ได้กำหนดให้ชัดเจนว่าคณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจยุติการสอบสวนได้ดังเช่น กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ข้อ 16 และข้อ 19 ก็ตามแต่เมื่อพิจารณาตามเจตนารมณ์ของกฎหมายจะเห็นได้ว่า เมื่อไม่มีพยานหลักฐานที่จะต้องแจ้งและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนก็มีอำนาจเสนอความเห็นให้ยุติการสอบสวนได้ ดังนั้น กรณีตามปัญหาที่หารือนี้เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาตามแบบ สว.2 และได้ประชุมพิจารณาสรุปพยานหลักฐานที่ได้รวบรวมมาได้หลังจากแจ้ง สว.2 แล้วเห็นว่าตามทางการสอบสวนไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาว่า นาย ข. มีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยตามที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ 13 ชี้มูลกล่าวหา จึงลงมติให้ยุติการสอบสวนและทำรายงานการสอบสวนพร้อมกับส่งสำนวนการสอบสวนเสนอต่ออธิบดีกรมสรรพากรซึ่งเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และอธิบดีกรมสรรพากรได้พิจารณาเห็นชอบพร้อมทั้งสั่งยุติเรื่องตามที่เสนอนั้น จึงเป็นการถูกต้องตามกฎหมายแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นवलบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ ส 82

สำนักงาน ก.พ.
ถนนพินธุโลก กทม. 10300

1 กุมภาพันธ์ 2548

เรื่อง หรือกรณีการเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมการต่างประเทศ

- อ้างถึง 1. หนังสือสำนักงาน ก.พ. ลับ ที่ นร 1010.1/ส 1396 ลงวันที่ 29 ธันวาคม 2547
2. หนังสือกรมการต่างประเทศ ลับ ที่ พณ 0301/02 ลงวันที่ 19 มกราคม 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง (1) แจ้งว่ารองนายกรัฐมนตรี (นายวิษณุ เครืองาม) สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี ได้พิจารณามีคำสั่งให้กรมการต่างประเทศเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน นาย ก. ซึ่งขณะดำรงตำแหน่งนักวิชาการพาณิชย์ 7 สำนักปกป้องและรักษาผลประโยชน์ทางการค้า 5% เป็นเวลา 3 เดือน ตามคำสั่งกรมการต่างประเทศ ที่ 41/2543 ลงวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2543 เป็นให้นาย ก. ออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และ (2) กรมการต่างประเทศจึงหารือเกี่ยวกับการดำเนินการออกคำสั่ง ดังนี้

1. กรณีรองนายกรัฐมนตรีมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนาย ก. 5% เป็นเวลา 3 เดือน เป็นให้ออกจากราชการตามมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จะถือว่านาย ก. ไม่เคยถูกลงโทษตัดเงินเดือนหรือไม่ เงินเดือนที่ถูกตัดไปแล้วจะต้องคืนหรือไม่ รวมทั้งการพิจารณาไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2543 ให้แก่นาย ก. เนื่องจากกระทำผิดวินัยจะต้องสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนย้อนหลังให้หรือไม่

2. แนวทางปฏิบัติในการดำเนินการออกคำสั่ง กรมการต่างประเทศจะต้องดำเนินการอย่างไร

2.1 ต้องออกคำสั่งยกเลิกคำสั่งกรมการต่างประเทศ ที่ 41/2543 ลงวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2543 พร้อมให้คืนเงินก่อนหรือไม่

2.2 หากต้องเลื่อนขึ้นเงินเดือนย้อนหลัง จะต้องออกคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนย้อนหลัง และแก้ไขคำสั่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดก่อน แล้วจึงออกคำสั่งให้ออกจากราชการไว้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่ ก.พ. ได้เคยพิจารณาให้ความเห็นว่าการที่ผู้บังคับบัญชา เบื้องต้นสั่งลงโทษทางวินัยสถานเบา ต่อมาผู้บังคับบัญชาขึ้นเหนือขึ้นมา ข้อเท็จจริงในเรื่องและประเด็น เดียวกัน สั่งให้ออกจากราชการเพราะเห็นว่ามิมีผลหรือมีผลในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมติ อ.ก.พ. ดังนั้น คำสั่งให้ออกจากราชการดังกล่าวย่อมมีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงหรือลบคำสั่งลงโทษสถานเบา ให้ไม่มีผลใช้บังคับไปในตัว จึงต้องกินเงินเดือนที่ได้ตัดไปแล้วให้แก่ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการ ประกอบกับกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 ข้อ 13(3) กำหนดให้งดเลื่อนขึ้นเงินเดือน กรณีถูกสั่งให้ออกจากราชการ เพราะมิมีผลหรือมีผลด้วย สำหรับกรณีนี้เมื่อกรรมการค่าจ้างประเทศ มีคำสั่งเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนาย ก. 5% เป็นเวลา 3 เดือน เป็นให้ออกจากราชการ เพราะ มิมีผลหรือมีผลในกรณีที่สอบสวน ตามมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. 2535 จึงเป็นการเปลี่ยนแปลงหรือลบคำสั่งกรรมการค่าจ้างประเทศ ที่ 41/2543 ลงวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2543 ที่ลงโทษตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 3 เดือน ทำให้คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนไม่มีผล บังคับตามกฎหมายมาตั้งแต่ต้น เงินเดือนที่ได้ตัดไปแล้วจึงต้องกินให้แก่ นาย ก. ต่อไปตามนัยความเห็น ก.พ. ดังกล่าวข้างต้น โดยไม่ต้องยกเลิกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนแต่อย่างใด ทั้งนี้ การออกคำสั่งให้ออกจากราชการในกรณีนี้ให้ดำเนินการตามตัวอย่างที่ 8 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งลงโทษ ข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539

ส่วนกรณีขึ้นเงินเดือนในปีงบประมาณ 2543 ที่ถูกงดตามข้อ 13 (2) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2538) ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือนนั้น แม้ว่าคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนจะถูกลบล้างไป โดยผลของ คำสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา 116 ก็ไม่มีผลทำให้ต้องพิจารณาสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือน ที่ถูกงดไปให้แก่ นาย ก. แต่ประการใด ทั้งนี้เพราะจะต้องมีการสั่งให้งดเลื่อนขึ้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนขึ้นเงินเดือนไว้ เหตุจากการสั่งให้ออกจากราชการเพราะมิมีผลหรือมีผล ตามมาตรา 116 ตามนัยข้อ 13 (3) แห่ง กฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 อีก

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/37

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

8 กุมภาพันธ์ 2548

เรื่อง ขอรื้อหรือเรื่องการดำเนินการทางวินัย

เรียน นางสาว ก.

อ้างถึง หนังสือของท่าน ฉบับลงวันที่ 24 มกราคม 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง ขอรื้อหรือเรื่องการดำเนินการทางวินัยมายัง ก.พ. โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่อาทิตย์ที่ 17 ตุลาคม 2547 เวลาประมาณ 24.30 น. นาย ข. ได้กระทำการล่วงเกินนางสาว ก. โดยบังอาจเปิดเสื้อนอก ปลดเสื้อชั้นใน หอมแก้ม ใช้นิ้วมือถูหลัง ขูบและขูบค้ำหน้าอก และพยายามปลดกระดุมกางเกงของนางสาว ก. โดยปราศจากความยินยอม และในคืนเดียวกัน เวลาประมาณ 01.50 น. นาย ข. ได้ลักลอบถ่ายภาพนางสาว ก. ขณะอยู่ในห้องน้ำ ซึ่งเป็นภาพเปลือยด้านหลังของนางสาว ก. และบันทึกภาพถ่ายดังกล่าวลงแผ่น ซี.ดี. ทำให้นางสาว ก. ได้รับความเสียหาย อับอาย เสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติยศ ซึ่งกรมส่งเสริมสหกรณ์ได้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการทางวินัยนาย ข. แล้ว และท่านได้หารือว่า กรณีใดถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ เพียงใด หากท่านเห็นว่ายังไม่ได้รับความยุติธรรมจะสามารถใช้สิทธิอุทธรณ์ผลการพิจารณาการลงโทษได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติข้อวินัยไว้ให้ข้าราชการพลเรือนยึดถือเป็นแบบแผนในการควบคุมความประพฤติโดยมาตรา 98 บัญญัติมีสาระสำคัญว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว และ ก.พ. ได้วางหลักการพิจารณาเรื่องการประพฤติชั่วไว้ว่า การที่จะพิจารณาว่าผู้ใดกระทำผิดวินัยฐานประพฤติชั่วนั้น ให้พิจารณาจากองค์ประกอบ 3 ประการ คือ เกียรติของข้าราชการ ความรู้สึกของสังคม และเจตนาที่กระทำ หมายถึงพิจารณาการกระทำว่า เป็นการกระทำที่ผิดแบบธรรมเนียมของข้าราชการที่ดีอันบุคคลผู้เป็นข้าราชการไม่ควรปฏิบัติหรือไม่ ขณะเดียวกันจะต้องพิจารณาวิเคราะห์จากความรู้สึกของประชาชนทั่วไปหรือของทางราชการว่า มีความรังเกียจต่อการกระทำนั้น ๆ หรือไม่ และผู้กระทำมีเจตนากระทำ รู้สำนึกในการกระทำและเล็งเห็นผลของการกระทำหรือไม่ ส่วนการที่จะพิจารณาความผิดและกำหนดโทษว่าผู้ใดกล่าวหากระทำผิดวินัยฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงหรือประพฤติชั่วอย่างไม่ร้ายแรง

และมีกำหนดโทษระดับใด นั้น จะกระทำได้อันเมื่อ ได้ทราบข้อเท็จจริงของเรื่องที่กำลังหาโดยกระจ่างชัด
เพียงพอที่จะพิจารณาความผิดได้เป็นกรณีไป

อย่างไรก็ตาม ก.พ. มีแนวทางการลงโทษฐานประพฤดิชั่วกรณีกระทำอนาจาร ดังนี้

1. เจ้าหน้าที่พัฒนาชุมชน 2 ได้เสพสุรามีอาการมึนเมาขึ้นไปบนบ้านพักของนางสาว ว.
นักพัฒนาชุมชน 3 แล้วเข้าไปกอดนางสาว ว. ทางด้านหลัง แคนางสาว ว. สะบัดคืนหลุดออกมาได้
(ลงโทษ ลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น)

2. สาธารณสุขอำเภอ ได้ใช้ตำแหน่งหน้าที่ไปตรวจงานที่สำนักงานศุภงครรภ์และ
นอนค้างคืน ได้เกี่ยวพาราสิจับมือฉ้อแขน เข้าไปในห้องนอน ปลุกปล้ำอนาจารนางสาว ป. เจ้าหน้าที่
สาธารณสุข 1 ผู้ได้บังคับบัญชา (ลงโทษ ลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น)

3. เจ้าพนักงานปกครอง ปลุกปล้ำทำอนาจารหญิงชาวบ้าน เป็นการกระทำผิดวินัยอย่าง
ร้ายแรง (ลงโทษ ปลดออกจากราชการ)

สำหรับสิทธิการอุทธรณ์ผลการพิจารณาโทษนั้น ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539)
ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการอุทธรณ์และ
การพิจารณาอุทธรณ์ ได้ให้สิทธิเฉพาะผู้ถูกลงโทษทางวินัยเท่านั้น กรณีนี้ท่านอยู่ในฐานะผู้เสียหายไม่ได้
อยู่ในฐานะผู้ถูกลงโทษจึง ไม่อาจใช้สิทธิอุทธรณ์ผลการดำเนินการทางวินัยได้ แต่ท่านอาจใช้สิทธิร้องขอ
ความเป็นธรรมต่อองค์กรกลางบริหารงานบุคคลในกรณีนั้น หรือใช้สิทธิดำเนินคดีอาญาแก่นาย ข.
ต่อไปได้ภายในกำหนดอายุความ

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ส 140

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

1 มีนาคม 2548

เรื่อง ทารือการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

อ้างถึง หนังสือกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ค่วนที่สุด ที่ มท 0602/5879

ลงวันที่ 18 สิงหาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแจ้งข้อเท็จจริงว่าได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 7 จำนวน 2 รายแล้วสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนข้าราชการดังกล่าวคนละ 1 ขั้น และ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยพิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัยแล้วเห็นชอบ ซึ่งเรื่องเดียวกันนี้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับรายงานเช่นกันและพิจารณาเห็นว่า การกระทำของข้าราชการดังกล่าวเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม ฐานอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของคนไม่ว่าจะ โดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา 82 มาตรา 85 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงส่งเรื่องให้กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยพิจารณาโทษทางวินัยตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 แต่เนื่องจากการดำเนินการตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นเรื่องที่มีมูลกรณีเดียวกันกับการดำเนินการทางวินัย จึงทำให้เห็นว่า การกระทำผิดครั้งเดียวจะต้องถูกลงโทษถึง 2 ครั้ง ซึ่งไม่เป็นธรรมแก่ผู้ถูกลงโทษ กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจึงหารือไปยังสำนักงาน ก.พ. รวม 3 ประการ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.พิจารณาปัญหาดังกล่าวแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. สำหรับปัญหาข้อ 1. ที่หารือว่า การกระทำผิดครั้งเดียวตามที่ปรากฏข้อเท็จจริงข้างต้น กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยสามารถลงโทษสองครั้งได้หรือไม่ เพราะเหตุใด นั้น

ก.พ. เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยข้าราชการทั้งสองรายตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้สิ้นสุดแล้ว ส่วนการดำเนินการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ข้าราชการ

ทั้งสองราชอาณาจักรความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมตินั้น เป็นการดำเนินการตามนัยมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ซึ่งแม้จะเป็นการดำเนินการตามกฎหมายคนละฉบับกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ก็ตาม แต่ ก.พ. ได้วางแนวทางปฏิบัติให้สอดคล้องกันไว้ว่า ในกรณีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจของข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาได้รับแจ้งมติพร้อมรายงานการสอบสวนจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว ผู้บังคับบัญชาจะต้องนำเรื่องเข้าสู่กระบวนการดำเนินการทางวินัยตามนัยมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 คือ นำเรื่องเสนอ อ.ก.พ.จังหวัด อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.กระทรวง แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาก่อน เมื่อ อ.ก.พ. ดังกล่าวมีมติเป็นประการใด ผู้บังคับบัญชาจึงส่งลงโทษไปตามนั้น ดังนั้นในกรณีที่ทหารเรือนี้จึงต้องปรับใช้กฎหมายทั้งสองฉบับให้มีความสอดคล้องกัน โดยถือว่าการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นการสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมคนพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และการลงโทษใหม่ตามฐานความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นลักษณะของการเพิ่มโทษตามนัยมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งมีผลให้โทษเดิมเป็นอันยกเลิกไป และไม่เป็นการลงโทษสองครั้งในเรื่องเดียวกันแต่อย่างใด

2. สำหรับปัญหาข้อ 2. ที่ทหารเรือว่า กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจะต้องยกเลิกคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนข้าราชการทั้งสองคนก่อนหรือไม่ แล้วจึงมีคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่บุคคลทั้งสองตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ นั้น

ก.พ. เห็นว่า โดยที่การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นการสอบสวนใหม่หรือการสอบสวนเพิ่มเติม และการลงโทษตามฐานใหม่เป็นการเปลี่ยนแปลงโทษ จึงจะมีผลให้โทษเดิมเป็นอันยกเลิกไป ตามนัยมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น ในกรณีตามที่ทหารเรือนี้ กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจึงต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย ซึ่งข้าราชการดังกล่าวสังกัดอยู่พิจารณาโทษตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติก่อน เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยมีมติให้ลงโทษอย่างร้ายแรงประการใดแล้ว อธิบดีกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจึงออกคำสั่งเพิ่มโทษจากโทษลดขั้นเงินเดือนคนละ 1 ขั้น เป็นโทษใหม่ต่อไป ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539

3. สำหรับปัญหาข้อที่ 3. ที่หาหรือว่า เมื่อกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยได้พิจารณา
 ลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติแล้ว กรมป้องกันและบรรเทา
 สาธารณภัยจะต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย และ ก.พ. ตาม
 ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการ
 พลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 อีกครั้งใจหรือไม่ นั้น

ก.พ. เห็นว่า การลงโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติถือได้ว่า
 เป็นกรณีของการเปลี่ยนแปลงโทษ ดังนั้น เมื่อกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยดำเนินการสั่งเพิ่มโทษ
 ข้าราชการดังกล่าวตามมติ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย แล้ว กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจะต้อง
 รายงานการเพิ่มโทษดังกล่าวไปยัง ก.พ. ตามข้อ 16 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการ
 ดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

นางสาววนิดา นวสบุญเรือง

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. ๐ 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/48

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก ถนน 10300

3 มีนาคม 2548

เรื่อง ขอแสดงความเห็น

เรียน นายแพทย์ ก.

อ้างถึง บันทึกข้อความของท่าน ลงวันที่ 14 มกราคม 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่า ท่านขอคำแนะนำกรณีนายแพทย์ ข. ใช้งานไม่เหมาะสมกับแพทย์เพิ่มพูนทักษะต่อหน้าคนไข้และเจ้าหน้าที่ที่ห้องฉุกเฉิน ขอให้มีการสอบหาข้อเท็จจริง และยุติการใช้งานไม่สุภาพดังกล่าว ตามความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้วขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 99 และมาตรา 102 บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาที่มีหน้าที่สืบสวนและดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ได้บังคับบัญชาผู้มีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย เพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ส่วนกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา เว้นแต่เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. ผู้บังคับบัญชาจึงจะสามารถดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนก็ได้

สำหรับเรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ท่านได้นำหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลสกนคร กล่าวหาว่านายแพทย์ ข. ใช้งานไม่เหมาะสมกับแพทย์เพิ่มพูนทักษะต่อหน้าคนไข้และเจ้าหน้าที่ที่ห้องฉุกเฉิน กรณีถือได้ว่า มีการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดยปรากฏตัวผู้ถูกกล่าวหาและมีพยานหลักฐานเบื้องต้นแล้ว จึงเป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้บริหารโรงพยาบาลสกนครซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่จะต้องพิจารณาดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ต่อไป ส่วนกรณีข้อหาให้มีมาตรการอื่นๆ นั้น เป็นเรื่องการบริหารงานภายในซึ่งผู้บังคับบัญชาชอบที่จะดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวนิตา นवलบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/72

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

4 มีนาคม 2548

เรื่องหารือเกี่ยวกับการคุ้มครองข้าราชการกรณีกล่าวโทษผู้บังคับบัญชา

เรียน นาง ก.

อ้างถึง หนังสือของท่านลงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2548 และลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2548

ตามหนังสือที่อ้างแจ้งว่า ท่านเป็นพนักงานเทศบาล ได้ร้องเรียนกล่าวหาผู้บังคับบัญชาว่ามีพฤติการณ์ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นเหตุให้ท่านถูกกั้นแกล้ง ไล่ความ และถูกสอบสวนทางวินัย จึงขอทราบว่าจะได้รับความคุ้มครองตามมาตราการให้ความคุ้มครองข้าราชการผู้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการหรือไม่ อย่างไร ดังความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่ท่านเป็นพนักงานส่วนท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ก.พ. ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้ อย่างไรก็ตาม หากกรณีดังกล่าวเป็นกรณีที่เกิดขึ้นกับข้าราชการพลเรือนสามัญ สำนักงาน ก.พ. มีความเห็นดังนี้

1. ตามที่หารือว่าในขณะที่ท่านร้องเรียนกล่าวหาผู้บังคับบัญชา จะได้รับความคุ้มครองหรือไม่ นั้น

ขอเรียนว่า โดยที่คณะรัฐมนตรีมีมติกำหนดมาตรการให้ความคุ้มครองข้าราชการผู้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 31 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2542 ว่า ผู้บังคับบัญชาจะต้องให้ความคุ้มครอง ไม่กั้นแกล้งในทางใด ๆ ต่อข้าราชการผู้ให้ข้อมูลหรือให้อภัยคำในขณะพยาน และขอความร่วมมือหรือประสานกับสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อเป็นพยานแก้ต่างในกรณีที่ผู้ให้ข้อมูลถูกฟ้องร้องในคดีแพ่งหรืออาญา รวมทั้งสามารถร้องขอความเป็นธรรมต่อ ก.พ. ได้ ดังนั้น หากท่านร้องเรียนกล่าวหาผู้บังคับบัญชาโดยสุจริต และเป็นผู้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการ ก็จะได้รับคุ้มครองตามมาตราการดังกล่าว

2. ความที่หารือว่าการที่ท่านไปร้องเรียนกล่าวหาผู้บังคับบัญชาที่องค์กรและสถานที่ต่าง ๆ เช่น สภ.อ. เมืองสมุทรสาคร ศาลากลางจังหวัดสมุทรสาคร อัยการจังหวัดสมุทรสาคร ศาลจังหวัดสมุทรสาคร

รัฐสภา ทำเนียบรัฐบาล ศาลปกครอง สภานายความ กองปราบปราม ฯลฯ จะถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่ นั้น

ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 มาตรา 99 ซึ่งบัญญัติว่า ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ได้บังคับบัญชาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ดังนั้น ในกรณีที่ท่านร้องเรียนกล่าวหาว่าผู้บังคับบัญชาทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ท่านจะต้องร้องเรียนกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาในระดับเหนือขึ้นไป หรือร้องเรียนกล่าวหาต่อหน่วยงานที่มีหน้าที่ตรวจสอบตามกฎหมาย เช่น สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติหรือสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน เป็นต้น ซึ่งการร้องเรียนกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาในระดับเหนือขึ้นไปหรือหน่วยงานดังกล่าวโดยการให้ข้อมูล การเป็นพยาน หรือการส่งเอกสารหลักฐาน ถือว่าเป็นการปฏิบัติราชการ ตามนัยมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวข้างต้น

3. ความที่หรือว่าการที่ท่าน ไปยื่นหนังสือร้องเรียนกล่าวหาผู้บังคับบัญชาต่อหน่วยงานต่าง ๆ ตาม 2. โดยไม่ได้ขออนุญาตหรืออื่นใด จะถือว่าเป็นเหตุผลอันสมควรหรือไม่ หรือ จะมีความผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการหรือไม่ อย่างไร นั้น

ขอเรียนว่า การร้องเรียนกล่าวหาข้าราชการหรือพนักงานของรัฐว่ากระทำผิดวินัยโดยการให้ข้อมูลหรือการส่งเอกสารหลักฐานให้แก่ทางราชการ ซึ่งถือว่าเป็นการปฏิบัติราชการนั้น อาจทำได้โดยการยื่นหนังสือร้องเรียนกล่าวหาต่อหน่วยงานนั้น โดยตรง หรือจัดส่งทางไปรษณีย์ก็ได้ ดังนั้น การไปยื่นหนังสือร้องเรียนต่อหน่วยงานต่าง ๆ ดังกล่าว โดยไม่ได้ขออนุญาตหรืออื่นใดจากผู้บังคับบัญชาจะเป็นการกระทำผิดวินัยหรือไม่ จะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แห่งกรณีเป็นเรื่อง ๆ ไป

4. ส่วนที่หาหรือว่าท่านจะสามารถเบิกเบี้ยเลี้ยงและค่าใช้จ่ายในการเดินทางได้หรือไม่ และหากจะต้องยื่นใบลาจะต้องยื่นต่อใครอย่างไรนั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2526 และระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. 2535 จึงควรหารือไปยังกรมบัญชีกลางและสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบกฎหมายและระเบียบดังกล่าวโดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสีมา สีมานันท์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/77

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก ถนน. 10300

16 มีนาคม 2548

เรื่อง การดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการที่รักษาการในตำแหน่ง

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคาย

อ้างอิง หนังสือสาธกกลางจังหวัดหนองคาย คำนวณที่ นค 0016.3/2032

ลงวันที่ 31 มกราคม 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดหนองคายแจ้งข้อเท็จจริงว่า นาย ก. ตำแหน่งเจ้าหน้าที่อบรมและฝึกวิชาชีพ 2 สังกัดทัณฑสถานเกษตรอุตสาหกรรมเขافرียง จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งเป็นราชการส่วนกลาง รักษาการในตำแหน่งเจ้าหน้าที่อบรมและฝึกอบรมวิชาชีพ 2 เรือนจำจังหวัดหนองคาย ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีถูกจับกุมดำเนินคดีอาญาในข้อหาสนับสนุนให้ผู้อื่นลักทรัพย์ในเขตสถาน และถูกคุมขังในระหว่างดำเนินคดีตั้งแต่วันที่ 8 ธันวาคม 2547 เป็นต้นมา จึงตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/1286 ลงวันที่ 25 กันยายน 2535 ได้พิจารณาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการที่รักษาการในตำแหน่งไว้ว่า ผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุเดิมเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ผู้บังคับบัญชาของส่วนราชการที่ข้าราชการไปช่วยราชการไม่มีอำนาจดังกล่าว แต่เนื่องจากอธิบดีกรมราชทัณฑ์ได้มอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการส่วนกลางของกรมราชทัณฑ์ที่ปฏิบัติราชการประจำภายในจังหวัดได้ จึงหาหรือว่า ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. ในกรณีนี้คือผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมาซึ่งเป็นจังหวัดที่ข้าราชการผู้นี้ดำรงตำแหน่งอยู่ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคาย ซึ่งข้าราชการผู้นี้ไปรักษาราชการในตำแหน่ง ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ 992/2546 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2546 อธิบดีกรมราชทัณฑ์มอบอำนาจการดำเนินการทางวินัยให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและพิจารณาดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการทุกระดับในสังกัดส่วนกลางที่ปฏิบัติราชการประจำภายในจังหวัดได้ สำหรับกรณีตามที่หาหรือข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาย ก. ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่อบรมและฝึกวิชาชีพ 2 สังกัดทัณฑสถานเกษตรอุตสาหกรรมเขافرียง จังหวัดนครราชสีมา เป็นข้าราชการสังกัดส่วนกลางซึ่งปฏิบัติราชการประจำอยู่ที่ทัณฑสถานเกษตร

อุตสาหกรรมเขاطริก จังหวัดนครราชสีมา ตามคำสั่งดังกล่าวผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมาจึงเป็นผู้บังคับบัญชาผู้ได้รับมอบอำนาจจากอธิบดีกรมราชทัณฑ์ ส่วนที่กรมราชทัณฑ์สั่งให้นาย ก. ไปรักษาการในตำแหน่งเจ้าหน้าที่อบรมและฝึกอบรมวิชาชีพ 2 เรือนจำจังหวัดหนองคาย นั้น เป็นการสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการเพิ่มจากเดิมอีกหน้าที่หนึ่ง และโดยที่เรื่องทำนองนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาตอบข้อหารือเกี่ยวกับอำนาจในการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยข้าราชการที่รักษาการในตำแหน่งไว้ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/1286 ลงวันที่ 2 กันยายน 2535 ซึ่งจังหวัดหนองคาย ได้อ้างถึงว่า การสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญรักษาการในตำแหน่งก็เพื่อให้ผู้รักษาการ ในตำแหน่งมีอำนาจหน้าที่ตามตำแหน่งที่รักษาการนั้นเป็นการชั่วคราว โดยผู้รักษาการ ในตำแหน่งยังคงเป็นผู้ดำรงตำแหน่งเดิมที่ตนครองอยู่ และผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการซึ่งรักษาการ ในตำแหน่งคือผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุเดิม ดังนั้น กรณีนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมาจึงเป็นผู้มีอำนาจ ในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่นาย ก. มิใช่ผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคายแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวสบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/161

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

5 เมษายน 2548

เรื่อง การขอโอนระหว่างการสอบสวนวินัย

เรียน อธิบดีกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน

อ้างถึง หนังสือกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน ค่วนมาก ที่ พน 0501/14392

ลงวันที่ 8 มีนาคม 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงานแจ้งข้อเท็จจริงว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งอยู่ในระหว่างการดำเนินการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงได้มีความประสงค์ขอโอนไปรับราชการ ณ องค์การบริหารส่วนจังหวัด และตามการสอบสวนทางวินัยพบว่า ข้าราชการดังกล่าวอาจมีความผิดจริงตามข้อกล่าวหา จึงได้หารือไปยังสำนักงาน ก.พ. รวม 3 ประการ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว ขอเรียนชี้แจงดังนี้

1. สำหรับปัญหาข้อที่ 1 ที่หารือว่า ตามข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นหน่วยงานมีความจำเป็นต้องระงับการ โอนข้าราชการรายดังกล่าวหรือไม่

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ 29 กำหนดว่า “ในระหว่างการสอบสวน แม้จะมีการสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาไปอยู่นอกบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ แล้วทำรายงานการสอบสวนและเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อตรวจสอบความถูกต้องตามข้อ 34 ข้อ 35 ข้อ 36 และข้อ 37 และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่ของผู้ถูกกล่าวหาเพื่อดำเนินการตามข้อ 32 (1) หรือ (2) แล้วแต่กรณีต่อไป ทั้งนี้ ให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่มีอำนาจตรวจสอบความถูกต้องตามข้อ 34 ข้อ 35 ข้อ 36 และข้อ 37 ด้วย” ซึ่งหมายความว่า แม้ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีกรณีถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะพ้นจากการบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการแล้วก็ตาม การสอบสวนที่ดำเนินการอยู่ก็ยังสามารถดำเนินการต่อไปได้ ประกอบกับประกาศคณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด เรื่องมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ข้อ 26 กำหนดว่า “ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งโอนมาจากพนักงานส่วนท้องถิ่นอื่น หรือข้าราชการตามกฎหมายอื่นผู้ใดมีกรณีกระทำผิดวินัยอยู่ก่อน

วัน โอนมาบรรจบเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดผู้นั้นดำเนินการทางวินัยตามหมวดนี้โดยอนุโลม แต่ถ้าเป็นเรื่องที่อยู่ในระหว่างการสืบสวนหรือสอบสวนของทางผู้บังคับบัญชาเดิมก่อนวัน โอนก็ให้สืบสวนหรือสอบสวนต่อไปจนเสร็จแล้วส่งเรื่องไปให้ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดผู้นั้นพิจารณาดำเนินการต่อไป ตามมาตรฐานทั่วไปนี้โดยอนุโลม และในกรณีที่จะต้องสั่งลงโทษทางวินัย ให้ปรับบทความผิดและลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบพนักงานส่วนท้องถิ่นอื่นหรือข้าราชการตามกฎหมายอื่นนั้น โดยอนุโลม” กรณีจึงเห็นได้ว่าการขอโอนของข้าราชการพลเรือนสามัญดังกล่าว ไม่มีผลกระทบกับการสอบสวนที่กำลังดำเนินการอยู่แต่อย่างใด ดังนั้น ในกรณีที่ทหารหรือหน่วยงานจึงไม่จำเป็นต้องส่งระงับการโอนข้าราชการรายนี้แต่อย่างใด

2. สำหรับปัญหาข้อที่ 2. ที่ทหารว่า หากหน่วยงานให้ข้าราชการรายดังกล่าวโอนไปรับราชการ ณ องค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้ว เมื่อหน่วยงานดำเนินการสอบสวนจนแล้วเสร็จจะสามารถจัดส่งรายงานการสอบสวนไปให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นผู้พิจารณาสั่งลงโทษแทนหน่วยเดิมได้หรือไม่

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ตามบทบัญญัติของกฎหมายดังที่ได้กล่าวแล้วตามข้อ 1. เมื่อคณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนและผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตรวจสอบความถูกต้องเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนส่งรายงานการสอบสวนตลอดจนเอกสารที่เกี่ยวข้อง ไปให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งข้าราชการพลเรือนสามัญดังกล่าวโอนไปสังกัดอยู่ เพื่อประกอบการพิจารณาและดำเนินการสั่งลงโทษตามอำนาจหน้าที่ต่อไปได้

3. สำหรับปัญหาข้อที่ 3. ที่ทหารว่า หากองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะไม่ดำเนินการสั่งลงโทษตามรายงานการสอบสวนของหน่วยงานเดิม หรือสั่งการให้มีการดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยใหม่อีกครั้งจะสามารถกระทำได้หรือไม่

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาข้อนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด เรื่องมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย สำนักงาน ก.พ. จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นโดยตรงได้ แต่ดำเนินการของข้าราชการพลเรือนสามัญ เมื่อผู้บังคับบัญชาคนใหม่ของข้าราชการพลเรือนสามัญที่โอนไปได้รับส่วนการสอบสวนทางวินัยที่ผู้บังคับบัญชาเดิมส่งมาให้แล้ว ผู้บังคับบัญชาคนใหม่มีอำนาจที่จะตรวจสอบความถูกต้องของส่วนการสอบสวน และดำเนินการเพื่อพิจารณาสั่งการตาม

ข้อ 29 และข้อ 32 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาต่อไปได้ โดยไม่อาจ
สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยใหม่ได้อีก เว้นแต่คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวจะ
ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามนัยข้อ 34 ของกฎ ก.พ. ฉบับเดียวกัน อย่างไรก็ตาม สำนักงาน ก.พ. จึงขอให้
หารือปัญหาไปยังคณะกรรมการมาตรฐานการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น (ก.ต.) โดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/264

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

18 พฤษภาคม 2548

เรื่อง ทวีการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชร

อ้างถึง หนังสือจังหวัดกำแพงเพชร ที่ กพ 0018/2962 ลงวันที่ 9 มีนาคม 2548

สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ว 19 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดกำแพงเพชรหรือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย โดยแจ้งว่า จังหวัดนนทบุรีได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงกรณีนาง ก. เบิกค่าเช่าบ้านโดยไม่ถูกต้อง ตามกฎหมายและระเบียบข้อผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชร โดยมีความเห็นว่าผู้นี้มีพฤติการณ์เป็น ความผิดวินัยฐานไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล ตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 สมควรลงโทษ ภาคทัณฑ์ ทั้งนี้ จังหวัดนนทบุรีได้ส่งเอกสารพร้อมสำนวนการสอบข้อเท็จจริงให้จังหวัดกำแพงเพชร ในฐานะผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายพิจารณา ซึ่งจังหวัดกำแพงเพชรได้พิจารณาเห็นว่าเพื่อให้การดำเนินการ ในเรื่องนี้เป็นไปด้วยความถูกต้องและมีแนวปฏิบัติที่ชัดเจน จึงหารือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ไปยังสำนักงาน ก.พ. รวม 3 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. ตามปัญหาที่หารือว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชรกับผู้ว่าราชการจังหวัดนนทบุรี ผู้ใดเป็นผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 นั้น

ขอเรียนว่า โดยที่คณะกรรมการกฤษฎีกาเคยวินิจฉัยไว้ว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่ง แต่งตั้งให้ข้าราชการ ไปดำรงตำแหน่งใหม่ตั้งแต่วันที่ใด ก็ให้พ้นจากตำแหน่งเดิมนับแต่วันที่ระบุในคำสั่ง ประกอบกับมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 บัญญัติให้ผู้ว่า ราชการจังหวัดเป็นผู้บังคับบัญชาบรรดาข้าราชการฝ่ายบริหารซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในราชการส่วนภูมิภาค ในเขตจังหวัดนั้น กรณีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า กรมการพัฒนาชุมชนได้มีคำสั่งที่ 532/2545 ลงวันที่ 11 ธันวาคม 2545 แต่งตั้งให้นาง ก. ดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานพัฒนาชุมชน 5 สำนักงานพัฒนาชุมชน

อำเภอพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร ตั้งแต่วันที่มิถุนายนเป็นต้นไป ทำให้นาง ก. เป็นข้าราชการสังกัด จังหวัดกำแพงเพชรทันที ดังนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชรจึงเป็นผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 52 ของนาง ก. นับแต่วันดังกล่าวเป็นต้นมา

2. ตามปัญหาที่หาหรือว่า หากผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชรเป็นผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 การสอบข้อเท็จจริงข้าราชการดังกล่าวของจังหวัดนนทบุรีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น

ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 99 วรรคสี่ และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติความว่า เมื่อปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที ส่วนในกรณีที่มีกรณีกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชาริบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ สำหรับกรณีนี้ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชร เป็นผู้บังคับบัญชาของนาง ก. แล้ว ก็เป็นกรณีที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาที่จะดำเนินการสอบสวนตามวิธีการที่เห็นสมควรตามที่ ก.พ. กำหนดเป็นแนวทางไว้ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่นร 1011/ว 19 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2547 ส่วนการดำเนินการสืบสวนของจังหวัดนนทบุรีดังกล่าวซึ่งดำเนินการเมื่อ นาง ก. เป็นข้าราชการสังกัดจังหวัดกำแพงเพชรแล้วจึงเป็นเพียงการหาข้อมูลเบื้องต้นเท่านั้น

3. ตามปัญหาที่หาหรือว่า หากผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชรเห็นด้วยกับการสอบข้อเท็จจริงของจังหวัดนนทบุรี การลงนามในคำสั่งลงโทษข้าราชการดังกล่าวจะชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และหากผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชรไม่เห็นด้วยกับผลการสอบข้อเท็จจริงจะดำเนินการอย่างไรในฐานะผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 52 นั้น

ขอเรียนว่า สืบเนื่องจากความเห็นในปัญหาข้อ 1. และข้อ 2. เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชรเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 102 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ก็จะต้องปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่นร 1011/ว 19 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2547 ในกรณีที่เห็นว่ากรณีดังกล่าวเป็นการกล่าวหาว่ากระทำความผิดอย่างไม่ร้ายแรง หรือสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีที่เห็นว่ากรณีดังกล่าวเป็นการกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยไม่อาจดำเนินการเป็นอย่างอื่นแต่ประการใด

สำหรับกรณีที่จังหวัดนนทบุรีมีความเห็นว่า นาง ก. ได้ให้การรับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา กรณีเป็นความคิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ว่าด้วยความคิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ข้อ 3 (2) ผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชรสามารถที่จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนได้นั้น ขอเรียนว่าการรับสารภาพในกรณีกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงที่จะถือเป็นความคิดที่ปรากฏชัดแจ้งซึ่งผู้บังคับบัญชาสามารถที่จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนได้นั้น จะต้องเป็นการรับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือเป็นการให้อภัยคำรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเท่านั้น และจะต้องมีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพดังกล่าวไว้เป็นลายลักษณ์อักษรด้วย สำหรับกรณีนี้ โดยที่ผู้ว่าราชการจังหวัดนนทบุรีใช้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาจึงไม่มีอำนาจที่จะแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว คณะกรรมการที่ถูกแต่งตั้งจึงไม่มีฐานะเป็นผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนแต่อย่างใด คงมีฐานะเป็นเพียงคณะบุคคลที่ถูกตั้งขึ้นเพื่อรวบรวมข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับกรณีที่ถูกกล่าวหาสำหรับนำเสนอผู้มีอำนาจพิจารณาดำเนินการต่อไปเท่านั้น การที่นาง ก. ให้การรับสารภาพต่อคณะกรรมการชุดดังกล่าวและแม้จะมีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพนั้นไว้เป็นลายลักษณ์อักษรจึงไม่อาจถือเป็นความคิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ข้อ 3 (2) ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชรจะดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนได้ ผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชรจะต้องดำเนินการทางวินัยตามอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 102 วรรคสอง ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/266

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

20 พฤษภาคม 2548

เรื่อง ขอพระราชทานความเป็นธรรม

เรียน ราชเลขาธิการ

อ้างถึง 1. หนังสือสำนักราชเลขาธิการ ที่ รล 0009.4/5664 ลงวันที่ 18 เมษายน 2548

2. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0507/2283 ลงวันที่ 26 เมษายน 2548

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ภาพถ่ายเอกสารการสืบสวนข้อเท็จจริง จำนวน 6 แผ่น

2. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0203/ว 22 ลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแจ้งว่าสำนักราชเลขาธิการได้ขอข้อมูลหรือความเห็น กรณีนาง ก. ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาว่าตนรับราชการเป็นพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ได้แอบอ้างใช้ชื่อเพื่อนร่วมงานไปซื้อทองรูปพรรณจนทำให้เสียชื่อเสียง ต่อมาได้ถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยและอาจถูกลงโทษถึงออกจากราชการ เกรงว่าจะทำให้ตนและครอบครัวได้รับความเดือดร้อน ตลอดระยะเวลาที่รับราชการมา 27 ปี ไม่เคยกระทำผิดแต่อย่างใด จึงขอกลับตัวโดยขอย้ายไปรับราชการที่โรงพยาบาลต่างอำเภอ จึงขอพระมหากรุณาเป็นที่พึ่งเพื่อสำนักราชเลขาธิการจะได้นำความกราบบังคมทูลพระกรุณาต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้ตรวจสอบเรื่องนี้แล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เจ้าหน้าที่ในสังกัดโรงพยาบาลหาดใหญ่หลายรายได้รับหนังสือจากสำนักงาน พ. ทนายความ ขอให้ชำระหนี้บอกเลิกสัญญาเช่าซื้อทองคำ (รูปพรรณ) และขอให้ส่งทรัพย์สินต่างๆ พร้อมค่าใช้จ่ายต่าง ๆ แก่ นาย ข. เจ้าของร้าน ด.จิ๋วเวลรี่ (ผู้ให้เช่าซื้อ) แต่เจ้าหน้าที่ดังกล่าวบางรายได้ชำระราคาค่าทองคำ (รูปพรรณ) เสร็จสิ้นแล้วบางรายไม่เคยเช่าซื้อทองคำ (รูปพรรณ) ดังกล่าวแต่อย่างใด เจ้าหน้าที่ที่ได้รับหนังสือทวงหนี้จึงรายงานให้ผู้อำนวยการ โรงพยาบาลหาดใหญ่ทราบ ผู้อำนวยการ โรงพยาบาลหาดใหญ่จึงมีคำสั่งที่ 23/2548 ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2548 แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว ผลการสืบสวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงมีความเห็นว่า กรณีมีมูลว่านาง ก. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีปลอมลายมือชื่อและใช้เอกสารบัตรประจำตัวของผู้ร่วมงานหลายรายทำสัญญาเช่าซื้อ

ทองคำ (รูปพรรณ) กับนาย ข. เจ้าของร้าน ต. จิวเวลรี่ โดยผู้ร่วมงานไม่ทราบเรื่องดังกล่าว ซึ่งเรื่องนี้โรงพยาบาลหาดใหญ่จะต้องส่งเรื่องให้จังหวัดสงขลาดำเนินการต่อไป หากผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลาเห็นว่ากรณีนี้มีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงก็จะต้องสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนและดำเนินการทางวินัยนาง ก. ทั้งนี้ตามนัยมาตรา 99 และมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ต่อไป หากข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติฟังได้ตามผลการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้ว คณะรัฐมนตรีได้วางแนวทางการลงโทษกรณีปลอมลายมือชื่อของผู้อื่นในทำนองนี้ว่า ให้ถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และลงโทษอย่างน้อยให้ออกจากราชการ (ปัจจุบัน คือ ปลดออกจากราชการ) ตามนัยหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0203/ว 22 ลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2532

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณาตามที่เห็นสมควรต่อไปด้วย จะขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวนิตา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ. รักษาการแทน

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ ถ 544

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

29 มิถุนายน 2548

เรื่อง ทาหรือการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

อ้างถึง หนังสือกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ด่วนมาก สับ ที่ ทส 0406/สับ 15

ลงวันที่ 12 เมษายน 2548 และ ด่วนมาก สับ ที่ ทส 0406/สับ17 ลงวันที่ 18 พฤษภาคม 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งได้รับเรื่องร้องเรียนกล่าวหาจากข้าราชการในสังกัดว่า ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้กล่าวหาหมิ่นพุดติการณ์ทุจริตด้วยการเรียกรับเงินจากผู้รับจ้างซ่อมเรือสำรวจประมง “จุฬารักษ์” เมื่อปี พ.ศ. 2540 จึงกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าวแล้ว ระหว่างการสอบสวนข้อเท็จจริง ผู้บังคับบัญชาดังกล่าว ได้มีหนังสือร้องเรียนกล่าวหาข้าราชการผู้ร้องเรียนว่า คนหนังสือที่ร้องเรียนกล่าวหาตนต่อกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งนั้น ปรากฏข้อความว่าข้าราชการผู้ร้องเรียนเป็นผู้รับเงินจากผู้รับจ้างซ่อมเรือสำรวจประมงด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการยอมรับสารภาพเป็นลายลักษณ์อักษรต่อผู้บังคับบัญชาว่ากระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการแล้ว กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งพิจารณาแล้ว เห็นว่ากรณีการร้องเรียนกล่าวหาของคู่กรณีเป็นการร้องเรียนในมูลเหตุเดียวกัน จึงได้หารือไปยังสำนักงาน ก.พ. รวม 2 กรณี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้วขอเรียนดังนี้

1. สำหรับปัญหาข้อที่ 1 ที่หารือว่า กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งจะส่งเรื่องให้ผู้ถูกกล่าวหาหรือเรียนกล่าวหาได้แย้งผู้กล่าวหาให้คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องเดิมพิจารณาสอบสวนในเรื่องหลังได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการสืบสวนเพื่อหามูลกรณีที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการผู้ใดกระทำผิดวินัยเมื่อเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ใดกระทำผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นทันทีตามวิธีการที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น ในกรณีตามที่หารือนี้ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าข้าราชการผู้ถูกสืบสวนข้อเท็จจริงได้มีหนังสือร้องเรียนกล่าวหาข้าราชการผู้กระทำความผิดวินัยในมูลเหตุเดียวกัน อธิบดีกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งจึงต้องดำเนินการสืบสวนเพื่อหามูลกรณีความนับทบัญญัติ มาตราดังกล่าวด้วย ซึ่งอธิบดีกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งสามารถที่จะส่งให้คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงชุดเดิม หรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงชุดใหม่ขึ้นทำการสืบสวนพิจารณาในกรณีที่มีการร้องเรียนกล่าวหาครั้งหลังก็ได้

2. สำหรับปัญหาข้อที่ 2 ที่หารือว่า กรณีผู้ถูกกล่าวหาในเรื่องเดิมได้แย้งว่าผู้ถูกกล่าวหาขอมรับสารภาพว่าได้เรียกรับหรือยอมรับเงินสินบนจากผู้รับจ้าง โดยแอบอ้างว่าผู้ถูกกล่าวหาในเรื่องเดิม ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสั่งให้ไปรับเงิน ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาที่ทราบคืออยู่แล้วว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นการทุจริตต่อหน้าที่อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยผู้กระทำได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 102 วรรคแปด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ข้อ 4 (3) ซึ่งผู้บังคับบัญชาสามารถสั่งลงโทษได้ทันทีโดยไม่ต้องสอบสวนจะกระทำหรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่ข้อ 4 (3) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง กำหนดว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา ... ถือเป็นกรณีความผิดปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัย ตามมาตรา 104 วรรคสอง หรือมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โดยไม่สอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้ ดังนั้น กรณีที่จะเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามข้อ 4 (3) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) นั้น จะต้องเป็นกรณีที่มีมูลเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือบุคคลอื่นตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ดังกล่าวไว้ว่าตนได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาจริง ผู้บังคับบัญชาจึงจะสามารถดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ ถ 546

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

29 มิถุนายน 2548

เรื่อง หรือการดำเนินการทางวินัยพนักงานของรัฐ

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ดับ ที่ สร 0201.05/302

ลงวันที่ 7 เมษายน 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขหรือกรณีจังหวัดนครราชสีมา ได้ลงโทษปลดนาย ก. พนักงานของรัฐ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 2 พ. โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา ออกจากราชการฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และนาย ก. ได้อุทธรณ์ทำสั่งลงโทษดังกล่าว สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจึงหารือว่า ในการพิจารณาคำเนินการทางวินัยและบรรจุกลับเข้ารับราชการของนาย ก. นั้น อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข หรือ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขจะเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาคำวินิจฉัย หาก อ.ก.พ. ดังกล่าวมีมติให้กลับเข้ารับราชการ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจะสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ในฐานะพนักงานของรัฐหรือข้าราชการ ความละเอียดแจ้งแล้ว

นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว เห็นว่าโดยที่การบริหารงานบุคคลของพนักงานของรัฐในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการปฏิบัติงานพนักงานของรัฐ ในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งข้อ 13 กำหนดโดยสรุปว่า การพิจารณาอุทธรณ์ของพนักงานของรัฐให้อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.ที่ทำหน้าที่ อ.ก.พ.กรม มีอำนาจพิจารณา ซึ่งกรณีนี้เป็นอำนาจของ อ.ก.พ.สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ดังนั้น หาก อ.ก.พ.สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณาเห็นว่าให้ลดโทษลงเป็นภาคทัณฑ์และให้นาย ก. กลับเข้าปฏิบัติราชการ กรณีจึงอยู่ในอำนาจของ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขที่จะต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติราชการ ในฐานะพนักงานของรัฐในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขก่อน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นवलบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ ล 548

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

29 มิถุนายน 2548

เรื่อง หรือแนวทางปฏิบัติในการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตร

อ้างถึง หนังสือกรมส่งเสริมการเกษตร ลับ ที่ กษ 1002/79 ลงวันที่ 12 เมษายน 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมส่งเสริมการเกษตรแจ้งข้อเท็จจริงว่า ศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดง ที่ 427/2548 ว่า การที่เจ้าหน้าที่กองคลัง กรมส่งเสริมการเกษตร ผู้ถูกฟ้องคดี ใช้ดุลพินิจไม่อนุมัติให้เบิกเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลของมารดาผู้ฟ้องคดี โดยแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปขอหลักฐานรับรองของสำนักงานเขตบึงกุ่มมาขึ้นยืนยันก่อน ทั้งที่เลขอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีเบิกเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลของมารดาผู้ฟ้องคดีในขณะที่ผู้ฟ้องคดียังเป็นข้าราชการประจำโดยไม่มีปัญหาไปแล้วหลายครั้ง จึงเป็นการกระทำที่มีลักษณะเป็นการจงใจสร้างชั้นตอนโดยไม่จำเป็น เป็นการจงใจกระทำต่อผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่กองคลังของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดของเจ้าหน้าที่ของคนที่ได้กระทำไปในการปฏิบัติหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 จึงให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินเป็นค่าพาหนะในการที่ผู้ฟ้องคดีจำต้องดำเนินการเพื่อหาหลักฐานมาแสดงให้เห็นที่พอใจตามที่ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่กองคลังของผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อจะได้รับเงินตามที่ขอเบิกตามสิทธิเป็นเงิน 3,300 บาท สำหรับค่าเสียหายที่เกิดจากความทุกข์ใจ ศาลปกครองกลางพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่เจ้าหน้าที่กองคลังของผู้ถูกฟ้องคดีปฏิเสธการจ่ายเงินสวัสดิการเกี่ยวกับค่ารักษาพยาบาลของมารดาผู้ฟ้องคดี และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปขอหลักฐานจากสำนักงานเขตบึงกุ่มเพื่อรับรองว่านาง ก. เป็นมารดาของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกั่นแก้ง กดขี่ หรือข่มเหงประชาชนผู้มาติดต่อราชการตามมาตรา 94 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย และเป็นการกระทำโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายจึงเป็นเรื่องร้ายแรง เมื่อพิจารณาประกอบกับค่าเสียหายที่เรื่อร้องแล้วจึงให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน 15,000 บาท พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินจำนวน 18,300 บาท ให้ผู้ฟ้องคดีพร้อมทั้งดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ

7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนถึงวันชำระหนี้เสร็จสิ้น กรมส่งเสริมการเกษตรจึงหาหรือแนวทางปฏิบัติในการดำเนินการทางวินัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้วขอเรียนดังนี้

1. สำหรับปัญหาข้อที่ 1 ข้อที่ 2 และข้อ 3 ที่หาหรือว่า ศาลปกครองกลางมีอำนาจหน้าที่วินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยในกรณีดังกล่าวได้หรือไม่ อย่างไร และคำพิพากษาของศาลปกครองกลางข้างต้นที่ชี้ว่าเจ้าหน้าที่กองคลัง กรมส่งเสริมการเกษตรปฏิบัติหน้าที่กั้นแกลัง กคชฯ หรือข่มเหงประชาชนผู้ติดต่อราชการ กระทำการโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายอันเป็นเรื่องร้ายแรง กรมส่งเสริมการเกษตรจะต้องดำเนินการอย่างไรจึงจะชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ และถ้าจะต้องดำเนินการทางวินัยเจ้าหน้าที่กองคลัง กรมส่งเสริมการเกษตรจะใช้ผลแห่งคำพิพากษาของศาลปกครองกลางดังกล่าวแต่งตั้งคณะกรรมการสอบทางวินัยอย่างไรร้ายแรงตามมาตรา 102 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้หรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ตามมาตรา 99 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “เมื่อปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที” และมาตรา 99 วรรคห้า บัญญัติว่า “เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัย โดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชาริเริ่มดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที” ดังนั้น เมื่อศาลปกครองกลางพิพากษาในคดีดังกล่าวว่าการที่เจ้าหน้าที่กองคลัง กรมส่งเสริมการเกษตร ปฏิเสธการจ่ายเงินสวัสดิการเกี่ยวกับค่ารักษาพยาบาลของมารดา ผู้ฟ้องคดี เป็นการกั้นแกลัง กคชฯ หรือข่มเหงประชาชนผู้ติดต่อราชการ ตามมาตรา 94 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย และเป็นกรกระทำโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายจึงเป็นเรื่องร้ายแรง ดังนั้น กรมส่งเสริมการเกษตรในฐานะผู้บังคับบัญชาจึงต้องพิจารณาคำพิพากษาดังกล่าว ว่า พฤติการณ์ของเจ้าหน้าที่กองคลัง กรมส่งเสริมการเกษตรนั้นมีมูลเป็นความผิดวินัยหรือไม่ หากผู้บังคับบัญชาเห็นว่ากรณีมีมูลเป็นความผิดวินัยก็ต้องดำเนินการทางวินัยทันทีตามมาตรา 102 ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา 99 วรรคสี่ และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

2. สำหรับปัญหาข้อที่ 4 ที่หาชื่อว่า กรณีที่ศาลปกครองกลางเห็นว่า เจ้าหน้าที่กองคลัง กรมส่งเสริมการเกษตร ปฏิบัติหน้าที่กั้นแก้ง กดช้ หรือข่มเหงประชาชนผู้ติดต่อบุคลากร กระทำการโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ของรัฐตามกฎหมาย อันเป็นเรื่องราวแรงตามมาตรา 94 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กรมส่งเสริมการเกษตรสามารถนำคำวินิจฉัยของศาลปกครองกลางดังกล่าว มาดำเนินการลงโทษทางวินัยเจ้าหน้าที่โดยไม่ต้องดำเนินการสอบสวนตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 102 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า” และมาตรา 102 วรรคแปด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “ในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. จะดำเนินการ โดยไม่สอบสวนก็ได้” ซึ่งตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ข้อ 3 และข้อ 4 ได้กำหนดกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งไว้ ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนก็ได้ แต่ไม่ได้กำหนดให้กรณีที่ต้อกล่าวหาของศาลปกครองเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งที่จะไม่สอบสวนก็ได้แต่อย่างใด ดังนั้น การที่จะดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการที่ถูกศาลปกครองพิพากษาว่ามีความผิด จึงต้องมีการสอบสวนตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เสียก่อน

3. สำหรับข้อหาข้อที่ 5 ที่หาชื่อว่า หากกรมส่งเสริมการเกษตรไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองกลางที่ชี้ว่าเจ้าหน้าที่กองคลัง กรมส่งเสริมการเกษตร ปฏิบัติหน้าที่กั้นแก้ง กดช้ หรือข่มเหงประชาชนผู้ติดต่อบุคลากร และกระทำการโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ของรัฐตามกฎหมาย อันเป็นเรื่องราวแรง กรมส่งเสริมการเกษตรจะไม่ดำเนินการทางวินัยเจ้าหน้าที่ดังกล่าวได้หรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้ให้ความเห็นไว้ในข้อ 1. แล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

ที่ นร 1011/ล 551

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

29 มิถุนายน 2548

เรื่อง ทวีการดำเนินการทางวินัย

เรียน ปลัดกระทรวงพลังงาน

อ้างถึง หนังสือกระทรวงพลังงาน ที่ พน 0201/1264 ลงวันที่ 21 เมษายน 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงพลังงานแจ้งว่า นาย ก. วิศวกร 8 ว สำนักงานพลังงานภูมิภาคที่ 5 (จังหวัดนครราชสีมา) กรมธุรกิจพลังงาน กระทรวงพลังงาน ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กรณีเรียกรับผลประโยชน์จากผู้ประกอบการสถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิงและก๊าซ ซึ่ง อ.ก.พ.กระทรวงพลังงาน พิจารณาแล้วมีมติให้ลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการ สำนักงานปลัดกระทรวงพลังงาน ได้ส่งมติของ อ.ก.พ.กระทรวงพลังงานดังกล่าวให้อธิบดีกรมธุรกิจพลังงานเพื่อพิจารณาดำเนินการออกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และในวันเดียวกันกระทรวงพลังงานได้มีคำสั่งตัดโอนตำแหน่งและอัตราเงินเดือนของข้าราชการในราชการบริหารส่วนกลางที่ปฏิบัติราชการส่วนภูมิภาคของกรมธุรกิจพลังงาน ไปสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงพลังงาน โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2548 รวมทั้งตำแหน่งของนาย ก. ด้วย แต่ไม่ได้ตัดโอนตัวนาย ก. ไปด้วย จึงขอหารือว่าการดำเนินการสั่งลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการอยู่ในอำนาจของอธิบดีกรมธุรกิจพลังงานหรือปลัดกระทรวงพลังงานโดยอาศัยกฎหมายใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา 104 วรรคสอง (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนที่แต่งตั้งตามมาตรา 102 หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม วรรคสี่ หรือ วรรคห้า แล้วแต่กรณี เห็นว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษปลดออก หรือ ไล่ออก ให้ดำเนินการดังนี้ คือ สำหรับผู้ถูกกล่าวหาซึ่งดำรงตำแหน่งระดับ 8... ให้... ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 ส่งเรื่องให้อ.ก.พ.กระทรวงซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่พิจารณา และเมื่อ อ.ก.พ.กระทรวงมีมติเป็นประการใด ให้...ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุดังกล่าว...สั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ซึ่งหมายความว่าให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุเป็นผู้สั่งลงโทษให้เป็นไปตามมติ อ.ก.พ.กระทรวง สำหรับเรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า อ.ก.พ. กระทรวงพลังงาน มีมติให้ลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการ ดังนั้น ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการ

ก็คือผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง ตามมาตรา 52 (5) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 คือ หากนาย ก. ถูกตัดโอนไปสำนักงานปลัดกระทรวงพลังงานก็เป็นหน้าที่ของปลัดกระทรวงพลังงาน ส่วนในกรณีที่ยังอยู่กรมธุรกิจพลังงานก็เป็นหน้าที่ของอธิบดีกรมธุรกิจพลังงาน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/323

สำนักงาน ก.พ.
ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

15 กรกฎาคม 2548

เรื่อง ขอให้พิจารณาระดับโทษ

เรียน ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

อ้างถึง หนังสือกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ พส 0201/801

ลงวันที่ 22 เมษายน 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้หารือเรื่องการพิจารณาระดับโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญ 2 ราย โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า

1. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงนาย ก. เจ้าพนักงานป่าไม้ 4 กล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยกรณีเมื่อครั้งช่วยราชการสำนักงานป่าไม้จังหวัดนครสวรรค์ เป็นผู้เสพยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า การกระทำของนาย ก. เป็นความคิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรงตามมาตรา 91 และมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เห็นว่าการกระทำของนาย ก. เป็นความคิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง และสั่งลงโทษภาคทัณฑ์

2. กรมการเร่งรัดพัฒนาชนบท ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยนาย ข. นายช่างเครื่องกล 6 กล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรง กรณีกู้เงินสินเชื่อชนวิฑูจากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขานครนายก เป็นเงินจำนวน 9,000 บาท แล้วไม่ยอมชำระให้เสร็จสิ้น เป็นเหตุให้ธนาคารดังกล่าวฟ้องร้องผู้กู้และผู้ค้ำประกันค่อศาล ทำให้ผู้ค้ำประกันเดือดร้อนและร้องเรียนขึ้น คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า การกระทำของนาย ข. เป็นความผิดตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เห็นควรลงโทษตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 2 เดือน กรมการเร่งรัดพัฒนาชนบทเห็นชอบและสั่งลงโทษตามที่เสนอ

3. อ.ก.พ.กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในการประชุมครั้งที่ 1/2548 เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2548 พิจารณาแล้วมีมติว่า ให้ส่งเรื่องการดำเนินการทางวินัยทั้งสองรายไปให้ ก.พ. พิจารณาระดับโทษเพื่อความเหมาะสม ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 102 บัญญัติไว้เป็นหลักการว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญให้สอบสวน เพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงให้ดำเนินการตาม มาตรา 103 คือ ให้ผู้บังคับบัญชาส่งลงโทษภาคทัณฑ์ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ตามควรแก่กรณี ให้เหมาะสมกับความผิด ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ดำเนินการตาม มาตรา 104 คือ ให้ผู้บังคับบัญชาส่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ตามมติ อ.ก.พ. และให้ดำเนินการตาม มาตรา 109 คือ รายงานการดำเนินการทางวินัยนั้นต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับจนถึงอธิบดี เพื่อพิจารณา ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ แล้วให้รายงานไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงต่อไป หาก อ.ก.พ.กระทรวงเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยเป็นการไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม และมีมติเป็นประการใด ให้อธิบดีสั่งหรือ ปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น หลังจากนั้นส่วนราชการเจ้าสังกัดก็จะรายงานการดำเนินการทางวินัยที่ผ่านการ พิจารณาของ อ.ก.พ.กระทรวงแล้ว ไปยัง ก.พ. เพื่อตรวจสอบและการทะเบียนประวัติตามระเบียบ ก.พ. ต่อไป สำหรับกรณีนาย ก. และนาย ข. นี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าอธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และ พันธุ์พืช และอธิบดีกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบทได้มีคำสั่งลงโทษบุคคลทั้งสองแล้ว และรายงานการ ดำเนินการทางวินัย ไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามมาตรา 109 วรรคหก เพื่อพิจารณาว่า รายงานการดำเนินการทางวินัยนั้นถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่ เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวงมีมติ เป็นประการใดตามมาตรา 109 วรรคเจ็ด อธิบดีจะต้องสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามมตินั้น ดังนั้น เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวง ยังมีได้วินิจฉัยว่าการลงโทษทั้งสองกรณีดังกล่าวถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่ จึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้องตามมาตรา 109 วรรคเจ็ด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. 2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/327

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

25 กรกฎาคม 2548

เรื่อง ทหารี่เกี่ยวกับวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน

อ้างถึง หนังสือสำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน ค่วนที่สุด ที่ พน 0601.2/1880

ลงวันที่ 22 มิถุนายน 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานนโยบายและแผนพลังงานได้ทหารี่ปัญหาเกี่ยวกับวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญโดยแจ้งข้อเท็จจริงว่าข้าราชการในสังกัดได้ละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2548 และกลับมาปฏิบัติราชการวันที่ 21 เมษายน 2548 โดยไม่ทราบสาเหตุและไม่ชี้แจงเหตุผลให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ต่อมาเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2548 ผู้นี้ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการไปอีกและมีได้กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลข จึงทหารี่ปัญหาพร้อม 2 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วขอเรียนดังนี้

1. สำหรับปัญหาข้อที่ 1 ที่ทหารี่ว่า ในช่วงระหว่างวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2548 ถึงวันที่ 20 เมษายน 2548 จะลงโทษข้าราชการดังกล่าวในฐานะความผิดตามมาตรา 92 วรรคสอง ในลักษณะใดนั้น

ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติโดยสรุปว่า การละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งต้องลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ แต่คณะรัฐมนตรีได้มีมติกำหนดแนวทางการลงโทษในกรณีดังกล่าวไว้ให้ไล่ออกจากราชการหากปรากฏว่าผู้นั้น ไม่ได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลข

สำหรับกรณีทหารี่ปรากฏว่า ข้าราชการรายนี้ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร รวม 2 ครั้ง คือ ครั้งแรก ตั้งแต่วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2548 ถึงวันที่ 20 เมษายน 2548 และครั้งที่สอง ตั้งแต่วันที่ 9 พฤษภาคม 2548 โดยมีได้กลับมาปฏิบัติราชการอีก กรณีจึงชี้แจงขอ ไขความผิดคณะรัฐมนตรีดังกล่าวข้างต้นผู้บังคับบัญชาจึงต้องสั่งลงโทษ ไล่ออกจากราชการเพียงสถานเดียว

2. ส่วนข้อหาหรือข้อที่ 2 ที่ว่า การส่งลงโทษไล่ผู้นี้ออกจากราชการ โดยให้คำสั่งมีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2548 เป็นต้นไป จะชอบด้วยระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 6 (2) หรือไม่ ประการใด นั้น

ขอเรียนว่า โดยที่ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 6 (2) กำหนดว่า “การส่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการในกรณีกระทำผิดวินัย โดยละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลานานกว่าสิบห้าวันและไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกตั้งแต่วันละทิ้งหน้าที่ราชการนั้น” ซึ่งหมายความว่า ในกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลานานกว่าสิบห้าวัน โดยไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลยจนถึงวันออกคำสั่งลงโทษ ก็ให้สั่งให้ผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ราชการในคราวนั้น แต่ถ้าเป็นกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลานานกว่าสิบห้าวันหลายครั้ง และครั้งสุดท้ายไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลยจนถึงวันออกคำสั่งลงโทษ ก็ให้สั่งให้ผลย้อนหลังไปได้ตั้งแต่วันที่ราชการครั้งสุดท้ายที่ไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย สำหรับกรณีนี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้นี้ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลานานกว่าสิบห้าวันสองครั้ง โดยครั้งสุดท้ายได้ละทิ้งหน้าที่ราชการไปตั้งแต่วันที่ 9 พฤษภาคม 2548 โดยมีได้กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลยจนถึงวันออกคำสั่ง ผู้นี้บังคับบัญชาที่จะต้องสั่งลงโทษไล่ผู้นี้ออกจากราชการ โดยให้ผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 9 พฤษภาคม 2548 ซึ่งเป็นวันละทิ้งหน้าที่ราชการครั้งสุดท้ายเท่านั้น มิใช่วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2548 แต่อย่างใด ดังนั้น การที่จะสั่งลงโทษไล่ผู้นี้ออกจากราชการ โดยให้ผลตั้งแต่วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2548 จึงเป็นการไม่ชอบด้วยระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 6 (2) ดังกล่าวข้างต้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/352

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

4 สิงหาคม 2548

เรื่อง หรือแนวทางการนำเหตุอันควรลดหย่อนมาประกอบการพิจารณา

เรียน เลขาธิการอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

อ้างถึง หนังสือกองมาตรฐานวินัย สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ คช 0039.3/706

ลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2548

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายคู่มือการดำเนินการทางวินัย จำนวน 13 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึงหรือแนวทางการนำเหตุอันควรลดหย่อนมาประกอบการพิจารณา
ลงโทษทางวินัยไปยัง ก.พ. โดยอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการดำเนินการทาง
วินัยมีมติให้ขอทราบแนวทางการใช้ดุลยพินิจเกี่ยวกับการนำเหตุอันควรลดหย่อนมาประกอบการ
พิจารณาของ ก.พ. เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาตามอำนาจหน้าที่ต่อไป นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535
มาตรา 103 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับ
ความผิด ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษ
ภาคทัณฑ์ ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อยหรือมีเหตุอันควรลดหย่อน ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูก
ลงโทษตัดเงินเดือน” และวรรคสองบัญญัติว่า “ในกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อย และมีเหตุอันควร
ลดโทษ จะงดโทษให้โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้” และมาตรา 104 วรรคหนึ่ง
บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออก
หรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษ
ก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก” ซึ่งเห็นได้ว่ากฎหมายบัญญัติถึงเหตุอันควรลดหย่อน
โทษไว้โดยมิได้ระบุรายละเอียดว่าควรจะเป็นเหตุใดบ้าง ดังนั้น เหตุอันควรลดหย่อนที่ผู้บังคับบัญชาจะ
นำมาประกอบการพิจารณาลดโทษทางวินัยให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำผิดนั้น จึงขึ้นอยู่กับ
การใช้ดุลยพินิจของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ โดยยึดหลักความเป็นธรรมเป็นสำคัญว่าจะนำเหตุ
ลดหย่อนประการใดมาประกอบการพิจารณา เช่น ลักษณะของการกระทำผิด ผลแห่งการกระทำผิด

คุณความดี การรู้หรือไม่รู้ว่าการกระทำนั้นเป็นความผิด การให้โอกาสแก้ไขความประพฤติกเล็ดลอดหลังการกระทำผิด และสภาพของผู้กระทำผิด เป็นต้น ทั้งนี้ จะต้องอยู่ภายใต้บังคับบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้นด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ 380

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

5 กันยายน 2548

เรื่อง ทหรีอแนวทางปฏิบัติในการดำเนินการตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540)

เรียน นาย ก.

อ้างถึง หนังสือของท่าน ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2548

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ว 19 ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้ทหรีอเกี่ยวกับกรณีที่ท่านซึ่งเป็นพนักงานองค์การสวนยางถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ท่านทราบ เป็นการดำเนินการที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ หากไม่ถูกต้องจะต้องดำเนินการอย่างไร และหากผลการสอบสวนปรากฏว่ากระทำผิดและถูกลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงจะได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนหรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่ท่านเป็นพนักงานองค์การสวนยางซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการองค์การสวนยางที่จะพิจารณา ไม่อยู่ในอำนาจของ ก.พ. ที่จะให้ความเห็นได้แต่อย่างไรก็ตาม โดยที่ข้อบังคับองค์การสวนยางว่าด้วยตำแหน่ง เงินเดือน ค่าจ้าง การบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนตำแหน่ง การเลื่อนเงินเดือน และการลดถอน พ.ศ. 2524 ข้อ 16 กำหนดให้การพิจารณาเกี่ยวกับวินัยและการสอบสวนสำหรับพนักงานและลูกจ้างประจำ ให้นำหลักเกณฑ์ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับ โดยอนุโลมเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับหลักเกณฑ์ตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานซึ่งเป็นผลดีแก่พนักงานและลูกจ้างประจำ ดังนั้น หากเรื่องตามที่ทหรีอเป็นกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญสำนักงาน ก.พ. มีความเห็นดังนี้

1. ตามที่ทหรีอว่า การที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงดำเนินการสอบสวนโดยไม่แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว.3 ให้ท่านทราบ เป็นการดำเนินการที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ หากไม่ถูกต้องจะต้องดำเนินการอย่างไร นั้น

ขอเรียนว่า สำหรับกรณีที่เป็นการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงนั้น ข้อ 15 วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา กำหนดว่า “...ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใดอย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด แล้วให้

คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา โดยระบุข้อกล่าวหาที่ปรากฏตาม พยานหลักฐานว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด ความมาตราใด และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา เท่าที่มีให้ทราบ โดยระบุวัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา สำหรับ พยานบุคคลจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ ส่วนกรณีที่เป็นการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย อย่างไม่ร้ายแรงนั้น สำนักงาน ก.พ. ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติไว้โดยให้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุป พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ 15 ของกฎ ก.พ. ดังกล่าวโดยอนุโลม (หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ว 19 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2547) หากคณะกรรมการสอบสวนไม่ดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาและ สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ข้อ 36 กำหนดให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ได้รับรายงาน การดำเนินการทางวินัยสั่งให้ คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็ว และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะชี้แจงให้ด้วยคำและ นำสืบแก่ข้อกล่าวหาตามที่กำหนดไว้ในข้อ 15 ด้วย (รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย)

2. ตามที่ทหรือว่า หากผลการสอบสวนทางวินัยปรากฏว่าท่านกระทำผิดและถูกกล่าวหา ตกเดือน หรือถูกลงโทษภาคทัณฑ์ หรือโทษที่สูงกว่าภาคทัณฑ์ จะได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอไว้ ระหว่างที่ถูกสอบสวนหรือไม่ อย่างไร นั้น

ขอเรียนว่า โดยที่การเลื่อนขั้นเงินเดือนพนักงานองค์การสวนยางเป็นไปตามข้อบังคับองค์การ สวนยางว่าด้วยตำแหน่ง เงินเดือน ค่าจ้าง การบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนตำแหน่ง การเลื่อนเงินเดือน และ การถอดถอน พ.ศ. 2524 และที่แก้ไขเพิ่มเติม สำนักงาน ก.พ. ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้

3. ตามที่ทหรือว่า การที่คณะกรรมการสอบสวนและผู้อำนวยการองค์การสวนยางใช้ระยะเวลา ในการสอบสวนพิจารณาเกินกว่าที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ถือว่าเป็นการบกพร่องเสอ การปฏิบัติหน้าที่ ทำให้เกิดความเสียหายแก่องค์การสวนยางและตัวท่านหรือไม่ และท่านสามารถเรียก ค่าเสียหายจากหน่วยงานได้หรือไม่ อย่างไร นั้น

ขอเรียนว่า โดยที่ข้อ 12 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) วรรคสอง กำหนดว่าในกรณีที่ คณะกรรมการสอบสวนไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาตามขั้นตอนต่าง ๆ ได้ ให้คณะกรรมการสอบสวนรายงานเหตุที่ทำให้การสอบสวนไม่แล้วเสร็จต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อขอขยายระยะเวลาการสอบสวน ในกรณีเช่นนี้ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสั่งขยายระยะเวลา ดำเนินการได้ตามความจำเป็นครั้งละไม่เกินหกสิบวัน และข้อ 12 วรรคสาม กำหนดว่า การสอบสวน เรื่องใดที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายในสองร้อยเจ็ดสิบวันให้ประธานกรรมการรายงาน เหตุให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนรายงานให้ อ.ก.พ.กระทรวง ทราบ เพื่อติดตามเร่งรัดการสอบสวน ต่อไป ดังนั้น หากคณะกรรมการสอบสวนได้ขอขยายระยะเวลาการสอบสวนต่อผู้อำนวยการองค์การสวนยาง

และได้รับอนุมัติให้ขยายระยะเวลาในการสอบสวนมาโดยตลอด ก็เป็นการดำเนินการที่ถูกต้องตามกฎหมาย ก.พ.
ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ดังกล่าวแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสีมา สีมานันท์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ถ 790

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

5 กันยายน 2548

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการลงโทษข้าราชการที่ออกจากราชการไปแล้ว

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

อ้างถึง หนังสือกรมป่าไม้ ที่ ทส 1601.5/168 ลงวันที่ 1 สิงหาคม 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมป่าไม้แจ้งว่า เมื่อปี 2532 นาย ก. เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 5 และนาย ข. ป่าไม้อำเภอขนอม ถูกพนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราชฟ้องเป็นคดีอาญาฐานความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามคดีหมายเลขคำที่ 99/2532 ต่อมานาย ก. เกษียณอายุตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2533 ส่วนนาย ข. ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2537 คดีถึงที่สุด ศาลฎีกาพิพากษาว่าบุคคลทั้งสองกระทำความผิดอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามมาตรา 157 แห่งประมวลกฎหมายอาญาให้ลงโทษจำคุกคนละ 1 ปี โดยไม่รอกการลงโทษ ตามคำพิพากษาที่ 9011-9012/2547 ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2547 จึงหารือแนวทางการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการทั้งสองรายไปยังสำนักงาน ก.พ. ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาเรื่องนี้แล้วเห็นว่า โดยที่ ก.พ. ได้เคยมีมติกำหนดการดำเนินการต่อไปสำหรับเรื่องการดำเนินการทางวินัยว่า กรณีที่อยู่ระหว่างการดำเนินการตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และในวันที่ 1 เมษายน 2535 ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ใช้บังคับยังคงดำเนินการไม่เสร็จให้ดำเนินการต่อไปตามมาตรา 106 และ มาตรา 138 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709/ว.3 ลงวันที่ 17 เมษายน 2535) สำหรับกรณีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่าได้มีการฟ้องนาย ก. และนาย ข. เป็นคดีอาญาตามมาตรา 157 แห่งประมวลกฎหมายอาญาดังแต่ปี 2532 โดยนาย ก. เกษียณอายุพ้นจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2533 ส่วนนาย ข. ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2537 ผลคดีถึงที่สุดโดยศาลฎีกาพิพากษาลงโทษจำคุกคนละ 1 ปี โดยไม่รอกการลงโทษเมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2547 กรณีจึงเข้าเกณฑ์ตามนัยมติ ก.พ. ดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการทั้งสองรายต่อไปได้ ดังนั้น การดำเนินการทางวินัยกรณีนี้ควรดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กรมป่าไม้จะต้องนำเรื่องนี้เสนอ อ.ก.พ. กรมป่าไม้พิจารณาโทษทางวินัยที่ควรจะได้รับตามมาตรา 104 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าควรเป็นโทษ

ไล่ออก ปลดออก หรือให้ออก ตามมาตรา 83 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และเมื่อ อ.ก.พ.กรม มีมติเป็นประการใด ให้อธิบดีกรมป่าไม้สั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น

2. สำหรับการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยกรณีนี้ให้เป็นไปตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 5

3. สำหรับฐานความผิดนั้น กรณีนี้เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2518) ข้อ 1 (1) ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา 81 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ไม่อาจที่จะปรับบทเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา 67 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 เพราะไม่มีกรรมการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแต่ประการใด

4. ส่วนวันออกจากราชการให้เป็นไปตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 7 ประกอบข้อ 6 (6) หรือ (7) แล้วแต่กรณี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสีมา สีมานันท์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/406

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก ถนน 10300

26 กันยายน 2548

เรื่อง ข้อหารือเกี่ยวกับกระบวนการสอบสวนทางวินัย

เรียน นาย ก.

อ้างถึง หนังสือของท่าน ลงวันที่ 3 มิถุนายน 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง ได้หารือปัญหาเกี่ยวกับกรณีที่ท่านถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง รวม 6 ข้อ พร้อมเอกสารประกอบการพิจารณา ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่กรณีของท่านเป็นข้าราชการครูตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 ซึ่งขณะนี้อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่จะพิจารณา ก.พ. ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้ แต่อย่างไรก็ตาม หากกรณีดังกล่าวเป็นกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญ สำนักงาน ก.พ.มีความเห็นดังนี้

1. ตามข้อหารือที่ 1 ที่ว่า การที่คณะกรรมการสอบสวนให้ท่านลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน พร้อมทั้งแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาตามแบบ สว. 2 โดยที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนยังไม่ได้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ท่านทราบ อีกทั้งในการบันทึกถ้อยคำก็ได้พูดข่มขู่และจู่โจมท่านในการให้ถ้อยคำด้วยนั้น ถือเป็น การดำเนินการถูกต้องตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ข้อ 5 และข้อ 6 หรือไม่ เพราะเหตุใด

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่ข้อ 5 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ได้กำหนดให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องดำเนินการแจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยเร็ว และส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้แก่คณะกรรมการสอบสวน พร้อมทั้งส่งหลักฐานการรับทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนของผู้ถูกกล่าวหา และเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ประธานกรรมการลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน หลังจากนั้นประธานกรรมการจึงดำเนินการประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาวางแผนทางการสอบสวนตามข้อ 6 ต่อไป ดังนั้น เมื่อมีการออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้วผู้ที่มีหน้าที่ในการดำเนินการตามข้อ 5 คือ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนส่วนการดำเนินการตาม

ข้อ 6 เป็นหน้าที่ของประธานกรรมการสอบสวน ซึ่งเป็นขั้นตอนหลังจากผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้แก่ผู้ถูกกล่าวหาทราบแล้ว

2. ตามข้อหาหรือที่ 2 ที่ว่า การที่กรมสามัญศึกษาอนุญาตให้นาย ข. ลาหยุดราชการชั่วคราวเพื่ออุปสมบท โดยรู้อยู่ว่าในขณะนั้นนาย ข. ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการและเลขานุการสอบสวนวินัย เป็นการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เพราะเหตุใด นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่ข้อ 18 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) กำหนดว่า ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานต้องมีกรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมดจึงจะสอบสวนได้ ดังนั้น โดยที่เรื่องนี้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จำนวน 3 คน การที่ผู้บังคับบัญชาอนุญาตให้นาย ข. กรรมการและเลขานุการ ลาอุปสมบท จึงเหลือกรรมการสอบสวนอีก 2 คน ซึ่งเกินกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด การสอบสวนต่อไปจึงเป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมาย

3. ตามข้อหาหรือข้อที่ 3 และข้อที่ 4 ที่ว่า การที่นาย ข. ยื่นใบลาอุปสมบทต่อผู้บังคับบัญชาแล้วไม่ลงนามรับทราบคำสั่งให้ลาอุปสมบท หนังสือแสดงการพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ลาอุปสมบท และคำสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติราชการ นั้น เป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการหรือไม่ เพราะเหตุใด และคำสั่งกรมสามัญศึกษาที่อนุญาตให้นาย ข. ลาอุปสมบท มีอยู่ในระเบียบว่าด้วยการลาอุปสมบทของข้าราชการ พ.ศ. 2535 หรือไม่ และรองอธิบดีกรมสามัญศึกษาปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมสามัญศึกษา มีอำนาจลงนามในคำสั่งอนุญาตให้นาย ข. ลาอุปสมบทได้หรือไม่ ถ้าอนุญาตได้จะต้องมีหนังสือมอบหมายหรือมอบอำนาจจากอธิบดีกรมสามัญศึกษาก่อนหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กรณีดังกล่าวจะเป็นความคิดทางวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการหรือไม่ เป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่เป็นคดีเป็นเรื่อง ๆ ไป ส่วนการลาอุปสมบทจะเป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. 2535 หรือไม่ เป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจของสำนักงานกฤษฎีกาที่จะพิจารณา ก.พ. ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้

4. ตามข้อหาหรือข้อที่ 5 ที่ว่า การที่ประธานกรรมการสอบสวนขอขยายเวลาการสอบสวนโดยขออ้อนหลังนั้น เป็นการถูกต้องตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ข้อ 12 และข้อ 38 หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ข้อ 12 กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนภายในกำหนดระยะเวลา ในกรณีที่คณะกรรมการ

สอบสวน ไม่สามารถดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาได้ให้คณะกรรมการสอบสวนรายงานเหตุที่ทำให้การสอบสวนไม่แล้วเสร็จต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อขอขยายระยะเวลาการสอบสวน ในกรณีเช่นนี้ ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจสั่งขยายระยะเวลาสอบสวนได้ตามความจำเป็น และข้อ 37 ของกฎ ก.พ. ฉบับเดียวกัน ได้กำหนดว่าในกรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนคอนโดทำไม่ถูกต้องตามกฎ ก.พ. นี้ นอกจากที่กำหนดไว้ในข้อ 34 ข้อ 35 และข้อ 36 ถ้าการสอบสวนคอนนั้นเป็นสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ให้ผู้มีอำนาจแล้วแต่กรณี สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนแก้ไขหรือดำเนินการคอนนั้นให้ถูกต้องโดยเร็ว แต่ถ้าการสอบสวนคอนนั้นมีใช้สาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ผู้มีอำนาจดังกล่าวจะสั่งให้แก้ไขหรือดำเนินการให้ถูกต้องหรือไม่ก็ได้ ดังนั้น การขอขยายระยะเวลาการสอบสวนโดยขอข้อย้อนหลังนั้นเป็นการไม่ดำเนินการให้ถูกต้องตาม ข้อ 12 ซึ่งไม่ถือเป็นสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม และไม่ถือเป็นสาเหตุที่จะทำให้การดำเนินการในชั้นคอนที่ขอขยายระยะเวลาการสอบสวนดังกล่าวเสียไปแต่อย่างใด

5. ความข้อหาหรือข้อที่ 6 ที่ว่า การที่ประธานกรรมการได้มีหนังสือถึงท่านโดยปกปิดไม่แจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการลาอุปสมบทชั่วคราวของนาย ข. เป็นการไม่ชอบด้วยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ. 2526 หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า กรณีตามหาข้อได้ให้ความเห็นไว้แล้วในข้อ 3.

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นว 1011/834

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

26 กันยายน 2548

เรื่อง ทวีติการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

- อ้างถึง 1. หนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ดับ ที่ ปช 0006/635 ลงวันที่ 18 พฤษภาคม 2547
2. บันทึกกรมที่ดิน ดับ ที่ มท 0502.5/589 ลงวันที่ 10 มิถุนายน 2547
3. หนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ กค 0409.4/24627 ลงวันที่ 5 กันยายน 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมบัญชีกลางแจ้งว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับเรื่องกล่าวหา นาย ก. เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยว่าร่วมกับเจ้าหน้าที่กรมที่ดินทุจริตในการออกเอกสารสิทธิในที่ดินบริเวณแหล่งบวกลีไฮ ตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยทำการถมดินรุกล้ำทะเลเพื่อออกโฉนดที่ดินซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับเรื่องไว้พิจารณาและดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยมีคำสั่งที่ 103/2543 ลงวันที่ 13 มิถุนายน 2543 ที่ 36/2544 ลงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2544 และที่ 28/2545 ลงวันที่ 28 มกราคม 2545 แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณี นาย ข. กับพวกในเรื่องดังกล่าว ต่อมาวันที่ 1 เมษายน 2547 นาย ข. ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการตามมาตรการพัฒนาและบริหารกำลังคนเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง มาตรการที่ 1

หลังจากนั้น วันที่ 18 พฤษภาคม 2547 ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติแจ้งอธิบดีกรมที่ดินให้พิจารณาส่งโทษทางวินัยนาย ข. ในความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ผลที่สุดกรมที่ดินโดยมติ อ.ก.กระทรวงมหาดไทยสั่งองโทษไล่นาย ข. ออกจากราชการตามคำสั่งกรมที่ดิน ที่ 1675/2547 ลงวันที่ 23 มิถุนายน 2547 กรมบัญชีกลางจึงหารือว่า นาย ข. เป็นผู้อยู่ระหว่างถูกสอบสวนหรืออยู่ระหว่างการดำเนินการทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน หรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติความโดยสรุปว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและเป็นการกล่าวหาต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคห้า หรือมาตรา 104 วรรคสาม แล้วแต่กรณี มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการสำหรับกรณีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่านาย ข. มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำการทุจริตในการออกเอกสารสิทธิในที่ดินบริเวณแหลมบาลีไฮ ตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยมีขอบ อันพึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยกล่าวหาต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งมีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายเข้าเกณฑ์ตามมาตรา 106 แล้ว ก่อนนาย ข. ออกจากราชการ ดังนั้น กรณีจึงเห็นได้ว่าการที่นาย ข. อยู่ในระหว่างไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีลักษณะเป็น ไปในทำนองเดียวกันกับอยู่ระหว่างสอบสวนทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 899

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก ถนน. 10300

30 กันยายน 2548

เรื่อง ทวีการสั่งเพิ่มโทษ

เรียน สรรพากรภาค 11

อ้างถึง หนังสือสำนักงานสรรพากรภาค 11 ฉบับด่วนที่สุด ที่ กค 0719/บ2/96

ลงวันที่ 14 กันยายน 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง ทวีปัญหาเกี่ยวกับการสั่งเพิ่มโทษข้าราชการ โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า กรมสรรพากรโดยสำนักงานสรรพากรภาค 11 ได้มีคำสั่งกรมสรรพากรที่ (สก.11)2/2547 ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2547 ลงโทษตัดเงินเดือนนาย ก. เจ้าหน้าที่สรรพากร 4 สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาพระพรหม สำนักงานสรรพากรพื้นที่นครศรีธรรมราช 5% เป็นเวลา 3 เดือน กรณีรับทำบัญชีให้ร้านค้าต่าง ๆ ในอำเภอพระพรหม จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นการฝ่าฝืนคำสั่งกรมสรรพากร ที่ 3107/2496 ลงวันที่ 26 มีนาคม 2496 เรื่องห้ามข้าราชการกรมสรรพากรรับทำบัญชีให้แก่ร้านค้า และรับเขียนแบบอื่นแสดงรายการเสียภาษีอากร หรือคำร้อง หรือคำอุทธรณ์ อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรง ชูานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ความมาตรา 88 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ต่อมา อ.ก.พ.กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่าการกระทำในลักษณะดังกล่าวนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณา ลงโทษในระดับลดขั้นเงินเดือน 1 ชั้น การที่กรมสรรพากรโดยสำนักงานสรรพากรภาค 11 ได้มีคำสั่งเพิ่มโทษ นาย ก. จากตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือน เป็นตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 3 เดือน จึงยังไม่สอดคล้องกับมาตรฐานระดับโทษตามที่ ก.พ. เคยพิจารณาไว้ จึงมีมติให้เพิ่มโทษนาย ก. เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ชั้น กรมสรรพากรโดยสำนักงานสรรพากรภาค 11 จึงขอทวีการสั่งเพิ่มโทษข้าราชการรายนี้ในประเด็น ดังต่อไปนี้

1. การสั่งเพิ่มโทษตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 7 ที่กำหนดว่า "การสั่งเพิ่มโทษ เป็นลดขั้นเงินเดือน ให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับ ทั้งนี้ การสั่งย้อนหลังดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อสิทธิและประโยชน์ที่ผู้ถูกสั่งลงโทษได้รับไปแล้ว" นั้น ควรสั่งย้อนหลังไปถึงเดือนเมษายน 2546 ซึ่งเป็น เดือนที่คำสั่งกรมสรรพากรที่ (สก.11) 2/2547 ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2547 คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับโดย

ลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น ข้าราชการรายนี้จากรับเงินเดือนในอันดับ ท. 4 ชั้น 8,190 บาท (ในขณะที่คำสั่ง
ลงโทษดังกล่าวใช้บังคับ) เป็นให้ได้รับเงินเดือนในอันดับ ท.4 ชั้น 7,780 บาท

2. การที่จะสั่งเพิ่มโทษข้าราชการรายนี้ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงเดือนเมษายน 2546
จะต้องแก้ไขคำสั่งการเลื่อนชั้นเงินเดือนของข้าราชการผู้นี้ที่ได้เลื่อนไปแล้วตั้งแต่ปีงบประมาณ 2546
2547 และ 2548 (ครึ่งปีแรก) โดยลดชั้นเงินเดือนไป 1 ชั้น ตามคำสั่งเพิ่มโทษหรือไม่ หรือควรดำเนินการ
อย่างไร

3. การที่จะสั่งเพิ่มโทษข้าราชการรายนี้ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงเดือนเมษายน 2546
จะต้องยกเลิกคำสั่งกรมสรรพากร ที่ (สภ.11) 1475/2546 ลงวันที่ 16 กันยายน 2546 ที่เลื่อนระดับข้าราชการ
ผู้นี้เป็นเจ้าหน้าที่สรรพากร 5 ไปแล้วหรือไม่ หรือควรดำเนินการอย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่ปัญหาท่านเองเดียวกันนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาเห็นความเห็นว่า
ในกรณีที่มีผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกลงโทษทางวินัย ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษดังกล่าว เห็นว่าการ
ลงโทษทางวินัยนั้นยังไม่ถูกต้องเหมาะสม ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวมีอำนาจที่จะสั่งเพิ่มโทษหรือ
ลดโทษได้ แสดงว่าคำสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นยังไม่เด็ดขาด เพราะผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือยัง
สามารถแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงให้อุบัติหรือเหมาะสมได้ และการเพิ่มโทษหรือลดโทษเป็นลงโทษไม่
ถึงออกจากราชการจะต้องสั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับ ซึ่งเป็นการกำหนด
แนวทางปฏิบัติสำหรับกรณีที่ยังมิได้มีการดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับกระบวนการบริหารงานบุคคลที่จะ
ก่อให้เกิดสิทธิและประโยชน์แก่ข้าราชการผู้ถูกลงโทษ เช่น การเลื่อนชั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใน
ระดับที่สูงขึ้นหรือการเลื่อนชั้นเงินเดือน เป็นต้น ส่วนในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้มีคำสั่งที่
ก่อให้เกิดสิทธิหรือประโยชน์แก่ข้าราชการผู้ถูกลงโทษไปโดยถูกต้องตามกฎหมาย และมีผลสมบูรณ์แล้ว
การเพิ่มโทษข้าราชการผู้นั้น โดยให้คำสั่งมีผลย้อนหลังดังกล่าวย่อมไม่มีผลกระทบต่อสิทธิและประโยชน์
ที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับไปแล้วแต่อย่างใด ดังปรากฏตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0712/ว 6 ลงวันที่
21 พฤศจิกายน 2531 และที่ นร 0712/ว 11 ลงวันที่ 10 ตุลาคม 2534 และ ก.พ. ได้นำหลักการดังกล่าวมา
กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 109 และระเบียบ ก.พ. ว่าด้วย
วิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 แล้ว

สำหรับปัญหาที่หารือทั้ง 3 ข้อ นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า สำนักงานสรรพากรพื้นที่
นครศรีธรรมราชได้มีคำสั่งที่ 12/2546 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2546 และที่ 7/2547 ลงวันที่ 27 มกราคม 2547
ลงโทษตัดเงินเดือนนาย ก. 5% เป็นเวลา 1 เดือน ตั้งแต่เดือนเมษายน 2546 หลังจากนั้นกรมสรรพากร

โดยสำนักงานสรรพากรภาค 11 เห็นว่าระดับโทษยังไม่เหมาะสม จึงได้สั่งเพิ่มโทษนาย ก. เป็นตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 3 เดือน ตามคำสั่งกรมสรรพากร ที่ (สท.11) 2/2547 ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2547 โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่เดือนเมษายน 2546 เป็นต้นไป ต่อมา อ.ก.พ.กระทรวงการคลังได้พิจารณา มีมติให้เพิ่มโทษ นาย ก. เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้นอีก ในการเพิ่มโทษจากตัดเงินเดือนเป็นลดขั้นเงินเดือนดังกล่าว กรมสรรพากรโดยสำนักงานสรรพากรภาค 11 จะต้องสั่งเพิ่มโทษเป็นลดขั้นเงินเดือนจากขั้นเงินเดือนที่ได้รับ ณ วันที่ 3 มีนาคม 2546 ซึ่งเป็นวันที่ออกคำสั่งลงโทษเดิม แต่โดยที่ผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนและแต่งตั้งให้ข้าราชการผู้นี้ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าหน้าที่สรรพากร 5 ซึ่งเป็นสิทธิ และประโยชน์ที่ได้รับไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและมีผลสมบูรณ์แล้วก่อนที่จะมีคำสั่งเพิ่มโทษข้างต้น ดังนั้น คำสั่งเพิ่มโทษ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับดังกล่าวจึงไม่มีผลกระทบต่อคำสั่งเลื่อนข้าราชการผู้นี้ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่สรรพากร 5 แต่อย่างใด

สำหรับการเลื่อนขั้นเงินเดือนนั้น โดยที่กฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 ข้อ 7 (2) กำหนดว่า ในกรณีที่แล้วมาจนถึงวันออกคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน ต้องไม่ถูกสั่งลงโทษทางวินัย ที่หนักกว่าโทษภาคทัณฑ์ ในกรณีนี้ปรากฏว่า สำนักงานสรรพากรพื้นที่นครราชสีมาฯ สั่งลงโทษตัดเงินเดือน ตามคำสั่งที่ 12/2546 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2546 แต่กรมสรรพากรโดยสำนักงานสรรพากรภาค 11 มีคำสั่งที่ (สท.11) 619/2546 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2546 สั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนหลังวันที่ออกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน ซึ่งหนักกว่าภาคทัณฑ์ซึ่งจะต้องสั่งลดเลื่อนขั้นเงินเดือนนาย ก. กลับระบุว่ารอเลื่อน ซึ่งเป็นการไม่ถูกต้อง ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนจะต้องดำเนินการแก้ไขอัตราเงินเดือนที่คลาดเคลื่อนไปจากผลของการงดเลื่อนขั้นเงินเดือนและ โทษลดขั้นเงินเดือนตามลำดับให้ถูกต้องตรงกับความเป็นจริงย้อนหลังให้เป็นปัจจุบันด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววนิดา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/448

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิมญูโลก กทม. 10300

17 ตุลาคม 2548

เรื่อง ทาร็อกฏ ก.พ.

เรียน นางสาว ก.

อ้างถึง หนังสือของท่าน ลงวันที่ 1 กันยายน 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งข้อเท็จจริงว่าเป็นข้าราชการครูปฏิบัติงานในลักษณะประจำที่ศูนย์ การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดเชียงใหม่ ได้ถูกผู้บังคับบัญชาคนแรกสั่ง และเคยมีหนังสือร้องเรียนต่อนางสาวกัญญา ศิลปอาชา รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการขณะนั้นแล้ว แต่ปรากฏว่าได้มีการนำหนังสือร้องเรียนไปให้ผู้บังคับบัญชาคนดังกล่าวจึงถูกผู้บังคับบัญชาที่องฐาน همینประมาท โดยศาลได้ประทับรับฟ้องเมื่อเดือนเมษายน 2544 และถูกชลอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ ต่อมาศาลได้พิพากษาว่ามีความผิดเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2546 ทำให้ขั้นเงินเดือนที่ถูกชลอไว้ตั้งแต่เดือนเมษายน 2544 ถึงเดือนเมษายน 2546 ถูกงคและได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนในเดือนตุลาคม 2546 ครั้งขึ้นตามปกติ ต่อมาต้นเดือนมกราคม 2547 ได้ถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยในกรณีที่ศาลได้มีคำพิพากษาจึงคณะกรรมการสอบสวนได้มาสอบถามประเด็นที่แพ้คดี จึงได้มอบหลักฐานที่หักล้างประเด็นที่ศาลมีคำพิพากษา และคณะกรรมการสอบสวนได้เดินทางไปสอบสวนผู้เกี่ยวข้องในพื้นที่อีก 3 คน ตามหลักฐานที่มอบให้ นอกจากนี้ยังมอบสำเนาอุทธรณ์คำพิพากษาให้ไปด้วย จากนั้นก็ไม่เคยได้รับการติดต่ออีกเลย จนกระทั่งปลายปี 2547 จึงได้รับแจ้งว่าไม่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนในเดือนตุลาคม 2547 ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 7 (2) ท่านจึงหารือไปยังสำนักงาน ก.พ. รวมหลายกรณี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว กรณีของท่านเป็นข้าราชการครูซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 สำนักงาน ก.พ. จึงไม่อาจให้ความเห็นโดยตรงได้ แต่หากกรณีนี้เป็นกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญ สำนักงาน ก.พ. มีความเห็นดังนี้

1. สำหรับปัญหาที่หารือว่า การงคขั้นเงินเดือนที่รอไว้ตั้งแต่เดือนเมษายน 2544 ถึงเดือนเมษายน 2546 ถูกต้องหรือไม่ นั้น ขอเรียนว่า กฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนพ.ศ.2544 ข้อ 14 กำหนดว่า “ในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนแต่ละครั้ง ถ้าผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนเห็นสมควรให้

ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดได้เลื่อนขั้นเงินเดือนแต่ปรากฏว่าผู้นั้นถูกฟ้องคดีอาญาในความผิดเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือความผิดที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของคนซึ่งมิใช่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ หรือความผิดที่พนักงานอัยการรับเป็นหมายแก้ต่างให้ และศาลได้ประทับฟ้องคดีนั้นแล้วก่อนมีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนรอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ก่อน และให้กั้นเงินสำหรับเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ด้วยเมื่อศาลได้มีคำพิพากษาแล้วให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนพิจารณา ดังนี้

(1) ฯลฯ

(2) ถ้าศาลพิพากษาให้ลงโทษเบากว่าโทษจำคุก ให้งดเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ ถ้าได้รอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้เกินหนึ่งครั้ง ให้งดเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ในครั้งที่ศาลพิพากษาให้ลงโทษ ฯลฯ" ดังนั้น ในกรณีนี้หรือผู้บังคับบัญชาจะต้องสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอไว้ตั้งแต่ เดือนเมษายน 2544 ถึงเดือนเมษายน 2545 ให้แก่ท่าน และงดการเลื่อนขั้นเงินเดือนในเดือนตุลาคม 2545 มิใช่งดการเลื่อนขั้นเงินเดือนในเดือนเมษายน 2546 แต่อย่างไร

2. สำหรับปัญหาที่หารือว่า การตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยในกรณีนี้ศาลมีคำพิพากษาว่ากระทำผิดอาญาฐานหมิ่นประมาทผู้อื่น โดยอ้างกฎ ก.พ. ฉบับที่ 7 ข้อ 2 ซึ่งยกเลิกไปโดยกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) และมีรายละเอียดว่าความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งหมายถึงความผิดที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดเป็นการถูกต้องหรือไม่ นั้น ขอเรียนว่า กฎ ก.พ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งฉบับที่ใช้อยู่ปัจจุบัน คือ กฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ซึ่งสาระสำคัญของกฎ ก.พ. ดังกล่าวเป็นการกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาสามารถดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ใต้บังคับบัญชาโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้ หากมีกรณีตามที่ระบุไว้ การอ้างกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งจึงใช้อย่างไรในการสั่งลงโทษข้าราชการ โดยไม่มีการสอบสวนหรืองดการสอบสวน ดังนั้น การที่ผู้บังคับบัญชาอ้างกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งในคำสั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจึงเป็นการเข้าใจที่คลาดเคลื่อน แต่อย่างไรก็ตาม แม้คำสั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในกรณีนี้หารือจะอ้างอาศัยอำนาจตามกฎหมายคลาดเคลื่อน แต่มิได้ทำให้คำสั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนั้นเสียไปเพราะคำสั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวมีการระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา เรื่องที่กล่าวหา และผู้สั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเป็นผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจตามกฎหมาย

3. สำหรับปัญหาที่หารือว่า คำสั่งไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งที่ 2 ในเดือนตุลาคม 2547 โดยอ้างกฎ ก.พ. ฉบับที่ 7 (2) อีก เป็นการถูกต้องหรือไม่ นั้น ขอเรียนว่า โดยที่ข้อ 13 ของกฎ ก.พ.

ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 กำหนดว่า “ในการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนแต่ละครั้ง ถ้าผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนเห็นสมควรให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดได้เลื่อนขึ้นเงินเดือน แต่ปรากฏว่าได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการผู้นั้นว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนมีคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือน ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนรอการเลื่อนขึ้นเงินเดือนไว้ก่อนฯลฯ.....” ข้อเท็จจริงปรากฏว่าการสั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาว่ากระทำผิดอาชญาฐานหมิ่นประมาทผู้อื่น ตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่ 85/2546 ลงวันที่ 19 มกราคม 2547 เป็นการตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงไม่ต้องรอการเลื่อนขึ้นเงินเดือนไว้ก่อน ดังนั้น การอ้างกฎ ก.พ. ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2536) ข้อ 2 มาเป็นเหตุในการสั่งไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือน จึงเป็นการไม่ถูกต้อง แต่อย่างไรก็ตาม การที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนหรือไม่ ยังต้องพิจารณาหลักเกณฑ์อื่นตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าวประกอบด้วย

4. สำหรับปัญหาที่หรือว่า การสั่งลงโทษตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือน ในกรณีที่ถูกศาลพิพากษาว่ากระทำความผิดอาชญาฐานหมิ่นประมาท สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการทำนองเดียวกับการลงโทษภาคทัณฑ์ครั้งแรกที่ศาลปกครองมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งไปแล้วกรณีจะเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องหรือไม่นั้น โดยที่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคำพิพากษาถึงที่สุดหรือไม่ ในกรณีดังกล่าวยังไม่ชัดเจน สำนักงาน ก.พ.จึงขอเรียนเป็น 2 แนวทาง ดังนี้

4.1 หากเป็นกรณีที่คำพิพากษายังไม่ถึงที่สุด การดำเนินการเพื่อสั่งลงโทษผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการสอบสวนตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โดยวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ซึ่ง ก.พ. ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงไว้ในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ว 19 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2547 และมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองพ.ศ. 2539 ที่ว่า “ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองซึ่งอาจกระทบสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนฯลฯ.....” ดังนั้น การสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงโดยไม่ให้ผู้ถูกลงโทษได้ทราบข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และไม่ให้อีกโอกาสให้ผู้ถูกลงโทษได้ต่อสู้แก้ข้อกล่าวหาพร้อมทั้งนำพยานหลักฐานหักล้างข้อกล่าวหาจึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

4.2 หากเป็นกรณีที่คำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ผู้บังคับบัญชาสามารถดำเนินการสั่งลงโทษตามอำนาจหน้าที่โดยไม่สอบสวนหรืองดการสอบสวนตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โดยอ้างกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏ
ชัดเจน ข้อ 3 (1) ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวนิตา นวลบุญเรือง)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ส 1024

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

9 พฤศจิกายน 2548

เรื่อง ทวีการดำเนินการทางวินัยนาย ก.

เรียน เลขาธิการนายกรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ถัด คำนวณที่สุด ที่ นร 0401/12083 ลงวันที่ 29 กันยายน 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยนาย ก. โดยแจ้งข้อเท็จจริงประกอบการพิจารณาว่า สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้รายงานผลการดำเนินการทางวินัยนาย ก. ที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเลขาธิการสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องทุจริตเรียกเก็บเงินจากหัวหน้าหน่วยรังวัดสนามของสำนักงานจัดการปฏิรูปที่ดิน และได้จัดส่งสำนวนการสอบสวนและเอกสารเกี่ยวกับการพิจารณาเรื่องนี้ไปเพื่อประกอบการพิจารณาของ ก.พ. สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีจึงขอหารือว่าเมื่อรายงานการดำเนินการทางวินัยนาย ก. ไปยัง ก.พ. แล้ว จะถือว่าเสร็จสิ้นกระบวนการดำเนินการทางวินัยแล้วหรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาทำนองเดียวกันนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาวินิจฉัยไว้แล้วว่า กรณีที่นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีเข้าสังกัด หรือปลดกระทรวง เป็นผู้ดำเนินการทางวินัย หรือสั่งให้ออกจากราชการนั้น ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 10 และข้อ 11 ได้กำหนดให้บุคคลดังกล่าวต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยและการสั่งให้ออกจากราชการ ไปยัง ก.พ. เพื่อพิจารณาตรวจสอบว่าการดำเนินการดังกล่าวถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ หากไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ก็จะรายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาและสั่งการให้ส่วนราชการดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไป นอกจากนี้ ข้อ 12 ของระเบียบฉบับเดียวกันยังกำหนดอีกว่า ถ้าเรื่องนั้นมีผู้ถูกดำเนินการทางวินัยร่วมกันหลายคน แม้บางคนจะไม่ต้องด้วยกรณีตามข้อ 10 และข้อ 11 ก็ให้รายงานไปยัง ก.พ. ทุกคนเพื่อร่วมพิจารณาเป็นเรื่องเดียวกัน และเมื่อการดำเนินการดังกล่าวเป็นไปตามกระบวนการทุกขั้นตอน จนกระทั่ง ก.พ. รับทราบรายงานการดำเนินการทางวินัยในกรณีนั้นแล้วจึงเป็นอันสิ้นสุดลง สำหรับกรณีตามข้อหารือนี้ โดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงตามสำนวนการสอบสวนว่าเรื่องนี้มีผู้ถูกดำเนินการทางวินัยที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของ

อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และกระทรวงเกษตรและสหกรณ์จะต้องรายงานการดำเนินการ
ทางวินัยไปยัง ก.พ. เพื่อร่วมพิจารณาตรวจสอบพร้อมรายนาม ก. ด้วย ดังนั้น กระบวนการดำเนินการทาง
วินัยเรื่องนี้ยังไม่เสร็จสิ้นแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ที่ปรึกษาระบบราชการ

รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ล 1028

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

14 พฤศจิกายน 2548

เรื่อง หรือการลงโทษทางวินัยข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข สับ ที่ สร 0201.052/762 ลงวันที่ 16 สิงหาคม 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าผู้อำนวยการโรงพยาบาลบ้านหมี่ได้มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นางสาว ก. พนักงานของรัฐ ตำแหน่งพยาบาลเทคนิค 3 พ. กรณีกระทำผิดวินัยฐานไม่สุภาพเรียบร้อย และไม่รักษาความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการและฐานประพฤติกู้ ตามมาตรา 93 และมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่เนื่องจากปลัดกระทรวงสาธารณสุขไม่ได้มอบอำนาจให้ผู้อำนวยการ โรงพยาบาลศูนย์และ โรงพยาบาลทั่วไปลงโทษทางวินัยพนักงานของรัฐ คำสั่งของผู้อำนวยการ โรงพยาบาลบ้านหมี่ดังกล่าวจึงไม่มีผลบังคับ ต่อมาปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้มีคำสั่งบรรจุและแต่งตั้งนางสาว ก. ให้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งพยาบาลเทคนิค 3 โรงพยาบาลบ้านหมี่ ตั้งแต่วันที่ 11 พฤษภาคม 2547 สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจึงหาหรือว่า ปลัดกระทรวงสาธารณสุขจะสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นางสาว ก. ในกรณีกระทำผิดเมื่อครั้งเป็นพนักงานของรัฐตำแหน่งพยาบาลเทคนิค 3 พ. โรงพยาบาลบ้านหมี่ ได้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า ปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้มอบอำนาจการบังคับบัญชา และการดำเนินการทางวินัยให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัด และหากผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นสมควรมอบอำนาจดังกล่าวให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดปฏิบัติราชการแทน ตามมาตรา 39 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ก็ให้กระทำได้ โดยถือว่า ปลัดกระทรวงได้ให้ความเห็นชอบด้วยแล้ว ตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ 1752/2543 ลงวันที่ 28 สิงหาคม 2543 แต่คำสั่งดังกล่าวมิได้ระบุว่ามอบอำนาจให้ผู้อำนวยการโรงพยาบาลในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดแต่อย่างใด ดังนั้น ผู้อำนวยการ โรงพยาบาลบ้านหมี่จึงไม่มีอำนาจตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการปฏิบัติงานของพนักงานของรัฐในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขที่จะสั่งลงโทษนางสาว ก. พนักงานของรัฐ สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้ และโดยเหตุที่การบรรจุพนักงานของรัฐในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญสังกัดกระทรวง

สาธารณสุข ซึ่งมีนางสาว ก. รวมอยู่ด้วย มิได้บรรจุและแต่งตั้งย้อนหลัง ไปถึงวันบรรจุเป็นพนักงานของ
รัฐสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขแต่อย่างใด นางสาว ก. จึงไม่มีสถานภาพเป็นข้าราชการ
พลเรือนสามัญตั้งแต่วันบรรจุเป็นพนักงานของรัฐดังกล่าว ดังนั้น การกระทำผิดของนางสาว ก. ซึ่ง
เกิดขึ้นก่อนเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญจึง ไม่อาจนำมาพิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้ในขณะที่
ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญภายหลังได้ ทั้งนี้ คำน้อยมาตรา 80 และมาตรา 100
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ที่ปรึกษาระบบราชการ

รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/519

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

14 ธันวาคม 2548

เรื่อง ตอบข้อหารือเกี่ยวกับการสอบสวนทางวินัย

เรียน นาง ก.

อ้างถึง หนังสือของท่าน ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่ากรมประมง ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ท่าน ค่อม ณะกรรมการสอบสวน ได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (ส.ว. 3) ให้ท่านทราบ ซึ่งการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวน ได้สรุปแต่เพียงรายชื่อพยานบุคคล โดยไม่ระบุรายละเอียดคำพยานบุคคลแต่ละคนว่า ได้ให้การอย่างไร และไม่ส่งหรือแสดงพยานเอกสารที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ตรวจดู ซึ่งท่านเห็นว่า เป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้องตามข้อ 15 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ทำให้ท่านเสียเปรียบและไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงหารือว่า การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (ส.ว. 3) ของกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าวที่กำหนดให้ระบุวัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่สนับสนุนข้อกล่าวหา นั้นมีความหมายครอบคลุมเพียงใด และการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวน ในการแจ้ง ส.ว. 3 ให้ท่านทราบดังกล่าวข้างต้นเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่ข้อ 15 วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ได้กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา โดยระบุวัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาสามารถเข้าใจข้อกล่าวหาได้เป็นอย่างดีว่าถูกกล่าวหาว่ากระทำการใดที่เป็นความผิด และมีพยานหลักฐานใดสนับสนุนมีพฤติการณ์ดังกล่าว สำหรับพยานบุคคลจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานบุคคลก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา และสามารถชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาได้อย่างถูกต้องโดยไม่หลงข้อต่อสู้ สำหรับกรณีนี้ หากท่านพิจารณาเห็นว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ท่านทราบโดยละเอียดในประเด็นใด ท่านสามารถที่จะร้องขอให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาใน

ประเด็นดังกล่าวเพิ่มเติมเพื่อที่จะ ได้ชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาในประเด็นนั้นๆ ได้อย่างถูกต้อง โดยไม่หลงข้อต่อสู้ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ที่ปรึกษาระบบราชการ

รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/529

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

28 ธันวาคม 2548

เรื่อง ขอความเห็นทางกฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2539

เรียน ปลัดกระทรวงยุติธรรม

อ้างถึง หนังสือกระทรวงยุติธรรม ที่ ขธ 0207/09251 ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงยุติธรรมแจ้งว่า นาย ก. ได้มีหนังสือถึงปลัดกระทรวงยุติธรรม ขอทราบความเห็นทางกฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2539 กรณี นาย ก. ถูกผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง และมีคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2535 ต่อมาได้มีคำสั่งไล่นาย ก. ออกจากราชการ เมื่อวันที่ 25 มีนาคม 2547 ทั้งนี้ ให้ย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยในระหว่างการสอบสวนได้มีพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2539 ออกใช้บังคับแล้ว กระทรวงยุติธรรมจึงขอหารือเกี่ยวกับกรณีดังกล่าว รวม 2 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาปัญหาตามที่หารือแล้ว ขอเรียนว่า

1. ตามปัญหาที่หารือว่า การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2535 และเมื่อพ้นวันที่ 9 มิถุนายน 2539 ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2539 มีผลใช้บังคับแล้ว คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยจะมีอำนาจสอบสวนต่อไปหรือไม่ นั้น โดยที่พระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2539 มาตรา 6 บัญญัติว่า “สำหรับบรรดาผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการอันมิใช่เป็นการลงโทษทางวินัยก่อนหรือในวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2539 และบรรดาผู้ถูกดำเนินการทางวินัยในกรณีกระทำผิดวินัยซึ่งผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาสั่งยุติเรื่อง หรืองดโทษ ก่อนหรือในวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2539 ให้ผู้นั้นไม่ต้องถูกพิจารณาเพิ่มโทษหรือถูกดำเนินการทางวินัยในกรณีนั้น ๆ ต่อไป” ซึ่งแสดงว่าการที่จะสั่งยุติเรื่องหรือสั่งงดโทษทางวินัย กรณีนี้ต้องเป็นผลมาจากการสอบสวนทางวินัย ส่วนการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนนั้นเป็นการสั่งให้ออกจากราชการเป็นการชั่วคราวเพื่อรอหังผลการสอบสวนพิจารณาที่ยังไม่เด็ดขาด ซึ่งจะต้องมีการสั่งการอย่างใดอย่างหนึ่งให้เสร็จสิ้นไปตามผลการสอบสวนอีกครั้ง ดังนั้น การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนจึงมิใช่การสั่งให้ออกจากราชการอันมิใช่เป็นการลงโทษทางวินัยตามนัยมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2539 สำหรับปัญหาตามที่หารือนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า

ผู้บังคับบัญชาได้สั่งให้นาย ก. ออกจากราชการไว้ก่อนตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2535 เพื่อรอฟังผลการสอบสวนแม้การสอบสวนจะยังไม่แล้วเสร็จและได้ล่วงพ้นวันที่ 9 มิถุนายน 2539 แล้วก็ตามผู้บังคับบัญชาและคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยก็ยังมีอำนาจดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ เพราะกรณีดังกล่าวไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามนัยมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2539

2. ส่วนปัญหาที่หาชื่อว่า คำสั่งลงโทษให้นาย ก. ออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2535 ซึ่งเป็นวันสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนจะได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2539 หรือไม่ นั้น โดยที่กรณีตามปัญหาที่หาหรือนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย ตอนที่ 2) เคยให้ความเห็นว่า การที่ผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการแก่ข้าราชการผู้ใดโดยคำสั่งลงโทษนั้นกำหนดให้การลงโทษดังกล่าวมีผลบังคับย้อนหลังไปถึงวันที่ผู้นั้นถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน หรือวันที่ผู้นั้นถูกสั่งพักราชการก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัติล้างมลทินฯ ใช้บังคับแล้ว ข้าราชการผู้นั้นย่อมอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการล้างมลทินตามนัยมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2526 ดังนั้น กรณีตามที่หาหรือนั้น ข้อเท็จจริงสอดคล้องกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าวจึงย่อมได้รับการล้างมลทิน ตามนัยมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2539 ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ที่ปรึกษาระบบราชการ

รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ส 26

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

19 มกราคม 2549

เรื่อง หรือเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมศุลกากร

อ้างถึง หนังสือกรมศุลกากร ที่ กค 0514/9435 ลงวันที่ 16 พฤศจิกายน 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่ากรมศุลกากรได้รับรายงานจากกองป้องกันและปราบปรามว่าตรวจพบผู้ส่งออกทุจริตในการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรจำนวน 24 บริษัท ในระหว่างปี พ.ศ. 2529 - 2532 กรมศุลกากรจึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงจำนวน 23 คำสั่ง และสอบหาตัวผู้รับผิดทางแพ่งจำนวน 7 คำสั่ง ซึ่งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงบางคำสั่งมีผู้ส่งออกหนึ่งราย บางคำสั่งมีผู้ส่งออกหลายราย ในการนี้กรมศุลกากรได้มีคำสั่งลงโทษเจ้าหน้าที่แล้วจำนวน 2 คำสั่ง โดยให้ตัดเงินเดือนเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ตรวจปล่อยและควบคุมการบรรจุสินค้าเข้าตู้คอนเทนเนอร์และเจ้าหน้าที่กำกับดูแลการตรวจปล่อยคนละ 5% เป็นเวลา 2 เดือน ต่อมาเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตรวจปล่อยสินค้าที่ถูกสอบสวนตามคำสั่งกรมศุลกากรทั้ง 23 คำสั่ง จำนวน 21 คน ได้ยื่นหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อขอความเป็นธรรมในกรณีที่กรมศุลกากรได้สั่งลงโทษเจ้าหน้าที่ทั้งสองคน โดยให้เหตุผลว่ากรณีที่เกิดขึ้นต่างกรณีที่ อ.ก.พ. กระทรวงการคลังพิจารณาและกำหนดโทษเป็นมาตรฐานไว้ว่าให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น กรมศุลกากรจึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาทบทวนการดำเนินการทางวินัย และคณะกรรมการพิจารณาทบทวนการดำเนินการทางวินัยตรวจสอบแล้วพบว่า กรมศุลกากรมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงบริษัทเดียวในหนึ่งคำสั่ง แต่เจ้าหน้าที่ผู้ถูกสอบสวนตามคำสั่งดังกล่าวได้กระทำผิดในลักษณะเดียวกันกับบริษัทอื่น ๆ ต่อเนื่องกันในรอบเดือนเดียวกันและในช่วงรอบปีเดียวกัน กรมศุลกากรจึงหาหรือว่า หากพิจารณาจากพฤติการณ์แวดล้อมในขณะที่กระทำผิดตามที่ถูกล่าว่าหากกรณีย่อมน่าเห็นได้ว่ามีเหตุจูงใจที่จะทำให้เจ้าหน้าที่ดังกล่าวเชื่อโดยสุจริตว่าทุกครั้งที่ทำกรดังกล่าวตนเองมิได้กระทำผิด มิใช่รู้ว่าสิ่งที่ตนเองกระทำเป็นความผิดแล้วยังกระทำผิดซ้ำใหม่อีก กรณีเช่นนี้กรมศุลกากรจะสามารถออกคำสั่งลงโทษเจ้าหน้าที่ทุกแห่งที่ผิดโดยรวมลงโทษในสวนผิดทุกคำสั่งด้วยโทษสถานใดสถานหนึ่งเพียงครั้งเดียวได้หรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า หากข้อเท็จจริงปรากฏว่าการกระทำผิดของเจ้าหน้าที่แต่ละคน เกิดจากการตรวจปล่อยสินค้าและควบคุมการบรรจุสินค้าเข้าสู่คอนเทนเนอร์ และกำกับดูแลการตรวจปล่อยโดยเข้าใจผิดว่าการปฏิบัติหน้าที่ของตนเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการซึ่งปฏิบัติต่อเนื่องกันตลอดมา แม้จะมีการกระทำผิดหลายครั้งหลายหนแต่การกระทำดังกล่าวเป็นผลจากเจตนาในลักษณะเดียวกัน จึงถือได้ว่าเป็นการกระทำผิดในเรื่องเดียวกัน กรณีเช่นนี้กรมศุลกากรสามารถรวมการกระทำผิดทุกคำสั่งแล้วลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดแต่ละคนด้วยสถาน โทษสถานใดสถานหนึ่งเพียงสถานโทษเดียวได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ที่ปรึกษาระบบราชการ

รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ 56

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

21 กุมภาพันธ์ 2549

เรื่อง หรือความเป็นกลางทางการเมืองของข้าราชการพลเรือนสามัญ

เรียน ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการต่างประเทศ ค่วนมาก ที่ กต 0202/2202 ลงวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงการต่างประเทศหรือเกี่ยวกับการรักษาวินัยของข้าราชการพลเรือนสามัญในเรื่องการวางตนเป็นกลางทางการเมืองในการปฏิบัติราชการว่าจะครอบคลุมถึงการที่ข้าราชการ ไปร่วมชุมนุมทางการเมืองประท้วงต่อต้านรัฐบาล การเข้าชื่อร้องขอให้ถอดถอน นายกรัฐมนตรีภายใต้บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ การแถลงหรือช่วยลงนามคำประกาศเรียกร้องให้นายกรัฐมนตรีลาออกจากตำแหน่ง และการแสดงความสนับสนุน เช่น การส่งดอกไม้และ/หรือข้อความให้กำลังใจต่อผู้ดำเนินกิจกรรมดังกล่าวหรือไม่ และข้าราชการที่กระทำการดังกล่าวจะมีความคิดทางวินัยหรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาข้อหาหรือดังกล่าวแล้ว ขอเรียนว่า

1. โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 39 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น” และมาตรา 44 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ” แต่อย่างไรก็ตาม มาตรา 64 แห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าว ได้บัญญัติจำกัดสิทธิไว้ว่า “บุคคลผู้เป็นข้าราชการ ย่อมมีสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดในกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจรรยาบรรณ” ดังนั้น ข้าราชการพลเรือนสามัญจึงต้องรักษาวินัยตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

2. เกี่ยวกับการรักษาวินัยในเรื่องการวางตนเป็นกลางทางการเมืองของข้าราชการนั้น มาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องวางตนเป็นกลางทางการเมืองในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ และในการปฏิบัติการอื่นที่เกี่ยวของ

กับประชาชน ก็จะต้องปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการว่าด้วยมารยาททางการเมืองของข้าราชการด้วย” ซึ่งระเบียบสำนักคณะรัฐมนตรีว่าด้วยมารยาททางการเมืองของข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2499 ข้อ 2. กำหนดว่า ข้าราชการพลเรือนจะนิยมหรือเป็นสมาชิกในพรรคการเมืองใด ๆ ที่ตั้งขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมาย และจะไปประชุมอันเป็นการประชุมของพรรคการเมืองนั้นเป็นการส่วนตัวก็ได้ แต่ในทางที่เกี่ยวกับประชาชนและในหน้าที่ราชการต้องกระทำตนเป็นกลาง ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลโดยไม่คำนึงถึงพรรคการเมือง และไม่กระทำการให้เป็นการฝ่าฝืนวินัยที่กำหนดไว้สำหรับข้าราชการพลเรือน กับต้องไม่กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนข้อห้ามด้วย ทั้งนี้ ตามบทนั้งสื่อกรมสารบรรณ คณะรัฐมนตรีฝ่ายการเมือง ที่ นว 54/2499 ลงวันที่ 21 มีนาคม 2499

3. สำหรับกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำการดังกล่าวตามที่หาวิธินาหากเป็นการกระทำในฐานะส่วนตัว ภายในขอบเขตของรัฐธรรมนูญและคามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขของกฎหมายก็อาจทำได้โดยไม่มีความคิดทางวินัย แต่ถ้าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำในฐานะที่เป็นข้าราชการหรือทำให้บุคคลทั่วไปรับรู้ว่าเป็นข้าราชการแล้วไปวิพากษ์วิจารณ์การกระทำของรัฐบาลให้ปรากฏแก่ประชาชน ก็เป็นการกระทำความคิดวินัยตามมาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และหากการกระทำดังกล่าวเป็นการใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ หรือเป็นการหมิ่นประมาทผู้อื่น ก็อาจเป็นความคิดวินัยฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ด้วย อย่างไรก็ตาม การจะพิจารณาว่าข้าราชการผู้ใดกระทำผิดวินัยตามมาตรานี้หรือไม่ นั้น ต้องพิจารณาข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วัชรภักย์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ส 135

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

2 มีนาคม 2549

เรื่อง การขอการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี

- อ้างถึง 1. หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ส 1018 ลงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2548
2. หนังสือกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ดับ ที่ คค 0301/557 ลงวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง (1) สำนักงาน ก.พ. แจ้งให้กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ดำเนินการทางวินัยกรณี นาย ก. นายช่างชุดลอก 4 ศูนย์พัฒนาและบำรุงรักษาทางน้ำที่ 3 (ครึ่ง) อุบลราชธานี ลูกจ้างชั่วคราวรายวันทำไร่ ไร่ร้างเกษม ได้รับบาดเจ็บ โดยไม่ต้องรอลงคดีอาญา และ (2) กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี พิจารณารายงานผลการสอบข้อเท็จจริงของศูนย์พัฒนาและบำรุงรักษาทางน้ำที่ 3 (ครึ่ง) และมติของ อ.ก.พ.กระทรวงคมนาคมแล้วเห็นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าบุคคลทั้งสองกระทำผิดวินัย เห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่บุคคลทั้งสอง แต่ นาย ข. ได้ลาออกจากการเป็นลูกจ้างชั่วคราวรายวันศูนย์พัฒนาและบำรุงรักษาทางน้ำที่ 3 (ครึ่ง) เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม 2548 แล้วได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างเป็นพนักงานราชการ ตำแหน่งช่างเครื่องเรือ สำนักงานกรมการขนส่งทางน้ำ สาขากระบี่ เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2548 กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี จึงหารือว่าจะสามารถดำเนินการทางวินัยและพิจารณาโทษ นาย ข. ในกรณีดังกล่าวได้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วขอเรียนว่า ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ. 2547 ข้อ 23 กำหนดให้พนักงานราชการต้องรักษาวินัย โดยเคร่งครัดตามที่ส่วนราชการกำหนดไว้เป็นข้อห้ามและข้อปฏิบัติ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัย จะต้องรับโทษทางวินัย ซึ่งหมายความว่าพนักงานราชการที่กระทำผิดวินัยและต้องรับโทษทางวินัยนั้น ต้องมีสถานภาพเป็นพนักงานราชการทั้งในขณะที่กระทำผิดวินัยและรับโทษทางวินัย แต่ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าวมิได้กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาที่เป็นหัวหน้าส่วนราชการมีอำนาจที่จะนำกรณีกระทำผิดวินัยที่เกิดขึ้นก่อนได้รับการจ้างเป็นพนักงานราชการมาดำเนินการทางวินัยและพิจารณาโทษทางวินัยขณะที่ผู้นั้นได้รับการจ้างเป็นพนักงานราชการได้ ดังนั้น กรณีตามที่หารือนี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาย ข. มีกรณีกระทำผิดวินัยเกิดขึ้นขณะเป็นลูกจ้างชั่วคราวรายวัน ต่อมา นาย ข. ได้รับ

อนุญาตให้ลาออกจากราชการ แม้ภายหลังนาย ข. จะได้รับการจ้างเป็นพนักงานราชการก็ตาม ผู้บังคับบัญชาที่เป็นหัวหน้าส่วนราชการจึงไม่มีอำนาจที่จะนำการกระทำผิดวินัยของนาย ข. ที่เกิดขึ้นก่อนได้รับการจ้างเป็นพนักงานราชการมาดำเนินการทางวินัยและพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่นาย ข. ได้อย่างใด

อนึ่ง สำนักงาน ก.พ. เห็นควรแนะนำชี้แจงกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี เพื่อประกอบการพิจารณาในกรณีต่อไปว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ได้บังคับบัญชา สมควรที่จะต้องดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ได้บังคับบัญชาที่กระทำผิดวินัยโดยไม่ชักช้า หากผู้บังคับบัญชาผู้ใดละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ ปล่อยให้เวลาว่างเลยจนไม่อาจดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ได้ เช่นกรณีนี้ ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชานั้นกระทำความผิดวินัยด้วย ทั้งนี้ ตามมาตรา 99 วรรคเจ็ด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ ถ 270

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก กทม. 10300

25 พฤษภาคม 2549

เรื่อง หารือเกี่ยวกับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

เรียน อธิบดีกรมราชทัณฑ์

อ้างถึง หนังสือกรมราชทัณฑ์ ลับ ค่วนที่สุด ที่ ยธ 0702/1104 ลงวันที่ 22 มีนาคม 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมราชทัณฑ์หารือปัญหาทางปฏิบัติเกี่ยวกับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงโดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า มีบัตรสนเท่ห์ร้องเรียนต่อกระทรวงยุติธรรมเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดน่าน ซึ่งกระทรวงยุติธรรมได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว ผลปรากฏว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการเรือนจำจังหวัดน่านหลายรายกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงเกี่ยวกับการจัดซื้อข้าวสารกลึงเหนียวและอาหารดิบสำหรับผู้ต้องขัง จึงแจ้งให้กรมราชทัณฑ์ดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาย ก. ผู้บัญชาการเรือนจำจังหวัดน่าน (เจ้าหน้าที่บริหารงานราชทัณฑ์ 8) กับพวก กรมราชทัณฑ์จึงส่งเรื่องดังกล่าวให้ผู้ว่าราชการจังหวัดน่านซึ่งเป็นผู้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมราชทัณฑ์สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงขึ้นทำการสอบสวนนาย ก. กับพวก พร้อมกันนี้กรมราชทัณฑ์ได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกับนาง ข. เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 6 สำนักงานเลขานุการกรม ซึ่งเดิมปฏิบัติหน้าที่ราชการทางเรือนจำจังหวัดน่าน ในเรื่องเดียวกัน โดยแต่งตั้งจากคณะกรรมการสอบสวนชุดเดียวกันกับที่จังหวัดน่าน ได้ออกคำสั่งแต่งตั้งไปแล้ว

ต่อมาในระหว่างการสอบสวนกรณีดังกล่าวข้างต้นนาย ค. เจ้าหน้าที่บริหารงานราชทัณฑ์ 7 เรือนจำจังหวัดปทุมธานี ได้ยื่นหนังสือคัดค้านคณะกรรมการสอบสวนชุดดังกล่าวต่อ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ และปลัดกระทรวงยุติธรรม ขอให้เปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสอบสวนโดยอ้างเหตุแห่งการคัดค้านทำนองเดียวกันว่าคณะกรรมการสอบสวนชุดดังกล่าวรู้จักกับนาย ก. มาก่อน อาจมีการสอบสวนเพื่อช่วยเหลือกันได้ จังหวัดน่านพิจารณาแล้วเห็นว่านาย ค. ไม่มีสิทธิคัดค้าน แต่ปลัดกระทรวงยุติธรรมพิจารณาเห็นว่าข้อคัดค้านมีเหตุผลสมควรรับไว้พิจารณา จึงขอให้กรมราชทัณฑ์ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงชุดใหม่เพื่อสอบสวนนาย ก. กับพวก แทนชุดเดิมในเรื่องเดียวกันนั้นอีก กรมราชทัณฑ์จึงหารือว่าเมื่อกรมราชทัณฑ์ได้ส่งเรื่องนาย ก. กับพวก ถูกกล่าวหาว่า

กระทำคดีวินัยอย่างร้ายแรงกรณีดังกล่าวให้จังหวัดน่านดำเนินการตามที่กรมราชทัณฑ์ได้มีคำสั่งมอบอำนาจ เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ซึ่งจังหวัดน่านได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและดำเนินการเสร็จสิ้น แล้วขณะนี้ กรมราชทัณฑ์จะสามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่เพื่อทำการสอบสวนในเรื่อง เดียวกันนี้อีกได้หรือไม่ หรือจะต้องดำเนินการอย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า การสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยนาย ก.ตามคำสั่ง จังหวัดน่าน ที่ 1851/2548 เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2548 เป็นการปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมราชทัณฑ์ ตามหนังสือมอบอำนาจกรมราชทัณฑ์ ที่ 991/2546 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2546 การแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น กรมราชทัณฑ์จึงไม่อาจสั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยชุดใหม่ขึ้นทำการสอบสวนแทนคณะกรรมการสอบสวนวินัยชุดเดิม ซึ่งจังหวัดน่านแต่งตั้งไปแล้วได้เพราะเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมาย และเป็นการแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนวินัยซ้ำในเรื่องเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม กรมราชทัณฑ์ในฐานะผู้มอบอำนาจ ยังสามารถที่จะตรวจสอบความถูกต้องของการสอบสวนตามข้อ 37 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาได้ และโดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจังหวัดน่านได้ส่งสำนวนการสอบสวนใน กรณีดังกล่าวมายังกรมราชทัณฑ์แล้ว หากกรมราชทัณฑ์พิจารณาแล้วเห็นว่า การสอบสวนยังไม่สมบูรณ์ หรือขาดตกบกพร่อง กรมราชทัณฑ์ก็ยังมีอำนาจที่จะดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมในประเด็นต่าง ๆ ให้ สมบูรณ์ได้ ซึ่งในการสอบสวนเพิ่มเติมนี้กรมราชทัณฑ์อาจจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยชุด ใหม่ โดยเปลี่ยนตัวคณะกรรมการสอบสวนทั้งหมดให้ทำการสอบสวนตามประเด็นดังกล่าวเพิ่มเติมแทน คณะกรรมการสอบสวนวินัยชุดเดิมก็ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/147

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

30 พฤษภาคม 2549

เรื่อง หรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน กรรมการผู้จัดการบรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงิน

อ้างอิง หนังสือบรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงิน ที่ บบส. 990/13281 ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง บรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงินแจ้งว่าบรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงิน (บบส.) มีฐานะเป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการคลัง ได้ตรวจสอบพบว่าพนักงานของ บบส. มีพฤติกรรมที่บกพร่องต่อหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ในการขายทรัพย์สินที่ได้รับการ โอนดีเพื่อชำระหนี้ของ บบส. ให้กับผู้ซื้อที่เป็นบุคคลภายนอก จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยพนักงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งนาย ก. ขณะดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ ในฐานะผู้บังคับบัญชาสูงสุด เลขานุการคณะกรรมการ บบส. และประธานคณะกรรมการขายทรัพย์สิน รอกการขาย ซึ่งขณะนี้การสอบสวนเสร็จสิ้นแล้วและอยู่ระหว่างการพิจารณาของคณะกรรมการ บบส. ซึ่งคณะกรรมการ บบส. พิจารณาแล้วมีปัญหาว่านาย ก. ได้พ้นจากการเป็นกรรมการผู้จัดการ เนื่องจากครบวาระการดำรงตำแหน่งในวันที่ 31 พฤษภาคม 2548 ก่อนที่จะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง จึงขอหารือว่า บบส. จะมีคำสั่งลงโทษทางวินัยนาย ก. ได้หรือไม่ รวมทั้งคำสั่งลงโทษดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อนาย ก. ซึ่งได้พ้นจากการเป็นกรรมการผู้จัดการของ บบส. ไปแล้วหรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วขอเรียนว่า ตามปัญหาที่หารือเป็นเรื่องเกี่ยวกับข้อบังคับของบรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงิน ซึ่งสำนักงาน ก.พ. ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้โดยตรง แต่อย่างไรก็ตาม หากปัญหาดังกล่าวเป็นเรื่องเกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนแล้ว สำนักงาน ก.พ. มีความเห็นดังนี้

1. โดยที่มาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาวินัยตามที่บัญญัติเป็นข้อห้ามและข้อปฏิบัติไว้ในหมวดนี้ โดยเคร่งครัดอยู่เสมอ" ดังนั้น การที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยและลงโทษแก่ข้าราชการ

พลเรือนสามัญผู้ใดได้ ผู้นั้นจะต้องมีสถานะเป็นข้าราชการ และกระทำผิดวินัยตามที่กฎหมายบัญญัติเป็นข้อห้ามหรือข้อปฏิบัตินั้น

2. กรณีการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้ว มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง.....แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม.....มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ” ซึ่งหมายความว่า ในกรณีข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดออกจากราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม สามารถดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นได้ต่อเมื่อมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนออกจากราชการ เว้นแต่จะออกจากราชการเพราะตาย หากกรณีไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามที่มาตรา 106 บัญญัติไว้ผู้บังคับบัญชาก็ไม่สามารถดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ที่ออกจากราชการไปแล้วได้

3. กรณีของบรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงินดังกล่าวข้างต้นนั้น บบส. จะต้องพิจารณาข้อบังคับของบรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงินที่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ข้างต้นประกอบกัน หาก บบส. พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่สามารถดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นได้ แต่กรณีดังกล่าวมีมูลเป็นความผิดทางอาญาหรือทางแพ่งก็อาจจะพิจารณาคำวินิจฉัยในทางคดีอาญาและหรือคดีแพ่งต่อไปได้ภายในอายุความ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/193

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

19 กรกฎาคม 2549

เรื่อง ทวีการลงโทษข้าราชการ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดพัทลุง

อ้างถึง หนังสือจังหวัดพัทลุง ดับ ที่ พท 0027/4267 ลงวันที่ 3 พฤษภาคม 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดพัทลุงได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการ โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปเพื่อประกอบการพิจารณาว่า จังหวัดพัทลุงโดยมติ อ.ก.พ.จังหวัดพัทลุงได้มีคำสั่งที่ 1714/2547 ลงวันที่ 22 กันยายน 2547 ลงโทษปลดนาย ก. นักวิชาการสาธารณสุข 6 สถานีอนามัยบ้านปากประ สำนักงานสาธารณสุขอำเภอเมืองพัทลุงออกจากราชการฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และได้มีคำสั่งที่ 1715/2547 ลงวันที่ 22 กันยายน 2547 ลงโทษไล่อาง ข. นักวิชาการสาธารณสุข 5 สถานีอนามัยบ้านทุ่งยาว สำนักงานสาธารณสุขอำเภอเมืองพัทลุง ออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 82 วรรคสาม และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โดยอาศัยข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดพัทลุงซึ่งพิพากษาลงโทษจำคุก 6 เดือน โทษจำคุกให้รอลงอาญาไว้ 2 ปี และจังหวัดพัทลุงเห็นว่าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ต่อมา อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขได้พิจารณาเรื่องของนาย ก. และนาง ข. แล้ว เห็นว่าคำสั่งจังหวัดพัทลุงที่ลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการทั้งสองรายไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะกรณีดังกล่าวไม่เข้าข่ายเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) กรณีนี้จะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่บุคคลทั้งสองก่อน จึงมีมติให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่บุคคลทั้งสองและสั่งให้กลับเข้ารับราชการพร้อมกับให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงต่อไป สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจึงได้มีคำสั่งที่ 555/2549 ลงวันที่ 23 มีนาคม 2549 ยกเลิกคำสั่งลงโทษตามคำสั่งจังหวัดพัทลุงที่ 1714/2547 และที่ 1715/2547 ลงวันที่ 22 กันยายน 2547 และสั่งให้นาย ก. และนาง ข. กลับเข้ารับราชการ หลังจากนั้น จังหวัดพัทลุงได้มีคำสั่งที่ 639/2549 ลงวันที่ 7 เมษายน 2549 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงขึ้นทำการสอบสวนบุคคลทั้งสองในกรณีดังกล่าวตามมาตรา 102 แห่ง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จังหวัดพัทลุงจึงหารือไปยัง ก.พ. รวม 3 ประการ ดังนี้

1. ข้อเท็จจริงที่เป็นคำรับสารภาพของผู้ถูกกล่าวหาที่ได้รับสารภาพต่อศาลยุติธรรม และคดีถึงที่สุดแล้ว จะสามารถนำมารับฟังทางวินัยได้หรือไม่ อย่างไร และคำรับสารภาพดังกล่าว จะถือเป็นคำขอ คำให้การ หรือคำแถลงในทางปกครองได้หรือไม่ รวมทั้งจะถือเป็นคำรับสารภาพที่ผู้ถูกกล่าวหาได้ให้ไว้กับผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือไม่

2. จังหวัดพัทลุงจะอ้างมาตรา 30 วรรคสอง (3) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ในการรับฟังข้อเท็จจริงตามคำพิพากษามาลงโทษทางวินัยได้หรือไม่ เพียงใด เพราะหลักเกณฑ์การพิจารณาดังกล่าว ได้ดำเนินการตามมาตรฐานในการปฏิบัติราชการของฝ่ายปกครองแล้ว ถึงแม้จะอ้างข้อกฎหมายผิดพลาด คือ ได้อ้างว่าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ในการนี้จังหวัดพัทลุงไม่ต้องยกเลิกคำสั่งลงโทษทางวินัยและไม่ต้องดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้หรือไม่

3. กรณีที่ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ข้าราชการลัทธิพฤษ์ของทางราชการ และศาลมีคำพิพากษาให้จำคุก แต่โดยคำพิพากษาของศาลไม่ได้สั่งลงโทษจำคุกจริง ๆ เพียงให้รอการลงโทษไว้ ดังนั้น มาตรฐานความผิดทางวินัย จะถือว่าข้าราชการดังกล่าวได้กระทำความผิดทางวินัยระดับอย่างไร้แรงหรือไม่ร้ายแรง และในการพิจารณาดังกล่าวสำนักงาน ก.พ. ใช้หลักเกณฑ์ใดมาเป็นข้อพิจารณาฐานระดับโทษสำหรับการกระทำในข้อเท็จจริงเดียวกันนี้ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาทั้งสามประการที่จังหวัดพัทลุงหารือไปนั้น ก.พ. ได้เคยพิจารณาเห็นความเห็นเมื่อครั้งใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ว่าในการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนตามมาตรา 86 เสียก่อน เว้นแต่เป็นกรณีที่เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามมาตรา 87 จึงจะไม่ต้องสอบสวนก็ได้ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ก็ได้บัญญัติไว้เช่นเดียวกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 โดยเฉพาะกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ข้อ 4(3) กำหนดว่า กรณีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือให้อภัยคำรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนและ

ได้มีการบันทึกด้วยคำรับสารภาพเป็นหนังสือผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 104 วรรคสอง หรือมาตรา 109 โดยไม่สอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้

สำหรับการสอบสวนพิจารณาโทษข้าราชการซึ่งมีกรณีเข้าลักษณะเป็นความคิดทางอาญา ด้วยนั้น ก.พ. ได้เคยพิจารณาและวางแนวทางไว้เป็นหลักว่า จะต้องพิจารณาจากรายละเอียดข้อเท็จจริง เป็นเรื่องๆ และเป็นกรณีๆ ไป เพราะการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยกับการดำเนินคดีอาญาเป็น กนละส่วนกัน กฎหมายก็แตกต่างกัน การใช้ดุลพินิจวินิจฉัยข้อเท็จจริงอาจแตกต่างกันได้ และไม่มี กฎหมายใดบัญญัติว่าในกรณีที่ศาลได้พิพากษายกฟ้องหรือพิพากษาว่ามีความผิดให้ลงโทษปรับและจำคุก โดยโทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ แล้วผู้บังคับบัญชาจะลงโทษทางวินัยไม่ได้หรือการลงโทษทางวินัยที่ได้ ดำเนินการไปแล้วให้เป็นอันยกเลิกไปแต่อย่างใด สาระสำคัญจึงเป็นเรื่องของการใช้ดุลพินิจวินิจฉัย ข้อเท็จจริงว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น ได้กระทำความผิดวินัยจริงหรือไม่ และการใช้ดุลพินิจพิจารณาโทษ ทางวินัยนี้ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชา คำพิพากษา ของศาลในกรณีเช่นนี้เป็นเพียงเอกสารที่ผู้บังคับบัญชาอาจนำมาประกอบการพิจารณาได้เท่านั้น

โดยที่กรณีนี้หรือนี้ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าจังหวัดพัทลุงโดยมติ อ.ก.พ. จังหวัดพัทลุง สั่งลงโทษปลดนาย ก. ออกจากราชการ และไล่อาง ข. ออกจากราชการ โดยเห็นว่าบุคคลทั้งสองได้รับ สารภาพต่อศาลจังหวัดพัทลุงว่าบุคคลทั้งสองได้ลักทรัพย์จริง ศาลจึงพิพากษาลงโทษจำคุกคนละ 6 เดือน โทษจำคุกให้รอลงอาญาไว้ 2 ปี อันเป็นความคิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) แต่ อ.ก.พ. กระทรวงสาธารณสุขได้พิจารณาเรื่องนี้แล้วมีมติว่า คำสั่งจังหวัดพัทลุงที่ลงโทษทางวินัย บุคคลทั้งสองไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะกรณีดังกล่าวไม่เข้ากรณีความคิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) จะต้องมีการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่บุคคลทั้งสองก่อน จึงให้ยกเลิก คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าว และสั่งให้บุคคลทั้งสองกลับเข้ารับราชการ และจังหวัดพัทลุงได้มีคำสั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงขึ้นทำการสอบสวนบุคคลทั้งสองในกรณีดังกล่าว ตามมาตรา 102 แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น การดำเนินการของ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขและจังหวัดพัทลุงดังกล่าว จึงเป็นการถูกต้องตามกฎหมายแล้ว

ส่วนปัญหาที่ว่า จะถือว่าคำรับสารภาพต่อศาลนำมาเป็นคำขอ คำให้การ หรือคำแถลง ในทางปกครอง และนำมาเป็นข้อเท็จจริงฟังลงโทษทางวินัยได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า ผู้บังคับบัญชาอาจนำ คำพิพากษาของศาลดังกล่าวมาประกอบการใช้ดุลพินิจพิจารณาและวินิจฉัยข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวน ของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงว่า ก. และนาง ข. ได้กระทำความผิดวินัยฐานประพฤติก

ชั่วอย่างร้ายแรงในเรื่องดังกล่าวจริงหรือไม่ ตามอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาโดยตรง โดย ก.พ. ได้วางแนวทางการพิจารณาไว้ 3 ประการ คือ

1. เป็นการกระทำที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือไม่ เพราะข้าราชการสมควรปฏิบัติตนให้เป็นที่ยกย่อง นับถือ ศรัทธาแก่ประชาชนทั่วไป จึงต้องปฏิบัติตนให้อยู่ในความดีงามและเหมาะสมกับเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ
2. เป็นการกระทำที่สังคมรู้สึกรังเกียจหรือเป็นที่รังเกียจของสังคมหรือไม่ โดยพิจารณาจากความรู้สึกของประชาชนหรือข้าราชการทั่วไปว่ามีความรังเกียจต่อการกระทำนั้น ๆ เพียงใดหรือไม่ ความรู้สึกของสังคมนี้อาจเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาได้
3. เป็นการกระทำโดยเจตนาชั่วหรือไม่ พิจารณาโดยคำนึงถึงเจตนาที่แท้จริงในการกระทำว่าเกิดจากความชั่วในจิตใจหรือไม่

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1011/ร 471

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

21 สิงหาคม 2549

เรื่อง หารือปัญหาการดำเนินการทางวินัยพนักงานราชการ

เรียน อธิบดีกรมสรรพสามิต

อ้างถึง หนังสือกรมสรรพสามิต ดับ ที่ กค 0602/249 ลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมสรรพสามิตหารือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยพนักงานราชการ โดยแจ้งข้อเท็จจริงเป็น 2 กรณี ดังนี้

กรณีที่ 1 ข้าราชการและลูกจ้างชั่วคราวของกรมสรรพสามิตถูกกล่าวหาว่าได้จับกุมผู้ต้องหาในคดียาบ้าแล้วไม่ดำเนินการตามกฎหมาย โดยเรียกรับเงินแล้วปล่อยตัวไป คณะกรรมการสอบสวนและกรมสรรพสามิตได้พิจารณาเห็นว่า ข้าราชการและลูกจ้างชั่วคราวดังกล่าวได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงสมควรลงโทษไล่ข้าราชการและลูกจ้างชั่วคราวนั้นออกจากราชการ จึงได้เสนอ อ.ก.พ. กรมสรรพสามิตพิจารณา ซึ่ง อ.ก.พ. กรมสรรพสามิตได้พิจารณาและมีมติว่าข้อเท็จจริงและเหตุการณ์ทั้งหลายไม่อาจชี้ชัดได้ว่ามีการกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา สำหรับความคิดเห็นมีหรือไม่ให้นำเรื่องกลับไปพิจารณา ซึ่งกรมสรรพสามิตได้พิจารณาอีกครั้งและเห็นว่าไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกกล่าวหาทั้งหมดได้กระทำความผิดวินัยในเรื่องอื่นอีก จึงส่งยุติเรื่องและรายงานการดำเนินการทางวินัยราชของข้าราชการ ไปยัง อ.ก.พ. กระทรวงการคลัง แต่ในระหว่างการพิจารณาของ อ.ก.พ. กระทรวงการคลังนั้น ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งเป็นลูกจ้างชั่วคราวได้เปลี่ยนสถานะเป็นพนักงานราชการทั่วไป ต่อมา อ.ก.พ. กระทรวงการคลังได้พิจารณาและมีมติเห็นว่าทางการสอบสวนแม้ยังไม่อาจรับฟังได้ว่าข้าราชการผู้นั้นเรียกร้องและรับเงินจากผู้ต้องหาท้ายบ้านก็ตาม แต่ตามพฤติการณ์เป็นเรื่องที่มีเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยเป็นอย่างยิ่งว่าข้าราชการดังกล่าวได้จับกุมผู้ต้องหาแล้วไม่ดำเนินการตามกฎหมาย โดยปล่อยตัวไป เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เพียงแต่ในทางการสอบสวนไม่ปรากฏพยานหลักฐานที่ยืนยันข้อเท็จจริงให้รับฟังได้ว่ากระทำความผิดวินัยตามข้อกล่าวหา ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ จึงมีมติให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการด้วยเหตุมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กรณีเช่นนี้กรมสรรพสามิตจะนำผลการพิจารณาที่ อ.ก.พ. กระทรวงการคลัง มีมติให้ข้าราชการออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนมาพิจารณาให้

ลูกจ้างชั่วคราวซึ่งปัจจุบัน ได้เปลี่ยนสถานะเป็นพนักงานราชการทั่วไปแล้วออกจากราชการ หรือยกเลิกจ้างด้วยเหตุมีมลทินหรือมีวามองเช่นเดียวกับข้าราชการ ได้หรือไม่ อย่างไร

กรณีที่ 2 ข้าราชการและลูกจ้างชั่วคราวถูกกล่าวหาว่า ได้จับกุมและริบไถ่เงินจากผู้ประกอบการธุรกิจน้ำมัน แต่ในระหว่างการสอบสวนพิจารณาของกรมสรรพสามิตนั้นลูกจ้างชั่วคราวได้เปลี่ยนสถานะเป็นพนักงานราชการทั่วไป กรณีเช่นนี้กรมสรรพสามิตจะพิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่ลูกจ้างชั่วคราว ซึ่งปัจจุบันเปลี่ยนสถานะเป็นพนักงานราชการทั่วไปได้หรือไม่

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า ปัญหาข้อหาหรือทั้งสองกรณีมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาเพียงประเด็นเดียว คือ จะนำการกระทำผิดวินัยที่เกิดขึ้นก่อนมาบรรจุกและแต่งตั้งเป็นพนักงานราชการมาพึงลงโทษในขณะที่เป็นพนักงานราชการได้หรือไม่ เพียงใด

ขอเรียนว่า กรณีลูกจ้างชั่วคราวกระทำผิดวินัย ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบใดกำหนดในเรื่องวินัยของลูกจ้างชั่วคราวไว้แต่ประการใด ส่วนกรณีของข้าราชการพลเรือนนั้น โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 80 บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาวินัยตามที่บัญญัติเป็นข้อห้ามและข้อปฏิบัติไว้ในหมวดนี้โดยเคร่งครัดอยู่เสมอ และมาตรา 100 บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนผู้ใดฝ่าฝืนข้อห้ามหรือไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติทางวินัยตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ ผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัยจักต้องได้รับโทษทางวินัย เว้นแต่จะมีเหตุอันควรงดโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ และ ก.พ. ได้เคยพิจารณาให้ความเห็นไว้ว่าข้าราชการพลเรือนจะมีความผิดและลงโทษทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ได้ผู้นั้นจะต้องมีสถานะเป็นข้าราชการพลเรือนทั้งในขณะที่กระทำผิดและขณะลงโทษทางวินัย จะนำการกระทำผิดก่อนเป็นข้าราชการพลเรือนมาลงโทษทางวินัยตามกฎหมายดังกล่าวไม่ได้ ส่วนกรณีพนักงานราชการได้มีระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ. 2547 ข้อ 23 กำหนดว่า "พนักงานราชการต้องรักษาวินัย โดยเคร่งครัดตามที่กำหนดไว้เป็นข้อห้ามและข้อปฏิบัติที่ส่วนราชการกำหนดพนักงานราชการผู้ใดฝ่าฝืนข้อห้ามหรือไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติ.... พนักงานผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัยจะต้องได้รับโทษทางวินัย" ซึ่งกำหนดไว้ในทำนองเดียวกับกรณีของข้าราชการพลเรือน ดังนั้น กรณีของพนักงานราชการจะมีความผิดและลงโทษทางวินัยตามระเบียบดังกล่าวได้ก็ต้องเป็นไปในทำนองเดียวกับข้าราชการพลเรือนตามนัยความเห็นของ ก.พ. ดังกล่าว กรมสรรพสามิตจึงไม่อาจนำมติ อ.ก.พ. กระทรวงการคลังที่มีมติให้ข้าราชการออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีวามองในกรณีที่ถูกสอบสวน ตามมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาพิจารณาลงโทษลูกจ้างชั่วคราว ซึ่งปัจจุบันได้เปลี่ยนสถานะเป็นพนักงานราชการทั่วไปได้ และไม่อาจสั่งให้บุคคลดังกล่าวออกจากราชการหรือยกเลิกจ้างด้วยเหตุมีมลทินหรือมีวามองได้เช่นเดียวกัน เว้นแต่จะได้กำหนดให้บุคคลดังกล่าวเป็นเหตุให้สัญญาจ้างสิ้นสุดลงตามข้อ 28 (6) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/234

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก ถนน 10300

22 สิงหาคม 2549

เรื่อง ทหารเรือเกี่ยวกับอำนาจการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงของผู้ว่าราชการจังหวัด

เรียน นาย ก.

อ้างถึง หนังสือของท่านลงวันที่ 9 มิถุนายน 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง ทหารเรือเกี่ยวกับดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงของผู้ว่าราชการจังหวัด โดยแจ้งว่าท่านเป็นกรรมการในคณะกรรมการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการ หรือ กบจ. ของจังหวัดสุพรรณบุรี ขอหารือเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ในคณะกรรมการดังกล่าวในเรื่องการมอบอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้ว่าราชการจังหวัด และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ตามที่หารือว่า การมอบอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีผลใช้บังคับเริ่มต้นเมื่อใด และสิ้นสุดเมื่อใด ปัจจุบันยังมีผลบังคับใช้ให้กระทรวง กรม และจังหวัด ต้องถือปฏิบัติคือผู้ใดหรือไม่ นั้น

ขอเรียนว่า การมอบอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้ว่าราชการจังหวัด นั้น เป็นไปตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1009.5/986-1195 ลงวันที่ 10 กันยายน 2546 ซึ่งแจ้งให้กระทรวง กรม และจังหวัด ทราบเพื่อพิจารณาดำเนินการมอบอำนาจด้านการบริหารงานบุคคลให้ผู้ว่าราชการจังหวัด เมื่อกระทรวง หรือกรม มอบอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่จังหวัดใดแล้ว ก็มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันมอบอำนาจ และสิ้นสุดเมื่อกระทรวง หรือกรม แจ้งยกเลิกการมอบอำนาจนั้น ดังนั้น ตราใดที่ยังไม่มีการแจ้งยกเลิกการมอบอำนาจกระทรวง กรม และจังหวัด ก็ยังต้องถือปฏิบัติต่อไป

2. ตามที่หารือว่า กรณีที่ข้าราชการร้องทุกข์เพราะเหตุคับข้องใจ ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 22 (พ.ศ. 2543) ว่าด้วยกรณีที่อยู่ร้องทุกข์ การร้องทุกข์ และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ขอให้แก้ไขหรือ

แก้ความคับข้องใจ ข้อ 14 ซึ่งกำหนดให้อธิบดีในฐานะประธาน อ.ก.พ.กรม หรือผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะประธาน อ.ก.พ.จังหวัดมีหนังสือแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจทราบโดยเร็ว และให้ผู้บังคับบัญชาผู้นั้นทำคำชี้แจงภายในเจ็ดวันนั้นสอดคล้องกับการมอบอำนาจของอธิบดีให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ดังกล่าวข้างต้นหรือไม่ นั้น

ขอเรียนว่า ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1009.5/986 – 1195 ลงวันที่ 10 กันยายน 2546 ไม่ได้กำหนดให้มีการมอบอำนาจเกี่ยวกับการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์แต่อย่างใด เนื่องจากการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ตามกฎหมาย ก.พ. ดังกล่าวเป็นอำนาจหน้าที่ของ อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัดแล้วแต่กรณี ทั้งนี้ เหตุแห่งการร้องทุกข์ต้องเกิดแต่ผู้บังคับบัญชาระดับต่ำกว่าอธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัด

3. ตามที่หรือว่า ในกรณีข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 7 ลงมา ในราชการบริหารส่วนภูมิภาคซึ่งมิใช่หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง อธิบดีหรือผู้ว่าราชการเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และกรณีที่เป็นความคิดวินัยอย่างร้ายแรงจะคือนำเสนอ อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัด พิจารณา นั้น

ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 102 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน.... ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 เป็นผู้แต่งตั้ง” และตามมาตรา 52 (6) บัญญัติว่า “การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 7 ลงมา ให้อธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง” และมาตรา 52 (7) บัญญัติว่า “การบรรจุและแต่งตั้ง ให้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 7 ลงมาในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ซึ่งมีใช้หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้บังคับบัญชาเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง” ดังนั้น อธิบดีจึงมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 7 ลงมาทั้งในราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค และในกรณีที่เป็นความคิดวินัยอย่างร้ายแรงให้นำเสนอ อ.ก.พ.กรมซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่พิจารณา ทั้งนี้ ตามนัยความนัยมาตรา 104 (2) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 7 ลงมาในราชการบริหารส่วนภูมิภาคซึ่งมิใช่หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด และ ในกรณีที่เป็นความคิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้เสนอ อ.ก.พ.จังหวัดซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่พิจารณา ทั้งนี้ ตามนัย

มาตรา 104 (3) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับมอบอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ระดับ 7 ลงมาในราชการบริหารส่วนกลางซึ่งไปปฏิบัติงานในจังหวัดจากอธิบดีเจ้าสังกัด หากผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีดังกล่าวเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นจะต้องส่งเรื่องให้อ.ก.พ.กรม ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่พิจารณา ทั้งนี้ตามนัยมาตรา 104 (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/ล 496

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

28 สิงหาคม 2549

เรื่อง ทวีการออกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการย้อนหลัง

เรียน อธิบดีกรมที่ดิน

อ้างถึง หนังสือกรมที่ดิน ลับ ค่วนที่สุด ที่ นท 0502.5/832 ลงวันที่ 11 สิงหาคม 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมที่ดินแจ้งว่า นาย ก. ช่างรังวัด 3 ส่วนปฏิบัติการรังวัดและออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน สำนักมาตรฐานการออกหนังสือสำคัญ กรมที่ดิน ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ 12 - 28 กันยายน 2548 แล้วกลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการในวันที่ 29 - 30 กันยายน 2548 ต่อมา นาย ก. ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการ ไปอีกตั้งแต่วันที่ 3 ตุลาคม 2548 โดยไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย ภายหลังจาก นาย ก. ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการทางไปรษณีย์ โดยกรมที่ดินอนุญาตให้ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 17 ธันวาคม 2548 กรมที่ดินจึงหารือว่ากรมที่ดินจะมีคำสั่งลงโทษไล่ออก นาย ก. ออกจากราชการย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 3 ตุลาคม 2548 ซึ่งเป็นวันละทิ้งหน้าที่ราชการในครั้งหลังเป็นต้นไป จะถูกต้องหรือไม่ หากไม่ถูกต้องควรจะดำเนินการอย่างไร และจะต้องยกเลิกคำสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการหรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 6 (2) กำหนดว่า การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการห้ามมิให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ในกรณีกระทำผิดวินัย โดยละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลานานกว่าสิบห้าวันและไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีก ให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกตั้งแต่วันที่ละทิ้งหน้าที่ราชการ นอกจากนั้น ในกรณีการสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการย้อนหลังต้องไม่เป็นการทำให้เสียประโยชน์ตามสิทธิโดยชอบธรรมของผู้ถูกสั่งลงโทษนั้นด้วย สำหรับกรณีที่หารือนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาย ก. ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลานานกว่าสิบห้าวันสองครั้ง โดยครั้งหลังละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ 3 ตุลาคม 2548 เป็นต้นไป โดยไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย แต่ข้าราชการรายนี้ ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการทางไปรษณีย์ โดยไม่ได้ระบุวันที่ขอลาออกคือผู้บังคับบัญชา และกรมที่ดิน ได้พิจารณาอนุญาตให้ลาออกจากราชการ ได้ตั้งแต่วันที่ 17 ธันวาคม 2548 ดังนั้น การที่

กรมที่ดินเห็นควรส่งสงโทมไถ่ นาย ก. ออกจากราชการย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 3 ตุลาคม 2548 เป็นการถูกต้องแล้ว ประกอบกับการส่งสงโทมไถ่ ออกจากราชการย้อนหลังดังกล่าวทำให้คำสั่งอนุญาตการลาออกจากราชการสิ้นสุด กรมที่ดินจึงไม่จำเป็นต้องส่งยกเลิกคำสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการแต่ประการใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/ส 511

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

1 กันยายน 2549

เรื่อง หารือการดำเนินการทางวินัย

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรี

อ้างถึง หนังสือศาลากลางจังหวัดกาญจนบุรี ลับ ที่ กจ 0017.1/355 ลงวันที่ 7 สิงหาคม 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดกาญจนบุรี ได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการ โดยจัดส่งเอกสารและแจ้งข้อเท็จจริง ไปประกอบการพิจารณาว่าจังหวัดกาญจนบุรี ได้มีคำสั่ง ที่ 1672/2547 ลงวันที่ 24 สิงหาคม 2547 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงนาย ก. เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 6 สังกัดกรมป่าไม้ (ปฏิบัติราชการสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดกาญจนบุรี) กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ 209/2547 ลงวันที่ 23 พฤษภาคม 2547 เรื่องการมอบอำนาจด้านการบริหารงานบุคคลให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ต่อมาจังหวัดกาญจนบุรีได้หารือถึงความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งดังกล่าว ไปยังปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และได้รับแจ้งว่าเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกรมป่าไม้ได้มีคำสั่ง ที่ 123/2547 ลงวันที่ 5 เมษายน 2547 มอบอำนาจให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดบริหารงานแบบบูรณาการซึ่งครอบคลุมถึงเรื่องการดำเนินการทางวินัย ส่วนที่ได้อ้างคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้างต้นนั้นเป็นเพียงการเพิ่มเติมรายละเอียดที่มีให้ทำให้อาการสำคัญของคำสั่งเสียไป จึงจังหวัดกาญจนบุรี ได้พิจารณาเห็นด้วยกับความเห็นดังกล่าว แต่โดยที่กรณีนี้เป็นประเด็นปัญหาข้อกฎหมายที่ผู้มีส่วนได้เสียอาจยกขึ้นกล่าวอ้างได้ เพื่อให้เกิดความชัดเจนและสามารถยึดถือเป็นแนวปฏิบัติต่อไป จึงหารือ ก.พ. ว่า ความเห็นของปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรีดังกล่าวข้างต้นถูกต้องหรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 52 (6) และ (7) บัญญัติความโดยสรุปว่า อธิบดีผู้บังคับบัญชาหรือผู้ได้รับมอบหมายจากอธิบดี

เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนให้ดำรงตำแหน่งระดับ 7 ลงมา ทั้งในราชการบริหารส่วนภูมิภาคและส่วนกลาง และผู้ว่าราชการจังหวัดผู้บังคับบัญชาเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนให้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 7 ลงมาในราชการบริหารส่วนภูมิภาคซึ่งมิใช่หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด และมาตรา 102 บัญญัติความโดยสรุปว่า ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตาม มาตรา 52 เป็นผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการพลเรือนผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด วินัยอย่างร้ายแรง นอกจากนั้นมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 บัญญัติ ความโดยสรุปว่าอธิบดีอาจมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติราชการแทนได้

สำหรับกรณีนี้หาเรื่องนี้ โดยที่ปรากฏว่า นาย ก. ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 6 เป็นข้าราชการสังกัดกรมป่าไม้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งตามกฎกระทรวง แบ่งส่วนราชการกรมป่าไม้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2547 ถือว่าเป็นราชการบริหารส่วนกลาง และกรมป่าไม้ได้มีคำสั่งที่ 123/2547 ลงวันที่ 5 เมษายน 2547 มอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติราชการแทน ผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรีจึงมีอำนาจที่จะสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้นี้ได้ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรีมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยอ้างคำสั่งมอบอำนาจของสำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมซึ่งมิใช่ ผู้บังคับบัญชาของผู้ จึงเป็นการอ้างข้อเท็จจริงที่คลาดเคลื่อน แต่ก็ได้มีผลถึงกับทำให้คำสั่งนั้นเสียไป แต่ประการใด เพราะผู้ออกคำสั่งคือผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรียังเป็นผู้มีอำนาจตามกฎหมาย ดังนั้น การที่ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรีเห็นว่าคำสั่ง ดังกล่าวยังเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย จึงเป็นความเห็นที่ถูกต้องแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อการป้องกัน ไม่ให้เกิดปัญหาได้แย้งจากผู้ที่เกี่ยวข้องในภายหลัง จังหวัดกาญจนบุรีควรแก้ไขคำสั่งดังกล่าวให้เป็นการ ถูกต้องตรงตามข้อเท็จจริงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/265

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก ถนน. 10300

7 กันยายน 2549

เรื่อง การยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

อ้างถึง หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0802.2/51075 ลงวันที่ 10 สิงหาคม 2549

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 1006/88866 ลงวันที่ 4 สิงหาคม 2519

จำนวน 2 แผ่น

2. สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.1/ล 24 ลงวันที่ 31 มกราคม 2543

จำนวน 2 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นแจ้งข้อเท็จจริงว่าจังหวัดกาฬสินธุ์ได้ขอให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นมีคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือน ณ วันที่ 1 เมษายน 2549 แก่ พ.จ.ต. ก. ว่าที่ ร.ต. ข. และนาง ก. ข้าราชการในสังกัดกลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น จังหวัดกาฬสินธุ์ เนื่องจากเดิมจังหวัดกาฬสินธุ์ได้มีคำสั่งที่ 1/2549 ลงวันที่ 4 มกราคม 2549 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการทั้ง 3 คนในเรื่องกระทำการทุจริตในการสอบแข่งขันเพื่อบรรจุเป็นพนักงานส่วนตำบลองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยผึ้ง และต่อมาจังหวัดกาฬสินธุ์ได้มีคำสั่งที่ 444/2549 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2549 ยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยดังกล่าว เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยผึ้งได้อุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ซึ่งขณะนี้เรื่องอยู่ระหว่างการพิจารณาของนายอำเภอห้วยผึ้ง

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพิจารณาเรื่องนี้แล้วเห็นว่า คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยข้าราชการทั้ง 3 คนข้างต้นจะแก้ไขได้คือเมื่อเป็นคำสั่งที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ถูกต้องกับข้อเท็จจริง และการยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยของจังหวัดกาฬสินธุ์ก็ไม่มีเหตุผลตามนัยดังกล่าว ดังนั้น จังหวัดกาฬสินธุ์จึงไม่อาจสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยข้าราชการทั้ง 3 คนได้ และถือได้ว่าข้าราชการทั้ง 3 คนอยู่ระหว่างถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย จึงต้องรอการเลื่อนขึ้นเงินเดือน ณ วันที่ 1 เมษายน 2549 ไว้ก่อน และกั้นเงินสำหรับการ

เลื่อนขึ้นเงินเดือนไว้จนกว่าการสอบสวนจะแล้วเสร็จ เพื่อความชัดเจนในเรื่องนี้จึงได้หารือไปยังสำนักงาน ก.พ. รวม 3 กรณี ความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วขอเรียนดังนี้

1. สำหรับปัญหาข้อ 1. ที่หารือว่า จังหวัดกาฬสินธุ์สามารถออกคำสั่งที่ 444/2549 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2549 ยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการตามเหตุผลที่อ้างข้างต้นได้หรือไม่ เพราะเหตุใด และหากสามารถยกเลิกได้ จะถือว่าข้าราชการทั้ง 3 คนไม่เคยถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยใช้หรือไม่ และมีสิทธิได้รับการเลื่อนขึ้นเงินเดือนใช้หรือไม่ หรือหากไม่สามารถยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยได้ จังหวัดกาฬสินธุ์จะต้องดำเนินการอย่างไรต่อไป นั้น

ขอเรียนว่า เรื่องท่านองนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาให้ความเห็นไว้ว่าคำสั่งของทางราชการเมื่อออกมาแล้วจะแก้ไขได้ต่อเมื่อคำสั่งนั้นเป็นคำสั่งที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ถูกต้องกับข้อเท็จจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการตามกฎหมายระเบียบข้าราชการพลเรือนแล้ว กฎหมายดังกล่าวมิได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างใด ปรากฏตามเอกสารที่ส่งมาด้วย ดังนั้น ในกรณีที่หารือนี้จังหวัดกาฬสินธุ์จึงไม่อาจยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยข้าราชการทั้ง 3 คน ซึ่งแต่งตั้งโดยชอบด้วยกฎหมายได้ และต้องดำเนินการสอบสวนต่อไป

2. สำหรับปัญหาข้อ 2. ที่หารือว่า คำสั่งจังหวัดกาฬสินธุ์ ที่ 444/2549 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2549 ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ หากคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ชอบเพราะเหตุใด นั้น

ขอเรียนว่า คำสั่งจังหวัดกาฬสินธุ์ที่ 444/2549 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2549 เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์ไม่มีอำนาจยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ดังที่ได้กล่าวแล้วในข้อ 1. และต้องยกเลิกคำสั่งจังหวัดกาฬสินธุ์ฉบับนี้เสียเพื่อมิให้เกิดความสับสนในทางปฏิบัติต่อไป

3. สำหรับปัญหาข้อ 3. ที่หารือว่า กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นไม่ออกคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือน ณ วันที่ 1 เมษายน 2549 และได้กักเงินสำหรับเลื่อนขึ้นเงินเดือนให้ข้าราชการทั้ง 3 คนตามเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ปฏิบัติถูกต้องหรือไม่ หากไม่ถูกต้องกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจะต้องดำเนินการอย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า เมื่อคำสั่งจังหวัดกาฬสินธุ์ ที่ 444/2549 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2549 เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่มีผลกระทบต่อคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยแต่อย่างใด ดังนั้น การที่กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นให้หรือการเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการทั้ง 3 คน และกันเงินดังกล่าวไว้จนกว่าการสอบสวนและการพิจารณาแล้วเสร็จจึงเป็นการถูกต้องแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ พร้อมนี้ได้จัดส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/ถ 529

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

11 กันยายน 2549

เรื่อง ทวีกรณิข้าราชการต้องคำพิพากษาจำคุก

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดชัยภูมิ

อ้างถึง หนังสือศาลากลางจังหวัดชัยภูมิ ถับ ที่ ชย 0018/237 ลงวันที่ 15 สิงหาคม 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดชัยภูมิทวีกรณิข้าราชการต้องคำพิพากษาจำคุกโดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า นาย ก. ถูกศาลจังหวัดชัยภูมิพิพากษาให้จำคุก 1 ปี ฐานร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ประกอบมาตรา 83 และให้จำลงร่วมกันชำระเงินจำนวน 1,700,000 บาท แก่โจทก์จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาขึ้นตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น ระหว่างฎีกาผู้เสียหายได้ออนคำร้องทุกข์ และศาลสั่งจำหน่ายคดีจากสารบบความจึงได้หารือไปยัง ก.พ. ดังนี้

1. คำพิพากษาศาลจังหวัดชัยภูมิให้จำคุกจำเลย 1 ปี และคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ภาค 3 ที่พิพากษาให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นนั้น ถือว่าความผิดถึงที่สุดหรือไม่

2. เมื่อผู้เสียหายได้ออนคำร้องทุกข์ระหว่างฎีกา และศาลสั่งจำหน่ายจากสารบบความถือว่าข้าราชการผู้นั้นยังคงมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ หรือถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์

3. คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า นาย ก. มีความผิดฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือได้รับโทษหนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เป็นการถูกต้องเหมาะสมหรือไม่

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาปัญหาที่หารือทั้งสามประการแล้วขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 98 วรรคสอง บัญญัติว่า “การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือได้รับโทษหนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติกู้ช้อย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง” ซึ่งคำว่า “รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก” หมายความว่า ศาลพิพากษาลงโทษให้จำคุกจำเลยโดยไม่รอการลงโทษยกโทษหรือเปลี่ยนโทษจำคุกเป็นสถานอื่นและคดีถึงที่สุดแล้วโดยไม่มีการอุทธรณ์หรือฎีกาอีก สำหรับ

กรณีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่าศาลจังหวัดชัยภูมิพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย 1 ปี และศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายื่นต่อมาผู้เสียหายได้ถอนคำร้องทุกข์ระหว่างฎีกาทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 39 (2) ศาลจึงสั่งจำหน่ายคดีนี้จากสารบบความ เป็นเหตุให้นาย ก. หลุดพ้นจากการตกเป็นจำเลยในคดีนี้และถือไม่ได้ว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกอันจะเป็นความผิดวินัยตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 การที่คณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นว่าผู้นี้มีความผิดวินัยตามฐานและมาตราดังกล่าวข้างต้นจึงเป็นความเห็นที่ไม่ถูกต้องตรงกับข้อเท็จจริง

อย่างไรก็ตาม เมื่อนาย ก. ถูกฟ้องเป็นจำเลยในฐานะร่วมกันฉ้อโกงเงิน โฉกักจำนวน 1,700,000 บาท จนศาลจังหวัดชัยภูมิและศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิเคราะห์พยานหลักฐานในสำนวนแล้วพิพากษาว่าจำเลยร่วมกระทำความผิดจริงตามฟ้อง ถือได้แล้วว่าการกระทำของนาย ก. เป็นกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นี้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติกู้ยืมอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง โดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการทางวินัยทันทีตามมาตรา 99 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โดยอาจสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนชุดเดิมหรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่ขึ้นดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมในกรณีดังกล่าวคือ ไปตามอำนาจหน้าที่ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/ 271

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก ถนน. 10300

14 กันยายน 2549

เรื่อง ลูกจ้างชั่วคราวเคยถูกจ้างคุกในคดีอาเสพคดี

เรียน นาย ก.

อ้างถึง หนังสือของท่าน ลงวันที่ 31 สิงหาคม 2549

สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ค่วนที่สุด ที่ นร 0504/ว 208

ลงวันที่ 15 สิงหาคม 2546 จำนวน 3 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้แจ้งข้อเท็จจริงว่าปัจจุบันทำงานเป็นลูกจ้างเงินบำรุงของส่วนราชการแห่งหนึ่ง (สัญญาปีต่อปี) เป็นเวลา 2 เดือนแล้ว และส่วนราชการที่ปฏิบัติงานอยู่จะเลิกจ้างในเดือนกันยายน 2549 เนื่องจากทราบประวัติจากการพิมพ์ลายนิ้วมือว่า เมื่อปี พ.ศ. 2546 ก่อนที่จะมาปฏิบัติงานดังกล่าวได้เคยต้องโทษจำคุกคดีอาเสพคดีเป็นเวลา 1 ปี และขอถามปัญหาดังนี้

1. ระเบียบ ก.พ. ซึ่งใช้กับข้าราชการสามารถนำมาใช้กับลูกจ้างชั่วคราวได้หรือไม่
2. ตามมาตรา 30 (10) และมาตรา 30 วรรคสอง ที่ว่า อาจจะได้รับราชการได้ นั้น ในกรณีของลูกจ้างชั่วคราวจะได้รับสิทธิ และมีโอกาสในการจ้างต่อมากน้อยเพียงใด
3. กรณีที่มีโทษทางอาญาไม่ว่าจะเป็นข้าราชการ หรือลูกจ้างจะไม่มีโอกาสแก้ตัว หรือทำงานให้กับภาครัฐเลขหรือไม่ อย่างไร

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนชี้แจงดังนี้

1. สำหรับปัญหาข้อที่ 1. ขอเรียนว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นเพื่อใช้บังคับกับข้าราชการพลเรือน ดังนั้น กฎ ก.พ. และระเบียบ ก.พ. ซึ่งออกตามกฎหมายดังกล่าวจึงใช้บังคับกับข้าราชการพลเรือนโดยตรง

2. สำหรับปัญหาข้อที่ 2. ขอเรียนว่า กรณีตามมาตรา 30 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เป็นกรณีที่ ก.พ. อาจพิจารณาถอนคุณสมบัติให้แก่ผู้ขาด

คุณสมบัติทั่วไปในการที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือน ส่วนผู้ที่เข้าเป็นลูกจ้างชั่วคราว ก.พ. ไม่อยู่ในฐานะที่จะพิจารณาขกเว้นคุณสมบัติตามนัยมาตราดังกล่าวได้

3. สำหรับปัญหาข้อที่ 3. ขอเรียนว่า กรณีที่ผู้ใดเคยรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนแล้ว ต่อมาถูกลงโทษทางวินัยถึงขั้นออกจากราชการเพราะกระทำผิดอาญา ผู้นั้นสามารถขอกลับเข้ารับราชการตามเดิมได้โดยขอกกเว้นคุณสมบัติคือ ก.พ. ตามที่กล่าวแล้วในข้อ 2. สำหรับลูกจ้างชั่วคราว ส่วนราชการจะจ้างหรือไม่ขึ้นอยู่กับความต้องการของส่วนราชการนั้นเป็นสำคัญ แต่อย่างไรก็ตาม เกี่ยวกับเรื่องนี้ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ได้มีหนังสือ คำวนที่สุด ที่ นร 0504/ว 208 ลงวันที่ 15 สิงหาคม 2546 แจ่มตติคณะรัฐมนตรีที่ให้ความเห็นชอบในเรื่อง การให้อโอกาสผู้เสพ / ผู้ติดยาเสพติดซึ่งพ้นจากสภาพ การใช้ยาเสพติดเข้าทำงานหรือรับการศึกษาต่อในหน่วยงานภาครัฐเพื่อให้ส่วนราชการต่าง ๆ ทราบและ ดือปฏิบัติทั่วกันแล้ว ดังนั้น ท่านอาจขอให้ส่วนราชการที่ท่านปฏิบัติงานอยู่พิจารณาตามหนังสือ ดังกล่าวได้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ พร้อมนี้ได้จัดส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/ล 564

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก กทม. 10300

29 กันยายน 2549

เรื่อง ทวีติยาแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

อ้างถึง หนังสือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ค่วนที่สุด ที่ กม 0202/7603 ลงวันที่ 14 กันยายน 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ทวีติยาแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยโดยแจ้งข้อเท็จจริงว่าสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) ได้รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง กรณี ส.ป.ก. มอบหมายให้องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกดำเนินการรังวัดที่ดินแปลงที่ดินชุมชนโดยมิชอบและได้ข่มขู่ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงข้าราชการในสังกัด จำนวน 10 ราย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงข้าราชการดังกล่าว ต่อมาผู้ถูกกล่าวหาได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน อ้างว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมเพราะไม่เคยมีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริงในประเด็นที่มีการข่มขู่ความผิด จึงขอโอกาสได้ชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงที่ ส.ป.ก. แต่งตั้ง และขอให้ยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงก่อน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้พิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีดังกล่าว ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบกำหนดแนวทางการปฏิบัติไว้จึงขอหารือไปยัง ก.พ.ถึงแนวทางปฏิบัติในเรื่องนี้ ดังนี้

1. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จะส่งเรื่องให้ ส.ป.ก. ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงเพิ่มเติมแล้วให้เสนอความเห็นกลับมายังกระทรวงเกษตรและสหกรณ์อีกครั้งหนึ่งได้หรือไม่ อย่างไร

2. หาก ส.ป.ก. รายงานความเห็นการตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมตามข้อ 1. โดยมีความเห็นแตกต่างไปจากการข่มขู่ความผิดในครั้งแรก กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จะนำการยกเลิกหรือแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงดังกล่าวได้หรือไม่เพียงใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาปัญหาที่หาวิธีทั้งสองประการดังกล่าวแล้ว ขอเรียนว่า ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 99 ได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ได้บังคับบัญชาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย หากปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที แต่หากเป็นกรณีที่มีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยโดยไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชาริบดำเนินการสืบสวน หรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ขึ้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ฯลฯ โดยวิธีการสอบข้อเท็จจริงหรือสืบสวนข้อเท็จจริงเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในการที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่ถูกกล่าวหาต่อไป และโดยที่ในการสอบข้อเท็จจริงหรือสืบสวนข้อเท็จจริงนี้ ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบใดกำหนดแนวทางปฏิบัติไว้ ผู้บังคับบัญชาจึงอาจจะดำเนินการโดยวิธีการอย่างใดก็ได้ โดยจะดำเนินการเองหรือมอบหมายให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาให้ดำเนินการแทนหรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงหรือสืบสวนข้อเท็จจริงก็ได้

ส่วนการสอบสวนทางวินัยนั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 102 วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการสอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม โดยการสอบสวนกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ส่วนกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน เว้นแต่ในกรณีที่เป็นการมีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. เท่านั้น ผู้บังคับบัญชาจึงจะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนก็ได้

ในกรณีที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการพลเรือนที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้แล้ว ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนและวิธีพิจารณาดำเนินการตามลำดับ ทำให้เห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ว่าประสงค์จะให้คณะกรรมการสอบสวน ตลอดจนผู้บังคับบัญชาดำเนินการเกี่ยวกับการสอบสวนและพิจารณาไปตามลำดับจนเสร็จกระบวนการวิธีการ และไม่ได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการหรือระงับการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน แม้ในระหว่างการสอบสวนจะมีการสั่งให้ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นไปอยู่นอกบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ตามก็ยังให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ แล้วทำรายงานการสอบสวนและเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องในกระบวนการสอบสวน และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่ของผู้ถูกกล่าวหาดำเนินการต่อไป ทั้งนี้ ไม่ได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาคนใหม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

เพื่อทำการสอบสวนทางวินัยใหม่อีกครั้งแต่อย่างใด เว้นแต่กรณีตามข้อ 34 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ซึ่งได้กำหนดว่า “ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ 3. ให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไป ในกรณีเช่นนี้ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 มาตรา 109 วรรคสาม หรือมาตรา 115 แล้วแต่กรณี แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้อง

สำหรับกรณีข้อหาหรือทั้ง 2 ข้อนี้ ข้อเท็จจริงได้ความว่า ส.ป.ก. ได้มีคำสั่งที่ 818/2548 ลงวันที่ 25 พฤศจิกายน 2548 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง กรณี ส.ป.ก. มอบหมายให้องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกดำเนินการรังวัดที่ดินแปลงที่ดินชุมชน โดยมีชอบ และได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงต่อกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยข้อมูลความผิดว่าผู้ถูกกล่าวหาทั้ง 10 ราย มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงได้มีคำสั่งที่ 423/2549 ลงวันที่ 2 สิงหาคม 2549 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาทั้ง 10 ราย ในกรณีดังกล่าวตามนัยมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ดังนั้น กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงไม่อาจที่จะส่งคำร้องของผู้ถูกกล่าวหาให้ ส.ป.ก. ดำเนินการสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมแต่ประการใด เพราะการดำเนินการสอบสวนในเรื่องนี้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวนที่จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวน ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ให้เป็นการถูกต้องต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/294

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

17 ตุลาคม 2549

เรื่อง หรือการออกคำสั่งลงโทษข้าราชการ

เรียน ประธาน อ.ก.พ.สำนักงานกฤษฎมนตรี

อ้างถึง หนังสือ อ.ก.พ.สำนักงานกฤษฎมนตรี ลับ ที่ นร 0102/20 ลงวันที่ 26 กันยายน 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง อ.ก.พ.สำนักงานกฤษฎมนตรีหรือเกี่ยวกับการออกคำสั่งลงโทษทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า สำนักงานปลัดสำนักงานกฤษฎมนตรีมีคำสั่ง ลับ ที่ 91/2549 ลงวันที่ 19 มิถุนายน 2549 ลงโทษไล่นาง ก. ออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการและฐานละทิ้งหน้าที่ราชการคิดค้อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการตามมาตรา 92 วรรคหนึ่ง และวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และมีคำสั่ง ลับ ที่ 92/2549 ลงวันที่ 19 มิถุนายน 2549 ลงโทษไล่นาง ก. ออกจากราชการฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่ง อ.ก.พ.สำนักงานกฤษฎมนตรีในการประชุมครั้งที่ 2/2549 เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2549 พิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบตามที่สำนักงานปลัดสำนักงานกฤษฎมนตรีเสนอทั้งสองกรณี และให้ตอบรับทราบได้ แต่ อ.ก.พ. สำนักงานกฤษฎมนตรีมีข้อสงสัยว่านาง ก. กระทำผิดวินัยสองกรณี และมีการดำเนินกรทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นี้ในช่วงระยะเวลาเดียวกัน การออกคำสั่งลงโทษที่ถูกต้องจะต้องออกคำสั่งโดยแยกเป็นสองคำสั่ง หรือรวมกรณีกระทำผิดวินัยทั้งสองกรณีไว้ในคำสั่งเดียวกัน จึงมีมติให้หรือไปยังสำนักงาน ก.พ. ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนพ.ศ. 2535 มาตรา 101 บัญญัติว่า “การลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญให้ทำเป็นคำสั่งวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษให้เป็นไปตามระเบียบที่ ก.พ. วางไว้ ในคำสั่งลงโทษให้แสดงว่าผู้ถูกลงโทษกระทำผิดวินัยในกรณีใดตามมาตราใด” และระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 5 กำหนดว่า “การสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ จะสั่งให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันใดให้เป็นไปตามที่กำหนดในระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ และให้ทำคำสั่งดังกล่าวตามตัวอย่างที่ 4 ทั้ระเบียบนี้” และระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของ

ข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 6 (6) กำหนดว่า “การส่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ในกรณีที่มีผู้ซึ่งจะต้องถูกสั่งนั้น ได้ออกจากราชการโดยถูกสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก หรือถูกสั่ง ให้ออกจากราชการ ในกรณีอื่น หรือได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการไปก่อนแล้ว ให้สั่งปลดออก หรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันออกจากราชการนั้น” จึงเห็นได้ว่า การออกคำสั่งลงโทษจะต้องทำเป็นคำสั่ง โดยในคำสั่งให้ระบรายละเอียดที่เป็นสาระสำคัญ ได้แก่ ชื่อ ตำแหน่งของผู้ถูกลงโทษ กรณีกระทำผิด มาตราความผิด และวันที่คำสั่งมีผลบังคับ

สำหรับกรณีที่หาเรียนปรากฏว่า เป็นเรื่องของข้าราชการคนเดียวกันกระทำผิดวินัยสองกรณี ต่างกัน และผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยทั้งสองกรณีเป็นสองส่วนแยกจากกัน การออกคำสั่ง ลงโทษแต่ละกรณี ได้ระบรายละเอียดมีสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนด และวันออกจากราชการเป็นไปตาม ระเบียบ ก.พ.ข้างต้น ดังนั้น การออกคำสั่งของผู้บังคับบัญชาทั้งสองกรณีดังกล่าวจึงเป็นการถูกต้องและ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/295

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

17 ตุลาคม 2549

เรื่อง ทวีเถียงเกี่ยวกับผู้มีอำนาจสั่งลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรี

อ้างถึง หนังสือศาลากลางจังหวัดกาญจนบุรี ที่ กจ 0016.3/15826 ลงวันที่ 27 กันยายน 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดกาญจนบุรีได้ทวิเถียงเกี่ยวกับผู้มีอำนาจสั่งลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่าสำนักทางหลวงที่ 10 (สุพรรณบุรี) ได้ดำเนินการทางวินัยและมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก. นายช่างโยธา 6 ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าหมวดการทางโทรโยธ จังหวัดกาญจนบุรี และได้ส่งผลการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวเพื่อขอความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งจังหวัดกาญจนบุรีพิจารณาแล้วเห็นว่า อธิบดีกรมทางหลวงได้อนอบอำนาจการสั่งลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรงให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ตามคำสั่งกรมทางหลวงที่ จ 3.8/11/2546 ลงวันที่ 30 ตุลาคม 2546 ดังนั้น อำนาจการสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก. น่าจะเป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรี แต่สำนักทางหลวงที่ 10 (สุพรรณบุรี) ยืนยันว่า สำนักทางหลวงที่ 10 (สุพรรณบุรี) มีอำนาจสั่งลงโทษได้ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2536) ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือน จึงขอหารือ ก.พ.ว่า ข้อวินิจฉัยของสำนักทางหลวงที่ 10 (สุพรรณบุรี) ดังกล่าว ชอบด้วยคำสั่ง ระเบียบ กฎหมาย หรือไม่ หรือมีแนวทางดำเนินการต่อไปประการใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 103 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงให้ผู้นับกับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด" และกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2536) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยอำนาจการลงโทษ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน (แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎ ก.พ. ฉบับที่ 28 (พ.ศ. 2548) ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน) ข้อ 4 กำหนดว่า "เลขาธิการรัฐมนตรี และหัวหน้าส่วนราชการที่สูงกว่ากอง ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา

ของข้าราชการพลเรือนผู้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง มีอำนาจลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือน ครั้งหนึ่งไม่เกิน 5% และเป็นเวลาไม่เกินสองเดือน"

สำหรับกรณีทหารอื่นนั้น โดยที่กฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมทางหลวง กระทรวงคมนาคม พ.ศ. 2545 ข้อ 2 กำหนดให้สำนักงานทางหลวงเป็นราชการบริหารส่วนกลาง สังกัดกรมทางหลวง โดยมีผู้อำนวยการสำนักงานทางหลวง (วิสุวกร โยธา 9) เป็นผู้บังคับบัญชา ดังนั้น ผู้อำนวยการสำนักงานทางหลวงที่ 10 (สุพรรณบุรี) จึงเป็นหัวหน้าส่วนราชการที่มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก. ได้ ตามมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2536) ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ข้อ 4 ส่วนการที่กรมทางหลวงได้มีคำสั่งที่ จ. 3.8/11/2546 ลงวันที่ 30 ตุลาคม 2546 มอบอำนาจด้านการบริหารงานบุคคลให้ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น กรณีเป็นการมอบอำนาจตามมติคณะรัฐมนตรีที่เห็นชอบให้ผู้ว่าราชการจังหวัดใช้อำนาจการบริหารแบบบูรณาการ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งการมอบอำนาจดังกล่าวไม่เป็นการตัดอำนาจที่มีอยู่เดิมโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้อำนวยการสำนักงานทางหลวงที่ 10 (สุพรรณบุรี) การที่ผู้อำนวยการสำนักงานทางหลวงที่ 10 (สุพรรณบุรี) ได้ดำเนินการทางวินัย และลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก. นายช่าง โยธา 6 ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าหมวดการทางโทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ผู้ได้บังคับบัญชา แล้วรายงานผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ จึงเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/ล 12

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

17 มกราคม 2550

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการลงโทษข้าราชการที่ออกจากราชการไปแล้ว

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

อ้างถึง หนังสือกรมป่าไม้ ที่ ทส 1601.5/2748 ลงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมป่าไม้แจ้งว่า สำนักงาน ก.พ. ได้ตอบข้อหารือของกรมป่าไม้เกี่ยวกับแนวทางในการลงโทษข้าราชการที่ออกจากราชการไปแล้ว ราชนาย จ. เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 5 และนาย ข. ป่าไม้อำเภอขอนแก่น ว่า โดยที่ ก.พ. ได้เคยมีมติกำหนดการดำเนินการต่อไปสำหรับเรื่องการค้าเงินทางวินัยว่า กรณีที่อยู่ระหว่างดำเนินการตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และในวันที่ 1 เมษายน 2535 ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ใช้บังคับยังดำเนินการไม่เสร็จ ให้ดำเนินการต่อไปตามมาตรา 106 และมาตรา 138 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 สำหรับกรณีที่หาเรื่องนี้เข้าเกณฑ์ตามนัยมติ ก.พ. ดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการทั้งสองรายต่อไป ซึ่งกรมป่าไม้ได้พิจารณาหนังสือตอบข้อหารือดังกล่าวแล้ว เห็นว่าแนวทางการวินิจฉัยของ ก.พ. ยังมีประเด็นปัญหาข้อกฎหมายที่ใคร่ขอให้สำนักงาน ก.พ. พิจารณาทบทวนอีกครั้ง และขอได้โปรดพิจารณาความเห็นของกรมป่าไม้ในประเด็นปัญหาข้อกฎหมายในการลงโทษข้าราชการ โดยกรมป่าไม้เห็นว่านาย จ. ถูกฟ้องคดีอาญาเมื่อปี พ.ศ. 2532 และเกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2533 จนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก 1 ปี โดยไม่รอลงโทษเมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2547 ในขณะที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ใช้บังคับ มิใช่เป็นกรณีที่อยู่ระหว่างดำเนินการตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แล้วยังดำเนินการไม่เสร็จ เพราะนาย จ. ไม่เคยถูกกรมป่าไม้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมาก่อน หรือมีกรณีที่เหมาะสมให้ออกจากราชการอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ใช้บังคับ ที่จะนำมาตรา 138 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาใช้บังคับได้ แม้นาย จ. จะถูกฟ้องคดีอาญาเมื่อปี พ.ศ. 2532 ก็ตาม แต่ในขณะที่ถูกดำเนินคดีอาญาจนถึงที่สุดในวันศาลฎีกามีคำพิพากษาไม่ปรากฏว่านาย จ. ได้ถูกควบคุมขังหรือต้องจำคุกแต่อย่างใด ซึ่งจะนำมาเป็นเหตุสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจาก

ราชการไว้ก่อนได้ตามมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ประกอบกับ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ก็ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด โดยเหตุนี้ กรมป่าไม้จึงไม่น่าจะสามารถดำเนินการทางวินัยโดยออกคำสั่งลงโทษนาย จ. ย้อนหลังไปถึงวันที่ 30 กันยายน 2533 ได้ ส่วนกรณีนาย ช. ถูกฟ้องคดีอาญาเมื่อปี พ.ศ. 2532 และได้รับอนุญาตให้ลาออกจาก ราชการโดยมีผลตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2537 หลังจากที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มีผลใช้แล้ว จึงไม่ใช่กรณีอยู่ระหว่างดำเนินการตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 เนื่องจากนาย ช. มีสภาพเป็นข้าราชการพลเรือนตามพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กรณีจึงน่าจะตั้งด้วยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เมื่อศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก 1 ปี โดยไม่รอกการลงโทษเมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2547 การปรับบทความผิดจะต้องปรับบทความผิดฐานกระทำความผิดอาญาจนต้องคำ พิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว ผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 หรือ มาตรา 92 วรรคสาม แล้วแต่กรณี ก็ยังมีอำนาจสั่งดำเนินการลงโทษหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้เป็นไป ตามหมวดนี้ได้ เว้นแต่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นจะออกจากราชการเพราะตาย” และในเรื่องนี้ นาย จ. ต้องหาผิดอาญาเมื่อปี พ.ศ. 2526 และถูกฟ้องคดีอาญาเมื่อปี พ.ศ. 2532 ต่อมานาย จ. เกษียณอายุ ราชการ ในวันที่ 1 ตุลาคม 2533 โดยที่คดีอาญายังไม่ถึงที่สุด จนพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. 2535 มีผลใช้บังคับในวันที่ 1 เมษายน 2535 ผลคดีถึงที่สุดให้จำคุกนาย จ. มีกำหนด 1 ปี เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2547 ซึ่งกรณีของนาย จ. จึงเป็นกรณีที่อยู่ในระหว่างดำเนินการตามมาตรา 89 แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 เพราะนาย จ. ต้องหาผิดอาญาและถูกฟ้องคดีอาญา ก่อนออกจากราชการและนาย จ. ไม่มีสภาพการเป็นข้าราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. 2535 แต่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติบทเฉพาะกาล ตามมาตรา 142 ว่า “การใดอยู่ระหว่างดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ในวันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ การดำเนินการต่อไปสำหรับกรณีนั้นให้เป็นไปตามที่ ก.พ. กำหนด” และ ก.พ. ได้กำหนดการใดตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709/ว 3 ลงวันที่ 17 เมษายน

2535 ว่า “กรณีที่อยู่ระหว่างดำเนินการตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และในวันที่ 1 เมษายน 2535 ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ใช้บังคับยังดำเนินการไม่เสร็จ ให้ดำเนินการต่อไปตามมาตรา 106 และมาตรา 138 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535” ดังนั้น กรณีนี้กรมป่าไม้ไม่สามารถส่งลงโทษ นาย จ. ได้ โดยอาศัยอำนาจตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709/ว 3 ลงวันที่ 17 เมษายน 2535 มาตรา 106 มาตรา 138 มาตรา 104 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกับมาตรา 86 และมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 และกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตาม ข้อ 4 (1) อีกทั้งปรับบทความผิดฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา 81 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ส่วนวันออกจากราชการให้ปฏิบัติ ตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 6 (7) และในกรณีจะส่งลงโทษนาย จ. โดยให้ออกจากราชการหากนาย จ. มีอายุราชการตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป จะต้องเพิ่ม มาตรา 86 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ด้วย เพราะมาตรา 86 ทวิ วรรคสี่ บัญญัติว่า “ผู้ใดถูกส่งลงโทษให้ออกตามมาตรา นี้ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่า ผู้นั้นลาออกจากราชการ”

ส่วนกรณี นาย ข. ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2537 นาย ข. จึงมีสภาพการเป็นข้าราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 การที่ นาย ข. ถูกดำเนินคดีอาญาเมื่อปี พ.ศ. 2532 ก่อนได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ กรณีจึงเป็นไปตาม มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งบัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบความกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือโดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับราชการ หรือความผิดลหุโทษ แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้วเว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคห้า หรือ

มาตรา 104 วรรคสาม แล้วแต่กรณี มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 และ
 คำเนิการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ เว้นแต่กรณีที่
 ผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยที่จะต้องลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดชั้น
 เงินเดือน ก็ให้ลงโทษเสียได้” ดังนั้น กรณีของนาย ข.กรมป่าไม้สามารถดำเนินการทางวินัยแก่นาย ข. ได้
 โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 106 ประกอบกับมาตรา 138 มาตรา 104 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ
 ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
 พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 และ
 กฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535
 ว่าด้วยกรณีความคิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามข้อ 4 (1) อีกทั้งปรับบทความคิดฐานกระทำความคิดอาญาจนได้รับ
 โทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้น
 แต่เป็นโทษสำหรับความคิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความคิดลหุโทษ ตามมาตรา 81 วรรคสอง
 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ
 ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ส่วนวันออกจากราชการ ให้ปฏิบัติตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวัน
 ออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 6 (6) และในกรณีจะสั่งลงโทษนาย ข.
 โดยให้ออกจากราชการ หากนาย ข. มีอายุราชการตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป จะต้องเพิ่มมาตรา 86 ทวิ แห่ง
 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ด้วย เพราะมาตรา 86 ทวิ วรรคสี่ บัญญัติว่า “ผู้ใด
 ถูกสั่งลงโทษให้ออกตามมาตรานี้ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ”

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ธรรมสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/อ 137

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

13 มีนาคม 2550

เรื่อง ทหหรือการดำเนินการกรณีสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินแจ้งว่าข้าราชการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ด่วนที่สุด

ที่ นร 1101/0952 ลงวันที่ 1 มีนาคม 2550

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. สำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0216/ว 69

ลงวันที่ 24 เมษายน 2539

2. สำเนาหนังสือ ก.พ. ที่ น.ว. 3/2494 ลงวันที่ 29 มกราคม 2494 จำนวน 2 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติหรือโดยแจ้งข้อเท็จจริงว่าสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้แจ้งให้ดำเนินการตามกฎหมายหรือระเบียบแบบแผนที่ทางราชการกำหนด กรณีตรวจพบข้าราชการของกระทรวงมหาดไทย และข้าราชการของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการบริหารในรัฐวิสาหกิจสังกัดกระทรวงมหาดไทย กระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542 โดยมีพฤติการณ์เข้าข่ายน่าเชื่อว่าใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ ตามมาตรา 46 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. 2542 และเพื่อให้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติดำเนินการเรื่องนี้อย่างถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ รวมทั้งให้เกิดความเป็นธรรมและรักษาประโยชน์ของทางราชการ จึงได้หารือสำนักงาน ก.พ. ว่ากรณีนี้มีวิธีการและขั้นตอนในการดำเนินการแก่ข้าราชการดังกล่าวอย่างไรบ้าง ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กรณีที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าข้าราชการในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมีพฤติการณ์ในการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการตามมาตรา 46 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. 2542 ถือได้ว่า

เป็นกรณีที่คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินได้ทำการรวบรวมพยานหลักฐานเบื้องต้นในเรื่องนั้นมาแล้ว ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0216/ว 69 ลงวันที่ 24 เมษายน 2539 เห็นชอบตามแนวทางปฏิบัติงานในการเร่งรัดการดำเนินการของหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจ ในการทุจริตทางด้านการเงินว่า ในกรณีที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินตรวจพบและชี้มูลความผิดแล้ว ให้ส่วนราชการดำเนินการทางวินัย โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหาข้อเท็จจริงอีก (รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 1.) ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการที่ได้รับแจ้งผลดังกล่าว สามารถดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ต่อไป โดยไม่จำเป็นต้องทำการสืบสวนข้อเท็จจริงตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวอีก

อนึ่ง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีที่ข้าราชการต่างสังกัดกระทำผิดวินัยร่วมกันให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์วิธีการที่กำหนดไว้ในหนังสือ ก.พ. ที่ น.ว. 3/2494 ลงวันที่ 29 มกราคม 2494 (รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 2.) ทั้งนี้ เพื่อให้การสอบสวนเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้จัดส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ธรรมสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/ ล 142

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

13 มีนาคม 2550

เรื่อง พริอปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน ประธาน อ.ก.พ.กระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือ อ.ก.พ.กระทรวงการคลัง สับ ที่ กค 0204.5 (อ.ก.พ.)/ล 258 ลงวันที่ 13 กันยายน 2549

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0904/ว 4 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2509

จำนวน 1 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง อ.ก.พ.กระทรวงการคลังหรือโดยแจ้งว่า นาย ส. นาย พ. และนาย ว. เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายตรวจสุทธการ 5 ได้ปฏิบัติหน้าที่ตรวจปล่อยสินค้าและควบคุมการบรรจุสินค้าเข้าสู่คอนเทนเนอร์เพื่อส่งออกไปยังประเทศปากีสถานกับประเทศอินเดีย และประเทศเนปาล ตามลำดับ ต่อมาสำนักงานที่ปรึกษาสุทธการ ณ เมืองฮ่องกง แจ้งว่าสุทธการอินเดียและสุทธการปากีสถานตรวจพบว่า สินค้าส่งออกไม่ตรงกับที่สำแดงในใบขนสินค้าขาออกและไม่มีมูลค่าเชิงพาณิชย์ ซึ่งเรื่องนี้ปรากฏว่า ผู้ส่งออกสินค้าได้นำใบขนสินค้าขาออกไปขอเงินชดเชยค่าภาษีอากร และกรมสุทธการได้จ่ายเงินชดเชยค่าภาษีอากรในรูปของบัตรภาษีเป็นเงินประมาณ 38 ล้านบาท โดยมีผู้นำบัตรภาษีไปใช้แล้ว กรมสุทธการจึงได้ดำเนินคดีแพ่งกับเจ้าหน้าที่ทั้งสาม และผลคดีปรากฏว่าศาลแพ่งกรุงเทพใต้และศาลแพ่งได้มีคำพิพากษาให้นาย ส. นาย พ. และนาย ว. ชดใช้ที่เสียหายให้แก่กรมสุทธการเป็นเงิน 15,054,664.24 บาท 6,292,621.52 บาท และ 14,001,979.56 บาท ตามลำดับ และบุคคลทั้งสามได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาดังกล่าว คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ อ.ก.พ.กระทรวงการคลังจึงหารือว่าจะนำเรื่องหรือแนวทางปฏิบัติของ ก.พ. ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0712/70 ลงวันที่ 30 มกราคม 2532 มาปรับใช้ในการพิจารณาความคิดและระดับโทษแก่เจ้าหน้าที่ทั้งสามได้หรือไม่ และควรที่จะรอฟังคำพิพากษาให้เป็นที่ยุติก่อนที่จะนำมาประกอบการพิจารณาเรื่องนี้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่นายตรวจสุทธการทั้งสามรายกระทำละเมิดทำให้กรมสุทธการได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวนมาก และเมื่อทางราชการได้ทวงถามก็เพิกเฉยไม่ชดใช้ในเวลาอันสมควร

จนต้องดำเนินคดีและศาลพิพากษาให้ปรับตลอดชีวิตแก่เสี่ยหายให้กรมศุลกากร แม้ต่อมาหากจำเลยจะได้ชำระค่าเสียหายตามคำพิพากษาของศาล ก็ไม่อาจนำมาถือเป็นเหตุบรรเทาความเสียหายได้

ส่วนที่หาหรือว่าควรจะรอฟังคำพิพากษาถึงที่สุดก่อนที่จะทำการพิจารณาเรื่องนี้หรือไม่นั้น ก.พ.เห็นว่า หากมีข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในการสอบสวนทางวินัยเพียงพอ ก็สามารถสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยโดยไม่จำเป็นต้องรอฟังคำพิพากษาถึงที่สุด ทั้งนี้ ตามแนวทางการพิจารณาของ ก.พ. ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0904/ว 4 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2509

อนึ่ง ก.พ.มีมติให้เรียนเป็นข้อสังเกตด้วยว่า เรื่องนี้แม้จะไม่ปรากฏพยานหลักฐานโดยตรงว่า เจ้าหน้าที่ทั้งสามร่วมมือกับผู้ส่งออกกระทำการทุจริตต่อ โกงทางราชการ แต่จากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเหตุผลแวดล้อมกรณีที่น่าปรากฏว่าสินค้าตามใบขนสินค้าขาออกที่บรรจุหีบห่อนำเข้าตู้คอนเทนเนอร์แต่ละรายเป็นจำนวนมาก เช่น ราชนาย ว. ความคุมการขนสินค้าเข้าบรรจุในตู้คอนเทนเนอร์ จำนวน 2,400 หีบห่อ และนาย ช. หรือ ห. ความคุมการขนสินค้าเข้าบรรจุในตู้คอนเทนเนอร์ จำนวน 1,300 หีบห่อ ส่วนนาย ส. ความคุมการขนสินค้าเข้าบรรจุในตู้คอนเทนเนอร์ จำนวน 4 ตู้ ตามใบขนสินค้าขาออก จำนวน 38 ฉบับ และเมื่อไปถึงต่างประเทศมีการเปิดตรวจปรากฏว่าสินค้าทั้งหมดไม่ตรงตามที่สำแดงเลข และซีลควงครตะกั่ว กศภ. ที่ประตู้ตู้คอนเทนเนอร์อยู่ในสภาพเรียบร้อย แสดงว่าไม่มีการสับเปลี่ยนสินค้าระหว่างทาง และโดยที่สินค้าที่บรรจุหีบห่อมีเป็นจำนวนมากนับพันหีบห่อ ผู้ถูกกล่าวหาทุกคนต่างก็ยืนยันว่าได้สุ่มเปิดตรวจสินค้าในหีบห่อแล้ว อนุญาตให้นำหีบห่อสินค้าทั้งหมดบรรจุเข้าตู้คอนเทนเนอร์ และระหว่างนี้ผู้ถูกกล่าวหาก็ก็นำไปตรวจสินค้ารายอื่นต่อไป แต่ก็อยู่ในบริเวณที่มองเห็นได้ ซึ่งถ้ามีการสับเปลี่ยนหีบห่อสินค้าในช่วงนี้จริงผู้ส่งออกจะต้องเตรียมสินค้าที่ไม่ตรงตามที่สำแดง โดยจำนวนหีบห่อต้องมีเพิ่มอีกหนึ่งเท่า และเมื่อให้กรรมการขนหีบห่อสินค้าที่ไม่ตรงตามที่สำแดงลงจากรถบรรทุกนำเข้าบรรจุในตู้คอนเทนเนอร์แล้ว ก็จะต้องให้กรรมการขนหีบห่อสินค้าตรงตามที่สำแดงที่นำมาให้ตรวจปล่อยแล้วนำขึ้นรถบรรทุกกลับไป การสับเปลี่ยนหีบห่อจำนวนมากภายในลักษณะนี้ต้องใช้เวลานานพอสมควร จึงเป็นไปได้ที่จะทำการสับเปลี่ยน โดยนายตรวจศุลกากรผู้รับผิดชอบซึ่งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงจะไม่พบเห็น การที่ผู้ส่งออกกระทำการทุจริตได้สำเร็จน่าเชื่อว่านายตรวจศุลกากร ได้รู้เห็นยินยอมด้วย ดังนั้น ในการพิจารณาคำวินิจฉัยทางวินัยเรื่องนี้ควรให้ความสำคัญในประเด็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งสำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0904/ว 4
ลงวันที่ 18 มีนาคม 2509 จำนวน 1 แผ่น มาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ธรรมสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/ล 204

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิมณูโลก กทม. 10300

25 เมษายน 2550

เรื่อง ทหารือปัญหาการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่ออกจากราชการ ไปแล้ว

เรียน อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม

อ้างถึง หนังสือกรมโรงงานอุตสาหกรรม สับ ค่วน ที่ ออก 0302/3064 ลงวันที่ 4 เมษายน 2550

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมโรงงานอุตสาหกรรมได้ทหารือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่ออกจากราชการ ไปแล้วรายงาน ก. อติตวิศวกรตรวจโรงงาน 7 วช. โดยแจ้งข้อเท็จจริงและส่งเอกสาร ไปประกอบการพิจารณาว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้ตรวจสอบสืบสวนกรณีการดำเนินการจัดจ้างก่อสร้าง โรงงานห้องเย็นเก็บอาหารทะเลพร้อมอุปกรณ์ขนาด 200 คัน ของกรมส่งเสริมสหกรณ์ และได้มีหนังสือ สับมาก ที่ คม 0016/สฎ/92 ลงวันที่ 19 พฤศจิกายน 2544 ถึงอธิบดีกรมส่งเสริมสหกรณ์แจ้งผลการตรวจสอบว่า ในการจัดจ้างดังกล่าวผู้รับจ้างได้เสนอราคาและปริมาณวัสดุที่ต้องใช้ในการก่อสร้างสูงกว่าความเป็นจริง ทำให้ราชการต้องจ่ายเงินให้ผู้รับจ้างในขณะที่ผู้รับจ้างไม่ได้ก่อสร้างจริง เป็นเงินจำนวน 24,480 บาท อันอยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการประกวดราคาที่มีนาย ก. วิสวกรตรวจโรงงาน 7 วช. กรมโรงงานอุตสาหกรรมร่วมเป็นกรรมการ ซึ่งกรมส่งเสริมสหกรณ์ได้พิจารณาดำเนินการทางวินัยและทางแพ่งกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องดังกล่าวแล้ว เว้นแต่นาย ก. ซึ่งไม่ใช่ข้าราชการสังกัดกรมส่งเสริมสหกรณ์จึงไม่มีอำนาจที่จะดำเนินการทางวินัยได้ ต่อมาสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้มีหนังสือ สับ ที่ คม 0014 สฎ/70 ลงวันที่ 1 มีนาคม 2550 ถึงอธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม เพื่อให้พิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. แต่โดยที่นาย ก. ได้เกษียณอายุราชการ ไปแล้วตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2543 จึงทหารือว่าในกรณีนี้กรมโรงงานอุตสาหกรรมสามารถที่จะดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้ต่อไปหรือไม่อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่ามาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติมีสาระสำคัญว่า ผู้บังคับบัญชาสามารถดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ได้บังคับบัญชาที่ออกจากราชการไปแล้ว (ยกเว้นการออกจากราชการเพราะตาย) หากปรากฏว่าผู้นั้นมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่เห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงซึ่งได้กล่าวหาเป็นหนังสือต่อ

ผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือคือผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาโดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นอยู่ก่อนที่ผู้นั้นจะออกจากราชการ

สำหรับกรณีนี้หรือ การที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเข้าทำการตรวจสอบการดำเนินการจัดจ้างก่อสร้างโรงงานห้องเย็นเก็บอาหารทะเลพร้อมอุปกรณ์ของกรมส่งเสริมสหกรณ์ (ซึ่งเป็นการเข้าตรวจสอบตามอำนาจหน้าที่มิใช่เกิดจากการร้องเรียน) แล้วพบว่าการจัดจ้างดังกล่าวผู้รับจ้าง ได้เสนอราคาและปริมาณวัสดุที่ต้องใช้ในการก่อสร้างสูงกว่าความเป็นจริง ทำให้ราชการต้องจ่ายเงินให้ผู้รับจ้าง ในขณะที่ผู้รับจ้างไม่ได้ก่อสร้างจริง เป็นเงินจำนวน 24,480 บาท ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการประกวดราคาที่มีนาย ก. ร่วมเป็นกรรมการนั้นยังไม่อาจถือว่าเป็นการกล่าวหาว่าข้าราชการคนใดกระทำผิดวินัย จนกว่าสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินจะได้แจ้งผลการตรวจสอบนั้นให้แก่ผู้บังคับบัญชาของผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ ซึ่งการแจ้งผลการตรวจสอบดังกล่าวถือเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชา กรณีนี้เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้มีหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบให้อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรมทราบ เพื่อให้พิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. ผู้ได้บังคับบัญชาภายหลังจากที่บุคคลดังกล่าวได้เกษียณอายุราชการไปแล้ว จึงเป็นการกล่าวหาภายหลังจากที่ผู้นั้นออกจากราชการไปแล้วกรณี ไม่อยู่ในเงื่อนไขตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ที่ผู้บังคับบัญชาจะสามารถดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ได้บังคับบัญชาที่ออกจากราชการไปแล้วได้ ดังนั้น สำหรับกรณีนี้อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรมจึงไม่สามารถดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. ได้อีกต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ธรรมสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/165

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก ถนน 10300

7 มิถุนายน 2550

เรื่อง หรือการลงโทษตัดเงินเดือน

เรียน ผู้ว่าการการไฟฟ้านครหลวง

อ้างถึง หนังสือการไฟฟ้านครหลวง ที่ มท 5211.112/46/50 ลงวันที่ 19 เมษายน 2550

ตามหนังสือที่อ้างถึง การไฟฟ้านครหลวงหรือเรื่องการลงโทษตัดเงินเดือนพนักงาน ว่า การลงโทษตัดเงินเดือนจะต้องคำนวณจากฐานเงินเดือนของพนักงานในวันที่มีคำสั่งลงโทษ ไปตลอดจนครบถ้วนตามคำสั่งลงโทษ หรือจะต้องคำนวณจากฐานเงินเดือนของพนักงานในแต่ละเดือน เพราะในระหว่างที่ยังไม่พ้นโทษตัดเงินเดือน ฐานเงินเดือนของพนักงานอาจต่างไปจากวันที่มีคำสั่งลงโทษ โดยการเลื่อนขึ้นเงินเดือนและการตัดเงินเดือนพนักงานควรคำนวณเงินที่ถูกตัดเป็นรายวันหรือคำนวณเป็นรายเดือน ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ตามปัญหาที่หารือเป็นเรื่องเกี่ยวกับพนักงานของการไฟฟ้านครหลวงซึ่งไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของ ก.พ. ที่จะพิจารณาให้ความเห็นได้ แต่อย่างไรก็ตาม หากกรณีดังกล่าวเป็นกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญ สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า โดยที่พระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. 2535 มาตรา 17 บัญญัติว่า "การจ่ายเงินเดือนของผู้ซึ่งถูกลงโทษตัดเงินเดือน ถ้าภายหลังผู้นั้นได้รับการแต่งตั้ง โอนหรือปรับเงินเดือน โดยได้รับเงินเดือนต่างจากเดิมและยังไม่พ้นโทษตัดเงินเดือน ให้คงตัดเงินเดือนต่อไปตามจำนวนเดิม หรือถ้าเป็นกรณีตัดเงินเดือนตามส่วนของเงินเดือนก็ให้ตัดตามส่วนของเงินเดือนเดิม" ประกอบกับคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ประชุมใหญ่เคยพิจารณาให้ความเห็นไว้ว่า การตัดเงินเดือนของผู้ถูกลงโทษทางวินัย กรมเจ้าสังกัดจะหักเงินเดือนในวันจ่ายเงินเดือนตามที่คำสั่งลงโทษระบุไว้ทุก ๆ เดือนจนครบกำหนดจำนวนเดือนที่ระบุไว้ในคำสั่งนั้น ดังนั้น การลงโทษตัดเงินเดือนจะต้องหักเงินเดือนตามจำนวนที่ระบุจากฐานเงินเดือนในวันที่มีคำสั่งลงโทษ โดยหักเงินเดือนเป็นรายเดือนทุกวันจ่ายเงินเดือนของเดือนนั้นจนครบกำหนดจำนวนเดือนตามที่คำสั่งระบุไว้ หากภายหลังผู้ถูกลงโทษได้รับการแต่งตั้ง โอนหรือปรับเงินเดือนทำให้ได้รับเงินเดือนต่างไปจากเดิมและยังไม่พ้นโทษก็ให้คงตัดเงินเดือนต่อไปตามจำนวนเดิมจนกว่าจะครบกำหนดจำนวนเดือนตามที่ระบุไว้ในคำสั่งนั้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ธรรมสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/ล 363

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กทม. 10300

8 มิถุนายน 2550

เรื่อง ทาเรือการค้าเนินการทางวินัย ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

เขียน ปลัดกระทรวงคมนาคม

อ้างถึง หนังสือกระทรวงคมนาคม ที่ คค 0202/1810 ลงวันที่ 1 มีนาคม 2550 และ

ลับ ที่ คค 0202/4946 ลงวันที่ 19 มิถุนายน 2550

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงคมนาคมแจ้งว่า นาย จ. อติตอธิตติกรมเจ้าท่า ได้มีหนังสือถึงอธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี และปลัดกระทรวงคมนาคม ฉบับลงวันที่ 3 พฤษภาคม 2547 และฉบับลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2547 เรื่องอุทธรณ์คำสั่งให้ชดใช้เงินจากการกระทำละเมิด และเรื่องขอความเป็นธรรมในการพิจารณาตรวจสอบข้อเท็จจริง โครงการจัดหาเรือชุดหัวสว่านขนาด 28 นิ้ว จำนวน 3 ลำของกรมเจ้าท่า และอุทธรณ์คำสั่งให้ชดใช้เงินจากการกระทำละเมิด ตามลำดับ ซึ่งหนังสือดังกล่าวมีข้อความบางตอนกล่าวหา นาย ว. อติตอธิตติกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีว่า บริษัทผู้รับจ้างได้พยายามส่งมอบเรือชุดให้แก่กรมเจ้าท่า แต่ นาย ว. กลับทำรายงานเท็จและบอกเลิกสัญญาโดยไม่คำนึงถึงความเสียหายอย่างร้ายแรงที่จะเกิดขึ้นแก่ทางราชการ และคำฟ้องศาลปกครองกลาง กดีหมายเลขดำที่ 63/2548 เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2548 ซึ่งในคำฟ้องบางตอนได้กล่าวหา นาย ว. ว่ามีพฤติการณ์ที่ทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี กระทรวงคมนาคมจึงขอหารือว่าหนังสืออุทธรณ์และคำฟ้องศาลปกครองกลางดังกล่าว เป็นข้อมูลแห่งการกล่าวหาทางวินัยแก่นาย ว. ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.พิจารณาแล้ว เห็นว่าโดยที่มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคห้า หรือมาตรา 104 วรรคสาม

แล้วแต่กรณี มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ เว้นแต่กรณีที่ผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยที่จะต้องลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ก็ให้งดโทษเสียได้ ดังนั้น สำหรับหนังสืออุทธรณ์คำสั่งให้ชดใช้เงินจากการกระทำละเมิดของนาย จ. ที่อุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี (นาย ว.) ลงวันที่ 3 พฤษภาคม 2547 ก็คือ คำฟ้องคดีต่อศาลปกครองคดีหมายเลขคำที่ 63/2548 เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2548 ของนาย จ. ซึ่งมีการกล่าวอ้างข้อเท็จจริงถึงนาย ว. ก็ดี ไม่ใช่หนังสือกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาของนาย ว. ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

ส่วนหนังสือของนาย จ. ฉบับลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2547 เรื่องขอความเป็นธรรมในการพิจารณาตรวจสอบข้อเท็จจริง โครงการจัดหาเรือชุดหัวส่วนขนาด 28 นิ้ว จำนวน 3 ลำ ของกรมเจ้าท่า และอุทธรณ์คำสั่งให้ชดใช้เงินจากการกระทำละเมิดโดยอื่นอุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงคมนาคม ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของนาย ว. ในขณะนั้น ในส่วนที่มีสาระสำคัญเป็นการโต้แย้งคัดค้านการพิจารณาวินัยโดยของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด และการสั่งการของนาย ว. อธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีว่าไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม ไม่เป็นธรรม และไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งตนเห็นว่าเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ขอให้ตรวจสอบและพิจารณาทบทวน ยังไม่พอที่จะถือเป็นการกล่าวหาว่านาย ว. กระทำหรือละเว้นกระทำการที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ส่วนข้อโต้แย้งนาย จ. สำหรับกรณีที่น่าปรากฏว่า ปัจจุบันผู้รับจ้างไม่ได้ส่งมอบเรือชุดนั้น ไม่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขสัญญาครั้งนี้ แต่เป็นผลเนื่องมาจากนาย ว. อธิบดีกรมเจ้าท่าไม่ยอมรับเรือชุดจากผู้รับจ้าง ทั้ง ๆ ที่บริษัทผู้รับจ้างและธนาคารผู้เกี่ยวข้องได้พยายามส่งมอบเรือให้แก่กรมเจ้าท่า แต่กลับไปทำหนังสือรายงานข้อเท็จจริงอันเป็นเท็จและบอกเลิกสัญญาเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2545 โดยไม่ให้ความสำคัญในการเร่งรัดติดตามเจรจากับผู้รับจ้าง ไม่ตรวจสอบข้อเท็จจริง ความจริงและข้อสัญญาต่าง ๆ ให้ถ่องแท้ว่าผลงานก่อสร้างเรือชุดทั้งหมดเป็นอย่างไร บริษัทผู้รับจ้างได้ล้มละลายหรือล้มเลิกกิจการแล้วหรือไม่ ไม่คำนึงถึงผลดีผลเสียและความเสียหายอย่างร้ายแรงจะเกิดขึ้นแก่ทางราชการอันเนื่องมาจากการบอกเลิกสัญญา ข้อโต้แย้งในส่วนนี้ถือได้ว่าเป็นการกล่าวหาว่านาย ว. กระทำหรือละเว้นกระทำการที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นกรกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของนาย ว. แม้ภายหลังนาย ว. จะออกจากราชการไปแล้ว ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม วรรคสี่ หรือ

วรรคห้า หรือมาตรา 104 วรรคสาม แล้วแต่กรณี มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ

สำหรับการพิจารณาตามมาตรา 99 วรรคห้า ซึ่งบัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัว ผู้กล่าวหาโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชารีบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่า กรณีมีมูลที่ผู้บังคับบัญชาควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่า ไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาจึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที นั้น

โดยที่ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนิน โครงการจัดหาเรือชุดของกรมเจ้าท่าตามเรื่องนี้ ได้ผ่านการพิจารณาดำเนินการของกระทรวงคมนาคมและนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณามีมติด้วย ฉะนั้น ความข้อที่ นาย จ. กล่าวหา นาย ข. ดังกล่าวจึงเป็นเรื่องที่กระทรวงคมนาคมน่าจะมีข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว และโดยที่ นาย ข. ดำรงตำแหน่งปลัดกระทรวงเป็นตำแหน่งสุดท้ายก่อนออกจากราชการ ผู้มีอำนาจพิจารณาเรื่องนี้จึงได้แก่รัฐมนตรีเจ้าสังกัด กระทรวงคมนาคมจึงควรนำข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเบื้องต้นที่มีอยู่แล้วนั้น มาพิจารณาในเบื้องต้นตามมาตรา 99 วรรคห้า ว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า นาย ข. กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ ถ้าเห็นว่าไม่มีมูลก็ให้ยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า นาย ข. กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ต้องดำเนินการทางวินัยโดยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา 102 วรรคสองและวรรคสาม แต่ถ้าเห็นว่าพยานหลักฐานในเบื้องต้นที่มีอยู่ยังไม่พอพิจารณาวินิจฉัยได้ ก็ควรดำเนินการสืบสวน และนำผลการสืบสวนมาพิจารณาอีกชั้นหนึ่งว่าควรยุติเรื่องหรือควรกล่าวหาว่า นาย ข. กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและดำเนินการทางวินัย

อนึ่ง ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า นาย ข. กระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ก็ต้องยุติเรื่องตามเจตนารมณ์ของมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ธรรมสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

รักษาราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/ 257

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

29 มิถุนายน 2550

เรื่อง ทวีติการดำเนินการตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540)

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ด่วนที่สุด

ที่ นร 1101/2853 ลงวันที่ 12 มิถุนายน 2550

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติแจ้งว่า คณะกรรมการสอบสวนได้เรียกให้ผู้ถูกกล่าวหามาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาตามแบบ สว. 2 ซึ่งเป็นไปตามกฎ ก.พ. แต่เนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาจะต้องเข้ารับการรักษาพยาบาลเป็นระยะเวลาประมาณ 2 เดือน ไม่สามารถมารับฟังการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาได้ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจึงได้หรือว่า การนับระยะเวลาตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ 12 (2) จะเริ่มนับระยะเวลา เมื่อผู้ถูกกล่าวหากลับมาปฏิบัติราชการตามปกติ และมารับทราบข้อกล่าวหาตามแบบ สว.2 แล้วได้หรือไม่ หรือจะมีแนวปฏิบัติในกรณีนี้เป็นอย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาล่วงเห็นว่า โดยที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ 12 (1) กำหนดว่า ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมตามข้อ 6 และแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาตามข้อ 14 ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ประธานกรรมการได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ดังนั้น การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาของคณะกรรมการสอบสวนจึงต้องกระทำภายในระยะเวลาดังกล่าว แต่โดยที่ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาจะต้องเข้ารับการรักษาพยาบาลเป็นระยะเวลาประมาณ 2 เดือน และไม่สามารถมารับฟังข้อกล่าวหาได้ ซึ่งถือว่ามีเหตุจำเป็นประกอบกับระยะเวลาการสอบสวนตามกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าวเป็นระยะเวลาดังกล่าว การสอบสวนจึงต้องขอขยายระยะเวลาการสอบสวนตามข้อ 12 วรรคท้าย ของกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าวก่อน และเมื่อผู้ถูกกล่าวหากลับมาปฏิบัติราชการแล้ว คณะกรรมการสอบสวนจึงดำเนินการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาและดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวตามข้อ 12 (2)

ต่อไป ซึ่งการนับระยะเวลาในการดำเนินการตามข้อ 12 (2) นี้ จะนับต่อเนื่องจากการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา โดยระยะเวลาในการสอบสวนจะไม่ขาดตอนแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ธรรมสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/ส 419

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

3 กรกฎาคม 2550

เรื่อง หรือเกี่ยวกับการสอบสวนพยานบุคคล

เรียน รองปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ประธานคณะกรรมการสอบสวน

อ้างถึง หนังสือคณะกรรมการสอบสวนกรณีโครงการจัดการน้ำเสียเขตควบคุมมลพิษฯ

สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ลับ ค่วนที่สุด ที่ นร 0110/27 ลงวันที่ 19 มิถุนายน 2550

ตามหนังสือที่อ้างถึง ประธานคณะกรรมการสอบสวนกรณีโครงการจัดการน้ำเสียเขตควบคุมมลพิษจังหวัดสมุทรปราการแจ้งข้อเท็จจริงว่า ในการเชิญพยานมาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนพยานได้กล่าวอ้างว่าสุขภาพไม่แข็งแรง เนื่องจากได้ไปทำการผ่าตัดนิ้วในอุ้งน้ำต้อออกและทำบอลูนขยายหลอดเลือดหัวใจ ประกอบกับเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่มีการกล่าวหาได้เกิดขึ้นมาประมาณ 10 ปีแล้ว จำเป็นต้องใช้เวลาค้นหาเอกสารเพื่อประกอบการชี้แจงต่อคณะกรรมการสอบสวนและแสดงความประสงค์จะให้ถ้อยคำเป็นลายลักษณ์อักษร โดยขอให้คณะกรรมการสอบสวนกำหนดประเด็นที่จะสอบถามให้ชัดเจน คณะกรรมการสอบสวนกรณีโครงการจัดการน้ำเสียเขตควบคุมมลพิษฯ จึงหารือว่า คณะกรรมการสอบสวนจะดำเนินการตามความประสงค์ของพยานได้หรือไม่ เพียงใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาข้อ 21 วรรคสอง ได้กำหนดวิธีการเกี่ยวกับการสอบปากคำพยานไว้ว่า "การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ให้บันทึกถ้อยคำมีสาระสำคัญตามแบบ สว.4 หรือแบบ สว.5 ทั่วกฎ ก.พ.นี้ แล้วแต่กรณี ... ฯลฯ ..." ดังนั้น วิธีการที่พยานจะทำคำชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรตามประเด็นที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนดแล้วส่งให้คณะกรรมการสอบสวนจึงมิใช่วิธีการตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ.ข้อดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา ตามข้อ 14 วรรคห้าของกฎ ก.พ.ฉบับเดียวกันคณะกรรมการสอบสวนจึงชอบที่จะรับหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงของพยานไว้เป็นส่วนหนึ่งของการสอบสวนทางวินัยได้ นอกจากนี้ สำนักงาน ก.พ.ยังมีความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาในเรื่องนี้ว่า คณะกรรมการสอบสวนอาจเดินทางไปทำการสอบปากคำพยานยัง

สถานที่อยู่ของพยานตามความเหมาะสม ได้อีกวิธีหนึ่ง เพื่อให้การสอบสวน ได้ข้อเท็จจริงในเรื่องที่กำลังหา
อย่างกระจ่างชัดและสิ้นกระแสความ

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ธรรมสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/322

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

14 สิงหาคม 2550

เรื่อง ทารือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยข้าราชการที่ออกจากราชการแล้ว

เรียน ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการต่างประเทศด่วนมาก ที่ กค 0202/8422 ลงวันที่ 10 กรกฎาคม 2550

และลับมาก ค่วนที่สุด ที่ คค 0202/6809 ลงวันที่ 22 สิงหาคม 2550

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงการต่างประเทศแจ้งว่าสถานเอกอัครราชทูตแห่งหนึ่ง ได้มีหนังสือลงวันที่ 16 สิงหาคม 2549 รายงานกระทรวงการต่างประเทศว่า ข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งหัวหน้าสำนักงานส่วนแยกของสถานเอกอัครราชทูต มีพฤติการณ์จ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างให้แก่ลูกจ้างท้องถิ่นในอัตราที่ไม่สอดคล้องกับกรอบอัตรากำลังและค่าจ้างที่กระทรวงการต่างประเทศอนุมัติ จากการตรวจสอบเบื้องต้น ลูกจ้างท้องถิ่นยื่นยันเป็นหนังสือว่ามีการจัดทำสัญญาจ้างสองฉบับ ฉบับหนึ่งแสดงอัตราค่าจ้างเท่ากับจำนวนที่กระทรวงการต่างประเทศอนุมัติ อีกฉบับหนึ่งระบุอัตราค่าจ้างเพียงครึ่งหนึ่งของอัตราค่าจ้างดังกล่าว และได้ลงนามในหนังสือยินยอมรับค่าจ้างเพียงครึ่งเดียว เพราะเกรงถูกไล่ออก กระทรวงการต่างประเทศจึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย ข้าราชการผู้นี้กรณีก่อกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2549 คณะกรรมการสอบสวนได้สรุปความเห็นเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2550 ว่า การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่มูลอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ยังไม่ได้รับรายงานผลการสอบสวนต่อผู้บังคับบัญชาเพราะมีกรณีพาดพิงถึงข้าราชการผู้อื่นอีก คณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวจึงมีมติให้สอบปากคำพยานซึ่งอยู่ต่างประเทศเพิ่มเติมในกรณีที่มีการพาดพิง ต่อมาข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาได้รับอนุมัติให้ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2550 กระทรวงการต่างประเทศจึงหารือ ดังนี้

1. จะถือว่ารายงานของสถานเอกอัครราชทูตเมื่อวันที่ 16 สิงหาคม 2549 เป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือโดยผู้บังคับบัญชาว่า ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้หรือไม่

2. กรณีที่ถูกจ้างท้องถิ่นของสำนักงานส่วนแยกของสถานเอกอัครราชทูตอินชอันเป็นหนังสือตามข้อ 1. จะถือว่าข้าราชการดังกล่าวมีกรณีถูกกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาว่า ได้กระทำการที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่

3. คณะกรรมการสอบสวนวินัยที่ดั่งขึ้นในข้อ 2. มีฐานะเป็นผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ ถ้าใช่จะถือว่าทำให้การของพยานคือคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือตามที่ระบุไว้ในมาตราดังกล่าวหรือไม่

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

กรณีนี้หรือตามข้อ 1 ขอเรียนว่า มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน หรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือโดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น ฯลฯ แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการ ไปแล้ว เว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม ฯลฯ มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ ฯลฯ” จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่า การที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่ออกจากราชการ ไปแล้ว ได้นั้น จะต้องเป็นกรณีที่ข้าราชการผู้นั้นถูกกล่าวหาว่า ได้กระทำการหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยมีกรกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้นั้นผู้ใด หรือกล่าวหาเป็นหนังสือโดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นตามที่บัญญัติไว้ในมาตราดังกล่าวก่อนที่ผู้นั้นจะออกจากราชการ ไป ซึ่งการกล่าวหาดังกล่าวจะต้องเป็นการกล่าวหาที่ระบุตัวและพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาอย่างชัดเจนด้วย

สำหรับกรณีนี้หรือ ปรากฏข้อเท็จจริงว่าสถานเอกอัครราชทูตได้มีหนังสือลงวันที่ 16 สิงหาคม 2549 พร้อมส่งเอกสารที่เกี่ยวข้อง รายงานกระทรวงการต่างประเทศว่า มีผู้ร้องเรียนข้าราชการผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าสำนักงานส่วนแยกของสถานเอกอัครราชทูตว่ามีพฤติการณ์จ่ายเงินค่าจ้างลูกจ้างท้องถิ่น ในอัตราที่ไม่สอดคล้องกับกรอบอัตราค่าจ้างและค่าจ้างที่กระทรวงการต่างประเทศอนุมัติ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของกระทรวงการต่างประเทศที่จะต้องพิจารณารายงานของสถานเอกอัครราชทูตและ

เอกสารหลักฐานที่ปรากฏอยู่ว่ามีการระบุตัวผู้ถูกกล่าวหาและพฤติการณ์ที่ชัดเจนซึ่งพึงเห็นได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ หากปรากฏข้อเท็จจริงและมีความเห็นดังกล่าว กระทรวงการต่างประเทศก็สามารถที่จะดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ถูกกล่าวหาต่อไปได้ โดยถือว่ารายงานของสถานเอกอัครราชทูตเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือโดยผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหา และเป็นการกล่าวหาก่อนที่ผู้ถูกกล่าวหาจะออกจากราชการไป ทั้งนี้ ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

กรณีนี้หาหรือตามข้อ 2 สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า หากข้อเท็จจริงตามข้อ 1. สามารถที่จะพิจารณาได้แล้วว่าหนังสือรายงานของสถานเอกอัครราชทูตฉบับลงวันที่ 16 สิงหาคม 2549 เป็นการกล่าวหาของผู้บังคับบัญชาว่าข้าราชการผู้ถูกกล่าวหา มีพฤติการณ์อันพึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนออกจากราชการแล้ว กรณีที่ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาข้อหาหรือข้อ 2. อีกแต่อย่างใดก็ตาม การที่จะพิจารณาว่าหนังสือยืนยันของลูกจ้างท้องถิ่นในชั้นตรวจสอบเบื้องต้นของกระทรวงการต่างประเทศเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือไม่นั้น หลักในการพิจารณากงเป็นเช่นเดียวกับการพิจารณาหนังสือของสถานเอกอัครราชทูตฉบับที่ลงวันที่ 16 สิงหาคม 2549 ตามข้อ 1. นั่นเอง โดยถือว่ากรณีนี้เป็นกรณีที่ลูกจ้างท้องถิ่นเป็นผู้กล่าวหาเป็นหนังสือต่อกระทรวงการต่างประเทศว่า ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอันพึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนที่จะออกจากราชการไปตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

กรณีนี้หาหรือตามข้อ 3 สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงถือเป็นผู้ที่มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่คำให้การของพยานไม่อาจถือว่าเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เพราะพยานเป็นเพียงผู้มาให้ข้อเท็จจริงต่อคณะกรรมการสอบสวนตามประเด็นที่สอบสวนในเรื่องที่ได้มีการกล่าวหาไว้แล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทักษิณีย์ ธรรมสิทธิ์

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/ต 681

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก ถนน 10300

19 ตุลาคม 2550

เรื่อง คอบข้อหาหรือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

อ้างถึง หนังสือกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ถับมาก ค่วนที่สุด ที่ พส 020101/48

ลงวันที่ 25 กันยายน 2550

สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0216/ว69 ลงวันที่ 24 เมษายน 2539

จำนวน 6 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หัวข้อโดยแจ้งข้อเท็จจริงว่ากระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้รับหนังสือสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ 4 ถับมาก ที่ คผ 0032/681 ลงวันที่ 14 สิงหาคม 2550 เรื่องการแสวงหาผลประโยชน์ของข้าราชการในสำนักงานป่าไม้จังหวัดบุรีรัมย์ โดยหนังสือดังกล่าวแจ้งว่าสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ 4 ได้ทำการตรวจสอบสืบสวนบัตรสนเท่ห์ รวม 3 ฉบับ ที่กล่าวหาว่านาย ส. ป่าไม้จังหวัดบุรีรัมย์ มีพฤติการณ์น่าเชื่อว่าเป็นการทุจริตหลายประการ และผลการตรวจสอบสืบสวนเห็นว่าข้าราชการผู้นี้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ซึ่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตรวจสอบแล้วปรากฏว่า นาย ส. ได้เกษียณอายุราชการไปแล้วตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2544 จึงหารือปัญหาไปยัง ก.พ. ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้ ตามปัญหาที่หารือว่า

1. สำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสามารถดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงนาย ส. ได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 106 บัญญัติความโดยสรุปว่า การกล่าวหาข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดซึ่งได้ออกจากราชการไปแล้วว่ามีการกระทำหรือละเว้นการทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคห้า หรือมาตรา 104 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จะดำเนินการสืบสวนพิจารณาตามมาตรา 99 แห่งกฎหมายฉบับดังกล่าวต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ จะต้องเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นหรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือ โดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ก่อนที่ผู้นั้นจะออกจากราชการ

สำหรับกรณีของ นาย ส. นี้ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกล่าวหายังไม่ชัดเจน กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมควรสอบถามข้อเท็จจริงไปยังสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ 4 ก่อนว่า ได้รับหนังสือร้องเรียนที่เป็นบัตรสนเท่ห์กล่าวหานาย ส. ไว้เมื่อใด หากปรากฏว่าสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ 4 ได้รับหนังสือดังกล่าวก่อนวันที่ 1 ตุลาคม 2544 กรณีจึงจะถือได้ว่ามีการกล่าวหานาย ส. เป็นหนังสือต่อผู้มีหน้าที่ตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการก่อนออกจากราชการตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 นอกจากนี้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจะต้องพิจารณาพยานหลักฐานเบื้องต้นด้วยว่า กรณีที่กล่าวหา มีมูลที่พียงเห็นได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ ซึ่งเป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชา โดยเฉพาะประกอบกับเรื่องที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินชี้มูลนี้ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ได้มีหนังสือ ที่ นร 0216/ว 69 ลงวันที่ 24 เมษายน 2539 แจ่มติคณะรัฐมนตรี ซึ่งเห็นชอบด้วยกับหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค 0526.5/7227 ลงวันที่ 6 มีนาคม 2539 ที่กำหนดให้ส่วนราชการ ชำเงินขาดบัญชี หรือเจ้าหน้าที่ทุจริต โดยการตรวจพบของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินและกรณีนั้นได้มีการชี้มูลความผิดแล้ว ให้ดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงอีก ดังนั้น กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจะต้องพิจารณาข้อเท็จจริงดังกล่าวให้เสร็จสิ้นก่อนจึงจะทราบได้ว่า เรื่องนี้สามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่

2. สำหรับปัญหาที่หารือว่า ถ้าสามารถตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้หรือไม่ แนวทางปฏิบัติจะต้องดำเนินการอย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 102 บัญญัติความ โดยสรุปว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันนี้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นทำการสอบสวน โดยหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนให้

เป็นไปตามที่กำหนดใน กฎ ก.พ. ดังนั้น หากเป็นกรณีที่สามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาย ส. ได้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามมาตรา 102 ประกอบมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และดำเนินการตามกระบวนการทางวินัยต่อไปจนเสร็จสิ้นเสมือนว่านาย ส. ยังมีได้ออกจากราชการ

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ธรรมสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/อ 794

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจูโลก กทม. 10300

11 ธันวาคม 2550

เรื่อง หรือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยซ้ำ

เรียน ปลัดกระทรวงคมนาคม

อ้างถึง หนังสือกระทรวงคมนาคม ลับมาก ค่วนที่สุด ที่ คค 0202/4500 ลงวันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2550

และลับมาก ค่วนที่สุด ที่ คค 0202/6809 ลงวันที่ 22 สิงหาคม 2550

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงคมนาคมได้หารือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยซ้ำ โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า กรณีการดำเนินการ โครงการจ้างเหมาทำการศึกษาจัดตั้งระบบควบคุมการจัดเก็บค่าธรรมเนียมผ่านทางด้วยคอมพิวเตอร์บนทางหลวงพิเศษระหว่างเมืองหมายเลข 7 คอนกรุงเทพ – ชลบุรี และหมายเลข 9 คอนบางปะอิน – บางพลี ของสำนักก่อสร้างทางที่ 4 กรมทางหลวงได้มีคำสั่งที่ 68/2546 ลงวันที่ 16 พ.ค. 2546 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง นาย พ. วิศวกร โยธา 8 วช. นาย ส. นักวิชาการคอมพิวเตอร์ 7 นางสาว ศ. เศรษฐกิจกร 6 และนางสาว ก. นักสถิติ 6 ซึ่งเป็นคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาแล้ว ผลการสอบสวนคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าไม่มีผู้ใดต้องรับผิดชอบทางวินัยและทางแพ่ง อธิบดีกรมทางหลวงพิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย และได้รายงาน อ.ก.พ. กระทรวงคมนาคมเพื่อพิจารณา ตามนัยมาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่ง อ.ก.พ. กระทรวงคมนาคมพิจารณาเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2549 แล้วมีมติเห็นชอบตามที่กรมทางหลวงตั้งบุคลากรดำเนินการทางวินัยข้าราชการทั้ง 4 ราย ดังกล่าว ต่อมา สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้มีหนังสือที่ ตค 0017/54 ลงวันที่ 21 มีนาคม 2550 ถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม และหนังสือ ที่ ตค 0017/57 ลงวันที่ 21 มีนาคม 2550 ถึงปลัดกระทรวงคมนาคม ซึ่งมีความผิดเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับโครงการดังกล่าวในกรณีเดียวกันอีก คือ คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคารวมทั้งนาย ส. อธิบดีกรมทางหลวง และนาย พ. ผู้อำนวยการก่อสร้างทางที่ 4 (ในขณะเกิดเหตุ) ด้วยเพื่อให้พิจารณาคำเนินการต่อไป

กระทรวงคมนาคมจึงหารือว่า กระทรวงคมนาคมได้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องเสร็จสิ้นครบถ้วนตามกระบวนการที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กำหนดไว้แล้ว

หรือไม่ และตามที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินชี้มูลมา กระทรวงคมนาคมจะดำเนินการได้ใหม่หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามข้อหาหรือ เห็นว่าการดำเนินการทางวินัยแก่นาย พ. นาย ส. นางสาว ศ. และนางสาว ก. ซึ่งเป็นคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา ได้เสร็จสิ้นแล้วตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 การที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้ชี้มูลความผิดและให้ดำเนินการทางวินัยในกรณีเดียวกันอีก ถือได้ว่าเป็นการชี้มูลความผิดและให้ดำเนินการซ้ำในกรณีเดียวกัน และถึงแม้ว่าในการชี้มูลครั้งหลังนี้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินจะระบุกรณีเพิ่มเติมว่าเป็นความคิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความคิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542 ด้วย กรณีก็ยังถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยในเรื่องเดิม ดังนั้นกระทรวงคมนาคมจึงไม่สามารถดำเนินการทางวินัยข้าราชการทั้ง 4 ราย ได้อีก

2. สำหรับรายนาย ศ. และนาย ท. ปรากฏข้อเท็จจริงว่า แม้ผู้บังคับบัญชาจะยังไม่ได้ดำเนินการทางวินัยกับบุคคลทั้งสองในเรื่องนี้แต่อย่างใด แต่เมื่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินมีหนังสือลงวันที่ 21 มีนาคม 2550 ชี้มูลความผิดบุคคลทั้งสองไปยังปลัดกระทรวงคมนาคม และกระทรวงคมนาคมได้รับหนังสือเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2550 ซึ่งเป็นวันหลังจากนาย ศ. เกษียณอายุเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2549 แล้ว กรณีจึงเป็นการกล่าวหาว่าบุคคลทั้งสองกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงภายหลังจากที่บุคคลทั้งสองออกจากราชการไปแล้วจึงไม่อาจดำเนินการทางวินัยกับบุคคลทั้งสองตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ชรรวมสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/452

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

17 ธันวาคม 2550

เรื่อง ทวีหรือปัญหาข้อกฎหมาย

เรียน รองปลัดกระทรวงการคลัง อธิบดีกรมการไฟฟ. กระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือ อ.ก.พ. กระทรวงการคลัง ดับ ที่ กค 0204.5 (อ.ก.พ.)/ล.195 ลงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2550

ตามหนังสือที่อ้างถึง อ.ก.พ. กระทรวงการคลัง ทวีหรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่ากรมสรรพากรได้รายงานการดำเนินการทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญ 4 รายมายัง อ.ก.พ. กระทรวงการคลัง คือ นาย ศ. นักวิชาการสรรพากร 7 (ปัจจุบันดำรงตำแหน่งนักวิชาการสรรพากร 8 ว. สำนักงานสรรพากรพื้นที่เลข) นาย ช. นักวิชาการสรรพากร 6 ว. นางสาว พ. เจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษี 6 ว. และนาย ส. เจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษี 5 สำนักงานพื้นที่อุดรธานี กรณีอุทธรณ์เรียนกล่าวหาว่าอาศัยโอกาสที่ปฏิบัติหน้าที่กำกับดูแลและตรวจสอบสภาพกิจการของผู้เสียภาษี ได้แจ้งยอดเงินภาษีแก่ผู้เสียภาษีสูงกว่าจำนวนภาษีที่ผู้เสียภาษีต้องชำระ เมื่อผู้เสียภาษีขอต่อรองเพื่อลดจำนวนภาษีลง ก็จะเรียกเก็บเงินเป็นการตอบแทน ซึ่งกรมสรรพากรพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีมีเหตุอันสมควรสงสัยอย่างยิ่งว่า นาย ศ. นางสาว พ. นาย ส. ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้รับราชการต่อไป จะเป็นการเสียหายแก่ราชการ เห็นควรให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง ส่วนนาย ช. เนื่องจากมีพยานบุคคลเพียง 1 ราย เท่านั้นที่ให้การว่ามอบเงินให้นาย ช. โดยมีได้มีหลักฐานอื่นใด จึงเห็นควรยุติเรื่อง อ.ก.พ. กระทรวงการคลัง ได้ตรวจสอบกระบวนการดำเนินการทางวินัยเรื่องนี้แล้ว ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการแจ้งบันทึกแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. 3) ให้ผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองรายทราบ ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. 3) พร้อมทั้งได้ทำคำชี้แจงแก่ข้อกล่าวหาแล้ว แต่บันทึกแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. 3) ไม่ได้ระบุว่าผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองรายกระทำผิดวินัยตามมาตราใด และคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ลงลายมือชื่อในแบบ สว. 3 ทั้ง 4 ฉบับ อ.ก.พ. กระทรวงการคลังจึงทวีหรือปัญหาข้อกฎหมายไปยัง ก.พ. ว่า

1. การจัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. 3) โดยมีได้ระบุว่า การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นความผิดวินัยตามมาตราใด และไม่มีการลงลายมือชื่อกรรมการสอบสวนในแบบ สว. 3 จะถือว่าเป็นการแจ้งที่ชอบด้วยหลักเกณฑ์

และวิธีการที่กำหนดในข้อ 15 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ประกอบกับแบบ สว. 3 ท้ายกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าวหรือไม่ อย่างไร

2. ตามข้อ 1. หากปรากฏว่าการจัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุป พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.3) ในกรณีดังกล่าว เป็นการแจ้งที่ไม่ชอบด้วย หลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อ 15 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวน พิจารณา ประกอบกับแบบ สว. 3 ท้ายกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กรณีจะถือว่าการดำเนินการที่ไม่ถูกต้องเช่นนี้เป็น สาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรมตามที่กำหนดในข้อ 37 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาหรือไม่ อย่างไร

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาข้อหาหรือทั้งสองข้อแล้ว ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 102 กำหนดไว้ว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดย ไม่ชักช้า ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน และในการสอบสวนต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหา ทราบ สำหรับหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับสอบสวนพิจารณาให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. และ กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ 15 กำหนดไว้ว่า ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการ ประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความคิดกรณีใด ตามมาตราใด แล้วให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาและสรุป พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ดังนั้น การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุป พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาจึงเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายบังคับให้ต้องกระทำ และเป็นหน้าที่ ของคณะกรรมการสอบสวนที่จะต้องแจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน ที่สนับสนุนข้อกล่าวหา(แบบ สว. 3) ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบซึ่งหมายถึงการแจ้งพฤติการณ์และการกระทำ ที่อ้างว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิด ทั้งอธิบายข้อกล่าวหาให้ชัดเจนว่าพฤติการณ์และการกระทำนั้น กรณีใด เป็นความคิดฐานใด เพื่อผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบและเข้าใจข้อกล่าวหาได้ดี สามารถชี้แจงต่อสู้แก้ข้อ กล่าวหาได้ตรงตามประเด็น

อย่างไรก็ตาม กรณีที่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. 3) โดยมีได้ระบุนามตราว่าด้วยการกระทำผิดวินัยนั้น ก.พ. เคยวินิจฉัยว่า แม้การแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาจะไม่ได้ระบุนามตราความคิด แต่ถ้าได้แจ้งข้อกล่าวหา อันเป็นพฤติการณ์และการกระทำที่อ้างว่าผู้ถูกกล่าวหาทำความผิดในเรื่องนั้นให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

และได้มีการสอบสวนในกรณีดังกล่าวโดยผู้ถูกกล่าวหาไม่มีโอกาสชี้แจงแสดงพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหาในเรื่องเดียวกันโดยไม่หลงข้อต่อสู้แล้ว กรณีนั้นไม่ทำให้การสอบสวนเสียไป

สำหรับกรณีไม่มีการลงลายมือชื่อของกรรมการสอบสวนในแบบ สว.3 นั้น โดยที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ 7 และข้อ 15 กำหนดไว้ว่า การประชุมเพื่อพิจารณาข้อกล่าวหาและพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาจะต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคน และไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด และในหมายเหตุท้ายบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. 3) ระบุว่าให้กรรมการสอบสวนที่ประชุมตามข้อ 15 ดังกล่าวลงลายมือชื่อในบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. 3) ด้วย เมื่อข้อเท็จจริงตามที่หารือปรากฏว่าในบันทึกแบบ สว. 3 ไม่มีคณะกรรมการสอบสวนคนใดลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานคงมีเพียงผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อเพียงผู้เดียว กรณีจึงเป็นบันทึกแบบ สว. 3 ที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดให้ต้องกระทำ อ.ก.พ. กระทรวงการคลัง จึงต้องสั่งให้กรมสรรพากรดำเนินการแก้ไขบันทึกแบบ สว. 3 ให้ถูกต้อง แล้วแจ้งผู้ถูกกล่าวหาทราบใหม่ ทั้งให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงเพิ่มเติมต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ธรรมสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2547 1631

โทรสาร 0 2547 1630

ที่ นร 1011/477

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก ถนน. 10300

26 ธันวาคม 2550

เรื่อง ทาหรือแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา

เรียน กรรมการผู้จัดการ ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน)

อ้างอิง หนังสือ บมจ. ธนาคารกรุงไทย ที่ วนส. 761/2550 ลงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2550

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/1883 ลงวันที่ 16 ตุลาคม 2539
จำนวน 2 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง บมจ. ธนาคาร ก. ได้ทาหรือแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ. 2550 ไปยัง ก.พ. รวม 4 ข้อ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ข้อหาหรือที่ว่า มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ. 2550 บัญญัติว่า ให้ล้างมลทินแก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม 2550 และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วน ไปก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้น ๆ หมายความว่า เป็นการล้างโทษ มิได้หมายความว่าให้การกระทำ ธนาคารจึงยังคงถือว่าพนักงานผู้นั้นเคยกระทำผิดวินัย และจะหยิบยกเอาเหตุนี้มาประกอบการพิจารณาความดีความชอบประจำปีหรือเงินตอบแทนพิเศษ (Bonus) ของพนักงานรายดังกล่าวได้หรือไม่

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า การได้รับการล้างมลทินตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ. 2550 นั้น ให้ถือว่าผู้ถูกลงโทษทางวินัยไม่เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ในกรณีนั้น ๆ อีกต่อไป ส่วนการที่ธนาคารจะหยิบยกเหตุการณ์กระทำผิดวินัยของผู้ที่ได้รับการล้างมลทินมาประกอบการพิจารณาความดีความชอบประจำปีหรือเงินตอบแทนพิเศษได้หรือไม่ เป็นข้อเท็จจริงที่จะต้องพิจารณาดมหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่อง ๆ ไป เช่น ในกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ในข้อ 7(2) ของกฎ ก.พ.

ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 สาระสำคัญประการหนึ่งว่าผู้จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนในแต่ละครั้ง ต้องไม่ถูกลงโทษทางวินัยที่หนักกว่าโทษภาคทัณฑ์ ดังนั้น หากข้าราชการถูกลงโทษทางวินัยหนักกว่าภาคทัณฑ์และได้รับการล้างมลทินแล้ว ข้าราชการผู้นั้นก็มีไซ้เป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัย จึงมีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือน ดังปรากฏตามเอกสารที่ส่งมาด้วย

2. ข้อหาหรือที่ว่า มาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันนี้บัญญัติว่า การล้างมลทินตามมาตรา 5 ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ได้รับการล้างมลทินในอันที่จะเรียกร้องสิทธิหรือประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้นหมายความว่าพนักงานที่ถูกลงโทษทางวินัยไม่มีสิทธิจะเรียกร้องขอรับเงินเดือนที่ถูกตัดหรือถูกลดไปแล้ว แต่มีได้หมายความว่ารวมถึงการขอให้ลบบประวัติการกระทำผิดวินัยที่มีการบันทึกไว้ด้วย ไซ้หรือไม

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า บทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวที่ว่า การล้างมลทินตามมาตรา 5 ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ได้รับการล้างมลทินในอันที่จะเรียกร้องสิทธิหรือประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้นตามที่ท่านเข้าใจนั้น เป็นการถูกต้องแล้ว ส่วนบันทึกประวัติการกระทำผิดซึ่งได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินนั้น สำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญถือปฏิบัติตามมติ ก.พ. ที่ว่า ข้าราชการพลเรือนที่ถูกลงโทษและภายหลังได้รับการล้างมลทิน ให้กระทรวง ทบวง กรม เข้าสังกัดบันทึกการถูกลงโทษนั้น ไว้ในประวัติ และให้หมายเหตุไว้ว่าได้รับการล้างมลทินแล้ว ทั้งนี้เพื่อประโยชน์เกี่ยวกับการทะเบียนประวัติต่อไป

3. กรณีธนาคารมีคำสั่งลงโทษทางวินัยให้ระงับการขึ้นเงินเดือนพนักงานรายใดรายหนึ่งก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้จะมีผลใช้บังคับ ซึ่งมีผลให้พนักงานรายนั้นไม่ได้รับการขึ้นเงินเดือนในปีถัดไปเมื่อพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับจะทำให้พนักงานรายดังกล่าวมีสิทธิได้รับการพิจารณาขึ้นเงินเดือนประจำปีเช่นเดียวกับพนักงานรายอื่นหรือไม่

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ. 2550 มาตรา 5 ได้บัญญัติว่าให้ล้างมลทินแก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม 2550 และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่า ผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้น ๆ บทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าผู้ที่ได้รับการล้างมลทินนอกจากจะได้กระทำผิดก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม 2550 แล้วจะต้องได้รับโทษทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม 2550 ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับตามกรณีนี้หรือ เมื่อมีคำสั่งลงโทษทางวินัยให้ระงับการขึ้นเงินเดือนพนักงานก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยมีผลให้พนักงานรายนั้นไม่ได้รับการขึ้นเงินเดือนในปีถัดไป ย่อมถือไม่ได้ว่าพนักงานผู้นี้ได้รับโทษทั้งหมดหรือบางส่วนไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ฉะนั้น พนักงานผู้นี้

จึงไม่ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติดังกล่าว และคำสั่งลงโทษทางวินัยให้ระงับการขึ้นเงินเดือน ยังมีผลบังคับต่อไป

4. กรณีที่พนักงานได้กระทำผิดวินัยและถูกลงโทษไปแล้ว หากพนักงานผู้นั้นยื่นอุทธรณ์ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ จะมีผลแตกต่างจากการยื่นอุทธรณ์ภายหลังพระราชบัญญัตินี้ มีผลใช้บังคับอย่างไร ธนาคารจะถือว่าอุทธรณ์ที่ยื่นภายหลังวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ เป็นอุทธรณ์ที่ไม่สามารถรับไว้พิจารณาเนื่องจากไม่มีโทษทางวินัยที่จะอุทธรณ์แล้วและสั่งไม่รับอุทธรณ์ จะเป็นการถูกต้องหรือไม่

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาที่นำเสนอนี้คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยมีความเห็นไว้ เมื่อครั้งใช้พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 ว่า ข้าราชการผู้ถูกลงโทษทางวินัยอยู่ระหว่างที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์หรือกำลังใช้สิทธิอุทธรณ์ ย่อมจะกล่าวอ้างว่าข้าราชการผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัยและถูกลงโทษ เต็ดขาดแล้วไม่ได้ เพราะการวินิจฉัยอุทธรณ์นั้น นอกจากจะวินิจฉัยยืนยันหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งแล้ว ยังอาจวินิจฉัยว่าผู้ถูกลงโทษไม่มีความผิดก็ได้ ฉะนั้น ในกรณีที่มีการลงโทษข้าราชการก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัติล้างมลทินใช้บังคับ แต่กรณียังอยู่ระหว่างระยะเวลาอุทธรณ์หรือกำลังใช้สิทธิอุทธรณ์การลงโทษนั้นจึงยังไม่มีผลบังคับเด็ดขาด การล้างมลทินให้แก่ข้าราชการผู้นั้นก็ไม่อาจกระทำได้ และต้องรอการล้างมลทินไว้จนกว่าจะได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ว่าข้าราชการผู้นั้นมีความผิดหรือไม่ ถ้าวินิจฉัยว่าไม่มีความผิดก็ไม่มียกเว้นที่จะต้องล้าง

อนึ่ง โดยที่ปัญหาที่หารือนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ. 2550 ดังนั้น หากท่านมีความเห็นหรือมีข้อสงสัยเป็นประการอื่น ก็สามารถหารือไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ โดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ ได้ส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ธรรมสิทธิ์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร 0 2457 1631

โทรสาร 0 2547 1630





